

Hải Đường Nương Tử

Contents

Hải Đường Nương Tử	2
1. Chương 1: Nhật Được Tiểu Nương Tử	2
2. Chương 2: Kim Sinh Không Chịu Chiếm Tiệm Nghi	5
3. Chương 3: Sở Cốt	8
4. Chương 4: Khuê Nữ Của Cháu Ngoại Trai Của Thất Cửu Lão Gia.	12
5. Chương 5: Tâm Sự	14
6. Chương 6: Thành Thân	18
7. Chương 7: Dưới Chân Tường	21
8. Chương 8: Ngày Đầu Tân Hôn	24
9. Chương 9: Hải Đường Giặt Quần Áo	27
10. Chương 10: Rốt Cục Thành Công!	31
11. Chương 11: Hải Đường Nấu CƠM	34
12. Chương 12: Mộng Kỳ Quái	37
13. Chương 13: Hải Đường Cho Gà Ăn	39
14. Chương 14: Lại Náo Một Hồi	42
15. Chương 15: Kim Sinh Đã Xảy Ra Chuyện!	45
16. Chương 16: Kim Sinh Trở Lại Thôn	48
17. Chương 17: Hải Đường Yêu Cầu	51
18. Chương 18: Hải Đường Đá Người	53
19. Chương 19: Việc Hôn Nhân Của Kim Ngọc.	56
20. Chương 20: Cửu Cung Cách	59
21. Chương 21: Hải Đường Bị Bắt	62
22. Chương 22: Thoát Hiểm Khỏi Sơn Trại	66
23. Chương 23: Hải Đường Về Nhà	68
24. Chương 24: Lời Đồn	71
25. Chương 25: Hải Đường Có Tin Mừng	74
26. Chương 26: Thân Phận Hải Đường.	77
27. Chương 27: Kim Sinh Không Có Về Nhà	80
28. Chương 28: Gió Tuyết Về Đêm	83
29. Chương 29: Dung Tú Thần Ra Khỏi Thành	86
30. Chương 30: Giao Thừa	89
31. Chương 31: Gặp Lại	91
32. Chương 32: Buông Chấp Niệm	94
33. Chương 33: Tai Họa Bắt Đầu	97
34. Chương 34: Tâm Tư Của Hải Đường	99
35. Chương 35: Hải Đường Mất Tích	102
36. Chương 36: Sinh Bánh Bao Nhỏ	106
37. Chương 37: Toàn Nhị Nhất Gan	110
38. Chương 38: Rầu Rĩ	111
39. Chương 39: Tìm Phu	113
40. Chương 40: Xuất Chinh	116
41. Chương 41: Kim Sinh Bị Bắt	118

42. Chương 42: Nghị Hòa	121
43. Chương 43: Điều Kiện	122
44. Chương 44: Hòa Ly	125
45. Chương 45: Lễ Tế Hoa Thần	127
46. Chương 46: Cổ Thủ	130
47. Chương 47: Sầu Triền Miên	133
48. Chương 48: Chương Cuối	135

Hải Đường Nương Tử



Giới thiệu

Chuyện cưới vợ, lúc trước Kim Sinh cũng luôn đặt ở bên miệng lưỡi nhải, nhưng bắt quá cũng chỉ nói

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-duong-nuong-tu>

1. Chương 1: Nhật Được Tiễn Nương Tử . . .

“Kim Sinh , mau tới giúp nương!”

Kim Sinh chạy ra khỏi phòng, từ xa nhìn thấy mẫu thân đang đẩy một cỗ xe bò, cố hết sức mà hướng trong nhà đi tới, trên xe bò còn có một cái bao tải thực lớn.

Hắn vội vàng chạy tới, tiếp nhận đồ trên tay mẫu thân, hỏi: “Nương, sáng sớm nương đi đâu vậy, trong xe... Là cái gì?”

Nương Kim Sinh đã đi một đoạn đường thật dài, sớm một mỗi thở hồng hộc, ánh mặt trời nóng rực làm trên trán bà toát ra mồ hôi nhỏ to như hạt đậu, một bên chà lau một bên nhìn chung quanh, ghé vào bên tai nhi tử thấp giọng nói: “Trở về rồi hãy nói.”

Xe bò rất nặng, trên miệng bao có buộc dây thừng thỉnh thoảng còn có thể động hai cái, Kim Sinh thầm nghĩ, chẳng lẽ mẫu thân đến chợ mua một con heo trở về?

Không đúng a, lúc này mới vừa đánh trận xong, cuộc sống của người dân Tây Uyển quốc khó khăn, thịt heo lên giá rất nhanh, mẫu thân lại tiết kiệm như vậy, không lí nào vào lúc này mua một con heo a!

Đại muội Kim Ngọc đang ở trong phòng bếp nấu cháo gạo, tiểu muội Phúc Nhi sáng sớm thức dậy đã la hét đói bụng, nàng mới đến phòng bếp nấu cơm, đã nghe được tiếng mẫu thân hô.

“Phúc nhi, đợi lát nữa a.” Kim Ngọc lau tay lên vạt áo, người cũng nhanh chóng chạy ra.

Phúc nhi là đứa thích tham gia náo nhiệt, nghe thấy tiếng mẫu thân, cũng hấp tấp đi theo đại tỷ đồng loạt chạy vội ra.

Một nhà bốn miệng ăn vây quanh nhìn bao tải đang nhúc nhích, nương Kim Sinh về mặt đặc ý, ngược lại Kim Sinh và Kim Ngọc không hiểu gì, Phúc nhi gan lớn, nhìn bao tải vẫn còn động đây, liền lớn mật tiến lên, duỗi một đầu ngón tay chọc chọc vào bao tải, nó lại đột nhiên dừng cử động.

Kim Ngọc hiểu kỳ, kéo mẫu thân hỏi: “Nương, trong bao là vật gì?”

Nương Kim Sinh chỉ vào Kim Sinh nói: “Con khiêng nó vào phòng đi, chúng ta vào bên trong rồi nói.”

Bao tải này nói nặng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, chỉ là thời điểm Kim Sinh nâng nó lên, trong lòng nổi lên một chút cảm giác khác thường, trong bao bố phảng phất một chút hương khí, nhàn nhạt, nhưng mùi lại thơm ngát xông vào mũi, làm cho lòng hẩn nhẹn không được run run lên một cái.

Nương Kim Sinh đóng cửa kín lại, nói: “Ôi, các con thì hiểu cái gì, đây chính là bảo bối ông trời cho Kim gia chúng ta a!”

Bà vén tay áo lên, kéo Kim Sinh nói: “Con à, đi tới mở dây thừng ra đi.”

Kim Sinh thấy bà thần thần bí bí càng phát ra mơ hồ, bất quá hẩn xưa nay hiếu thuận, liền theo lời đi qua, mở nút buộc.

Trong này không phải “Đồ đặc” gì? ! Kim Sinh bị dọa lui về phía sau một bước dài.

Kim Ngọc cũng dọa đem tay che miệng, chỉ vào người đang ngồi ôm đầu gối trong bao bố nói: “Nương a, cái này... làm sao lại là người sống a? !”

“Phi phi phi, các ngươi la hét ầm ĩ cái gì?” Nương Kim Sinh đi một vòng quanh người ngồi dưới đất, vỗ tay cười nói, “Đây là ta hôm nay nhặt được ở sườn núi về đây, cô nương này si ngốc ngơ ngác, hỏi nàng ba câu, ngay cả một câu trả lời cũng không có, nhìn thể cốt lại vô cùng tốt, xương chậu lớn, dễ đẻ, con a, con xem như thật có phúc!”

Nương Kim Sinh mắt mang ý cười nói, Kim Sinh không khỏi cực kỳ lúng túng, lời nói bắt đầu cà lăm: “Nương...nương...nương đang nói cái gì nha?”

“Đang nói chuyện lấy vợ cho con a.” Nương Kim Sinh vui vẻ nhướn mày, việc này dù sao bà cũng đã muốn thật lâu rồi, lại nói, “Kim gia chúng ta từ đời ông con đều là nhất mạch đơn truyền, trong nhà hiện tại cũng chỉ có một mình con là nam nhân, A Ngọc, A Phúc đều là nữ hài nhi, nương không mong đợi gì, chỉ chờ con có thể tranh thủ thời gian lấy một người vợ, khai chi tán diệp!”

Chuyện cưới vợ, lúc trước nương Kim Sinh cũng luôn đặt ở bên miệng lưỡi nhải, nhưng bất quá cũng chỉ nói một hồi rồi thôi. Muốn cưới vợ dù sao cũng phải tốn không ít ngân lượng, quy củ trong thôn Phúc Duyên, chỉ là tiền đặt cọc sinh lễ cũng phải hai mươi lượng, bọn họ là gia đình nông dân bình thường, một số bạc lớn như vậy làm sao gánh nổi?

Chưa từng nghĩ hôm nay nương Kim Sinh lại thật sự mang một “Nương tử” trở về. Kim Ngọc xem xét tiểu nương tử ngồi trên mặt đất, cười khanh khách nói, “Cũng khó trách nương nói đây là bảo bối từ trên trời rơi xuống, ca, muội thấy đây là chuyện tốt, ông trời cho huynh nhặt được vợ, uội và Phúc nhi thêm tấu tử.” Nàng nghĩ đến trong bếp đang nấu cháo gạo, cười xô đẩy đại ca của mình một cái, lại vội vàng chạy xuống bếp.

Kim Sinh bị muội muội trêu chọc một phen, khuôn mặt đỏ bừng, tùy tùy tiện tiện nhặt một cô nương về nói là vợ của mình, vô luận như thế nào, Kim Sinh vẫn có chút không tiếp nhận được. Hẩn dậm chân muốn đi ra ngoài.

“Trở về!” Nương Kim Sinh hét to một tiếng, hẩn đến cùng không dám không tuân theo lão mẫu, quay đầu lại đối với nương nói, “Nương, nương... cái này nương cũng quá làm bừa rồi, chuyện cưới vợ nào có qua loa như vậy?”

“Làm bừa? Con a, con nói tiện nghi hôm nay không chiếm, về sau con muốn nương đi đâu gom góp hai mươi lượng bạc lấy vợ cho con đây? Mấy năm nay chiến tranh liên miên, trong nhà còn không đủ ăn. Con a, con không nên chặt đứt hương hỏa của Kim gia a, nếu thực sự là như thế, con nói nương sau khi xuống suối vàng, làm sao còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông Kim gia a!” Vừa nhắc tới cái này, nương Kim Sinh lại khóc thiên động đất lên.

Hắn rút cuộc là một hiếu tử, cúi thấp đầu xuống không biết nên an ủi mẫu thân, hay là khuyên bà thì tốt hơn.

Chỉ là nhìn đến cô nương ngồi trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, tựa như vừa rồi bọn họ nói chuyện, cùng nàng một chút quan hệ cũng không có.

Ngược lại là Phúc nhi ngồi chồm hổm trên mặt đất, có chút hăng hái nhìn nữ tử cả người dơ bẩn.

Hắn thở dài hỏi: “Nương, cô nương này... Vừa rồi nương nói là nhặt được ở sườn núi sao?”

“Đó cũng không đúng lắm.” Nương Kim Sinh cười nói, “Không phải nói chỗ ấy đánh trận sao, nương nghĩ trên người binh sĩ chắc chắn sẽ có chút ít thứ đáng giá, thừa dịp trời vừa sáng, nương đẩy xe bò muốn đến đó nhìn một lát. Ai nghĩ đến, trong đồng người chết còn có một người sống như vậy, thoát nhìn có lẽ không có nhà để về. Con a, nương biết con cảm thấy cứ như vậy lấy vợ trong lòng sẽ không vui, cô nương này dù sao cũng ngu dại, con chỉ cần cho nàng một danh phận, cùng nàng sinh con trai là được rồi. Chuyện khác, con không cần quan tâm tới.”

Kim Sinh dậm chân, công cô nương đang ngồi trên mặt đất lên liền chạy ra bên ngoài: “Nương nói đây là chuyện gì? Vạn nhất có thân nhân đang tìm nàng thì sao? Con thấy nên đưa nàng tới Vọng sườn núi!”

Hắn bước chân vừa dài vừa nhanh, nương Kim Sinh căn bản là đuổi không kịp, ở phía sau nhìn bóng lưng của hắn tức giận nói: “Người tiểu tử thú vị này, đứng lại cho ta! Đây chính là từ trên trời rơi xuống đó a. Con...con...” Gọi cũng vô dụng, Kim Sinh đã sớm chạy xa.

Vọng sườn núi cách thôn Phúc Duyên ước chừng ba dặm, Kim Sinh là nam tử cường tráng, đi đứng cũng nhanh nhẹn, không bao lâu đã công cô nương kia đến dốc núi phụ cận.

Gió thu đã mang theo khí lạnh, rét căm căm thổi vào mặt Kim Sinh, cô nương trên lưng cũng tựa hồ cảm nhận được khí lạnh, đem mặt chôn xuống.

Có người đang quét dọn chiến trường, những binh sĩ của Tây Uyển quốc và Hoa Triều quốc đã chết, giống như từng kiện từng kiện vật phẩm vứt đi, từng người bị ném trở về địa phương.

Kim Sinh đem nàng để xuống, hai người ngồi xổm từng mảnh rừng cây đằng sau.

Hắn hỏi: “Cô là người Tây Uyển quốc?”

Cô nương lắc đầu.

“Vậy là người Hoa Triều quốc?”

Nàng vẫn là lắc đầu.

Nương Kim Sinh không phải nói sao, cô nương này si ngốc, nàng không rõ chính mình là người nước nào, Kim Sinh cũng không dám tùy tiện đưa nàng ra ngoài.

Vốn nàng là người nào, từ chỗ nào ra, cùng hắn một chút quan hệ đều không có.

Nếu nàng được nhặt từ sườn núi về, vậy hắn sẽ đem nàng thả lại chỗ sườn núi.

Kim Sinh đang tính đi, góc áo lại bị kéo lại. Trên mặt cô nương dính đầy bùn đất ngẩng đầu lên, nhìn xem hắn.

Đó là một đôi mắt đen nhánh mà có linh khí, nàng nhìn Kim Sinh, kéo góc áo của hắn, trong cổ họng khàn khàn ra hai chữ: “Đừng đi.”

Chống lại đôi mắt, trong lòng Kim Sinh không khỏi luống cuống hoảng hốt, bước chân cũng dừng lại.

Nàng lại nói một câu: “Huynh đừng đi.”

Đến cuối cùng, Kim Sinh cũng nói không rõ đến tột cùng là xuất phát từ nguyên nhân gì hắn rốt cuộc vẫn không có đem cô nương này ném ở nơi sườn núi hoang tàn.

Hắn công nàng lên, lắc đầu thở dài, đi về.

Cô nương kia yên tĩnh mà nằm ở trên lưng của hắn, hương hoa nhàn nhạt vẫn không ngừng truyền đến trong mũi của hắn.

Đi qua một dòng suối nhỏ, cô nương kia đột nhiên chỉ chỉ dòng suối, nhẹ giọng nói: “Nước.”

Nàng đại khái là khát nước, Kim Sinh đem nàng để xuống, cầm một lá cây lớn múc nước cho nàng, nàng uống một hớp lại một hớp. Uống nước xong, cả người nàng cũng thoải mái rất nhiều, trên mặt dính bùn đen lộ ra một tia cười.

Kim Sinh thấy nàng thật sự quá bẩn, liền kéo nàng đến bên dòng suối nói: “Cô rửa mặt đi, nhìn như vậy thật sự không ra hình dáng.”

Nàng dường như nghe không hiểu, nháy mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Kim Sinh liền giơ tay ở trên mặt mình làm động tác rửa mặt, nàng vẫn không nhúc nhích, ôm hai đầu gối nhìn Kim Sinh cười ngây ngô.

Hắn bắt đầu dī, đành phải tự mình ra tay, ồng tay áo dính chút ít nước, ghé vào trên mặt của nàng, đem nước bùn trên mặt từng chút từng chút lau đi.

Dần dần lau ra da thịt vô cùng non mịn, từng chút từng chút, nước bùn không thấy, mặt cũng đại khái có thể nhìn ra hình dáng.

Không nghĩ tới dưới lớp bùn đen lại là một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp như vậy, Kim Sinh ra chút ít giật mình, hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp qua người nào đẹp như vậy, nàng giờ khoe môi, hướng Kim Sinh cười nhẹ một tiếng, lại đưa tay ra. Trên tay cũng đầy bùn đen, ý của nàng đại khái là muốn Kim Sinh tiếp tục giúp nàng chà lau a.

Tay thon dài trắng nõn mềm mại, Kim Sinh không dám nhìn thẳng, giúp nàng lau, ánh mắt lại nghiêng qua một bên.

Lần này, hắn so với vừa rồi nghe nương nói nhạt được một nương tử về cho hắn càng thêm luống cuống.

Tim đập mạnh, lại không thể nói ra nguyên do.

Hơn nửa ngày, mới giúp nàng chà rửa sạch sẽ.

Tuy y phục trên người nàng vừa bẩn vừa rách, nhưng dung nhan xinh đẹp, mặc kệ mặc trên người y phục rách nát thế nào cũng khó che giấu.

Nghỉ ngơi một hồi, Kim Sinh lại cõng nàng, tiếp tục đi về nhà.

Bước chân không ngừng, nhưng trong lòng thì thấp thỏm không yên, cũng không biết nhất cô nương này về đến tốt cùng là phúc hay là họa.

Nàng hiển nhiên bắt đầu có chút tín nhiệm Kim Sinh, thời điểm nằm ở trên lưng Kim Sinh, hai tay hoàn ở cổ của hắn.

Cánh tay đụng phải cổ của hắn, Kim Sinh không tự giác đỏ mặt, ho khục khục hỏi: “Cô tên gì? Dù sao cô cũng phải có một cái tên, không thể cứ gọi cô là này, này mãi được.”

Một đường gió thu ào ào, càng tôn lên vẻ im lặng của núi rừng.

Hồi lâu, Kim Sinh nghe được tiếng cô nương trên lưng nhẹ nhàng nói: “Hải... Đường...”

2. Chương 2: Kim Sinh Không Chịu Chiếm Tiện Nghi . . .

Trong nhà bên cạnh, nương Kim Sinh mặt đen thui ngồi trong sân hù hù hỏ hỏ, trong miệng đơn giản là lầm bầm, kiếp trước mắc nghiệp chương gì nha, như thế nào sinh ra đứa oan gia đối đầu với ta đến cùng như vậy, thật vất vả nhạt được một con dâu, đưa thịt mỡ đến tận tay còn chạy a.

Kim Ngọc ở một bên an ủi mẫu thân, thay bà thuận khí, tiểu Phúc nhi ngược lại hồn nhiên, phối hợp ngồi xổm ở một bên xem con kiến tìm thức ăn.

“Mẫu thân, trên lưng đại ca công tẩu tử trở lại rồi!” Tiểu Phúc nhi mắt sắc, hơi ngẩng đầu nhìn thấy cách đó không xa Kim Sinh một thân thể cường tráng đang công trên lưng một người trở về, lập tức liền hô lên tiếng.

“Ồ ào ồn ào cái gì nha...” Nương Kim Sinh đang buồn bực, tức giận con mà trả lời một câu, chợt phục hồi tinh thần lại, nhảy lên chạy đến trước cửa.

Ồi, nhi tử của bà còn không tính quá ngu xuẩn, cuối cùng cũng không có đem tiện nghi nhặt được ném đi. Nương Kim Sinh lập tức vui vẻ ra mặt, ý cười đến đuôi lông mày cong lên, “Mau mau, đem người vào trong phòng đi.” Lại quay người hướng về phía Kim Ngọc phân phó nói, “Mau đem nước ấm tới.”

Trên mặt Hải Đường nước bùn được lau đi hơn phân nửa, khuôn mặt tú lệ lộ ra. Nương Kim Sinh đi tới phía trước, quan sát trái phải một lát, trong lòng quả thực nở hoa. Vốn chỉ thấy cô nương này là người có xương chấu tốt, lại không nghĩ tới bộ dáng xinh đẹp như vậy, môi hồng răng trắng, một đôi mắt đen mở to nhìn bốn phía, làn da non trên mặt phẳng phất có thể véo chảy ra nước.

Bởi vì vậy, bà càng vui mừng. Cô nương hình dáng như vậy, có thể đứng đầu thôn Phúc Duyên, bà nhảy sang bên cạnh nhi tử, cười nói: “Tiểu tử ngốc, nương nói nàng là bảo vật, con còn không tin.”

“Nương, nương đừng nghĩ loạn. Con nhìn cô nương này không nhà để về quá đáng thương, mới đưa nàng về đây. Nương cũng không thể nhẫn tâm thấy nàng một nữ hài tử lẻ loi bơ vơ như vậy bị nhét vào nơi hoang sơn dã lĩnh a.”

“Đúng đúng đúng, không đành lòng, không đành lòng.” Nương Kim Sinh cười nói, “Mang về là tốt, nương cũng không nói không chứa chấp nàng.”

Nương Kim Sinh đi đến bên giường, Kim Ngọc ở gian bếp bên cạnh đã mang nước ấm tới, đặt ở một bên.

Bà vắt khăn ấm, lau sạch bùn còn dính trên mặt Hải Đường, bà càng nhìn Hải Đường trong lòng lại càng cao hứng, luôn nhìn không được hướng Kim Sinh ở sau lưng chặc chặc khen lấy.

Kim Ngọc đứng ở một bên, nhỏ giọng cười đối với Kim Sinh nói: “Đại ca, nhìn bộ dạng như vậy, mẫu thân đã nhận đây là con dâu rồi.”

Hải Đường được bà lau sạch sẽ, lỗ chân lông trên mặt một hồi khoan khoái dễ chịu, lại cũng hướng nương Kim Sinh lộ ra một cái mỉm cười ngọt ngào, hô: “Nương.”

“BA~”, Khăn ấm rơi xuống đất, nương Kim Sinh vui đến phát khóc, một phen ôm Hải Đường: “Còn nương tốt, con vừa rồi gọi ta là gì?”

Nàng vừa rồi ngồi, nghe Kim Sinh, Kim Ngọc, Kim Phúc đều gọi bà là nương, nên cũng học theo, gọi bà là nương.

Hải Đường cười cười, khoe môi hồng hồng câu dẫn lên, lại hô một tiếng: “Nương.”

“Ai...!” Nương Kim Sinh kéo dài âm cuối vui mừng mà đáp, lại ôm lấy Hải Đường, chớp chớp khoe mắt nhìn Kim Sinh, phẳng phất đang nói..., nhìn một cái a, đây chính là cô nương người ta tự gọi đấy, nàng thể nhưng cam tâm tình nguyện làm con dâu Kim gia chúng ta!

Hải Đường xem như ở lại Kim gia. Tuy nói ở trong mắt nương Kim Sinh, Hải Đường đã xem như con dâu bà rồi, bất quá cho dù trong nhà lại bần hàn, nhưng nghi thức vẫn phải có.

Chọn ngày hoàng đạo, diễn tấu sáo và trống, cũng phải náo nhiệt một phen.

Chẳng qua không có làm việc như trước, hai người bọn họ vẫn nên phân phòng ngủ.

Vốn phòng Kim Ngọc, nàng và tiểu muội của mình đã chen chúc vào một giường. Hôm nay thêm Hải Đường cùng nhau ngủ.

Nhưng Phúc nhi cao hứng, đại khái là cảm thấy nhiều người có thể càng thêm náo nhiệt, mặc thiếp thân tiểu y, nằm ở đầu giường, hai tay nâng cằm lên, nhìn Hải Đường đang chuẩn bị tẩy rửa thân thể, cười khanh khách không ngừng.

Kim Ngọc chuẩn bị xong nước ấm, đang muốn giúp Hải Đường tắm rửa, nhìn bộ dạng cười ngốc của Phúc nhi không khỏi trềnh nằng sảng giọng: “Muội nha đầu này, cười cái gì mà cười.”

“Hi hi, tẩu tử Hải Đường lớn lên thật đúng là đẹp mắt. Nhị tỷ, muội cảm thấy nàng so Hương Mai trong thôn chúng ta, lớn lên càng duyên dáng hơn.”

Kim Ngọc giải khai búi tóc của Hải Đường, tóc đen như thác nước rơi xuống, rơi vào trên đầu vai, nhìn thật đúng là một mỹ nhân xinh đẹp.

Đừng nói là nương Kim Sinh, chính Kim Ngọc thấy cũng nhịn không được thăm nghĩ, đại ca thật đúng là có phúc, tẩu tử như vậy cho dù có đốt đèn lồng cũng tìm không ra, đây đúng là tổ tông Kim gia phù hộ mới có thể gặp chuyện tốt như vậy!

Tắm rửa một thân bụi đất Hải Đường mặc xiêm y của Kim Ngọc, cùng Kim Ngọc, Kim Phúc nằm im trên giường.

Cái giường này trước kia là hai người ngủ, hiện tại thêm một người, lập tức trở nên có chút chật chội.

Hải Đường ngủ ở bên trong cùng, bên cạnh là Kim Phúc.

Trên người nàng tựa hồ tỏa ra một cỗ hương khí nhàn nhạt, nằm xuống càng từng đợt không dứt mà chui vào mũi của Kim Phúc và Kim Ngọc.

Kim Phúc dùng sức ngửi ngửi, hướng Hải Đường nhích lại gần, dựa vào vai nàng hỏi: “Tẩu tử, tẩu là từ nơi nào tới, trên người như thế nào thơm như vậy?”

Theo chỗ nào tới?

Hải Đường lặng lẽ trợn mắt, lắc đầu, một mảnh mờ mịt.

Trong đầu của nàng là một mảnh trống rỗng, muốn cố gắng nhớ lại mấy thứ gì đó, nhưng lại như tiến vào sương mù, cái gì cũng tìm không được, tìm không thấy.

Ngoại trừ mơ mơ màng màng biết rõ chính mình gọi Hải Đường ra, những chuyện khác, đối với nàng mà nói đều là một mảng trắng lớn.

Ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít hình ảnh vụn vặt tiến vào trong đầu, nhưng cái này có tính là gì đâu?

Tường thành đông nghịt, lá cờ rạo rỡ, mũi tên...

Nàng nhắm mắt lại, muốn đem những đoạn hình ảnh ngắn này một lần nữa liên kết lại, nhưng mà càng nghĩ đầu càng đau đớn.

Đến cuối cùng cũng là tổn công vô ích, nghiêng người, nàng nghe tiếng hít thở đều đều của Kim Ngọc và Kim Phúc ở bên cạnh, mình cũng lờ lợ kéo chăn, ngủ thật say.

Bên kia mái hiên, Kim Sinh ở trong phòng đang tiến hành một hồi giảng co.

Một bên là vừa đầm vừa xoa, ý đồ thuyết phục nương Kim Sinh, bên kia là liều chết không theo, nửa điểm không chịu chiếm tiện nghi cô nương người ta.

“Nương, nương đừng nói nữa. Nàng là người không phải đồ vật, nương không thể nói nương nhất định được thì chính là của mình, con biết rõ nương muốn cưới vợ cho con, nhưng cứ như vậy đem người ta cưới vào cửa, con tuyệt đối không đáp ứng.”

Nương Kim Sinh lườm mắt nhìn hần, ngón tay đâm vào cái ót nhi tử nói: “Ta nói con làm sao lại cố chấp như vậy? Con không nhớ rõ hai năm trước thời điểm phụ thân con bệnh chết đã nói cái gì sao, trong lòng của hần duy nhất không phải là muốn con mau chóng sinh con nối dõi cho Kim gia chúng ta hay sao?”

“Vậy cũng không thể cứ làm như thế.” Kim Sinh là kiên trì nói, “Hơn nữa, cô nương người ta cũng chưa chắc nguyện ý, đến lúc đó chẳng lẽ nương lại muốn con Bá Vương ngạnh thượng cung?”

Nương Kim Sinh ha ha nở nụ cười: “Cái gì không muốn nha, nàng là một cô nương không nhà để về, chúng ta có lòng tốt thu lưu nàng, vậy cũng nên muốn báo đáp một phen a. Nàng trên người không có gì, dĩ nhiên

là lấy thân báo đáp rồi. Hơn nữa, con cũng nghe thấy, nàng đã mở miệng gọi ta là nương, không phải không muốn a, cái này có thể xem như là cam tâm tình nguyện!”

Kim Sinh biết rõ mẫu thân căn bản chính là nói hươu nói vượn, sau khi từ biệt đầu không để ý tới nàng.

“Con, nương biết rõ lúc trước con thích Hương Mai, nàng bộ dáng không tệ, nhưng cô nương kia không nhìn trúng lò rèn của chúng ta, mắt cao hơn đầu, ở đâu còn nhìn qua con nha? Con không biết, ta từng nghe nương Hương Mai nói qua, sau này khuê nữ nhà bọn họ phải gả tới trấn trên, cũng sẽ không ở lại nơi thâm sơn cùng cốc này, con còn nhớ kỹ làm chi? Nói sau, nếu luận hình dạng, Hải Đường có thể so với Hương Mai đều hơn hẳn, con cũng đừng bị mây che mắt, nhìn không rõ a.”

Hương Mai là cô nương đẹp nhất trong thôn Phúc Duyên, lúc nhỏ, Hương Mai lên núi chăn dê, Kim Sinh đi theo phụ thân dưới chân núi rèn sắt, hẳn thường thường có thể nghe được tiếng ca du dương trên núi, ở đỉnh núi phía chân trời từng đợt lay động, lượn lờ không dứt.

Lúc đó, Kim Sinh bị hấp dẫn, cảm thấy Hương Mai tựa như tiên nữ trên trời.

Chỉ tiếc, người ta là tiên nữ, hẳn chỉ là một tiểu tử rèn sắt bình thường.

Trong thôn rất nhiều người thích Hương Mai, thế nhưng ai nàng cũng chướng mắt, nói tương lai phải tới trấn trên, vào nhà quyền quý, không muốn phải tiếp tục ở vùng núi hẻo lánh này nữa.

Nhưng Kim Sinh vẫn thích Hương Mai, không thể nói nguyên do, cũng bởi vì bản thân chính là thích nàng, không thể từ bỏ.

Nương hẳn nói hẳn là thứ cổ chấp, thật đúng là một chút cũng không sai.

“Con a, mai ta sẽ mang Hải Đường đến thôn đông nhờ bà mù sờ sờ mệnh của nàng, cùng người có phải xứng đôi hay không. Đến lúc đó lại chọn ngày hoàng đạo, liền tiến hành việc vui.”

“Nương...”

“Đừng nói nữa, ” Nương Kim Sinh chặn đứng lời của hẳn, “Chuyện này ta đã thay con làm chủ rồi.” Bà đứng dậy đầm đầm eo, “Ồi, tuy ngày hôm nay giày vò đến cái eo cũng sắp gãy, bất quá xứng đáng!”

Kim Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, nhảy lên giường đắp chăn đi ngủ.

Như hẳn làm sao ngủ được a, trong đầu lộn xộn một đoàn. Trong chốc lát nhớ tới giọng ca ngọt ngào của Hương Mai, chốc lát nhớ tới phụ thân trước khi lâm chung lôi kéo tay của hẳn dẫn đi dặn lại: “Kim gia không thể tuyệt hậu, con a, khai chi tán diệp toàn bộ nhờ vào con!” Trong chốc lát lại nghĩ tới nương Hương Mai nhìn thấy chính mình trốn ở phía sau cây nhìn Hương Mai châm chọc khiêu khích, nói hẳn cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, trong chốc lát lại nghĩ tới mẫu thân khổ sở nuôi ba huynh muội bọn họ...

Đến cuối cùng, trong đầu hẳn chợt lóe lên, là một màn Hải Đường mở to mắt đen nhìn hẳn.

Chẳng lẽ, hẳn thật sự phải nghe theo mẫu thân, lấy một nữ nhân ngay cả thân phận lai lịch đều không rõ ràng làm thê tử?

Lời của tác giả: Văn mới trong mật thêm dầu, có đường có thịt, là sườn xào chua ngọt ơ

~

3. Chương 3: Sờ Cốt . . .

Buổi tối đầu tiên Hải Đường ở Kim gia, ngủ được an an ổn ổn, không có không quen giường, không có không nữ, thẳng gà trong sân gáy nàng mới tỉnh lại.

Kim Ngọc cùng Phúc nhi đều đã dậy trước nàng, sớm đã xuống giường, lúc này thấy nàng thức dậy, Kim Ngọc liền cầm một bộ xiêm y của bản thân tới cho Hải Đường thay đổi.

Dáng của Kim Ngọc so với Hải Đường hơi béo một ít, Hải Đường mặc y phục này, hơi có chút lớn, dùng đai lưng bó chặt hai vòng mới nhìn tốt hơn.

Nương Kim Sinh nhìn thấy Hải Đường rửa mặt xong, mặt cười, lôi kéo bàn tay non mịn của nàng nói: “Bộ dáng tốt bộ dáng tốt, mai đi đến trấn mua vải, làm hai bộ đồ vừa người cho con.”

Nhà nông có thói quen một ngày ăn hai bữa, bữa sáng và bữa tối.

Hải Đường bị nương Kim Sinh kéo đến bàn, chỉ chỉ một đầu băng ghế: “Sau này con cứ ngồi ở đây.”

Phúc nhi nhìn nàng cười hì hì nói: “Đại tẩu và đại ca ngồi cùng một chỗ.”

Đang nói, bên ngoài Kim Sinh gánh nước trở về, thôn Phúc Duyên chỉ có một con sông nhỏ, người trong thôn giặt quần áo rửa rau, sinh hoạt đều dựa vào nó, Kim Sinh mỗi ngày thức dậy chuyện đầu tiên chính là lấy hai thùng gỗ gánh nước về.

Buổi tối hôm qua cùng mẫu thân tranh luận tới hơn nửa đêm, vào phòng, Kim Sinh cũng chỉ cúi đầu, cái gì cũng không nói, đối với mẫu thân, phảng phất có chút xấu hổ.

“Đại ca, nhanh ăn sáng.” Kim Ngọc hướng hắc hô hào.

“Ừm.” Kim Sinh lau lau tay, đi qua muốn ngồi xuống. Vốn trên bàn vuông cả nhà bốn người bọn họ ngồi một bên, hiện tại nhiều hơn người Hải Đường ngồi ở bên cạnh của hắn, lập tức cảm giác có chút rất không được tự nhiên.

Kim Sinh xê dịch sang một bên, vùi đầu gặm bắp.

Thời điểm vào nhà hắn nhìn Hải Đường, nàng mặc một thân xiêm y vải thô đã cũ, tóc đen nhánh buộc lỏng ở sau ót, nghỉ ngơi một đêm, sắc mặt so với hôm qua hồng nhuận hơn rất nhiều, lúc nhìn hắn con người như nước phảng phất muốn thấm đến lòng người. Kim Sinh không dám nhìn nàng lâu, gặm bắp xong lại cúi đầu lùa cơm trong chén.

Nương Kim Sinh nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng âm thầm buồn cười, con mình là dạng người gì, bà đương nhiên rõ nhất. Hắn thuần phác phúc hậu, tuy là một đại nam nhân thân thể cường tráng, nhưng thoáng cái cho hắn một nương tử, dĩ nhiên không thích ứng kịp, thậm chí còn có chút thẹn thùng, đó cũng là trong dự liệu.

Chỉ là hắn ăn nhanh như vậy, ngược lại làm Hải Đường giật mình, ngừng đũa, chỉ quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh ăn cơm.

Nương Kim Sinh cười nói: “Lại không có người thúc giục con, con vội vàng như vậy làm gì?”

“Đã ăn xong... Con còn phải tới tiệm thợ rèn...” Hắn vẫn cúi đầu, cố gắng lùa cơm trong chén.

Đại khái là ăn quá vội, hoặc có lẽ là bởi vì bên người thỉnh thoảng truyền đến từng đợt thơm ngát, Kim Sinh đầu càng vùi càng thấp, trong lòng chỉ có một ý niệm: Mau chóng ăn xong, mau chóng ăn xong...

“Khục khục... Khục khục...” Một hột cơm sặc vào yết hầu, tựa như móng vuốt nhỏ tinh tế gãi khí quản hắn, ngăn không được liên ho lên.

Một bàn tay mềm mại đặt trên lưng của hắn vỗ nhẹ nhẹ..., hắn hơi nghiêng đầu, thấy Hải Đường xem hắn, khóe miệng cong lên mỉm cười dịu dàng nói: “Người chậm một chút.”

Phúc nhi là quỷ linh tinh thấy thế liền châm một chén nước đi qua, cũng nói: “Đại ca huynh chậm một chút, nhìn huynh, mặt đều đỏ lên.”

Là đỏ lên, không chỉ đỏ lên, còn nóng đến lợi hại.

Kim Sinh thật vất vả điều hòa hơi thở, nhìn Hải Đường, nói: “Đa tạ.”

Hắn vội vàng như chạy nạn hướng tiệm rèn chạy tới, không biết tại sao, hôm nay nhìn Hải Đường lòng của hắn thùng thùng bồn chồn nhảy nhẩy lên, giống như muốn từ trong cổ họng nhảy ra.

Không khỏi có chút hối hận hôm qua công Hải Đường trở về, thời gian sau này sớm chiều gặp mặt, chẳng lẽ đều phải như vậy sao?

Nương Kim Sinh nhìn bóng lưng nhi tử, mấp máy khóe miệng bật cười lên. Kim Ngọc khó hiểu, hỏi: “Nương, nương cười cái gì?”

Bà ra vẻ thần bí mà lắc đầu, đứng dậy cười thở dài: “Nhi tử này của ta thật ngốc a, thoát nhìn đã muốn thông suốt!”

Ngày hôm nay, nương Kim Sinh không ra đồng, việc nhà nông đều giao cho Kim Ngọc, bà mang Hải Đường đến nhà của bà mù ở thôn đông.

Bà mù này ở trong thôn Phúc Duyên cũng coi là một nhân vật có tiếng, tài năng sờ cốt nghe nói là tổ tiên truyền thừa. Vốn là truyền nam không truyền nữ, chỉ tiếc đến đời bà cũng chỉ có một mình bà là nữ nhi, phụ thân bà sợ nghề của tổ tiên thất truyền, nên truyền cho bà, vốn trông cậy vào bà có thể gả ột tướng công tốt, sinh một đứa nhỏ lại tiếp tục truyền xuống. Nhưng hết lần này tới lần khác thời điểm tuổi trẻ, đôi mắt này không biết làm sao lại mù, đến lúc này đường nhân duyên của bà coi như bị gãy, một mình một người ở trong thôn đông.

Nhưng nhắc tới cũng kỳ quái, từ lúc con mắt bà bị mù về sau, năng lực sờ cốt so với tổ tiên trước con lợi hại hơn, nói gì cũng đều chuẩn.

Bà nói con dâu nhà Trương gia mổ heo là trời sinh có mệnh vượng phu, không đến hai năm liền sinh ra hai tiểu tử mập mạp, về sau cơ duyên xảo hợp, heo nhà Trương gia không biết tại sao lại được đại lão gia trong huyện coi trọng, từ nay về sau buôn bán của hắn càng làm càng tốt, hôm nay đã là một người giàu trong thôn Phúc Duyên.

Còn có đại gia họ Tưởng ở trên giường bệnh ngậy người hai năm, hơn sáu mươi tuổi tuổi, thỉnh thoảng nhìn thật giống như muốn tắt thở. Trong nhà quan tài bài vị mang tới mang ra vài lần rồi, nhiều lần đều là mắt thấy sắp đi Quỷ Môn quan lại bị đầu trâu mặt ngựa cho khiên trở về. Con trai trưởng trong nhà cũng tìm bà mù sờ soạng cốt, bà nói lão gia tử mệnh rất cứng, còn phải chịu giày vò hai lần nữa, vượt qua kiếp này thì tốt, có thể sống đến tám mươi hai tuổi!

Còn rất chuẩn, lão gia tử lại đi Quỷ Môn quan đạo hai lần, không hiểu bệnh tại sao đột nhiên tốt lên, hiện nay tinh thần một ngày so với một ngày tốt hơn, cả ngày an vị tại trong phòng mình, cùng con cháu tán gẫu!

Tự nhiên cũng có mệnh được coi là không tốt, nương Hương Mai trong thôn Phúc Duyên cũng mang theo khuê nữ nhà mình đến sờ cốt. Bà mù sờ soạng nửa ngày, lắc đầu nói: “Không tốt.”

Nương Hương Mai nóng nảy, khuê nữ nhà mình trở mã tươi đẹp như hoa, trong thôn trước trước sau sau có cô nương nhà nào có thể so được? Như thế nào sẽ không tốt?

Lúc ấy bà mù đối với nương Hương Mai nói bốn câu: “Tâm cao ngất, phú quý khó được, một bước đi sai, mỗi bước đều sai.”

Nương Hương Mai lúc này liền lôi kéo khuê nữ trở về, còn đi khắp nơi nói bà mù hồ ngôn loạn ngữ, căn bản là không có đoán ra mệnh của nữ nhi bảo bối nhà bà.

Bất quá, chuyện mệnh số này, có khi thật đúng là không thể không tin, đều nói phú quý do trời định, nhân sinh đến tất cả không giống nhau.

Mệnh giàu hay nghèo, nhiều tai hay nhiều bệnh, qua tay của bà sờ sờ, có thể đều đoán ra.

Có người cười nói, bà mù không biết có từng sờ qua cốt mình, tính toán qua mạng của mình.

Lời nói rơi vào tai bà, cười nói: “Cả đời này ta tiết lộ quá nhiều thiên cơ, Diêm Vương ở địa phủ sẽ gọi ta lúc năm mươi ba tuổi.”

Hiện tại bà đã bốn mươi tám, nếu thật như bà nói, vậy còn có năm năm nữa.

Nương Kim Sinh mang theo Hải Đường tới, hướng bà mù nói: “Đại tiên, hôm nay ta mang người tới cho người sờ cốt a.”

“Người là người nhà Kim gia thợ rèn?” Bà mù lỗ tai tốt, phàm là nghe người ta nói nói chuyện sẽ nhớ rõ hẳn là ai.

“Đại tiên thật sự có nhĩ lực tốt.” Nương Kim Sinh cười nói.

“Ngồi xuống đi.”

Hải Đường cũng không biết nàng bị mang đến nơi này làm cái gì, nghi hoặc mà nhìn xem nương Kim Sinh, có chút chần chờ.

Nương Kim Sinh kéo nàng ngồi xuống nói: “Hải tử đừng sợ, đến cho đại tiên sờ cốt, nhìn xem mệnh của con có thích hợp với Kim Sinh hay không.”

Bà mù cười nói: “Hóa ra là con dâu tương lai nha, trước phải chúc mừng người rồi.”

Bà gầy trơ cả xương bàn tay sờ lên xương tay của Hải Đường, sờ từng chút từng chút đi lên, theo cánh tay mò tới trên vai, lại từ vai mò tới cổ, hướng lên tới đầu Hải Đường.

Vừa sờ, trong miệng bà thỉnh thoảng liền phát ra tiếng chắc chắc: “Tốt số, tốt số ah.”

“Thật tốt? !” Nương Kim Sinh cười mở lông mày, vội vàng hỏi nói.

“Không chỉ tốt, còn rất quý.”

Hải Đường bị bà sờ làm cho ngứa ngứa, hỏi: “Như thế nào là quý?”

“Cô nương sanh ở trong nhà phú quý, là nữ nhi được cưng chiều, chỉ là thuở nhỏ mất phụ mẫu sớm, nên được tổ phụ yêu mến, cũng là nuông chiều từ bé lớn lên đấy.”

Nương Kim Sinh nghe xong, không nghĩ tới Hải Đường có lai lịch như vậy, hơi có chút sợ, nhỏ giọng hỏi nàng: “Bà ấy nói có đúng hay không?”

Hải Đường lắc đầu: “Con cái gì cũng không nhớ được, cũng không biết bà ấy nói có đúng hay không.”

Bà mù cười cười nói: “Người có thể yên tâm, trước kia ta sờ qua cốt nhà Kim Sinh các người, đó là Bằng cốt chi tướng, nếu muốn nói nhân duyên, cùng cô nương này thể nhưng lại hợp đến không thể hợp hơn. Nàng cốt cách thanh kỳ, lại có mệnh vượng phu, mệnh vợ chồng rất tốt, cùng Kim Sinh nhà các người chính là như tục ngữ nói ngàn dặm nhân duyên đường quanh co, người nha, để lại 120 cái tâm, lo chuẩn bị việc vui cho nhi tử nhà người đi.”

“Ai nha, có thể như vậy thật sự là quá tốt!” Nương Kim Sinh vỗ tay vui vẻ nói, kéo Hải Đường lại trái nhìn phải nhìn, nhìn thế nào cũng vui vẻ, nhìn thế nào cũng thấy cao hứng, càng xem lại càng kiên định bà vội vàng muốn tổ chức việc mừng cho nhi tử.

Trở về phải thắp hương cho liệt tổ liệt tông của Kim gia a, các người đã nghe chưa, đây chính là con dâu tốt vạn dặm tìm được của Kim gia nhà chúng ta! Là mệnh vượng phu a!

Ta ở Kim gia khổ hơn nửa đời người, lúc này ông trời xem như mở rộng tâm mắt, lại nhặt được một con dâu tốt như vậy, các người trên trời có linh thiêng phù hộ ah!

Thoáng cái, nương Kim Sinh vui đến phát khóc, cái này vừa khóc vừa cười làm Hải Đường nhìn thấy khó hiểu.

“Nương tại sao khóc?”

“Con của ta a!” Bà dùng một tay ôm Hải Đường vào trong ngực, “Nương là cao hứng, là thật cao hứng ah!”

Để bà mù nói thêm mấy câu, nương Kim Sinh hôm nay ngay cả tiền sờ cốt cũng cho nhiều một chút, nói, “Đại tiên, nhận lời vàng ngọc của người! Nếu tương lai đều đúng, nhất định sẽ hiếu kính ngài thật tốt!”

Bà mù cười cười, thầm nghĩ: ta cũng chỉ còn có thể sống năm năm, cũng không biết có thể đợi được ngày nhi tử nhà của người phú quý hay không? Chỉ có điều, cô nương này mệnh tuy là vô cùng tốt, nhưng từ nhỏ đã có kiếp nạn, phải vượt qua kiếp nạn này mới có thể cả đời phú quý mỹ mãn.

Lời này bà không nói, thứ nhất có nói chỉ tăng thêm phiền não cho người khác, thứ hai đây là mệnh trời định, tránh không khỏi trốn không thoát.

Hết thủy, đều phải xem vận mệnh của bọn họ thôi

4. Chương 4: Khuê Nữ Của Cháu Ngoại Trai Của Thất Cửu Lão Gia. . .

Sáng sớm Kim Sinh đi đến lò rèn, trong lò lửa than đã sớm cháy mạnh.

Lão Tiêu sư phó đang cầm cây sắt vừa nung khô lấy ra, nhìn thấy Kim Sinh liền hô: “Sáng nay con làm sao tới trễ như vậy, tranh thủ thời gian tới giúp một tay, cái cày này phải làm gấp cho người ta.”

Kim Sinh “Ài” một tiếng, cầm cái chùy lớn bằng sắt tới giúp sư phó chế hình, làm một mạch tới hơn nửa ngày.

Kim Sinh lực khí lớn, mỗi một búa vung lên đều là boong boong rung động, trên cánh tay của hắn căng đầy cơ bắp, gân xanh hiện lên.

Ở bên trong lò rèn nóng, Kim Sinh cởi áo, khối khối mồ hôi phủ phía trên, chậm rãi lướt qua da thịt màu đồng của hắn, ở đây nam nhân thân thể khoẻ mạnh, tản ra một loại lực lượng cương dương, thiếu nữ đi ngang qua nhìn thấy tình cảnh này, tránh không được đều phải xấu hổ tim đập, cúi đầu.

Một cô nương mặc một thân màu vàng nhạt ở ngoài cửa lò rèn quanh co một hồi, rốt cục vẫn phải hơi đỏ mặt đi đến.

Trong tay Kim Sinh phảng phất mềm nhũn một chút, lần này tiếng nện rõ ràng không đúng đường, hắn đưa tay lau mồ hôi, buông việc trong tay xuống nói: “Hương Mai, sao cô lại tới đây?”

Nàng cười cười, trên mặt liền nổi lên hai lúm đồng tiền ngọt ngào, giống như bị gió thổi gợn sóng trên mặt hồ, làm cho lòng người tạo nên tầng tầng rung động.

Nàng cười là vì mỗi lần Kim Sinh nhìn thấy nàng đều ngây ngốc sững sờ, bộ dáng ngu si như vậy, không riêng gì hắn, những chàng trai khác trong thôn lúc nhìn thấy nàng, mười người thì trong đó có chín người cũng là thần sắc như vậy.

Cô nương tuổi trẻ mỹ mạo đều có tâm tình khi thấy người khác vì chính mình mê muội, vì chính mình ngớ ngẩn mơ hồ, mà vui vẻ.

“Tiêu đại thúc, nương con sai con tới lấy nồi sắt hôm kia bà đặt làm.”

“A, là Hương Mai cô nương à...” Lão Tiêu lớn tuổi, đối với cô nương dung mạo xinh đẹp cũng không thích thú, chỉ nhìn nàng một cái, liền quay người đến đằng sau lấy cái nồi sắt.

Kim Sinh đối với nàng đứng đấy, lúc này cả người thật giống như cứng đờ, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, trong tay còn cầm cái chùy sắt lớn, lại không biết nên tiếp tục cầm hay là buông xuống thì tốt hơn.

Nhìn hắn túng quẫn, Hương Mai thổi phèo một tiếng bật cười, thầm nghĩ tiểu tử ngốc này thật đúng là thú vị.

“Đông”, Chùy sắt trong tay Kim Sinh rơi xuống, xém một chút nữa là trúng chân. Hương Mai nghĩ đến, tuy nói nàng biết rõ Kim Sinh thích chính mình, nhưng mọi người cùng ở một thôn, lại không phải là lần đầu tiên gặp mặt, như thế nào ngày hôm nay lại thất thố thành cái dạng này rồi?

Lại xem xét, ánh mắt Kim Sinh hướng phía sau mình nhìn, Hương Mai quay đầu lại, cũng liền ngây ngẩn cả người.

Từ nhỏ đến lớn, nam nữ già trẻ trong thôn đều dùng rất nhiều từ khen ngợi tán dương chính mình.

Lúc nàng mười ba tuổi, bộ dáng vừa mới nảy nở, khi đó nàng đi lên núi chăn dê, đến bờ sông bắt cá, sau lưng thường xuyên có người đi theo lén lút nhìn nàng, về sau cũng không biết là ai cho nàng một danh hào là “Một cảnh hoa trong Thôn Phúc Duyên”.

Nàng sinh ra và lớn lên ở nông thôn, nghĩ trên đời này không có cô nương nào so với mình dễ nhìn hơn, hôm nay thấy nữ tử đi theo sau lưng nương Kim Sinh trên mặt cười như nở hoa, tâm liền ném vào trong hồ, không ngừng chìm xuống, chìm xuống...

Nương Kim Sinh nhìn thấy Hương Mai cũng ở đây, ngượng ngùng cười cười nói: “Ồ, Hương Mai là tới chỗ này lấy đồ đạc a, vừa rồi ta còn đi tìm nương của người nói chuyện đây này.”

“Đại nương đi tới nhà của con?”

“Cũng không phải, ” Nương Kim Sinh kéo Hải Đường ở sau lưng đi qua, cố ý để nàng đứng ở trước mặt Hương Mai nói, “Đây không phải do Kim Sinh nhà chúng ta muốn cưới vợ sao, như thế nào cũng nên cùng hương thân quê nhà nói một tiếng, đến lúc đó xử lý việc vui còn phải dựa vào mọi người cùng nhau giúp đỡ.”

Kim Sinh sắc mặt có chút xấu hổ, ho một tiếng cắt ngang lời của mẫu thân.

Hương Mai xem xét Hải Đường, ánh mắt không khỏi có chút ảm đạm, cái gì gọi là sơn ngoại hữu sơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, nàng nghĩ đến mỹ mạo của chính mình là tuyệt sắc nhưng khi đứng ở trước mặt Hải Đường ăn mặc xiêm y vải thô lập tức thất sắc không ít.

Nàng cắn cắn môi dưới, miễn cưỡng bài trừ ra một cái tươi cười: “Cô nương này lạ mặt, dường như không phải người trong thôn chúng ta.”

“Không phải không phải, ” Nương Kim Sinh khoát tay cười nói, “Nàng là khuê nữ của cháu ngoại trai của Thất cữu lão gia ở thôn Hồng Sơn, lại nói tiếp lúc nhỏ cùng với Kim Sinh ta đã định chung thân, hôm nay người nhà nàng đã mất, cũng tới lúc nên lập gia đình.”

Kim Sinh đứng bên cạnh ghen hợm trừng lớn mắt nhìn mẫu thân mặt mày hớn hở, lời nói dối còn có thể nói được thật lưu loát, không mang theo một chút xấu hổ.

Hải Đường cũng không phản bác, đứng ở bên cạnh, nương Kim Sinh nói cái gì nàng cũng chỉ mỉm cười.

Hương Mai trong lòng ngầm bức bối, còn tưởng rằng Kim Sinh đối với chính mình có tình cảm, lại không nghĩ tới đã có một nương tử như hoa như ngọc chưa cưới về nhà.

“Vây cũng phải chúc mừng Kim Sinh đại ca rồi.” Nàng giật giật khóe miệng, rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Cùng vui cùng vui, ” Nương Kim Sinh cười nói, “Vừa rồi nghe nương người cũng có nói, việc hôn nhân của Hương Mai cô nương chẳng phải cũng định xuống rồi sao, nghe nói là ông chủ Đồng bán gạo trên thị trấn, người nào không biết gia thế của ông chủ Đồng kia, sau này Hương Mai cô nương cũng không cần lo ăn lo mặc, phú quý thoải mái rồi.”

Hương Mai sắc mặt chìm chìm, đang muốn trả lời, Tiêu đại thúc ở phòng bên đã đem đồ vật của nàng ra.

“Hương Mai cô nương, nôi sắt nhà cô.”

“Thứ này nặng như vậy, ta làm sao có thể tự mang về?” Hương Mai ra vẻ do dự nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía Kim Sinh .

Nương Kim Sinh nghĩ thầm bà mà không ra tay tiểu tử ngốc này sẽ thật sự rơi vào ma chướng của nàng ta, đi ra phía trước nâng nôi sắt lên, “Đằng” một tiếng liền nhét vào trong ngực Hương Mai: “Cái này thì có gì là nặng nha, đi vài bước là xong, ta một bà già còn làm được, người tuổi còn trẻ, không có vấn đề gì!”

Trong thôn Phúc Duyên này, nếu muốn bàn về mồm mép, nương Kim Sinh há miệng có thể xem như một kiện thân binh lợi khí, Hương Mai một tiểu nha đầu làm sao nói lại bà? Trong tay bưng nôi sắt nặng nề nhìn bà nghiêm mặt, đành phải bủ môi quay đầu đi.

Nương Kim Sinh đối với bóng lưng của nàng gắt một cái: “Tiểu nha đầu lẳng lơ, phải lập gia đình rồi, còn chạy tới trêu chọc người khác, không biết xấu hổ!”

Hải Đường cười vuốt vuốt lưng nương Kim Sinh, hỏi: “MNương, vì cái gì gọi nàng là tiểu nha đầu lẳng lơ?”

Nương Kim Sinh lôi kéo tay Hải Đường nói: “Con a, con nói xem nàng thật sự lập gia đình, nghe rất nổ mày nổ mặt, là ông chủ gạo ở trấn trên. Ai nha, Đồng lão đầu đã hơn bốn mươi tuổi rồi, làm phụ thân nàng còn ngại già, trong nhà còn có một nương tử, ba thiếp thất, nàng đây là đi làm thiếp cho người ta đấy.”

Lời này tuy nói với Hải Đường, nhưng kì thực là đang nói cho Kim Sinh nghe.

Tiêu đại thúc nghe xong thở dài nói: “Một cô nương tốt, đây là tạo nghiệt gì nha!” Ông nhìn nhìn Hải Đường, lại hướng nương Kim Sinh hỏi, “Đại tẩu, vừa rồi tẩu nói nha đầu kia là...”

“Là khuê nữ của cháu ngoại trai của Thất cữu lão gia!”

“Nha...” Tiêu đại thúc ha ha cười, “Cô nương này bộ dáng thật tốt, Kim Sinh, con thực sự rất có phúc khí a!”

Buổi tối trở về nhà, Kim Sinh ngồi trong phòng, mẫu thân nhà hắn ngồi ở đối diện đem chuyện hôm nay mang theo Hải Đường đi sờ cốt nói với Kim Sinh, còn nói cô nương này thoát nhìn tướng mạo tốt, huống chi không chỗ nương tựa, nếu sớm muộn cũng phải cưới vợ, chẳng lẽ thực để nhân duyên hôm nay không thành?

Hôm nay toàn thôn cũng đã biết hôn sự của khuê nữ của nhà cháu ngoại trai của Thất cữu lão gia nương Kim Sinh cùng với Kim Sinh, thời điểm chạng vạng tối, có mấy người đến thăm đến chúc mừng, còn có chút quan hệ tốt, lôi kéo nương Kim Sinh nói vài chuyện cần chuẩn bị cho tiệc mừng.

Hắn nghĩ đến mẫu thân nói cũng có đạo lý, chỉ là còn e ngại Hải Đường, liền hỏi: “Vậy Hải Đường nói như thế nào? Nàng có chịu làm nương tử của ta hay không?”

“Đã đáp ứng a.” Nương Kim Sinh híp mắt cười, “Nếu con không tin, nương gọi nàng tới hỏi ở trước mặt chúng ta.”

Hải Đường đang ở trong phòng Kim Ngọc cùng Kim Phúc cầm cỗ đàn châu châu, Kim Phúc thích nhất chơi trò này, nên dạy cho Hải Đường, không nghĩ tới Hải Đường học thật nhanh, chỉ nhìn một lần, toàn bộ đều nhớ kỹ.

Nhớ tới trước khi thời điểm dạy Kim Ngọc, phí hết cả buổi cũng không đâu vào đâu, Phúc nhi quơ đầu nhảy mắt nhìn Hải Đường nói: “Tẩu tử, tẩu không ngốc nha, còn rất thông minh nữa!”

Hải Đường nở nụ cười: “Ta vốn không ngốc nha.”

Nàng chỉ là quên chuyện lúc trước, quên chính mình là ai, những đoạn ngắn mơ mơ hồ hồ trong mộng luôn làm nàng kinh hãi, đứt khoát không suy nghĩ thêm nữa.

Thôn xóm trong núi sâu này yên tĩnh tốt đẹp, nàng cảm thấy ở chỗ này rất thoải mái. Trước kia phát sinh chuyện gì, đối với nàng mà nói đã là chuyện không quan trọng.

Nương Kim Sinh gọi nàng, Hải Đường liền đi đến phòng bên kia.

Kim Sinh đang ở đó, Hải Đường cúi thấp đầu, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Con a, hôm nay nương hỏi con một câu, con có đồng ý gả cho Kim Sinh nhà chúng ta không?”

Đối diện hai đạo ánh mắt nóng rực nhìn qua nàng, Hải Đường đỏ mặt, trầm thấp nói: “Dạ được.”

Nương Kim Sinh cười đến vẻ mặt đắc ý, thế nào, ta có nói sai không, cô nương này là nguyện ý đấy, cũng không có nửa điểm bất buộc.

Kim Sinh trong lòng chấn động, nhớ tới lời nương vừa nói, ngàn dặm nhân duyên đường quanh co, vậy đại khái chính là nhân duyên trời định đi a!

5. Chương 5: Tâm Sự . . .

Nương Kim Sinh tìm người hỏi thăm ngày hoàng đạo, định sẽ là ngày mười tám tháng hai tới. Mà Hương Mai thì còn hai mươi ngày nữa sẽ được gả vào nhà ông chủ Đồng ở trấn trên, nương Hương Mai cảm thấy nữ nhi gả cho gia đình phú quý cười đến không ngậm miệng được, chỉ là sinh lễ chất đầy nhà nhỏ của bọn họ.

Đối với nương Kim Sinh thì là vẻ mặt khinh thường, cái này có cái gì đáng giá phải cao hứng hay sao? Tới trấn trên, vào nhà người ta, nói thật dễ nghe chút ít là thiếp thất, nói khó nghe không phải là hầu hạ người hay sao? Nương Kim Sinh là loại người biết chuyện, bà không thấy cái này có gì đáng vinh quang.

Ngày Hương Mai xuất giá một đường diễn tấu sáo và trống, Kim Sinh đang trên núi nhặt củi, đã nghe được âm thanh ồn ào đến bên cạnh sườn núi liếc nhìn.

Phô trương coi như rất lớn, đến cùng là người có tiền, mọi thứ đều đầy đủ. Kiệu hoa được bốn người khiêng một đường xóc nảy mà xuống núi.

Kim Sinh nhìn cỗ kiệu càng ngày càng xa, phảng phất mang theo tiếng ca của Hương Mai trước kia một mực ở trong đầu hần lượn lờ không đi.

Thật ra mà nói hần đối với Hương Mai cũng không tính là yêu thương gì.

Lúc nhỏ, trong thôn cùng nhau chơi đùa mấy nam hài tử đều nói Hương Mai đẹp mắt, có đẹp hay không hần ngược lại không để ý, hần chỉ là thích nghe Hương Mai hát.

Thế nhưng nếu thật là muốn cưới vợ, hần sẽ lấy Hương Mai như vậy sao?

Nếu muốn hỏi hần, tựa hồ chính hần cũng hiểu được là sẽ lựa chọn từ chối.

Hần nhìn cỗ kiệu chở Hương Mai chậm rãi đi xa, nhìn thấy nàng gả vào nhà ông chủ Đồng so với gia gia nàng còn lớn hơn vài tuổi, trong lòng cũng không thương tâm như mình tưởng tượng, ngược lại có loại cảm giác giải thoát, phảng phất bỏ tảng đá trong lòng xuống, thoải mái rất nhiều.

Trong nhà, tất cả mọi người đang chờ hần ăn cơm. Kim Sinh vẫn ngồi ở bên cạnh Hải Đường, hôm nay nhìn nàng, đã mặc xiêm y mới, rất vừa người.

Nàng bối cho Kim Sinh thêm một chén nữa, bưng cho hần.

Kim Sinh có chút xấu hổ, trầm thấp nói: “Đa tạ.” Lại chôn đầu liều mạng lùa cơm.

Hôm qua trời trong gió mát, trong đồng cỏ khô đặt ở sân nhỏ côn trùng kêu to, giống như đang ca hát.

Kim Sinh ngồi ở phòng ngoài, cầm nhánh dây đàn sọt, phải tổ chức tiệc vui, rất nhiều đồ đạc phải bắt đầu chuẩn bị, trong nhà chỉ có hai cái sọt dâu đủ, thừa dịp nhàn rỗi hần liền làm thêm vài cái.

Còn có mai mối, trang sức, hủ bánh, trái cây... Thiệt nhiều đồ vật, bắt quá những thứ này nương Kim Sinh đã nói đều để bà chuẩn bị.

Mùi hương nhàn nhạt được gió đêm thổi bay vào mũi của hần, Kim Sinh nghiêng mặt qua, thấy Hải Đường ngồi xồm bên cạnh hần dịu dàng cười nhìn xem hần.

Nàng chỉ chỉ đồ vật trong tay Kim Sinh: “Ta tới giúp huynh.”

Kim Sinh vội vàng đem ghế đầu chính mình đang ngồi chuyển cho Hải Đường, lại để cho nàng ngồi, chính mình tắc ngồi bên cạnh làm việc.

“Cô biết làm sao?” Kim Sinh hỏi nàng.

Hải Đường lắc đầu: “Không, bắt quá huynh dạy ta, ta sẽ biết. Hôm trước Phúc nhi dạy ta đàn châu châu, ta vừa học liền biết.”

Kim Sinh kéo tay của nàng qua, non nớt mềm mại, nhìn qua là biết chưa từng làm việc nặng, hần cuộn tròn lòng bàn tay Hải Đường lại: “Không cần, thứ này sẽ đâm vào tay cô, nếu đem tay của cô đâm rách sẽ không tốt. Nếu cô không ngại buồn bực, ở bên cạnh nhìn xem là được rồi.”

Hải Đường hai tay đặt trên đầu gối, nâng đầu nhìn Kim Sinh đàn sọt. Có lẽ là bởi vì nàng ở bên cạnh nhìn, Kim Sinh cảm giác tinh thần không có biện pháp tập trung lại, di động tay, nhưng trong lòng lại rối tinh rối mù, không biết bay đi nơi nào, không cẩn thận liền đâm vào tay, trên ngón tay thô lệ của Kim Sinh chảy ra một chút máu.

“A, huynh chảy máu.” Hải Đường kéo tay của hần qua, vệ mặt ân cần.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì... Ta da dày thịt béo, chút thương tích ấy không tính là cái gì.”

“Vừa rồi ta nói muốn đàn, huynh nói sẽ đâm tay ta không tốt, như thế nào lúc này đâm tay huynh liền không có chuyện gì?”

Kim Sinh túng quẩn, ngẩng đầu nhìn Hải Đường, đôi mắt đen của nháy nháy, lộ ra ánh sáng linh động giảo hoạt.

Nương hấn nói Hải Đường là cô nương si ngốc, thoát nhìn bắt quá là ngày đầu tiên bị mang từ sườn núi trở lại, còn không có phục hồi tinh thần mà thôi.

Nàng mặc dù không nhớ nổi chuyện trước kia, nhưng người lại rất thông minh.

Kim Sinh đặt đồ vật trong tay xuống, nhìn xem Hải Đường, dừng một chút nói: “Hải Đường, ta tuy cứu được cô, nhưng cũng không thật sự muốn cô lấy thân báo đáp. Nếu cô cảm thấy không muốn gả cho ta, nói thẳng là được, không cần ủy khuất chính mình.”

“Ta không có ủy khuất a.” Hải Đường cười cười ngọt ngào với hấn, “Huynh là người tốt, huynh công ta từ chỗ đi nhìn qua sườn núi, lại từ sườn núi công ta trở về. Kim Sinh đại ca, huynh là người có lòng tốt, ta gả cho huynh thế nào lại ủy khuất đâu?”

“Cô...cô thật sự nghĩ như vậy?” Hấn vẫn có chút không thể tin được, Hải Đường một cô nương như vậy, ngày thường tựa như tiên nữ trên trời, thật sự sẽ muốn gả cho hấn làm thê tử?

“Ta là nghĩ như vậy, hướng chỉ người trong nhà huynh đều đối với ta rất tốt, xem ta là người nhà. Hơn nữa, ta ngay cả mình là ai cũng không biết, nếu muốn ta đi, cũng không biết có thể đi chỗ nào.” Nói đến đó Hải Đường thở dài một hơi, mới vừa rồi trong lòng còn rất cao hứng, lại cất vào tâm sự.

Kim Sinh thấy nàng như vậy, lòng cũng thoáng cái mềm nhũn ra. Lúc trước hấn chỉ biết phải hiếu kính mẫu thân, mang tốt hai muội muội, thời gian trôi qua tuy nghèo khổ, nhưng ít ra bọn họ cần cù chăm chỉ, coi như là không lo ăn mặc.

Hôm nay, hấn phải lấy vợ, không khỏi cảm giác trọng trách trên người càng nặng thêm chút ít.

Hấn kéo tay Hải Đường, mềm mại như không có xương, bàn tay lớn đem bàn tay nhỏ bé khép sát lại, các nốt chai trong bàn tay nhẹ nhàng cọ sát tay của Hải Đường. Định mở miệng, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, hấn chưa từng nói qua lời ngon tiếng ngọt gì, ấp a ấp úng, nhiều lần lời nói đến bên miệng, nghĩ nghĩ lại nuốt xuống một lần nữa cân nhắc nên nói như thế nào.

“Kim Sinh đại ca, huynh muốn nói với ta cái gì?” Bàn tay nhỏ bé của Hải Đường ở trong lòng bàn tay của hấn khẽ giật giật, trời nóng nực, hơn nữa Kim Sinh có chút khấn trương, lòng bàn tay của hấn đỏ mề mòi xì xì, làm cho trên tay Hải Đường cũng đều dính đầy mồ hôi.

“Ta... Ta muốn nói với nàng...”

“Nếu huynh không nói, ta đây cần phải đi rồi?”

“Hải Đường, ” Kim Sinh kéo thân thể nàng hơi nhóm lên một nửa ngồi xuống, trịnh trọng nói ra, “Nàng yên tâm, nàng gả cho ta về sau, ta nhất định sẽ đối với nàng thật tốt. Có ăn ngon, nhất định cho nàng ăn trước, nàng muốn cái gì phạm là ta có thể làm được ta sẽ làm, nếu không cũng nhất định suy nghĩ biện pháp cho nàng. Sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất, cũng sẽ không khiến nàng chịu khổ. Ta mặc dù không phải người có bản lĩnh, nhưng dựa vào chính mình nuôi sống vợ con vẫn có thể làm được, nàng có thể tin ta?”

Hấn nói chăm chú, tay cũng nắm thật chặt tay nàng.

Hải Đường nhìn bộ dạng hấn trịnh trọng như vậy, có chút cảm động. Nàng đối với Kim Sinh không thể nói là vừa thấy đã yêu, thế nhưng ngày đó, hấn công chính mình chạy qua chạy lại bên sườn núi, thời điểm nằm trên lưng người nam nhân này, Hải Đường chỉ cảm thấy lưng của hấn dày rộng kiên định, làm cho người ta an tâm.

Trong đầu của nàng đã không có trí nhớ trước kia, sau khi nàng tỉnh lại, ký ức sâu nhất cũng chỉ có chuyện này, còn có ngày đó ở bờ sông, hấn giúp mình rửa sạch bùn trên mặt và tay.

Nếu như gả cho Kim Sinh là người như vậy, hấn nhất định sẽ làm được những gì vừa nói, nhất định đối đãi chính mình vô cùng tốt a.

Đã không nhớ nổi chuyện lúc trước, vậy thì xem nó như một giấc mộng, hiện tại thời gian an bình như nước, nàng tin tưởng sau này sẽ càng ngày càng tốt.

Chỗ chân tường phía sau sân nhỏ, ba bóng người đen sì đang ẩn núp.

“Nương, nương, nương nhường một chút, nương che làm con cái gì cũng không nhìn thấy.” Kim Ngọc ở sau lưng mẫu thân không ngừng nghiêng đầu, nhưng nàng bị lưng to phía trước che chắn hình ảnh cực kỳ chặt chẽ.

Phúc nhi chắc chắn mấy tiếng, ngậm lấy kẹo đường vừa rồi được nương tử Vương Nhị ở cách vách cho, mơ hồ không rõ mà nói: “Tỷ, tỷ không cần nhìn, muội giảng cho tỷ nghe là được rồi. Đại ca nắm tay tẩu tử Hải Đường chính là đang kể tâm sự đấy.”

Nương Kim Sinh bẹp một phát vỗ nhẹ vào cái ót của Phúc nhi, sắc giọng: “Con một tiểu nha đầu, hiểu cái gì gọi là tâm sự sao?” Bà quay đầu nhỏ giọng hỏi Kim Ngọc, “Vì sao gọi là kể tâm sự?”

Kim Ngọc lắc đầu: “Con cũng không biết.”

Phúc nhi xoa xoa đầu: “Đó là con ở bên cạnh trường học trong thôn nghe bọn họ nói. Tiên sinh nắm tay nương tử nhà hần ở đằng kia nói chuyện, ta chỉ nghe thấy những người ở bên cạnh nhìn lén nói, đó gọi là kể tâm sự, con thấy đại ca tuy chưa cùng tẩu tử Hải Đường thành thân, bắt quá coi như là tám chín phần mười đi nha.”

Nương Kim Sinh một bên nhìn nhi tử nhà mình cùng Hải Đường ở đằng trước, dưới ánh trăng nói xong chuyện riêng tư, một bên cười đến híp mắt, miệng cũng không khép được.

Thoạt nhìn, bà mù nói một chút cũng không sai, ngàn dặm nhân duyên đường quanh co.

Hai người bọn họ ở trong mắt nương Kim Sinh thật sự là nhìn thế nào cũng thấy hài hòa, nếu không phải vì đợi năm ngày sau là ngày hoàng đạo, thật đúng là hận không thể lập tức đưa bọn chúng nhét vào trong một phòng, trực tiếp tạo đứa nhỏ.

Sau đó thì sao, sau đó chính là ba năm ôm hai, bốn năm ôm ba, con cháu đầy đàn, cháu trai cháu gái vây quanh bên chân của bà. Ai nha, đến lúc này bà có thể xem như không phụ lòng liệt tổ liệt tông Kim gia a!

“Nương, nương...” Phúc nhi đung đung khuỷu tay của bà.

“Cái gì vậy?” Nương Kim Sinh còn đang đắm chìm trong tương lai tốt đẹp, mắt húng Phúc nhi cứ như vậy đã cắt đứt bà mơ màng.

“Đại ca nhìn thấy chúng ta rồi.” Phúc nhi chỉ chỉ phía trước, Kim Sinh cùng Hải Đường đã đi tới, hai người tay đã tách ra.

Hải Đường hơi đỏ mặt đứng phía sau Kim Sinh, Kim Sinh vẻ mặt cũng túng quẫn.

Thấp giọng nói: “Nương, mọi người đều đứng ở chỗ này làm cái gì?”

“Hóng mát.” Phúc nhi chỉ chỉ lên trời nói ra.

“A, đúng đúng, chúng ta là đến hóng mát đấy.” Nương Kim Sinh cũng hòa theo.

Kim Ngọc đứng ở cuối cùng, lúc này mới lộ mặt ra, vừa rồi nàng bị mẫu thân cùng tiểu muội ngăn ở đằng sau, cái gì cũng không thấy được, tức giận đến giậm mạnh một cước nói ra: “Càng lúc càng nóng, ta đi vào nhà thôi.”

Nương Kim Sinh nhớ tới mấy ngày nữa hai người bọn họ phải thành thân rồi, còn có chút công việc chưa căn dặn Hải Đường, liền lôi kéo Hải Đường cũng hướng trong phòng đi: “Nữ nhi ngoan, nương có cái này muốn đưa cho con, vào đây với nương.”

Mấy nương các nàng đều tiến vào, trong sân chỉ còn lại Phúc nhi cùng Kim Sinh mắt to trừng mắt nhỏ.

“Hóng mát?” Kim Sinh một phen ôm lấy Phúc nhi cười lên đầu vai của mình, cười nói, “Đại ca mang muội đến trên cây hóng mát nha?”

“Được được.” Phúc nhi vỗ tay cao hứng mà hô, trong sân có một cây quế lớn thời điểm bọn họ đến đây ở đã có, trước kia lúc phụ thân còn sống, thường công nàng lên cây hóng mát, hiện tại phụ thân mất, đại ca mang theo nàng đến trên cây hóng mát.

Phúc nhi tựa vào trong ngực Kim Sinh, thừa lúc gió mát phát phơ, rất nhanh mà ngủ đi.

Bên kia mái hiên, nương Kim Sinh lôi kéo Hải Đường thần thần bí bí mà vào phòng, nói là có đồ vật muốn cho nàng.

Nhưng Hải Đường vừa thấy vật kia, liền xấu hổ tim đập, mắc cỡ đến mặt đều không biết nên hướng chỗ nào vòng vo.

Mọi người nghĩ nương Kim Sinh đưa cho Hải Đường vật gì?

Ngày mai kết hôn, hohoho

~

6. Chương 6: Thành Thân . . .

Nương Kim Sinh lôi kéo Hải Đường ngồi xuống, cầm đồ vật trong rương giao cho Hải Đường.

“Con a, thứ này vốn thời điểm thành thân, nhà nương để đem làm đồ cưới đưa cho con. Chỉ có điều... Khúc khục, cho nên ta cũng coi như không biết xấu hổ, cho con.”

Hải Đường hiểu kỳ, không biết là vật gì lại trịnh trọng như vậy, nhận lấy, đó là một tập tranh nhỏ.

Mở ra xem, lập tức mặt đỏ bừng lên, nàng dù gì cũng là một hoa cúc khuê nữ, liếc mắt nhìn thoáng qua, trên tập tranh vẽ nam nữ khỏa thân, còn bày ra các loại tư thế kỳ quái bất đồng, cũng không biết là đang làm cái gì.

“Nương... nương, nương cho con cái này làm gì?” Hải Đường thu tập tranh cúi đầu e thẹn nói.

“Con a, con đừng xấu hổ. Chuyện này đợi đến lúc thành thân tự nhiên phải học thôi, bằng không như thế nào nói dôi tông đường cho Kim gia chúng ta đây? Quyển sách nhỏ này ta vốn có ý định đợi thời điểm Ngọc nhi xuất giá sẽ cho nó, bất quá vẫn nên giao cho con trước, cầm xem thật kỹ, cẩn thận nghiên cứu một chút, sớm ngày cho nương ôm một tiểu tử mập mạp!”

Nàng ngay cả nhìn còn không dám nhìn, làm sao có thể nghiên cứu?

“Nương nói là... Chờ ta cùng Kim Sinh thành thân, sẽ... sẽ chiếu vào phía trên này làm?”

“Thật thông minh, chính là như vậy.” Nương Kim Sinh vừa trả lời vừa nhét quyển đồng cung đồ vào tay Hải Đường, dùng sức vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng, cười đến vẻ mặt tươi như hoa.

Đảo mắt đã đến ngày lành, trong trong ngoài ngoài đồ vật cũng đều chuẩn bị không sai biệt lắm. Chỉ có điều Kim Sinh dù sao cũng là cưới thê tử, mặc dù Hải Đường không có nhà nương đẻ, cũng không thể tự mình cứ như vậy ôm vào phòng a.

Nghĩ nghĩ, nương Kim Sinh đi tìm lão tỷ muội tốt Khánh Phương ở trong thôn, xin bà hỗ trợ trước hết để cho Hải Đường ở nhờ, xem nơi ấy là nhà nương đẻ.

Khánh phương tẩu tử là người nhiệt tình, nghe nói phụ mẫu của cô nương này ở Hồng Sơn thôn đều mất, lệ loi hiu quạnh, lập tức muốn rót nước mát, hai lời chưa nói liền đáp ứng.

Buổi tối cách một đêm, Hải Đường thu thập vài thứ đến ở nhà Khánh Phương tẩu tử.

Trong nhà Khánh Phương tẩu tử tổng cộng có ba miệng ăn, ngoại trừ bà và chồng ra, còn có nữ nhi đã gả ra ngoài. Trong nhà vốn có một gian phòng không, Phách Phương tẩu tử thu thập một chút, liền để Hải Đường đến ở.

Bất luận ai thấy bộ dáng cô nương tốt, lớn lên ôn ôn nhu nhu trong đầu đều vui mừng. Đêm nay, Khánh Phương tẩu tử sợ Hải Đường quen giường ngủ không được, lại thêm ngày mai phải kết hôn, trong lòng khẩn trương, liền tới cùng nàng nói chuyện một lát.

Hải Đường nhớ kỹ câu nói kia của nương Kim Sinh “Phải cẩn thận nghiên cứu một chút”, một mình ở trong phòng lấy ra tập tranh làm cho người ta xấu hổ tìm đập lật xem. Một bên xem một bên không khỏi thầm than, trên thế giới rộng lớn này không thiếu cái lạ, chuyện giữa nam nữ thế nào lại kỳ diệu như vậy?

Tranh này kỳ thật vẽ cũng không tính tốt, dù sao cũng là dân chúng bình thường, so không được với kẻ có tiền có thể có được tập tranh thượng đẳng, bất quá chỉ dùng để vỡ lòng cho nữ nhi xuất giá thôi.

Hải Đường đang một mình tập trung “Nghiên cứu”, bên kia mái hiên Khánh Phương tẩu tử đẩy cửa tiến đến, vẻ mặt hòa ái vui vẻ, bưng một chén chè khoai lang vừa nấu xong tới cho nàng: “Vừa rồi thấy cô ăn cơm tối cũng không có bao nhiêu, tối ăn thêm chén chè lót bụng a.”

Hải Đường đem sách nhỏ thu vào, ngọt ngào cười cười nói: “Đa tạ đại tẩu.”

Lúc trước, cô nương có bộ dáng tốt ở trong thôn, ngoài Hương Mai ra thì không còn ai, thật không nghĩ đến khuê nữ của cháu ngoại trai của thất cửu lão gia nhà Kim Sinh có bộ dáng xinh đẹp như thế, nếu sớm tới thôn Phúc Duyên, có thể đã không có chuyện Hương Mai rồi, còn đến phiên mẫu thân nàng suốt ngày đi khoe khoang sao?

Hải Đường vừa ăn, vừa cùng Khánh Phương tẩu tử câu được câu mất mà nói chuyện phiếm.

Nàng hỏi: “Hải Đường cô nương, trước kia cô ở thôn Hồng Sơn, trong nhà làm cái gì nha?”

“A..... Làm ruộng...”

“Vậy trong ruộng trồng cây gì?”

Hải Đường ngẩn người, đáp: “Mọi người trồng cái gì thì trong nhà sẽ trồng cái đó.”

Nhà nông sao, cũng đơn giản chỉ là trồng ít cây lúa mạch, khoai lang, đậu phộng còn có rau quả các loại. Khánh Phương tẩu tử nghe nàng đáp hàm hồ, tưởng rằng nàng không muốn nhắc lại chuyện quá khứ, nên cũng không hỏi nữa. Chỉ là có chút kỳ quái, cô nương ở nhà làm ruộng, tay làm sao có thể trắng nõn non mịn như vậy, thoạt nhìn lại chưa từng làm qua việc nặng.

Nghĩ nghĩ, liền cũng bình thường trở lại, thầm nghĩ phụ mẫu nàng sinh ra được một nữ nhi bộ dạng xuất chúng như vậy, đương nhiên sẽ xem như bảo bối, không muốn cho nàng chịu khổ, nên ngày bình thường không làm việc gì.

Nàng ngồi một hồi, nói chuyện phiếm vài câu, thấy Hải Đường sinh ra bối rối, cộng thêm ngày mai phải thành thân, cũng không quấy nhiễu nàng nữa, dặn dò nàng nghỉ ngơi sớm một chút.

Hải Đường một mình ngủ trên cái giường lạ lẫm đặt gần lò sưởi, nhắm mắt lại, buồn ngủ liền ập đến.

Trong lúc mơ màng màng, trước mắt của nàng phảng phất xuất hiện một mảnh huyết tinh, như một vầng sáng vòng tròn dần dần khuếch tán, trong màn máu đỏ phảng phất nghe được tiếng chém giết, nghe được tiếng lửa đạn gầm gú, còn có... Còn có nhìn thấy một người mặc áo trắng, khuôn mặt mơ hồ đang hướng nàng đi tới...

Thời điểm người nọ sắp đến gần, màn huyết tinh thay đổi, biến thành màu hồng vui mừng, áo đỏ giày hồng khăn cột đỏ...

“Đông đông đông” bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, đánh thức Hải Đường từ trong mộng.

Khánh Phương tẩu tử ý cười đầy mặt mà đi tới gọi nàng: “Hừng đông rồi, con gái ngoan, nên bắt đầu rửa mặt á!”

Thành thân ở nông thôn khá náo nhiệt, Hải Đường bị bịt kín đầu, cười trên lưu một con lừa nhỏ trên đầu có buộc hoa đỏ của nhà Khánh Phương tẩu tử, ở trong một hồi khua chiêng gõ trống được đưa đến nhà Kim Sinh.

Buổi tối nương Kim Sinh đặt hai bàn rượu mừng trong sân, hương thân phụ lão trong thôn đến chúc mừng đều nói Kim Sinh thật may mắn, làm Kim Sinh có chút ít ngượng ngùng.

Tiệc rượu được uống đến ánh trăng treo giữa không trung thì kết thúc, náo nhiệt trong nhà cũng lập tức yên tĩnh trở lại.

Ngày hôm nay tất cả mọi người đều vui sướng hơn hở, đặc biệt cao hứng. Nương Kim Sinh thấy tiểu tử ngốc này thật đúng là không hiểu phong tình, đều lúc này rồi, còn ở bên ngoài giúp đỡ thu dọn, tân nương còn ở trong phòng chờ đã lâu, bà đi tới kéo nhĩ tử nói: “Con đừng làm nữa, nhanh đi vào gặp tân nương tử a.”

“Cái này...”

“Ở đây có ta với muội muội con thu thập là được, mau đi đi.”

“Đại ca đại ca, Phúc nhi cũng muốn đi nhìn tẩu tử.” Kim Phúc hôm nay nhìn Hải Đường ăn mặc một thân đồ thắm vào nhà, trong lòng hâm mộ vô cùng, nghĩ đến xiêm y xinh đẹp như vậy được mặc vào trên người tẩu tử, nhất định là đẹp mắt vô cùng, vì vậy lôi kéo góc áo Kim Sinh khẩn cầu.

“Đi đi đi, con là con nít đừng làm phiền nữa.” Nương Kim Sinh một phen kéo Kim Phúc, “Để đại ca con mau trở lại phòng đi, con cũng nên trở về phòng ngủ rồi.”

Phúc nhi nhìn vẻ mặt mẫu thân nghiêm túc, biết rõ bà không cho phép, đành phải “Ah” một tiếng, chạy đến sân nhỏ đi bắt đom đóm..

Kim Sinh xoa xoa tay, nhìn bên ngoài xác thực cũng thu thập không sai biệt lắm, liền lo lắng thấp thỏm không yên mà đi vào phòng tân hôn.

Vừa vào cửa, hần ngược lại là ngậy ngấn cả người. Khăn đỏ trên đầu Hải Đường đã bị nàng ném sang một bên, nàng đang ngồi ở trước bàn, ăn bánh ngọt trong mâm. Nhìn thấy Kim Sinh tiến đến, nàng cũng sửng sốt một chút, chợt giải thích nói: “Cái kia... Cái kia... Ta hôm nay cả ngày đều không có ăn cái gì, ta... Ta đói bụng.”

Kim Sinh ngồi xuống nhìn Hải Đường cười cười, giúp nàng lau một chút bánh ngọt dính trên khóe miệng: “Đói thì ăn, chúng ta là gia đình nông dân không có nhiều quy củ như vậy. Cũng đều tại ta, sớm nên nghĩ đến hôm nay nàng đã bị giày vò hơn nửa ngày bụng nhất định đói, vừa rồi nên đem vài món vào cho nàng.”

Hải Đường cười cười, lại từ trong mâm cầm lấy một khối bánh ngọt cho Kim Sinh: “Bánh hoa quế này ăn rất ngon đấy, chàng cũng ăn thử đi.”

Hần hướng lên cắn một cái, hương vị thơm mát mềm dẻo, thật sự không tệ. Hần còn bóc đậu phộng cho Hải Đường ăn, bên ngoài truyền đến tiếng “Khục khục”, nương Kim Sinh ở bên ngoài vô cùng “Hiền lành” mà dặn dò: “Kim Sinh a, nhớ rõ phải kéo khăn đỏ, uống rượu hợp cần, sau đó... Cái kia, các con nhớ sớm nghỉ ngơi một chút a, đừng nói chuyện phiếm quá muộn.”

Mẫu thân nói là muốn thu thập, kỳ thật một mực đều đứng ở bên ngoài nghe lén a!

Hai người cười cười, bốn mắt nhìn nhau, lại sinh ra chút ít tình cảm khác thường.

Lại nói tiếp, duyên phận thật đúng là kỳ diệu vô cùng, hai người vốn chưa từng gặp mặt, nhưng hết lần này tới lần khác lại như được ông trời an bài, cứ như vậy cơ duyên xảo hợp, kết thành phu thê.

Nến đỏ chiếu rọi xuống, mặt Hải Đường trơn bóng càng thêm rực rỡ, thoát nhìn như hồ nước trong veo động lòng người, Kim Sinh không khỏi cảm thấy yết hầu một trận khô nóng, bắt đầu nuốt nước bọt.

“Hải Đường, nếu không nàng đem khăn che lên. Nương nói, ta phải tự mình kéo xuống.”

“Được” Hải Đường đi qua ngồi xuống bên giường, lại đem khăn đỏ kéo lên.

Mở khăn hồng, uống xong rượu hợp cần, từ nay về sau bọn họ đã là phu thê. Cả đời này, hai người bọn họ xem như đã gắn bó với nhau.

Làm xong mọi việc, lúc này nên tắt đèn đi ngủ a.

Kim Sinh có chút khấn trương, ho khục cuống hống hướng Hải Đường nói: “Nàng lên giường trước đi, ta đi thổi nén sẽ tới.”

Hải Đường cũng có chút xấu hổ, tuy không nhớ được chuyện trước kia, nhưng nàng dù sao cũng là một hoa cúc khuê nữ, cùng nam nhân chung sống một phòng như vậy, lại cùng ngủ một giường, vẫn rất thẹn thùng.

“Chàng trước... Hãy quay qua chỗ khác...”

Đợi Kim Sinh đưa lưng về phía nàng, Hải Đường lúc này mới cởi đồ, chỉ mặc trung y chui vào trong chăn.

Kim Sinh nghe được một hồi tiếng sột sột soạt soạt ở phía sau lưng lại, mới cởi áo ngoài của mình, đi đến bên cạnh bàn, thổi tắt ánh nến, cũng bò lên trên giường.

Tay của hắn mò tới tay Hải Đường, thật mềm, lòng bàn tay lại tràn ra chút ít mồ hôi: “Nương tử...”

“Hửm...?” Nàng ở trong chăn nhỏ giọng hỏi.

Một lát, Kim Sinh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng lại: “Ngủ đi.”

Hắn ở đâu ngủ được? Trên người Hải Đường từng đợt mùi hương nhàn nhạt cứ bay vào trong mũi của hắn, quấy nhiễu lòng hắn loạn như tơ nhện, thân thể càng ngày càng cứng ngắc, càng ngày càng nóng, chỗ nào đó trên cơ thể cũng nổi lên chút ít biến hóa.

Toàn thân khô nóng, thật giống như một người ở trong hoang mạc bị mặt trời thiêu đốt cấp bách cần nguồn nước.

“Hải Đường...” Hắn lại gọi nàng một tiếng, “Cái kia... Nàng ngủ rồi sao?”

“Chưa.”

“Nha...” Hắn đáp một tiếng, lại không nói, cảm giác khô nóng càng ngày càng lợi hại, lửa từ trên thân thiêu đốt xuống dưới bụng, giữa khó đã nổi lên một cái lều nhỏ.

“Kim Sinh, chàng có việc muốn nói với ta?” Trong bóng tối, Hải Đường nghiêng người mặt đối với hắn nói, khí tức ấm áp phả vào trên mặt của hắn.

Bọn họ đã thành thân, không có gì phải ngượng ngùng!

Rốt cục, Kim Sinh cố lấy dũng khí, đối với Hải Đường nói: “Ta muốn... Ta muốn hôn nàng... Có thể chứ?”

7. Chương 7: Dưới Chân Tường . .

Kim Sinh toàn thân khô nóng khó có thể ổn định, rốt cục cố lấy dũng khí đối với Hải Đường nói: “Hải Đường... Ta muốn... Ta muốn hôn nàng có thể chứ?”

Lòng bàn tay hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé thật chặt, một lát sau, trầm thấp “Ừm” một tiếng, trên mặt cũng giống như lửa thiêu nóng bỏng lên.

Kim Sinh chần chờ một chút, xoay người ghé vào người Hải Đường, hơi thở nàng ấm áp mềm mại mang theo mùi thơm thoang thoang phả vào mặt của hắn, thân thể nam nhân trầm trọng đè ép lên, đó là một loại cảm giác lạ lẫm, lòng của nàng nhảy loạn, đành phải nhắm mắt lại, chờ trượng phu của mình tới hôn nàng.

Môi của hắn mang theo cảm giác thô lệ, thời điểm phủ lên cánh môi mềm mại của Hải Đường, làm cho nàng gần như không được toàn thân run rẩy lên, không kìm nén được liền cuộn ngón chân lên, cả người tê dại, làm cho nàng có chút choáng váng.

Nàng khấn trương, kỳ thật Kim Sinh so với nàng càng gấp rút. Hắn xưa nay là một thợ rèn thuần hậu chất phác, cho dù lúc trước có chút ưa thích Hương Mai, nhưng cũng chỉ là trong đáy lòng cảm thấy Hương Mai rất tốt, chưa từng có ý niệm gì khác, càng đừng đề cập chính mình trải nghiệm thực tế chuyện này.

Thế nhưng hắn rốt cuộc cũng là một nam nhân huyết khí phương cương, hôm nay đã thành thân, vào động phòng rồi, lại là một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc, hương khí say lòng người ngủ ở bên cạnh của hắn.

Nếu hấn lại không có chút ý nghĩ gì, vậy cũng coi như là thứ nam nhân sao?

Vừa chạm vào môi Hải Đường, Kim Sinh cũng nhịn không được rung mình một cái, chưa bao giờ cảm thụ qua hương thơm ngọt ngào hương đều tụ lại trên môi nương tử của chính mình, làm cho người ta trần trọc lưu luyến, hăm sâu trong đó. Mới đầu hấn chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, sau khi nếm được tư vị ngọt ngào không khỏi càng thêm khó nhịn, phía dưới lều nhỏ cũng càng bắt đầu chuyển động, chống đỡ bên hông Hải Đường, trường đầu đến tựa hồ muốn nổ tung ra.

Hôn môi nương tử nhà mình, Kim Sinh thở gấp ra một hơi, hỏi: “Hải Đường, vì sao trên người của nàng lại thơm như vậy? Trên người người khác, như Kim Ngọc, Kim Phúc, lại không có.”

Hải Đường trừng mắt nhìn, nói: “Ta cũng không biết vì sao, mùi kia... Có lẽ là từ nhỏ đã có.”

Kim Sinh chống đầu nghĩ nghĩ, chợt nói: “Nhất định là trên người nương tử có chỗ không giống người khác, cái này mới có thể phát ra mùi thơm.”

“Chỗ không giống người khác?”

“Đúng rồi, nhất định là như vậy.” Kim Sinh vừa nói, một bên giơ tay lên chụp tới, bàn tay rơi vào một chỗ mềm mại, no đủ mà co dãn, dưới đáy huynh đệ như đã nhận được ủng hộ, chợt khê động, càng căng ra mà chống đỡ ở thất lưng Hải Đường.

Hải Đường chân mày nhảy lên, hỏi: “Đó là cái gì?”

“Hửm?”

“Cái gì đặt ở ngang hông của ta?”

Kim Sinh đã nắm tay Hải Đường, có chút xấu hổ nói: “Là ...Là huynh đệ nhà ta.” Hấn nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé của Hải Đường, dẫn tới giữa khố, để nàng đi kiểm tra tiểu huynh đệ của mình.

Dù cách một lớp vải, Hải Đường cũng cảm giác được tiểu huynh đệ nóng hăm hăm này, tựa hồ không thể chờ đợi được muốn thăm dò đi ra. Nàng vừa chạm vào, huynh đệ kia lại như cảm ứng được, cũng cao thấp khê động, Hải Đường không khỏi nở nụ cười: “Nó còn có thể động đây này.”

“Đúng vậy a, nó sẽ động.” Kim Sinh chỉ cảm thấy cuống hòng càng ngày càng khô nóng, trong thân thể đoàn hỏa kia cơ hồ sắp đốt nóng hấn, cúi đầu một ngụm ngậm chặt vành tai nhỏ nhắn xinh xắn như ngọc của Hải Đường.

Nàng toàn thân nổi lên một hồi tê dại, nhưng lại cảm thấy vô cùng hưởng thụ, ưm một tiếng, thở gấp liền từ trong môi tràn ra.

Hấn hôn vành tai Hải Đường một chút, đầu liền dần dần đi xuống, cách lớp tiểu y, lẽ mà đến nơi vừa lớn vừa mềm của nàng, cũng nhịn không được nữa, Kim Sinh thò tay đem áo lót Hải Đường mở ra.

Trong phòng mặc dù tắt đèn, nhưng ngoài cửa sổ có ánh trăng rực rỡ xuyên vào, chiếu vào đầu giường đặt gần lò sưởi, vẫn có thể thấy thân thể nõn nà.

Ánh trăng trong suốt chiếu xuống đỉnh núi được phủ tuyết trắng, trên ngọn núi Hồng Mai xinh đẹp, kiêu diễm ướt át, cảnh đẹp như thế, làm sao không làm người ta ý loạn tình mê?

Hải Đường chỉ cảm thấy trước ngực hơi lạnh, thấy Kim Sinh đang kinh ngạc nhìn chính mình, càng phát ngượng ngùng, quay đầu đi chỗ khác gắt giọng: “Chàng nhìn cái gì?”

Nàng không nói thì thôi, một tiếng thấp hỏi này tựa như cọng cỏ mềm mại trêu chọc đến lòng Kim Sinh, quả quyết, cúi đầu xuống nơi phát ra hương thơm, Hồng Mai ở trong miệng thô ráp nở ra đóa hoa xinh đẹp, tràn ra hương khí làm say lòng người.

Dòng suối trong miệng nhanh chóng chuyển động, nước suối trong suốt tìm được lối, chậm rãi tuôn ra, lỗ chân lông trên người Hải Đường tựa hồ cũng thư giãn ra, khởi điểm cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng cũng có khoái cảm khi được hấn hôn.

Phòng bên ngoài, nương Kim Sinh đã ngồi xổm nửa ngày, bên tai dựng thẳng lên, nghe động tĩnh trong phòng nhi tử.

Hình như là nghe được Hải Đường thở hổn hển một tiếng, thế nhưng chỉ một tiếng này mà thôi, bên trong dường như yên tĩnh trở lại, lời nói của bọn họ, nương Kim Sinh khi thì nghe được, khi thì lại nghe không rõ. Chỉ là loáng thoáng phảng phất nghe được cái gì “Huynh đệ”.

Nương Kim Sinh thầm mắng nhi tử nhà mình là người không hiểu phong tình, lúc này, không làm chính sự, nói “Huynh đệ” làm cái gì? ! Thẳng dặm chân ở bên ngoài lo lắng, nghĩ thầm Hải Đường cũng thật chậm chạp, tập tranh không phải đã lén lút cho nàng rồi sao, như thế nào còn không tranh thủ thời gian làm xong công việc? Dựa vào tính nôn nóng của bà, lúc này hận không thể chính mình xông đi vào, tự mình trực tiếp chỉ đạo!

Đã hơn nửa đêm, đều đứng lâu như vậy rồi, thế nào vẫn chưa xong?

“Mẫu thân, người ở chỗ này làm cái gì?” Kim Ngọc khoác áo ngoài đi đến trong sân, vuốt vuốt đôi mắt buồn ngủ, nàng còn tưởng nương đã đi ngủ từ lâu, lại không nghĩ rằng bà trốn ở dưới chân tường phòng đại ca.

“Suyt, nhỏ giọng một chút.” Nương Kim Sinh làm động tác chó có lên tiếng, lôi kéo Kim Ngọc hướng trong sân đi, “Nha đầu người không ngủ đi, chạy ra tới làm cái gì?”

Mẫu thân mặt trầm xuống, hiển nhiên không cao hứng.

Kim Ngọc hạ thấp giọng ngạc nhiên nói: “Nương, lời này phải là con hỏi nương mới đúng chứ. Nương bận việc cả ngày, hơn nửa đêm không đi ngủ, chạy tới phòng đại ca làm cái gì nha?”

“Đi đi đi, người khuê nữ thì biết cái gì.” Nương Kim Sinh liếc nàng một cái, đuổi nàng về phòng, “Người nhanh ngủ đi, coi chừng Phúc nhi, cũng đừng lại chạy đến!”

Kim Ngọc dù chưa trải qua việc đời, nhưng cũng không ngốc, lúc này rõ cuộc hiểu rõ, ý vị thâm tường mà “Ah” một tiếng, “Nương, hóa ra... Nương là đang nghe lén.”

“Nhỏ chút, nhỏ giọng một chút!” Nương Kim Sinh dùng sức véo véo tay khuê nữ, “Nghe lén cái gì? Con cũng đừng nói cần nói bấy đây, nhanh vào nhà ngủ đi!”

Kim Ngọc bỏ qua tay nương, âm thầm cười, bước vào phòng.

Nương Kim Sinh xoa xoa đôi bàn tay, thầm than một tiếng: “Làm nương thật đúng là không dễ nha!” Nói xong, lại chạy tới chân tường nghe lén.

Trong phòng, vẫn là tể thủy trường lưu (*làm một ít và kiên trì làm mãi), liên tục hôn môi. Kỳ thật Kim Sinh vốn cũng không có ý niệm gì, cảm thấy đã thành thân, bất quá là trong nhà nhiều hơn một người, nhưng khi ngủ với nhau mới phát hiện, nương tử lại còn có diệu dụng bậc này, trên người bị lửa câu dẫn, bùng nổ, bắt đầu có xu hướng lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Đầu lưỡi chảy ra nước bọt, bao phủ lấy nhụy hoa mềm mại, tư thế chấp chờn, như muốn bùng nổ, càng làm ngọt hương thơm bay ra. Cổ thơm um tùm, ngưng lộ sâu nặng, tỏa ra hương thơm bốn phía, giống như thẳng cánh.

Cái này nương tử then thùng thở gấp, cái này nương tử non mềm ngưng ngừng, trong mắt ngậm lấy hơi nước mờ mịt nhìn Kim Sinh. Lần đầu động phòng, thân thể cứng ngắc lúc trước, bị hấn một đường hôn xuống giờ đã thả lỏng, trong bụng cũng giống như dây lên một đốm lửa, khát cầu yêu thương.

Kim Sinh một tay xoa nắn lấy bộ ngực, một tay hướng phía dưới tìm kiếm, đến chỗ cổ thơm sâu thẳm, hấn thử phì phò, mặt dò xét đi vào.

Hải Đường mở to mắt, thở khê một tiếng, vặn vẹo uốn éo thân thể phảng phất muốn thoát khỏi.

“Hải Đường, đừng nhúc nhích.” Hấn như dụ dỗ nàng, “Ta nhẹ một chút, sẽ không để cho nàng đau.”

Hai tay tách chân của nàng ra, trong động phảng phất con rắn chui vào, mới đầu có chút căng nứt đau đớn, nhưng cũng may tiểu tử này coi như dụ dỗ ngoan ngoãn, cũng không liều mạng xoắn, chỉ có điều lực lợi một phen, dò xét ở giữa nơi thần bí lại bị đi ra.

Huynh đệ nhà Kim Sinh rốt cuộc chịu không được, hần ngồi thẳng lên, trùng trùng điệp điệp thở hổn hển một tiếng, cúi đầu lại hôn lên môi mềm mại của Hải Đường.

“Nương tử, ta muốn nàng.” Kim Sinh cổ họng ừng ực một tiếng, nằm ở bên tai Hải Đường thấp giọng nói ra.

Hải Đường trong đầu lấy tốc độ ánh sáng, lập tức nhớ tới tập tranh trước khi xuất giá nương Kim Sinh giao cho nàng muốn nàng “Cẩn thận nghiên cứu một chút” ra, nếu muốn cẩn thận nghiên cứu, vậy chuyện này nửa điểm cũng không được qua loa.

Nàng lập tức nhóm nửa người dậy, thò tay sờ sờ tìm tập tranh dưới cái gối: “Đợi một chút...”

Nhiều tư thế động tác như vậy, không thể qua loa! Nàng cùng với Kim Sinh “Cẩn thận nghiên cứu một chút” nên chọn loại nào thì tốt hơn.

Chờ...lúc này dục hỏa của Kim Sinh đã dâng cao, lửa rừng cháy lan ra đồng cỏ rồi, ở đâu còn chờ được? !

Huynh đệ kia ngang nhiên đứng thẳng, khanh khanh khanh khanh, đợi đến phá quan mà vào rồi!

Hải Đường lấy ra tập tranh, một phen nhét vào trong ngực của hần: “Nương nói, chuyện này không thể qua loa. Ta đã xem qua, chàng cũng nhìn một cái, chúng ta cẩn thận nghiên cứu một chút.”

Kim Sinh lúc này thở hổn hển liên tục, ở đâu còn lo lắng cầm đèn xem tập tranh? Thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, là tiểu nương tử của hần, trong đầu hần không có nửa điểm ý niệm khác, chỉ muốn đem nàng áp dưới thân thể, bắt nạt yêu thương một phen.

Hần bỏ tập tranh xuống, lại lẩn bên trên: “Hiện tại đã đợi không kịp, đến mai lại nhìn!” Một bên nói một bên đem Hải Đường đè xuống, tay cầm trường kiếm, thẳng đảo Hoàng Long!

Chỗ kia vừa hẹp lại vừa chặt, trường kiếm ở cửa miệng nghiến nát một lát, đang muốn mở cửa thành ra, chém giết một phen...

Nương Kim Sinh ở bên ngoài nghe, vốn định lấy Hải Đường cũng thiệt là, lúc này còn nhìn sách gì, thứ này nên nhớ kỹ trong lòng rồi, cũng may con mình còn không tính quá ngu xuẩn, hai người thoát nhìn sẽ phải hoàn thành việc tốt á!

Đang tại thời điểm nước sôi lửa bỏng, góc áo nương Kim Sinh bị người kéo kéo.

“Đừng nhúc nhích!” Bà trong đầu khẩn trương, phát tay đập đi.

Tiếp tục kéo...

Lại đập.

Còn kéo...

Nương Kim Sinh tức giận mà quay đầu, nhìn tiểu Phúc nhi đang đứng kế bên chính mình cười hì hì nhìn bà, cao giọng nói ra: “Nương, nương tại nghe cái gì, Phúc nhi cũng muốn nghe!”

8. Chương 8: Ngày Đầu Tân Hôn . . .

Nương Kim Sinh vừa quay đầu liền thấy tiểu Phúc nhi đang đứng trước mặt bà, mở to một đôi mắt “Người vô tội”, cười dịu dàng mà cao giọng nói ra: “Nương, nương nghe cái gì vậy? Phúc nhi cũng muốn nghe!”

Trong bóng đêm yên tĩnh, một câu của Phúc nhi có thể nói là như sấm sét giữa trời quang, kiếm đã rút khỏi vỏ, Đại tướng quân khí thế bừng bừng quyết chiến đấu anh dũng lập tức bị chấn động, ngừng ở cửa thành, hành quân lặng lẽ, rốt cục cần rằng, tiếc nuối mà quay đầu đi.

Kim Sinh tuy là một nam nhân, nhưng đến tột cùng cũng chưa trải qua chuyện của nam nhân, bên ngoài có hai người sừng sừng đứng nghe lén bọn hần trong đang Phúc Vũ Phiên Vân, công thành đoạt đất, bảo hần làm sao không thấy xấu hổ đây?

Cấp bách đứng lên, phủ thêm áo đi ra ngoài, chỉ thấy mẫu thân cùng tiểu Phúc nhi đang đứng ở bên ngoài mắt to trừng mắt nhỏ.

Kim Sinh không khỏi lúng túng nói: “Mẹ, Phúc, các người... Các người như thế nào nửa đêm không ngủ lại đứng ở trước cửa phòng ta?”

Nương Kim Sinh vội vàng kéo tiểu Phúc nhi đến sau lưng nói: “Không có gì, chỉ là ở trong phòng nóng quá ngủ không được, ta mang theo Phúc nhi ra ngoài hóng gió thôi. Hiện tại tốt rồi, chúng ta trở về ngủ đây, người tranh thủ thời gian trở vào bên trong đi, hôm nay động phòng tân hôn đây, cũng đừng lạnh nhạt tân nương tử, nhanh đi vào, tiếp tục, tiếp tục...”

Người tuy là đã đi rồi, thế nhưng vừa rồi Kim Sinh còn đang trướng lên nhiệt liệt, nhưng bây giờ giống như một quả bóng bị đâm một phát, xẹp xuống, không dậy nổi nữa.

Về tới trên giường, Hải Đường ngượng ngùng mà hỏi thăm: “Mới vừa rồi là nương ở bên ngoài?”

“Ừm, bà nói trong phòng có chút nóng, đi ra ngoài hóng gió đấy, làm nàng giựt mình sao?”

Hải Đường mặt một hồi nóng hổi, nghĩ thầm bà bà mặc dù đem sách nhỏ ỉnh, nhưng vẫn không an tâm cho hai tiểu vợ chồng trong phòng bên cạnh, nên chính xác là bà không có đi hóng gió mà đích thực là đi nghe trộm động tĩnh kia mà.

Vừa rồi Kim Sinh nhất thời động tình, cho đến giục ngựa nhập quan, huynh đệ ở tại cửa nhà nàng nghiên nát trần trọc, làm cho ở bên trong nàng thực là ngứa, cảm giác kia phảng phất như là đất thấm đầy cam lộ tỉnh mạch đang chờ Du Long đi vào, hảo hảo mà trêu đùa một phen.

Ở bên ngoài nháo một phát như vậy làm nàng thập phần ngượng ngùng, đem áo mặc lên, ngoan ngoãn nằm ở trong chăn.

Kim Sinh ôm Hải Đường vào trong ngực, cảm nhận hương thơm thiếu nữ tràn vào mũi, hôn trán của nàng một chút nói: “Cũng không còn sớm, hôm nay nàng mệt mỏi cả ngày rồi, ta không nháo nàng nữa, ngủ đi.”

Hải Đường ở trong lòng ngực của hắn bỗng cảm thấy vô cùng bình yên, “Ừm” một tiếng, nhẹ gật đầu, liền nhắm mắt lại.

Đêm nay, bọn họ cũng không làm gì nữa, chỉ ôm lấy nhau ngủ nguyên một đêm.

Hải Đường ngủ rồi cũng không biết đầu của mình đã đè nặng lên cánh tay Kim Sinh, hắn thấy nương tử nằm trong lòng mình an an ổn ổn ngủ, ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám, mặc nàng cứ gồi đầu lên tay như vậy, cho đến hừng đông cái tay dưới đầu Hải Đường mới rút ra nhưng nửa điểm tri giác thì cũng không còn.

Kim Sinh xưa nay thức dậy rất sớm, hắn là nam nhân duy nhất trong nhà, sau khi rời giường thì gánh nước, đốn củi, làm hết tất cả những việc này mới ăn điểm tâm rồi đi tới tiệm thợ rèn.

Hắn ở tiệm rèn của sư phó lão Tiêu cũng học nghề đã hơn hai năm rồi, khoảng một thời gian ngắn nữa hắn là đã có thể xuất sư.

Trong nhà mặc dù không tính là giàu có, nhưng cũng có một mẫu đất, hơn nữa hắn dựa vào nghề rèn sắt kiếm chút tiền, thời gian sau này cũng được ấm no.

Bầu trời có chút sáng, Kim Sinh liền lấy thùng ra bờ sông múc nước. Hôm nay trong lòng của hắn không hiểu sao lại có cảm giác ngọt ngào, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, khóe miệng nổi lên một tia ôn hòa vui vẻ.

Lúc đi lên núi có một người trong thôn nhìn thấy hắn, hướng hắn hô: ” Tiểu tử Kim Sinh kia, tinh thần người thoải mái thật đó, hôm qua mới lấy vợ, xem hôm nay đã vui thành cái dạng gì rồi. Chờ thêm một năm nữa chắc là bà bà đã có thể ôm cháu rồi, lúc đó đừng quên mời chúng ta ăn trứng hỉ nha!”

Kim Sinh cười hì hì, quay lại nói: “Nhất định là vậy, nhất định là vậy!”

Hải Đường ngủ rất ngon, sáng sớm khi tỉnh lại, gà trống đã ở bên ngoài gáy bình minh rồi.

Cái chần còn vương lại hơi thở ẩm áp, thế nhưng Kim Sinh đã đi rồi. Hải Đường dụi dụi mắt, nhìn thấy quyển sách nhỏ bị Kim Sinh ném ở dưới sát mép gối đầu bên cạnh, nhớ tới cảnh tượng đêm qua kiều diễm ngập tràn, trong nội tâm không khỏi vừa vui vừa thẹn.

Nàng đứng dậy mặc quần áo xong thì đến nhà chính, nương Kim Sinh thấy Hải Đường đi ra, liền kéo nàng qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Con a, hôm nay có chỗ nào không thoải mái không? Trên người có thấy đau nhức gì không?”

Hải Đường lắc đầu: “Không có nương, đều rất tốt.”

Nương Kim Sinh nhìn sắc mặt Hải Đường bình thường, lại trả lời như vậy, trong lòng âm thầm ảo não, buổi tối hôm qua rõ ràng là chuyện tốt sắp thành rồi, nhưng lại hết lần này tới lần khác bị tiểu Phúc nhi làm rối, lúc sau bà cũng không có đi ra nữa nhưng phòng bên kia lại một mực yên tĩnh trở lại, không có tiếng vang gì khác.

Vừa nghĩ tới điểm này, trong lòng nương Kim Sinh oán giận, trợn trắng mắt liếc Tiểu Phúc nhi.

Phúc nhi đang chuẩn bị ngồi vào ghế ăn điểm tâm, cảm nhận được mẩu thân đang hung hăng trừng mắt với mình, lập tức rùng mình một cái, trái tim nhỏ bé cũng đi theo run lên.

Kim Ngọc nấu xong điểm tâm bưng ra, nương Kim Sinh hướng Hải Đường nhìn nhìn, chỉ thấy nàng hơi hơi mỉm cười ngồi vào trên ghế, cũng không có ý sẽ đi hỗ trợ.

Nương Kim Sinh trầm nghĩ trong lòng, bà lão mù nói nàng lúc trước là thiên kim tiểu thư phú quý, nghĩ đến cũng đúng, nàng chưa làm qua việc gì, mặc dù bây giờ ở với người thôn quê bọn họ nhưng vẫn có thói quen cơm đến há miệng, y đến thò tay.

Kim Ngọc bới ổi người một chén cháo, lại mang qua bánh ngô vừa mới chín nóng hôi thơm phức, lúc mọi người vừa ngồi xuống thì Kim Sinh cũng đã trở lại.

Hắn rửa tay rồi ở bên cạnh Hải Đường ngồi xuống. Hôm nay Hải Đường vấn tóc lên thành một búi tóc tròn tròn ở trên đỉnh đầu, đã ăn mặc giống như những nương tử khác trong thôn, nàng nhìn Kim Sinh ngồi xuống hướng hắn ngọt ngào cười nhẹ một tiếng, vương tay lấy một cái bánh ngô cho hắn.

“Kiểu tóc hôm nay của nàng rất được.” Kim Sinh nói ra.

Hải Đường nghe nam nhân nhà mình tán dương, khóe môi không khỏi giơ lên một cái, lại nói: “Nương nói phải chải đầu búi tóc, ta cũng là mới học đây.”

Hôm nay Kim Sinh ăn cơm không giống mấy ngày trước ăn như hổ đói, giống như có người sẽ dành hết thức ăn. Bản thân đã có vợ rồi nên không có gì gấp gáp nữa, liền vừa ăn vừa nhìn Hải Đường ở một bên, hai người thỉnh thoảng nhìn nhau, thật là một phen tình ý.

Sức ăn của Hải Đường không lớn, đến cuối cùng cháo trong chén vẫn còn thừa lại, cái bánh ngô kia cũng còn hai phần không ăn xong.

Kim Sinh hỏi: “Sao không ăn hết?”

Hải Đường lắc đầu: “Ăn no rồi, ăn không nổi nữa.”

Kim Sinh liền nhận lấy chén cháo, thay Hải Đường đem thức ăn còn lại ăn hết, không có nửa điểm xấu hổ ghét bỏ, phảng phất như chuyện đó là chuyện phải làm. Chén cháo nàng ném qua tựa hồ còn lưu lại hương thơm độc nhất của Hải Đường, Kim Sinh ăn lấy cũng không khỏi nhớ tới buổi tối hôm qua vẫn còn việc chưa xong, tâm tình một hồi nhộn nhạo.

Nương Kim Sinh nhìn hai vợ chồng mặc dù vừa mới thành thân nhưng nghiêm nhiên lại hòa thuận tình cảm, trong lòng cũng hài lòng vui sướng. Bất quá Hải Đường đã làm vợ người ta rồi, nên cũng phải nghe lời của bà bà này, làm việc mà chính mình phải làm.

Nương Kim Sinh buông bát đĩa xuống, meo meo cười đối với Hải Đường nói: “Con a, hôm nay con đã là con dâu của Kim gia chúng ta rồi. Nương càng lúc càng lớn tuổi, Ngọc nhi cùng Phúc nhi tương lai đều phải xuất giá theo chồng, sau này con cần phải học cách lo liệu việc nhà, giúp đỡ nương quản lý tốt cái nhà này.”

Hải Đường ngăn người: “Quản lý... nương, đó là muốn con làm cái gì?”

“Vậy con biết làm những việc gì ?” Nương Kim Sinh hỏi nàng.

Hải Đường đáp không được, lúc trước nàng biết làm những việc gì đã không còn nhớ nữa, bây giờ nàng giống như chuyện gì cũng không biết làm a.

“Nấu cơm, giặt quần áo, cho gà ăn? Đây đều là những công việc thường làm nhất, nương tử nhà nào cũng biết làm hết đấy. Hải Đường, sau này những công việc này đều có thể giao cho con thực hiện chứ?” Nương Kim Sinh nghĩ đến, mọi thứ cũng phải tiến hành theo chất lượng nhà, nếu nàng không biết gì mà ra ruộng làm tựa hồ cũng khó xử cho nàng, mấy cái việc nội trợ đơn giản này có lẽ nàng vẫn có thể làm đây.

Hải Đường có chút do dự, những việc này nghe thì rất dễ, nàng cũng thực muốn đi làm, nhưng thật sự không biết mình có thể làm tốt không nữa.

Kim Sinh ở bên cạnh nói : “Nương, Hải Đường là nàng dâu mới, thoảng cái cho nàng nhiều chuyện như vậy, sợ là làm không nổi.”

Nương Kim Sinh nghe xong, cảm thán nhi tử thật là tốt, vừa mới cưới vợ đã bắt đầu che chở rồi. Bà nghĩ thầm mình cũng không có khó xử nàng nha, nấu cơm, giặt giũ thì như thế nào còn không biết làm? Kim Ngọc nhà bà còn phải xuống ruộng đó!

Hải Đường ngược lại không có chối từ nói : “Nương, những việc nương giao cho con con chỉ sợ sẽ làm không tốt, nương còn phải chỉ dạy cho con nhiều điều.”

Nàng vừa nói xong, nương Kim Sinh nở nụ cười: “Ai, đó là tự nhiên, nương đương nhiên sẽ dạy cho con. Yên tâm đi!”

Ngày đầu tiên Hải Đường làm dâu, Kim gia liền một lần nữa phân lại công việc.

Kim Sinh vẫn là gánh nước, đốn củi cùng với những việc nặng nhọc mà nữ nhân không thể đảm đương.

Kim Ngọc và nương Kim Sinh ra đồng chăm sóc mảnh đất trồng chút ít lúa mạch cùng khoai lang.

Hải Đường làm vợ hiền ở nhà nội trợ, nấu cơm, giặt quần áo, cho gà ăn và chiếu cố tiểu Phúc nhi.

Lại nói tiếp, người nhàn nhã nhất trong nhà chính là tiểu Phúc nhi rồi, bởi vì nàng nhỏ tuổi nhất, cái gì cũng không cần làm, nàng có thú vui lớn nhất là trèo lên trên cây ngoài sân, ở bên trong đồng rơm bắt dế mèn chơi đùa, còn một việc nữa là cùng Hải Đường tẩu tử ở một chỗ làm con cháu bằng lá cây.

Hải Đường đã bắt đầu những ngày tháng làm vợ ở nhà của Kim Sinh, lại nói tiếp, muốn làm một người vợ thì chuyện đầu tiên là phải cầm quần áo ra bờ sông giặt sạch.

Trong nhà còn lại hai người là nàng cùng Phúc nhi, Hải Đường ôm cái chậu gỗ to, bên trong là quần áo lấy ở nhà tắm, nàng hướng Phúc nhi hỏi: tiểu Phúc nhi, đi giặt quần áo thì phải đi chỗ nào?”

“Tẩu tử, ở bờ sông. Mọii dẫn tẩu đi!” Phúc nhi kéo Hải Đường hướng bờ sông đi đến.

Đối với Phúc nhi mà nói, tới bờ sông có nghĩa là có thể nhảy xuống nước bắt ốc, có thể dùng nước sông mát lạnh xông chân, là có thể vui vẻ rồi.

Thế nhưng mà, đối với Hải Đường mà nói... Giặt quần áo? !

Y phục này làm như thế nào để giặt rửa đây?

9. Chương 9: Hải Đường Giặt Quần Áo . . .

Hải Đường ôm chậu gỗ lớn mang theo Tiểu Phúc nhi, cùng nhau đến sông Thượng Hà gần nhà giặt quần áo.

Đúng lúc này, bên bờ sông nhỏ đã tụ tập không ít người, cũng đều là những nương tử trong thôn tới giặt quần áo. Mọi người vốn là cùng một chỗ cao giọng nói cười, nhưng thấy Hải Đường đi tới, thanh âm kia liền hạ thấp đi một tí, có mấy người đã mang theo chậu gỗ hướng bên cạnh mình xê dịch.

Vì mọi người lần lượt lần lượt lách vào lách vào mà xuất hiện ra một chỗ trống, vừa vừa vắn vắn để cho Hải Đường ngồi xổm xuống giặt quần áo.

Hải Đường cảm thấy có chút kỳ quái, bên kia có một nhóm nương tử thỉnh thoảng lại hướng nàng nhìn nhìn, xem tới xem lui, một bên xem còn một bên ghé vào một chỗ nhỏ giọng mà thì thầm.

Nàng lặng lẽ kéo Tiểu Phúc nhi hỏi: “Các nàng đang nói gì đấy?”

Tiểu Phúc nhi đúng là quỷ linh tinh, cố ý giả vờ đi qua loanh quanh một vòng, lắng lên lỗ tai nghe xong một hồi, rồi chạy về bên người Hải Đường nói: “Tẩu tử, các nàng đều đang nói tỳ lớn lên đẹp mắt, chỉ là thoát nhìn giống như không phải là người có thể đảm đương việc nội trợ.”

Hải Đường trầm mặt, có chút mất hứng: “Các nàng thật sự đem ta nói như vậy ? .”

“Tẩu tử, đúng thế a, các nàng là ghen ghét tỳ ngày thường so với các nàng đẹp mắt hơn, những lời nói như vậy tỳ không nên để trong lòng nha.” Tiểu Phúc nhi khuyên nàng hai câu, liền chạy ra đến bờ sông nghịch nước.

Hải Đường nghĩ thầm, việc người khác có thể làm được, chính mình làm sao lại không được ? Tuy là nhìn đôi tay này thật sự có vẻ chưa từng trải qua công việc vất vả, nhưng nàng có thể y dạng họa hồ lô (đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ) tổng vẫn là sẽ được a.

Vốn nàng là muốn đi hỏi người khác một chút, y phục này làm như thế nào để giặt rửa, thế nhưng mà nhìn tất cả mọi người đều tránh nàng rất xa. Hải Đường liền đánh mất khí thế, không thể đến hỏi.

Nàng tay cầm chùy giặt quần áo, nhìn nhìn, chỉ thấy những nương tử kia đều ngồi tại bờ sông nhúng quần áo qua nước rồi dùng sức mà nện cái chùy vào. Mỗi người tay nâng chùy canh sao cho rơi đúng tầm, âm vang hữu lực, quần áo bị giặt tóe lên những bọt nước văng lung tung, nay đã cao lại càng cao.

Hải Đường nghĩ thầm, thật đúng là có ý tứ, y phục này cứ như vậy bị “Đánh đánh”, có thể coi là rửa sạch sẽ rồi? Nàng cũng liền vén ống tay áo lên, học bộ dạng của những nương tử, đúng lúc lấy ngay quần áo của Kim Sinh thoáng một phát, thoáng một phát gõ đánh nhau.

“Thùng thùng, đông đông đông...”

Nàng thoát nhìn bộ dạng có chút không được tự nhiên, một chùy đánh tiếp, mềm nhũn ra, cũng không có lực đạo gì.

Người bên cạnh nhìn thấy, cười trộm vài tiếng, Hải Đường nghĩ thầm chính mình chính là làm không đúng, lại không có ý sẽ đến hỏi, liền vẫn là chầm chầm thực hiện biện pháp dùng chùy mà nện như vậy.

“Hải Đường, ngươi cũng tới giặt quần áo nha.” Hải Đường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khánh Phương tẩu tử cũng cầm một chậu quần áo đi tới, ngậm ngậm cười đi đến bên người nàng.

Nàng vừa mới ở bên kia giặt rửa xong hết, đang định trở về, lại nhìn thấy Hải Đường cũng ở đây.

Nhìn cái cô dâu này đổi lại y phục mới, tóc vấn lên thành búi, bộ dạng tiểu nương tử thật sự có chút làm người khác ưa thích.

Hải Đường thấy nàng cũng ngọt ngào hô một tiếng: “Khánh Phương đại nương.”

Nàng mắt hí cười, vốn là ưa thích Hải Đường, lúc này cũng không có chuyện gì gấp, liền dừng lại cùng nàng tán gẫu vài câu, nhân tiện nói: “Ta hôm nay nguyên bản còn nghĩ muốn đến nhà ngươi đấy, bà bà ngươi xuống núi rồi sao mà lại sai ngươi đến nơi này đến giặt quần áo?”

Hải Đường cười cười, gật đầu “Ân” một tiếng.

Khánh Phương tẩu tử nhìn Hải Đường, cũng tán thưởng một tiếng: “Bà bà ngươi khoa trương nói ngươi là mẫn đề thân thể, ngươi cần phải tranh thủ thời gian cùng Kim Sinh sinh cái tiểu tử trắng trẻo mập mập đi, cho bà bà ngươi ẩm châu ah.”

Hải Đường nghe nàng nói đến việc này, có chút không muốn, liền không có lên tiếng.

Khánh Phương tẩu tử nhỏ giọng hỏi: “Người là ở Hồng Sơn thôn bên kia gả tới, nhà mẹ đẻ cũng chẳng cho người cái gì để làm của hồi môn, cái kia đồ vật riêng tư, người đã từng cho người?”

Cái nàng nói chính là cái quyển tập tranh kia rồi, Hải Đường ngăn người, phục hồi tinh thần lại, chợt đỏ mặt nói: “Khánh Phương đại nương, cái người nói... Mẫu thân... Nàng đều đã cho ta rồi.”

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Khánh phương đại tẩu vỗ vỗ tay Hải Đường, thấy thế nào là ưa thích, thế nào là cảm thấy Kim Sinh ra có được phúc khí.

Nhắc tới cái quyển sách nhỏ kia, Hải Đường bên này nện lấy quần áo, bên kia tâm tư đều đem ném lên chín tầng mây, nhớ tới bên trong tập tranh kiều diễm phong quang, lại nghĩ tới hôm qua buổi tối Kim Sinh đối với nàng một phen diễm mật ngọt ngào, trên mặt càng ngày càng nóng, như muốn thiêu cháy.

Lần đầu tiên nàng biết rõ, nam nhân với nữ nhân ở cùng một chỗ, lại là như thế này.

Mà cái cảm giác như vậy, phảng phất chính là muốn đem người ta ném lên chín tầng mây. Nàng lườm mắt nhìn bên kia các nương tử đang tụ lại thành nhóm tại một chỗ giặt quần áo nghĩ: đám bọn họ, các nàng không phải cũng thường xuyên hưởng sự vui thích do thụ trượng phu mang đến như vậy?

Hải Đường đầu nghĩ đến xuất thần, nhưng thủ hạ lại vẫn là thoáng một phát, thoáng một phát gõ lấy cái xiêm y kia.

“Ai nha tẩu tử!” Sau lưng Tiểu Phúc nhi đột nhiên nhảy ra ngoài, làm nàng sợ hãi kêu lên một cái. Tiểu Phúc nhi nằm ở trên lưng của nàng, tay chỉ lên trước kiện xiêm y nói, “Tẩu tử, y phục này bị giặt đến nát rồi!”

Hôm nay thời tiết tốt, nàng cầm hết y phục đã giặt rửa trở về, ngay cả phơi đến mất nửa ngày cũng đều đã làm.

Quần áo này được giặt sạch hay không nàng không biết, chỉ là quần áo của Kim Sinh bị nàng giặt rửa đến nát lại là sự thật.

Hôm nay Nương Kim Sinh cùng Kim Ngọc xuống núi trở về muộn, Hải Đường cũng không to gan đến dám nói cho bà bà biết sự tình xiêm y bị nát đâu.

Buổi tối trở về nhà, Hải Đường lấy ra kim chỉ, nhìn nhìn cái kiện áo bị phá nát mà trong lòng than thở.

Nguyên bản hảo hảo một bộ y phục, hiện tại chỗ ngực bị giặt rửa ra một cái động lớn, cái này nếu mặt đi ra, vậy không phải là muốn người khác chê cười đến chết hay sao.

Thế nhưng mà Hải Đường tay cầm kim may vá, nhìn xem xiêm y, trong nội tâm lại khó khăn, giặt quần áo nàng đã không thể, vá quần áo chắc là càng sẽ không rồi, cái này phải làm sao mới tốt đây?

Chính là ở lúc đang khó khăn, Kim Sinh lại từ ngoài sân vọt vào nhà làm cho cơn gió mát như cũng bay theo vào luôn, nhìn Hải Đường đang chăm chăm vào quần áo ngăn người liền hỏi: “Đây là làm sao vậy?” Nàng cầm quần áo chuyển đi qua, buồn buồn nói: “Chàng nhìn đi, quần áo bị ta giặt cho phá nát.”

Kim Sinh nhìn cái đại động kia, lại nhìn bộ dạng Hải Đường cong lên cái miệng nhỏ nhắn, không khỏi cảm thán, cái bộ dáng này của nương tử đặc biệt động lòng người nha, rồi cười cười nói: “Không có chuyện gì, vá lại một chút là được rồi.”

“Ta... ta không biết nên vá như thế nào.” Hải Đường cúi thấp đầu, “Ta đại khái là chưa từng làm qua, nếu vá hư mất, cái áo này của chàng không phải là không thể mặc đến sao.”

Kim Sinh nhìn qua cái áo rồi nói: “Nàng là chưa làm qua mới cảm thấy khó, ta lúc trước cũng đã gặp mẹ cùng Kim Ngọc may vá qua. Nếu không nàng cứ vá thử, ta tại bên cạnh nhìn xem, biết đâu có thể thành, ần?”

Tuy nói Kim Sinh là nam nhân, không tính là hiểu về thêu thùa may vá, nhưng bình thường nhìn cũng nhìn đến nhiều hơn, nên cũng biết được các trình tự cơ bản. Vì vậy hai người ngồi ở trước bàn, Kim Sinh nói, Hải Đường làm, tuy nói đây là lần đầu tiên may vá trong cuộc đời nàng, nhưng có nam nhân này ngay tại bên cạnh, Hải Đường ngược lại cảm thấy vừa rồi trong nội tâm có chút do dự đều toàn bộ bay đi mất, hai người ngồi ở một chỗ thế này giống như là đang chơi trò chơi vậy.

Vá lấy vá để, Hải Đường “Phốc phốc” một tiếng bật cười, đem cái áo nhét vào kim người học nghề ở bên trong, nói: “Nhìn một cái, vẫn là vá trở thành cái dạng này, được rồi được rồi, vẫn là ngày mai ta hỏi mẫu thân một chút, hủy đi trọng bố a.”

“Ta cảm thấy nó rất tốt.” Kim Sinh đem cái áo cầm ở trong tay nhìn nhìn, đường may tuy xiêu xiêu vẹo vẹo, thế nhưng mà đến cùng vẫn là vá xong rồi, hẳn là một đại nam nhân, vốn không quan tâm đến những việc thế này, hơn nữa đây là Hải Đường vì hắn tự tay đem hết công sức vá đấy, trong nội tâm càng là một hồi ngọt ngào.

Kim Sinh ngồi ở bên người Hải Đường, nhẹ ôm chiếc eo nhỏ nhắn của nương tử, cảnh đêm bây giờ đã mờ, cũng nên an giấc rồi.

Nghĩ đến buổi tối động phòng hôm qua, lại không thể hoàn thành cái sự tình đó, hôm nay dù như thế nào cũng nên bổ sung đây. Dưới ánh đèn lung linh nhìn lại, ánh nến làm nổi bật Hải Đường, da thịt như ngọc, hương hờn thoang thoang từng sợi từng sợi bay tới, Kim Sinh nội tâm rung động, liền dán tại lỗ tai nương tử nhẹ hỏi: “Buổi tối hôm qua, khi đó nàng nói muốn nhìn cái tập tranh gì đó, nghiên cứu gì đấy. Thật ra đó là cái gì?”

Kim Sinh nhắc, Hải Đường liền nghĩ tới nó, nàng đứng dậy đến bên giường gỡ cái gối đầu ra đem tiểu tập tranh do Nương Kim Sinh cho cầm đi qua, đỏ mặt đem đồ đẩy tới: “Ừ, nương chàng là muốn cho chúng ta nghiên cứu cái này.”

Không nhìn ngược lại thật tốt, khi xem xong Kim Sinh có chút không biết làm sao. Hắn thật không nghĩ tới mẫu thân lại cho Hải Đường xem cái này, bất quá nghĩ đến cũng đúng, hai người đều là chưa biết gì về việc thanh niên nam nữ, nếu như không có quyển đông cung này chỉ điểm, thật cũng không biết sẽ có nhiều phương thức cùng tư thế như vậy.

Kim Sinh đảo, trên mặt cũng là một hồi đỏ hồng, trong nội tâm thầm nghĩ, chuyện nam nữ không nghĩ tới còn có đến nhiều kiến thức như vậy, buổi tối hôm qua hẳn bất quá là dựa vào bản năng để làm thôi. Nhưng trong cái tập tranh nhỏ này, nam nữ trần truồng quang lỏa ôm nhau tương hợp, trên mặt đều là sung sướng phong tình, có lẽ trong này vẫn còn có nhiều ảo diệu mà hắn chưa có lĩnh hội tới đây.

Bên người hắn là thiếu nữ xinh đẹp trong đêm tân hôn hôm qua vẫn chưa động phòng xong, ngày tốt cảnh đẹp, há có thể lãng phí một cách vô ích?

Kim Sinh đem sách nhỏ đóng lại, ôm cả Hải Đường vào lòng, tại tai nàng mà hỏi: “Nàng đều đã nhìn qua?”

“Àn.” Nàng nhẹ gật đầu.

“Vậy nàng nói xem ...Loại nào mới tốt?”

Hải Đường ngẩng đầu, nghênh tiếp nàng chính là đôi con ngươi đen huyền sâu hun hút. Hắn bề ngoài kiên cường, nhưng lúc này nhìn nàng lại nhu tình như nước, xoắn lấy lòng nàng làm nó mềm nhũn ra.

Nháy mắt hoảng hốt, Hải Đường trong đầu phảng phất hiện lên một hình ảnh.

Tựa hồ... Đã có một đôi mắt từng nhìn nàng như vậy, chỉ là hiện tại trong đầu nàng thoáng hiện qua đôi tròng mắt kia, là rượu hồng chi sắc, đó là một đôi rượu đồng tử.

Sau lưng rượu đồng [tử] là đao thương, mũi tên, là binh sĩ đông nghịt.....

Nàng giật mình sững sờ, Kim Sinh liền nhẹ vỗ về trán của nàng trấn an, khẽ hỏi: “Nương tử, nàng làm sao vậy?”

Hình ảnh chỉ chợt lóe lên, là những đoạn ký ức vụn vặt nên không thể làm Hải Đường nhớ lại được.

Sống mũi cảm nhận được hô hấp ấm áp của Kim Sinh, hắn dùng một tay ôm lấy nương tử ngồi trên đùi mình, nhẹ nhàng hôn lấy hai má, bàn tay non mềm như ngọc trắng của nàng.

Mỗi một đốt ngón tay đều bị hắn chậm chạp hôn, làm cho thân thể Hải Đường cũng không khỏi run rẩy, nàng khẽ gọi một tiếng, như con mèo nhỏ rúc vào trong lòng Kim Sinh.

Lòng ngực hắn vừa vặn đem nàng giam lấy.

“Nương tử, hôm nay có mệt lắm không?”

Hải Đường lắc đầu: “Không mệt không mệt, chỉ là còn rất nhiều việc không thể tự làm được, chắc sau này phải hảo hảo học đây. Chàng cũng sẽ không chê ta... Tay chân vụng về đi?”

Hắn tại trên môi Hải Đường hung hăng hôn một cái, cười nói: “Nương tử nhà ta rất thông minh, làm sao lại là cái tay chân vụng về được? Nàng còn rất nhiều thời gian nha, cứ từ từ mà học. Vừa rồi nàng nói không mệt, vậy đợi lát nữa, ta cần phải cho nàng mệt một mệt rồi.”

Vừa dứt lời, Kim Sinh liền đem Hải Đường ôm ngang lên, bước nhanh đi về phía giường ngủ...

10. Chương 10: Rốt Cục Thành Công! . . .

Kim Sinh đem Hải Đường ôm đến trên giường, hôn lên trán nàng, nói ra: “Nương tử, đêm nay chúng ta có thể bổ sung động phòng hôm qua rồi.”

Dưới ánh nến, Hải Đường nằm ở trên giường gạch, híp nửa mắt nhìn hắn. Lồng ngực Kim Sinh phập phồng bất định, áo ngoài có chút nới lỏng, lộ ra một ít lồng ngực cường tráng, thực là làm người nhìn xấu hổ tim đập.

Nàng ngượng ngùng muốn quay đầu đi, nhưng lại nhịn không được liếc nhìn nhiều lần, bàn tay nhỏ bé dò xét đi lên, tiến vào trong nội y Kim Sinh.

Động tác nửa mềm mại đáng yêu, nửa lộ ngượng ngùng, dưới đầu ngón tay mềm mại, là da thịt nóng bỏng của Kim Sinh, một tắc một tắc chạm đến, dẫn tới toàn bộ lỗ chân lông trên người nam nhân một hồi run rẩy.

“Hải Đường...” Kim Sinh bật ra tiếng kêu khàn khàn, cúi đầu xuống, liền ngậm lấy đôi môi anh đào mềm mại ngọt ngào của tiểu nương tử. Hắn không dám dùng sức quá mức, sợ kinh sợ kiều thể ở dưới thân, bởi vậy trước hết dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả môi hình của nàng. Môi chạm môi trong lúc đó hương thơm bốn phía, chậm rãi hút lấy môi, Kim Sinh càng thâm nhập đi vào, đầu lưỡi cuốn lấy, cảm giác cái lưỡi đỉnh hương của Hải Đường cũng xoắn lấy hắn, tránh không được một phen giao nhu triển miên.

Trong ánh mắt mê ly tràn đầy khát vọng, toàn thân như muốn nổi lửa lên, Hải Đường trong cổ khó có thể ức chế mà phát ra một tiếng ngâm khẽ.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng ở trên thân thể Kim Sinh đã ra một tầng mỏng mờ hôi, chậm rãi trượt xuống dưới. Mặc dù đêm qua cũng bị hắn hôn hít một phen, nhưng hôm nay lại bớt chút ngượng ngùng, Kim Sinh nhìn trên mặt của nàng dần dần ánh lên một tầng mỏng vàng sáng, càng nổi bật lên vẻ đẹp, động tác cũng lớn mật lên.

Hắn tự tay cởi bỏ áo ngoài của Hải Đường, da thịt như ngọc sứ ở dưới ánh nến phía dưới càng lộ ra dịu dàng sáng bóng, vừa rồi một phen hôn môi, chọc cho Hải Đường cũng động tình, dưới lớp áo mỏng kiều mai ngang nhiên đứng thẳng, phảng phất đang đợi người bên ngoài nhắm nháp hái.

Lồng bàn tay của hắn ấm áp lại mang theo sự thô lệ của người thợ rèn, ở trên da thịt trơn nhẵn như lụa của nàng chạy, đem cái no đủ tựa như ngọc giữ ở lòng bàn tay, cách vài vốc, nàng vẫn có thể cảm nhận được vết chai trong lòng bàn tay hắn, dùng sức mà xoa nắn lấy bộ ngực của nàng.

Phảng phất rơi vào một trong suối nước nóng, Hải Đường chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu nói không nên lời, lồng bàn tay của hắn dường như mang theo ma lực, ở trên người của nàng đốt lên những đốm lửa, càng ngày càng nóng, càng ngày càng cuồng dã...

Trước ngực hơi lạnh, áo lót trên người đã bị cởi ra ném sang một bên. Buổi tối hôm qua tối như bưng, Kim Sinh chỉ là nằm ở trước ngực Hải Đường dựa theo bản năng mà hôn môi, thấy cũng không đủ rõ ràng, nhưng hôm nay ở dưới ánh nến, đã đem tất cả cảnh đẹp đều thu hết vào mắt.

Ngọc tuyết phủ khắp núi, phần mai xinh đẹp, mà làm cho Kim Sinh choáng váng nhất chính là ở bên cạnh ngực của nương tử nhà hắn lại nở rộ một đóa hải đường đỏ tươi kiều diễm, màu hồng chói mắt làm nổi bật làn da tuyết trắng, càng làm nàng tăng thêm vài phần mị hoặc.

“Hoa này... Đẹp quá...” Kim Sinh nhẹ nhàng khẽ vuốt vuốt từng mảnh cánh hoa ở trước ngực nàng, “Nương tử, vì sao... Vì sao trên người của nàng có cái này... ?” Hấn mới đặt câu hỏi, chợt cười nói, “Ta ngược lại đã quên, chính nàng cũng không nhớ rõ chuyện lúc trước.”

Hải Đường cho rằng Kim Sinh ghét bỏ trước ngực nàng có đóa hoa này, hơi giơ lên thân thể, trong mắt tràn ngập hơi nước trong suốt, Hải Đường khẽ cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: “Chàng không thích à?”

“Như thế nào lại không thích? Ưa thích cực kỳ...” Bàn tay to lớn của Kim Sinh đem nương tử ôm vào trong lòng, cúi người hôn lên từng mảnh cánh hoa, “Ưa thích, ta đều ưa thích, Hải Đường, ta thích nàng.”

Đầu lưỡi lướt tới cánh hoa khô cạn, nhụy hoa, động tác của hấn tinh tế tỉ mỉ lại Ôn Nhu, thoát nhìn ngược lại không giống một nam nhân cao lớn thô kệch. Hấn nơi cổ họng rên rỉ, một ngụm liền ngậm lấy viên Tiểu Hồng đào, đặt ở trong miệng nhắm nháp một phen, khi thì gặm cắn, khi thì hút, làm cho Hải Đường vừa tê vừa ngứa, thân thể sắp mềm nhũn ra, hóa thành nước.

Nàng “Ồi” một tiếng, Kim Sinh vội hỏi: “Sao thế, ta cắn nàng đau?”

Hấn vừa rồi nhất thời vong tình, không khỏi dùng sức một chút, Hải Đường vươn tay vuốt ngực hấn, nhẹ gật đầu: “Là đau đây này.”

“Vậy nếu... Nếu trong chốc lát càng đau, nàng có thể chịu được?” Kim Sinh đem nàng áp ngã trên giường, ngón tay ở bụng của nàng chỗ vẽ nên các vòng tròn.

Hải Đường vặn vẹo uốn éo thân thể, hỏi hấn: “Làm sao chàng biết sẽ đau? Chẳng lẽ chàng thử qua?”

“Không có, trời đất chứng giám, tuyệt đối không có!” Kim Sinh nghe xong nàng nói như vậy, vội vàng cuống lên, “Ta là nghe Lý Gia Sinh trong thôn nói, hấn nói thời điểm hấn và thê tử hấn động phòng, thê tử hấn đã đau đến nước mắt đều chảy ra.”

Hải Đường lệch cái đầu không tin: “Thực sự sẽ đau thành như vậy? Nhưng ta nhìn trên tập tranh kia, không phải như vậy đây.”

“Vậy chúng ta thử xem, chẳng phải sẽ biết sao...” Kim Sinh vừa nói, một bên hướng phía eo bụng Hải Đường hôn tới, bàn tay sờ dây lưng của nàng, cởi xuống, liền thoát đi.

“Vậy chàng cần phải nhẹ...” Hải Đường nghĩ nghĩ, vẫn có chút khấn trương, dặn dò một tiếng.

Kim Sinh “Ừ” một tiếng nhẹ gật đầu: “Được, ta nhẹ...” Ánh mắt của hấn giống như bắt lửa, tình dục bắt đầu khởi động phía dưới, ánh mắt nóng rực thiêu đốt người, giọng nói khàn khàn quanh quẩn trong không khí.

“Còn có... Lý Gia Sinh kia, sau này đừng tìm hấn thân cận quá, người này không tốt, việc khuê phòng nhà mình cứ nhiên còn có thể nói với người khác.”

“Được...” Kim Sinh lại đáp một tiếng, trêu chọc Hải Đường hỏi, “Nương tử còn có gì cần phân phó không vậy?”

Hải Đường cười cười, còn muốn nói tiếp, nhưng rừng cây trong lúc đó bị người chiếm, Kim Sinh thò tay dò xét xuống dưới, chậm rãi vuốt ve thăm dò, khiêu khích một phen, Hải Đường ở đâu còn nói được ra lời, tóc đen tán loạn ở trước ngực, chỉ còn lại tiếng rên rỉ.

Giữa ánh sáng chiếu xuống, suối ngọt chảy trên đá lưu.

(toàn dùng từ ẩn dụ, mọi người tự hiểu nha ==)

Hải Đường chỉ cảm giác dưới bụng mình rất nóng, lại phảng phất rất hư không, vội vàng muốn cái gì đến bỏ khuyết, cả thân thể sắp tràn ra nước, giống như trong chốc lát bị ném đến tận trong mây, trong chốc lát lại bị ném tới sâu trong nước.

Thân thể bị nóng lợi hại, tiếng thở gấp ở bên trong, chính nàng cảm thấy như đang đạp gió cỡi mây, hoa dịch nóng rực không ngừng tràn ra, Kim Sinh thấy bộ dạng nàng như vậy liền biết nương tử đã động tình, chính mình thì càng là khó nhịn, bỏ đi quần áo, thân thể cường tráng hiện ra ở trước mặt Hải Đường.

“A.., ” nàng thấp giọng kinh hô, xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, đây chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thứ này của nam nhân, lại không nghĩ tới lớn như vậy, nếu thật sự đi vào, thân thể nàng nhỏ như vậy có thể chịu đựng được sao?

Nhớ tới bà bà dặn dò, Hải Đường lại hỏi: “Vừa rồi chàng đã cẩn thận nghiên cứu tốt chưa?”

Kim Sinh sững sờ, chợt mới hồi phục tinh thần lại, minh bạch nàng nói cái gì, hẩn cúi mặt xuống, hôn Hải Đường một cái: “Yên tâm, đều coi xong rồi.”

Đùi ngọc bị tách ra, Kim Sinh đem hai chân Hải Đường cuộn lên, áp xuống dưới. Huynh đệ nhà mình sớm đã khó dần nổi, ở dưới đáy lục lợi một lát, đã tìm được chỗ đi vào, cũng may vừa rồi nương tử nhà hẩn đã bị trêu chọc một hồi, trong đầm nước kia lộ vẻ ướt át, Kim Sinh trong cổ than nhẹ, “Ba” một tiếng, liền nặng nề tiến vào.

“Ah...” Hải Đường hô lên, quyền tay nhỏ bé nện lên lồng ngực Kim Sinh, “Ô ô... Chàng gạt người ta, còn nói đựng nhẹ, đau... Đau chết mất...” Nàng thế mới biết Lý Gia Sinh kia nói đều không có sai.

Thật đúng là đau, đau đến nước mắt đều muốn chảy ra rồi!

Kim Sinh nhìn nương tử nhà mình, thật đúng là không đành lòng, thầm nghĩ, có đau đến vậy không? Chỉ có điều đừng nói Hải Đường, chính hẩn cũng cảm giác có chút đau.

Huynh đệ xưa nay vô câu vô thúc (không bị giam giữ bó buộc), lần này tiến nhập vào trong hàng lang vừa hẹp lại vừa chật, lập tức liền giống như bị xoắn, tuy có chút đau, nhưng lại có một cổ cảm giác thoải mái nói không nên lời, chỉ muốn dốc sức liều mạng động vài cái, lúc này mới tính toán tốt!

Kim Sinh bỗng nhúc nhích, lập tức cảm thấy dường như là phá tan một tầng cách trở, mà Hải Đường bị hẩn va chạm cái này, hai tay lập tức với lên đầu vai của hẩn, dùng sức cắn một ngụm.

“Đau, đau chết... Mau thả ta...” Nương tử tựa như một con mèo nhỏ bị bắt nạt, bị áp dưới thân thể ô ô mà khóc tha.

Thời điểm này, ở đâu có thể thả xuống được?

Kim Sinh lại động vài cái, trong miệng khuyến nhủ: “Nương tử, ta nhẹ một chút là được. Nàng có cảm thấy khá hơn không?”

Vừa rồi thoáng một phát kia, hoa dịch cùng với một chút tơ máu rơi xuống, Hải Đường đau đến cơ hồ muốn khóc kêu lên. Thế nhưng Kim Sinh lại động vài cái, ngược lại giống như không có đau như trước nữa.

Cái thân thể cường tráng kia ở trên người nàng chuyển động, nam tử thuần hậu trung thực trong mắt đối với nương tử sủng nịch yêu thương.

“Hải Đường, Hải Đường...” Hẩn khẽ gọi lấy tên của nàng, ở trên người của nàng xuất binh trình phạt, công thành đoạt đất. Hôm nay nàng đã thật sự trở thành nương tử của hẩn, có danh cũng có thực!

Mà đối với Hải Đường mà nói, quá khứ đã quên hết thấy thì cũng như mây khói tán đi, nàng chỉ biết là người nam nhân trước mắt này là trượng phu của nàng, là người cả đời này nàng muốn yêu.

Kim Sinh thấy Hải Đường phảng phất như bứt đau, động càng mãnh liệt lên, Hải Đường chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, có chút gờ lên vòng eo, động tác này, ngược lại càng đón ý nói đùa Kim Sinh, hẩn cảm thấy càng thêm thoải mái, tựa như đại tướng dẫn binh chinh chiến, ra lệnh một tiếng, muốn công chiếm tới cuối cùng.

Hải Đường không tự chủ được vòng chân đến trên lưng Kim Sinh, ở thời khắc hẩn từ từ mê ly, như cười con ngựa hoang trên chiến trường, Hải Đường đột nhiên cảm thấy hoa hải đường ở trên ngực có chút đau đớn, trước mắt hiện lên hình ảnh kỳ quái.

Một tiểu cô nương, bị vây quanh trong vòng người, bọn họ đều mặc xiêm y trắng thuần sạch sẽ, thoát nhìn mỗi người đều lạnh như băng.

Một bà lão tóc hoa râm trong đó cầm ngăn châm đi đến trước người của nàng nói: “Đến đây đi, ta vẽ kí hiệu cho con...”

Kí hiệu, kí hiệu...

Trong nháy mắt, tình cảnh trước mắt lại biến mất không thấy gì nữa, Kim Sinh rốt cục đạt tới đỉnh cuồng nhiệt, san bằng thành trì, tuyên cáo thắng lợi của mình.

Trong cơ thể một hồi nóng rực, Hải Đường trách móc một tiếng, cũng không còn khí lực, yếu ớt nằm ở trong ngực Kim Sinh.

“Nương tử, nương tử...” Hắn hôn lấy đôi má Hải Đường, “Vừa rồi, thật sự đau lắm hả?”

Nàng nhẹ gật đầu: “Bắt đầu có chút... Về sau, chẳng đau nữa.” Hải Đường tựa ở lồng ngực Kim Sinh, trầm thấp nói xong.

Kim Sinh nghĩ nghĩ nói: “Đích thị là lần đầu có chút không quen, đợi về sau thời gian lâu rồi, náo thêm mấy lần, nàng chắc chắn không đau nữa.”

Hải Đường nghe trong lời nói của hắn trên đầu chính mình, vỗ lồng ngực của hắn một cái sảng giọng: “Còn nói chàng là người thành thật, lại không có đứng đắn như vậy.” Đột nhiên nhớ tới hình ảnh vừa rồi hiện lên trong đầu, Hải Đường không khỏi sợ hãi, càng ôm chặt lấy Kim Sinh, chỉ có dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, cảm giác bất an vừa rồi mới dần dần lui xuống.

Bên ngoài, nương Kim Sinh đã đứng trong sân hồi lâu rốt cục vỗ tay mà cười: “Ai nha, cuối cùng cũng thành công!”

11. Chương 11: Hải Đường Nấu CƠM . . .

Cái này động phòng hoa chúc, tuy nói đã chậm một ngày, nhưng cũng coi như là bổ sung rồi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Hải Đường đã tỉnh lại, bên cạnh Kim Sinh còn đang ngủ say, nhớ tới tối hôm qua hai người thật sự kết hợp lại với nhau, Hải Đường vừa có ngọt ngào, vừa vui mừng, không khỏi tựa đầu hướng trên lồng ngực Kim Sinh cọ cọ.

Sợi tóc mềm mại của nàng cọ ở giữa cổ Kim Sinh, tí ti ngứa, còn có mấy sợi chui vào trong mũi Kim Sinh, hắn bị Hải Đường cọ tỉnh, “Hắt xì” một tiếng.

“Hi hi...” Quay đầu lại, nhìn nương tử nhà mình nghiêng đầu nhìn hắn cười không ngừng. Cánh tay bạch ngọc của nàng, lộ ở ngoài chăn, che lấy bộ ngực nửa ẩn nửa hiện, một đám tơ lụa đen rơi trước ngực, tình cảnh này thật sự là sáng sớm quấy nhiễu tâm thần người ta.

“Chàng vừa tỉnh, sao lại hắt xì, bị lạnh sao?” Hải Đường hỏi Kim Sinh, lại chưa phát giác ra dưới đáy lều vải của hắn bắt đầu chuyển động, kêu gào ngăn đầu đứng thẳng!

Kim Sinh nhìn bộ dáng nửa che nửa lộ của Hải Đường, thật sự là tâm ngứa khó nhịn. Vốn định thừa dịp sắc trời còn sớm, lại náo một hồi trước, bất quá nhớ tới tối hôm qua là lần đầu của Hải Đường, lại luôn hô đau, sáng nay nếu náo nàng, chỉ sợ không ổn, thấy còn nhiều thời gian, nương tử dù sao cũng đã là người nhà mình.

Nghĩ đến, liền đưa tay đem Hải Đường ôm vào trong lòng, hung hắn hôn một phen nhân tiện nói: “Ta đứng dậy đi đón củi, gánh nước, thời gian còn sớm, nàng ngủ tiếp đi.”

Hắn xoay người ngồi dậy, mặc xiêm y tối qua Hải Đường may vá tốt cho hắn, nhẹ nhàng mở cửa phòng, sắc trời có chút sáng, đến trên núi đón củi gánh nước.

Hải Đường ở trên giường nhắm mắt nằm trong chốc lát, nghe gà trống ở bên ngoài gáy gọi bình minh, cũng đứng lên.

Tối hôm qua hành hạ như thế, sáng nay bắt đầu cảm thấy eo chân nhức mỏi, có chút chịu không nổi! Vừa nghĩ tới chính mình thành ra cái dạng này đều là do Kim Sinh tối hôm qua làm ầm ĩ, nàng không khỏi che chăn cười nhẹ một tiếng, cúi đầu nhìn lại, trước ngực trắng nõn hiện đầy dấu vết, lập tức xấu hổ tim đập, mắc cỡ vội vàng kéo xiêm y đặt ở một bên mặc vào.

Sáng hôm nay, nương Kim Sinh nhìn bộ dạng Hải Đường cũng không tầm thường, phảng phất luôn mang theo một tia vui vẻ nói không rõ.

Thời điểm nàng từ buồng trong đi đến nhà chính giúp Kim Ngọc đặt điểm tâm lên bàn, bà bà nhìn xem nàng cười.

Nàng đi đến trong sân, muốn nhìn xem Kim Sinh đã trở lại chưa, bà bà cũng đứng ở phía sau nàng xoa xoa tay cười.

Đợi Kim Sinh trở về, cả nhà ngồi xuống ăn cơm, bà bà không động đũa, gấp thức ăn cho vào trong chén, vẫn nghiêng đầu nhìn xem Hải Đường cười.

Phúc nhi vươn tay ở trước mắt bà quơ quơ, lớn tiếng nói: “Nương, con để ý nương từ sáng sớm rồi, có phải Hải Đường tẩu tử có cái gì thú vị hay không? Nương như thế nào nhìn chăm chăm vào tẩu ấy cười như vậy?”

Hải Đường cũng buông đũa xuống, nhìn bà bà, thật đúng là cười đến làm cho nàng có chút lông mao dựng đứng. Nàng nhớ tới hôm qua giặt quần áo phá hư một cái áo của Kim Sinh, nghĩ bà bà vì chuyện này mà nhìn nàng cười, không khỏi muốn giải thích một phen, nói: “Nương... Kỳ thật...”

“Con a, ” Nương Kim Sinh đoạt lời, nhưng lại không có nhắc tới việc xiêm y, chỉ nói, “Hôm nay các con đã thành thân, chuyện quan trọng nhất chính là phải tranh thủ thời gian để cho Kim gia nhà ta có cháu a!”

“Nương ” Phúc nhi lại ở một bên xen vào hỏi, “Tẩu tử làm sao mới có thể cho Kim gia nhà ta có cháu? Có phải như Lý gia tẩu tử phình bụng lên, sau đó lại sinh ra một tiểu tử mập mạp không?” Trong miệng nàng chặc chặc lấy bánh ngô, nói mơ hồ không rõ.

Kim Ngọc thâm nghĩ, con bé này thật đúng là đồng ngôn vô kỵ, không biết xấu hổ mà ở trước mặt Hải Đường hỏi cái này, lập tức cầm bánh ngô hướng trong miệng nàng lấp đầy, “Mau ăn mau ăn, không ăn sẽ nguội lạnh đấy!”

(đồng ngôn vô kỵ: lời của trẻ nhỏ không có kỵ)

“A..... Tỷ, tỷ... Nghẹn chết muối rồi...”

Đã ăn xong điểm tâm, Kim Sinh phải đi lò rèn, Hải Đường tiễn nam nhân nhà mình ra sân nhỏ, nhỏ giọng nói: “Nhớ về sớm.”

Kim Sinh “Ai” một tiếng, nghĩ đến hôm nay trong cửa tiệm cũng không có nhiều việc, đợi buổi trưa tranh thủ về nhà, lại đi đến nhà Toàn Nhị xin chút ít táo ngọt, buổi tối để cho nương tử ăn.

Kim Ngọc phải ra đồng làm việc, hôm nay nương Kim Sinh nói muốn đi đến thôn Hồng Sơn thăm người thân, có thể sẽ về trễ.

Bà nói cho Hải Đường, hôm nay cơm tối để nàng nấu, đồ đạc đều ở trong phòng bếp, rau củ luộc qua nước một lần là được, khoai lang nấu chung với cháo, còn có một con cá hôm qua Kim Sinh đi ra sông bắt về, giết sạch cho chút dầu vào chảo chiên lên.

Bà nói được rất nhẹ nhàng, giống như nghe qua tuyệt không phức tạp, tuyệt không khó làm. Thế nhưng Hải Đường nghe xong, vẻ mặt lại mờ mịt.

Rau củ luộc qua nước một lần, có lẽ sẽ dễ dàng; khoai lang nấu chung với cháo, đại khái cũng được a; thế nhưng mà, thế nhưng mà... Con cá sống kia, nàng cần phải làm sao mới “Giết sạch”, lại như thế nào mới “Cho vào chảo chiên” đây?

Nương Kim Sinh đi rồi, Hải Đường ngồi xồm trước chậu nước trong phòng bếp, cùng con cá kia mất to trừng mắt nhỏ thật lâu, thật lâu...

Phúc nhi ở bên ngoài đi chơi một vòng trở về, thấy Hải Đường vẫn ngồi xồm ở đó, liền đi qua hỏi: “Tẩu tử, tẩu như thế nào vẫn còn xem nó nha?”

“Tiểu phúc, giết cá... muối có biết làm như thế nào không?” Nàng cũng không có người nào có thể hỏi, tuy nàng biết tiểu Phúc nhi hiểu được đoán chừng không thể so với nàng nhiều hơn bao nhiêu, nhưng lúc này cũng chỉ có thể hỏi nàng.

Phúc nhi đi qua xem xét con cá nhỏ đang bơi vui vẻ trong chậu nước, suy nghĩ một chút nói: “Cái này dễ a, tẩu bắt lấy nó, cầm cây dao hướng trên đầu nó bấm xuống, vậy thì xong thôi.”

“Ah... Lấy dao... Bấm nó a...” Hải Đường cảm thấy, vì sao nghe qua đều giống như có chút huyết tinh khủng bố.

Nhìn nhìn bên ngoài, nếu lại không ra tay làm, chờ bọn họ trở về, sẽ bị đói bụng. Nàng nhớ tới mình bây giờ đã là thê tử của Kim Sinh rồi, đây đều là chuyện nàng nên học, liền cứng ngắc da đầu, vén tay áo lên, thò tay bắt con cá trong chậu muốn đem nó ra.

Nhưng con cá kia trơn trượt không thể nắm trong tay, vừa bắt được nó, còn chưa có vớt lên, thì đã “Di trượt” từ trong lòng bàn tay chạy trốn, Hải Đường phí hết một phen công phu thật lớn, lúc này mới đem cá đi ra.

Vừa ra chậu nước, Hải Đường hơi nới lỏng tay, con cá đã trượt trên mặt đất, “Phịch phịch” co mình âm ỹ không chịu nổi, trên trán Hải Đường toát ra một tầng mỏng mồ hôi, một bên tiểu Phúc nhi đã cầm dao đi tới, đưa cho nàng nói: “Tẩu tử, nhanh!”

Nàng nhận lấy, ôi, cái cây dao phay này thật đúng là rất nặng, nàng nhắm mắt nghĩ thầm, không phải là giết cá thôi sao, không có khó như vậy!

Vì vậy nhìn đúng về sau, dùng sức một dao hướng trên đầu cá chặt xuống!

Bên trên lưỡi dao dính vết máu của cá, Hải Đường nhìn coi, con cá này tựa hồ không còn động đậy được nữa, liền hướng Phúc nhi hỏi: “Cái này xem như ‘Giết sạch’ rồi hả?”

Phúc nhi cũng tiến lên liếc một cái, nhìn con cá này đại khái đã bị tẩu tử tiêu diệt, toàn bộ không có nhiệt tình đặc chí như vừa rồi, liền gật đầu nói: “Muội thấy vậy.”

Bà bà trước khi đi nói, “Giết sạch” cá xong phải cho dầu vào “Chiên cá”. Tuy nàng chưa từng làm qua, nhưng có lẽ chỉ là đem cá ném vào trong chảo nấu chín, cá đã được nàng “Giết sạch” rồi, vậy kế tiếp có lẽ cũng không có gì khó khăn nữa.

Hải Đường đi đến bên cạnh bếp lò, ở dưới đáy nhóm lửa, mắt thấy phía trên nồi sắt bắt đầu bốc lên nhiệt khí, nàng múc một thìa dầu rót vào trong nồi.

Kế tiếp, nên đem cá bỏ vào đi à nha.

Hải Đường cảm sạn súc thân thể cá một phen, sau đó tới gần bên cạnh chảo nóng, cắn răng, đem cá ném vào.

Con cá kia mặc dù vừa rồi đã trúng một dao, nhưng kỳ thật lại chưa chết hẳn, bất quá là nửa chết nửa sống ngất đi thôi, vừa vào chảo lập tức tỉnh lại, thân thể nó bị nóng vùng vẫy trong chảo, dầu nóng cũng tung tóe lên cao ba thước, Hải Đường cùng Phúc nhi đều bị dọa lui về phía sau một bước, lập tức rối loạn tay chân.

Vẫn là Phúc nhi cơ linh, bước xa một cái đi đến bên cạnh cầm nắp nồi đưa tới cho Hải Đường hô: “Tẩu tử, nhanh... Nhanh che lại đi!”

Hải Đường nghe nàng nói như vậy, đành phải cả gan đi qua, cầm nắp nồi nhanh chóng ném qua, trùm lên con cá.

Không thể không nói, con cá này sống trong sông hoang dại sức lực thật đúng là ương ngạnh, Hải Đường và tiểu Phúc nhi đứng ở bên cạnh một chút cử động cũng không dám, chỉ chú ý nghe tiếng con cá phịch phịch trong nồi.

Thời gian dần qua, lửa cháy lớn, âm thanh bên trong giống như cũng dần dần nhỏ lại. Đã qua thật lâu, Hải Đường nhìn nhìn Phúc nhi trốn ở sau lưng nàng hỏi: “Muội cảm thấy... Con cá này... chiên xong chưa?”

Phúc nhi mới vừa rồi bị con cá trong nồi nhảy loạn vẫn còn kinh sợ, giật giật xiêm y Hải Đường nói: “Có lẽ... chưa xong... Cái kia, tẩu tử, chúng ta vẫn nên chờ một lát a.”

Hải Đường cũng nghĩ thế, vừa rồi nàng cũng bị dọa ột trận, nếu trong chốc lát mở nắp nồi ra, cái con cá kia lại nhảy dựng lên, nàng có thể lại bị dọa.

Vì vậy, hai người đứng bên cạnh bếp lò, nhìn khói bốc lên xì xì, trên đầu mồ hôi cũng rỉ ra.

Lại qua một hồi lâu, Hải Đường nghe bên trong tựa hồ một chút động tĩnh cũng không có, lúc này trong phòng bếp tràn đầy mùi khói, còn tràn ngập một cỗ khét lẹt.

“Tẩu tử, tẩu tử, khục khục...” Tiểu Phúc nhi ho hai tiếng, hướng Hải Đường nói, “Lúc này... Lúc này đã được rồi!”

Tắt lửa, mở nắp nồi nhìn vào, Hải Đường lập tức sững sờ choáng váng, con cá này mặc dù không động đậy được nữa, thế nhưng đoán chừng cũng không thể ăn rồi. Toàn thân đều là màu đen xì, còn tản ra một lượng mùi thúi.

Hải Đường uể oải, nghĩ thầm, thật tội tệ, lần đầu tiên nấu cơm đã thành cái dạng này, lát nữa mọi người trở về có thể ăn cái gì đây?

Phúc nhi thấy bộ dạng Hải Đường khổ sở sắp khóc lên, liền lôi kéo nàng nói: “Tẩu tử tẩu tử, đừng khổ sở, trước tiên đem cá lấy ra đi, không phải còn có đồ ăn khác sao.”

Nàng dùng cái xẻng lớn, tốn sức lực thật lớn, mới đưa được con cá kia từ trong nồi ra.

Thế nhưng đại khái là vừa rồi bị lửa thiêu quá lâu, do con cá này dính ở đáy nồi, làm cho nồi sắt bị đốt ra một cái hố, con cá này nấu không thành, ngược lại còn phá đi cái nồi!

Đúng lúc này, Kim Sinh mang theo một giỏ táo đỏ trở về.

Vừa vào phòng đã ngửi thấy mùi khét, nghĩ trong nhà bị cháy, vội vàng chạy vào phòng bếp, thì thấy nương tử về mặt phiền muộn mà đứng ở trước bếp lò.

“Làm sao vậy?”

“Kim Sinh ...” Hải Đường ủy khuất mà chỉ vào trong nồi sắt nói “Đều là ta không tốt, ta làm hư cái nồi...”

12. Chương 12: Mộng Kỳ Quái . . .

Hải Đường như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình lần đầu tiên nấu cơm, cơm không nấu thành, ngược lại phá hư cái nồi, cuối cùng vẫn là đến nhà Kiều thẩm ở bên cạnh mượn cái nồi mới coi như là miễn cưỡng làm ra một bữa cơm tối, lấp đầy cái bụng cho cả nhà.

Trên bàn cơm, sắc mặt nương Kim Sinh có phần lúng túng, dù sao trong thôn con dâu nhà khác đều là người giỏi làm việc, còn không đến mức xảy ra sự cố như vậy, có không ít người giỏi giang xuống ruộng làm việc nhà nông. Thật không nghĩ đến, Hải Đường không chỉ không giống, còn xem chút không có đem phòng bếp lật ngược lên.

Buổi tối, vốn muốn ăn cá không có, Kim Ngọc cũng có chút ủ rũ, buồn bực đầu chỉ lo bởi bát cháo khoai lang, một tiếng cũng không phát ra.

Ngược lại là tiểu Phúc nhi tuổi còn nhỏ, đối với ăn cũng không có bất bẻ. Hơn nữa buổi chiều trận “Đại chiến phòng bếp” kia, nàng coi như là cùng Hải Đường đã trải qua một phen, vì vậy cũng không có câu oán hận gì, mấy ngụm bởi xong cơm trong chén bỏ chạy ra sân chơi.

Buổi tối, Kim Sinh cầm mấy trái táo đỏ tới trước phòng mẫu thân. Nương Kim Sinh đang định lên giường đi ngủ, nhìn thấy nhi tử đi vào, liền đi ra bên cạnh bàn ngồi xuống, lại nhìn thấy hắn đem một rổ táo đỏ đưa tới, lúc này mới cười rộ lên: “Như thế nào lúc này lại đưa đến đây, để ngày mai ăn đi.”

Kim Sinh nhìn thấy trên bàn cơm, sắc mặt mẫu thân có chút không tốt, lúc này mới định tới nói lên vài câu hữu ích, để cho nương bớt giận, thoải mái dễ chịu một chút.

Hắn nói: “Nương, đây là Hải Đường nói ta đưa tới cho nương, nàng thấy nương đêm nay cũng không có ăn mấy ngụm cơm, là quan tâm nương đấy.”

Nương Kim Sinh không có đáp trả, chỉ là “Ừm” một tiếng.

Kim Sinh tiếp tục nói: “Nương, thật ra chuyện hôm nay nương cũng đừng oán Hải Đường, lúc trước có lẽ nàng cũng chưa làm qua việc nhà, cái gì cũng đều không hiểu. Đến nhà chúng ta cũng mới có vài ngày, rất nhiều công việc phải bắt đầu từ từ mà học, thời gian dài thì tốt rồi.”

Nương Kim Sinh lườm nhĩ tử, giờ mới hiểu được đây là tới nịnh nọt biện hộ cho nương tử nhà mình.

Kỳ thật trong lòng nương Kim Sinh vẫn rất ưa thích cô con dâu này, dù sao cũng là mình một tay tác hợp xử lý hôn sự cho bọn nó, huống chi bà mù sờ cốt cũng đã nói, Hải Đường có mệnh vượng phu, sau này Kim Sinh đại phú đại quý đều dựa vào mệnh nàng!

Bà lắc đầu, thò tay cầm trái táo đỏ hướng trong miệng lấp đầy nói ra: “Nương cũng không phải oán trách nó, chỉ có điều việc nhà vẫn phải bắt đầu từ từ học, bằng không sau này trong thôn sẽ chê cười. Như vậy đi, công việc nấu cơm nương sẽ từ từ dạy nó a, ngày mai con nói với Hải Đường, để cho nó nhìn ta làm trước.”

“Đạ...”

“Bất quá... Cái nồi bị phá kia, con vẫn phải trước tiên đem sửa lại cho tốt.” Nương Kim Sinh nghĩ đến cái lỗ lớn dưới đáy nồi sắt, thì không khỏi đau lòng lên.

“Được, mai con sẽ mang đi cửa hàng sửa lại cho tốt.”

Kim Sinh thấy nương cuối cùng đã tiêu tan tức giận, không hề trách Hải Đường nữa, trong lòng coi như là thở dài một hơi.

Trong phòng bên cạnh, Hải Đường cũng đang ngồi chờ hắn. Hôm nay nấu cơm, nàng biết rõ chính mình đã làm hỏng, trong lòng cũng đang âm thầm ảo não. Thấy Kim Sinh tiến vào, liền vội hỏi: “Nương còn đang giận ta sao?”

Kim Sinh ngồi xuống bên cạnh Hải Đường, đem nương tử ôm vào trong ngực, nói: “Nương không có giận nàng, chỉ có điều bà biết rõ nàng có thiệt nhiều việc chưa học, muốn nàng từ từ đi theo học. Thật ra việc làm nội trợ này cũng không quá khó, sau này nàng nhìn nhiều, cũng sẽ biết thôi.”

Hải Đường ủy khuất mà bĩu môi nói: “Kim Sinh, chàng có thể sẽ ghét bỏ ta là một nương tử tay chân vụng về không?”

“Sẽ không.”

“Vậy chàng có thể hội sẽ ghét bỏ ta so với nương tử nhà khá biết làm việc nhà, không giúp được gì ngược lại còn gây rắc rối không?” Nàng trong mắt lóe ra hơi nước, thoát nhìn, chuyện hôm nay, cũng làm cho trong lòng nàng không dễ chịu!

“Tự nhiên sẽ không.” Kim Sinh đem Hải Đường ôm càng chặt hơn, “Nàng đã gả cho ta, ta tất nhiên không thể để cho nàng chịu khổ chịu ủy khuất, hôm nay để nàng làm những việc chưa bao giờ làm, đã là làm khó nàng rồi.” Hắn cúi đầu hôn khéo môi Hải Đường, chỉ cảm thấy thiên hạ trong ngực mềm mại động lòng người, cực kỳ làm cho người yêu mến, lại cộng thêm buổi tối hôm qua giăng co một phen tựa như ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, lại vui đầu hưng ác hôn nương tử vài cái, bế nàng lên, đặt lên giường.

Đêm nay, thân thể mềm mại của Hải Đường bị hung hăng khi dễ. Về phần khi dễ như thế nào, đó chính là chuyện lúc hai vợ chồng nhỏ thối đèn tắt lửa, trên giường quấy rối, không thể làm người ngoài biết được.

Ba phen mấy bận, trên làn da màu đồng cổ của Kim Sinh hiện đầy mồ hôi sền sệt, đến sau nửa đêm nằm ngủ, vẫn nhìn không được ôm Hải Đường không chịu buông tay, đang ở trong mộng còn gọi tên nàng vài tiếng, lúc này mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hải Đường bị hắn hết sức náo loạn vài lần, trên người tuy là hưởng thụ, thế nhưng đến cùng có chút chịu không nổi, tựa vào trong ngực Kim Sinh, nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, chính mình hai mắt cũng nặng nề nhắm nghiền lại.

Sương mù sương mù, che chắn, lúc ẩn lúc hiện, trước mắt Hải Đường lại xuất hiện một vài hình ảnh.

“Sư phụ, tổ chim trên cây kia là ta đào đấy, không liên quan đến A Man, ngài muốn phạt thì phạt một mình ta.”

Giữa hè trong một trang viên lớn, một thiếu niên thân mặc bạch y, phía dưới chân mây rậm rạp là một đôi rượu đồng đặc biệt bắt mắt, hẳn đối với một nho sinh lớn tuổi quỳ xuống lạy, bên cạnh còn có một bé gái đôi mắt linh động đang đứng.

Cô bé kia... Vì cái gì thoát nhìn quen mắt như vậy?

“Thanh Tú Thần, người lại bao che A Man!” Nho sinh khuôn mặt nghiêm túc, cầm thước dài đi đến trước mắt hai đứa bé, “Đều vươn tay ra, hai đứa đều phải bị đánh!”

Tiểu cô nương kia run run đưa tay ra, thước hung hăng mà quất vào tay cô bé kia, một phát, lại một phát...

“A...” Hải Đường đang ở trong mộng cả kinh mở mắt ra, la hét, “Đau, đau quá?”

Kim Sinh bị tiếng la đột ngột của đánh thức, vội hỏi: “Nương tử, nàng làm sao vậy? Đau ở đâu?”

Nàng cúi đầu sờ lên tay của mình ở trong chăn, là đang nằm mơ, thế nhưng vì sao bên trên lòng bàn tay phải còn có cảm giác nóng rát?

Đối với đôi rượu đồng, nàng tựa hồ sau khi mất trí nhớ, đã không phải là lần đầu tiên ở trong mộng gặp được, đến cùng hẳn là người nào, cùng chính mình có quan hệ gì? Cô bé gọi A Man, là ai?

Thần trí nàng hăm sâu trong mộng vừa rồi, trên người thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, Kim Sinh vội vàng sờ lên trán Hải Đường, đem nàng ôm vào ngực mình hỏi: “Nương tử, nàng gặp ác mộng? Như thế nào trên người lạnh buốt như vậy?”

Hải Đường nhắm mắt lại, tình cảnh trong mộng đã không thấy nữa, phảng phất bất quá chỉ là một tầng tâm trí mây bay lướt nhẹ qua, thoáng chớp mắt liền biến mất.

Tay của nàng dán ở lồng ngực Kim Sinh, nhỏ giọng nói: “Không có, chỉ là gặp mộng kỳ quái.”

Về sau đến hừng đông, Kim Sinh cũng không dám ngủ say, luôn không ngừng chiếu cố nhìn Hải Đường ở bên cạnh, nhìn nàng đã ngủ say, mới yên tâm. Lúc này thời điểm đã bắt đầu sáng, Kim Sinh mặc dù cơ hồ một đêm không chợp mắt, có thể vẫn không dám tham ngủ, nghĩ đến còn không ít việc phải làm, liền nhẹ nhàng xuống giường, mặc xiêm y đi ra cửa.

Sau khi gặp mộng kia, đến lúc nửa đêm, Hải Đường ngủ được coi như là an ổn, khi tỉnh lại, đã không thể nào nhớ rõ mộng trước kia, nàng cũng không muốn nghĩ nhiều thêm nữa.

Hôm nay sáng sớm nương Kim Sinh cũng không có lại kéo dài mặt, gặp Hải Đường còn lười kéo nàng nói bà làm mẹ chồng không tốt, không dạy nàng làm việc nội trợ trước, chuyện hôm qua không trách nàng, sau này từ từ lại học là được.

Hải Đường trong lòng có chút xấu hổ, nhân tiện nói, hôm nay làm cơm nhất định sẽ không như thế.

Nương Kim Sinh cười nói, hôm nay giặt quần áo xong cho gà ăn là được, về phần cơm tối đợi buổi trưa Kim Sinh đem nôi đã sửa xong trở về, lại đi theo học cũng được.

Hải Đường nghĩ thầm, như vậy cũng tốt, nếu không bản thân đi làm lung tung, lại rối loạn lên.

Cho gà ăn nha, không phải chỉ là cho gà cái ăn thôi sao?

Cái này có cái gì khó, Hải Đường nghĩ thầm, lúc này sẽ không xảy ra sự cố đi nha!

13. Chương 13: Hải Đường Cho Gà Ăn . . .

Nhắc tới cho gà ăn, cũng coi như là công việc nhà dễ nhất rồi. Hải Đường thầm nghĩ, cho gà ăn cái này có gì khó?

Bất quá chỉ là bắt bọn nó từ trong chuồng gà đuổi ra một chỗ, sau đó ném chút ít thóc lên trên mặt đất, đợi chúng ăn no, lại đuổi trở về là được.

Hải Đường nghĩ thầm, hôm nay chuyện này nhất định không thể lại làm trò cười nữa, nếu không thật sự sẽ trở thành người thê tử tay chân vụng về nhất trong thôn Phúc Duyên này, dù cho là đối với bà bà và em chồng nhà mình, chỉ sợ đều sẽ không ngẩng đầu lên được.

Đã ăn xong điểm tâm, người trong nhà đều đi hết, mà ngay cả tiểu Phúc nhi cũng hấp tấp chạy đến thôn phía nam đi tìm mấy đứa nhỏ chơi.

Hải Đường mở chuồng gà ra, đem gà bên trong chạy ra, trong nhà nuôi năm con gà, ba con gà mái, một con gà trống, còn có một đám gà con vừa trưởng thành.

Cái con gà trống kia, chính là con gà mỗi sáng sớm vô cùng cần cù phụ trách gáy gọi cả nhà rời giường, tiếng gáy của nó bén nhọn tuyệt đối có thể đứng vị trí số một trong thôn Phúc Duyên!

Ba con gà mái, đều có thân hình to mập, vạm vỡ mông nhỏ thanh thoi mà lưng lay đi ra, nương Kim Sinh có nhắc, ba con gà mái này chính là “Bảo bối” nhà chúng ta a! Để trứng có thể toàn bộ nhờ chúng, Hải Đường liền ở trước mặt mấy con gà mái trước mặt ném nhiều thóc một chút

Còn có mấy con gà con kia hoàn toàn chính là một bộ dạng nhanh nhẹn, mặc kệ Hải Đường đuổi nó như thế nào, nó đều không có thái độ hợp tác, vừa mới đi tới trước mặt cho nó ăn, nhưng chỉ chớp mắt, đã không thấy bóng dáng, thì ra là bản thân chạy đến hàng rào bên cạnh vẽ vòng tròn.

Hải Đường đuổi nó mấy lần, vẫn như vậy, liền dứt khoát không để ý tới nó, trước ấy con kia ăn nó bụng rồi tính.

Thế nhưng mà, hết lần này tới lần khác, mấy con gà mái ăn no rồi, liền bất động, bắt đầu đứng ở đằng kia xếp bánh, một đồng bánh nhỏ bánh lớn, không tới một lát đã xếp chồng lên các loại hình dạng khác nhau.

Hải Đường mắt nhìn thấy “Bảo bối” nhà Kim gia cư nhiên ở trước mặt nàng giải quyết vấn đề sinh lý trọng đại ngay tại chỗ, lập tức có chút sững sờ giật mình, đứng yên không nhúc nhích.

Thế nhưng nàng không thể tùy ý cứ để mấy cái bánh cứ ở trong sân nhỏ như vậy a, nếu đợi đến lúc bà bà trở về nhìn thấy có thể lại mất hứng.

Hải Đường quay người nhìn coi, chỉ thấy thùng nước buổi sáng Kim Sinh gánh đặt ở bên cạnh chân tường, liền đi qua, múc một bầu nước muốn đem phân gà trên mặt đất cuốn đi.

Nhưng thứ này lại một mực dính trên mặt đất, rất khó cuốn đi, Hải Đường múc một bầu nước giội tới, mặt đất ngập nước, nhưng phân gà lại như cũ bất động, lù lù ở tại đó.

Hải Đường lại đi múc một bầu nước, tiếp tục hướng trên mặt đất giội đi, cuối cùng rung chuyển một chút phân gà, Hải Đường lau một mảnh mồ hôi trên trán, lại tiếp tục đi múc nước giội, không ngừng cố gắng, không ngừng kiên trì.

Trên đời không có việc khó, chỉ sợ người không có ý chí, Hải Đường tin tưởng, chỉ cần kiên trì không ngừng mà hướng về phía trước, cái đồng phân gà này sẽ bị giội sạch.

Nhưng trên mặt đất nước ngày càng nhiều, thời gian dần qua bắt đầu đã có xu thế tích góp, trong sân năm con gà bắt đầu chạy tán loạn bốn phía tránh né nước.

Vì vậy trong sân lập tức loạn làm một đoàn, ba con gà mái đung đưa thân hình to mập, chống mông lên một bên kêu á á á một bên tựa như con ruồi không có đầu mà chạy loạn, cái con gà trống kia vốn còn rất bình tĩnh, nhưng lại bị ba con gà mái này tránh né đến đầu óc choáng váng, ở nguyên tại chỗ vòng vo mấy cái, sau đó lại hòa theo kêu “Ồ ó ó”.

Lúc này trong sân đã náo nhiệt lên, nước ngập đầy đất, mấy con gà âm ỉ thành một đoàn, mà vừa rồi đám gà con kia ngồi xúm góc tường khoan thai bình tĩnh cũng đứng không vững nữa, nhìn một màn mờ mịt lộn xộn này, thẳng đến một con gà mái vọt tới trước mặt của nó, nó kêu lên một tiếng thì vỗ cánh nhỏ, ngã sấp trên người gà mái, sau đó gà mái lại vỗ cánh, kêu á á nhảy ra hàng rào sân nhỏ.

Bên ngoài hàng rào kia thật đúng lúc đang có một con chó ngồi xổm dưới tàng cây gơ một chân lên, lúc này đột nhiên xuất hiện “Gà từ trên trời bay xuống” làm cho giật mình, tiểu tâm can đều ngăn không được rung động, phục hồi tinh thần lại, gâu gâu hướng về phía gà mái sữa lên, vung ra bắt chân mà bắt đầu đuổi theo “Tên đầu sỏ” vừa rồi làm nó kinh hãi thiếu chút nữa bí nước tiểu mất cân đối sinh lý.

Cảnh tượng này, chỉ có thể dùng một từ để hình dung—— gà bay chó sủa!

Hải Đường bên kia vừa đổ “Nước ngập núi cao”, vừa phải vội vàng đem mấy con gà ở trong sân loạn thành một bầy đuổi trở về chuồng gà, cũng là sút đầu mẻ trán, bên ngoài còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng gà gáy chó sủa, làm cho nàng có chút luống cuống chân tay.

Đúng lúc này, Kim Sinh đem nồi đã sữa xong trở về, nhìn thấy Hải Đường ở đằng kia sầu mi khổ kiếm, bộ dạng luống cuống tay chân, vội vàng đặt nồi xuống, chạy tới trong sân.

Lúc này chính là thời điểm nam nhân phát huy tác dụng, hai cánh tay có lực của Kim Sinh, một tay bắt một cái đem mấy con gà con đặt trong tay, ném vào chuồng gà, còn có mấy con gà mái ở bên ngoài bị con chó vàng của nhà hàng xóm bên cạnh đuổi chạy tán loạn cũng bị Kim Sinh đuổi trở về, cũng cùng một chỗ ném vào chuồng gà.

Thời gian thật lâu, cuối cùng đã yên tĩnh trở lại, thế nhưng trong sân khắp vẫn đều là nước, hai thùng nước sang sớm Kim Sinh gánh về lúc này chỉ còn lại có nửa thùng.

Kim Sinh lau mồ hôi trên trán Hải Đường, nhìn nương tử bộ dạng phiền muộn, không khỏi cảm thấy nàng thật đúng là đáng yêu đến lợi hại, cười nói: “Hải Đường, đây là đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại biến thành cái dạng này?”

Hải Đường chỉ chỉ mấy đồng phân gà trên mặt đất, bủm môi nói: “Vốn muốn rửa sạch nó, thế nhưng lại không nghĩ đến càng làm càng loạn, âm ỉ thành cái dạng này.”

Kim Sinh lúc này mới nhìn rõ, trên mặt đất bị nhiều lần dội rửa về sau, còn thừa lại một ít đồng đồng đồ đạc, mà bên trong chuồng gà một đám “Bảo bối” đang ghé vào một chỗ nhìn xem bên ngoài.

“Thứ này không cần dùng nước thanh lý,” Kim Sinh cười cười, đi đến góc bên cạnh, chỉ vào bụi đất cùng dụng cụ hốt rác nói, “Đem bụi đất nèm vào vật kia, quét vào ki sau đó đổ xuống dưới gốc cây hoa quế, như vậy đã thanh lý những đồng phân và nước tiểu, lại có thể cho cây quế thêm phân bón.”

Hải Đường nghe hần vừa nói như vậy, mới biết được có nhiều thứ cần chú ý như vậy, thật sự là không làm việc nhà nông, không hiểu chuyện nhà nông.

Hôm nay nếu không phải Kim Sinh trở về sớm, giúp nàng thu thập một phen, thật sự không biết thu dọn đến khi nào xong.

Hải Đường không khỏi có chút như đưa đám, đi vào trong nhà, âm thầm thở dài nói: “Thật không nghĩ tới, ta đúng là cái gì cũng không biết làm. Giặt quần áo thì đem quần áo của chàng giặt đến hồng mất, muốn nấu cơm, lại đem cái nồi nấu cho hư, vốn nghĩ đến cho gà ăn là chuyện đơn giản nhất, lại làm cho huyền não đến gà bay chó chạy. Kim Sinh, ta thật sự cảm giác mình rất vô dụng.”

“Sao lại vô dụng?” Kim Sinh xoa xoa tay, lau vết bẩn trên mặt Hải Đường, “Nương tử, thật ra nàng cũng coi như làm không tệ rồi. Giặt quần áo, tuy làm hư mất một cái áo, nhưng nàng đã khâu lại rất tốt; chuyện nấu cơm thì phải học từ từ cho quen, đợi ngày mai nhìn nương làm, đảm bảo nàng sẽ biết, về phần cho gà ăn, đó là do lúc trước nàng chưa thấy qua, cũng không biết nên xử lý như thế nào, hôm nay nàng biết, đến mai lại cho nó ăn không phải được rồi sao. Đừng khổ sở nữa, dù sao trong lòng ta, nương tử nhà ta một chút cũng không phải là người vô dụng.”

Hải Đường nghe hần nói như vậy, mới gơ mắt lên, vành mắt hơi đỏ, hỏi: “Chàng nói thật lòng sao?”

“Đương nhiên là thật.” Kim Sinh ngồi xuống, đem Hải Đường ôm ngồi ở trên đùi của mình, cúi người liền hôn thật mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái, “Nương tử nhà ta... Còn có ngàn ngàn vạn vạn chỗ tốt, người khác như thế nào lại biết rõ?”

Hải Đường ngưỡng mặt lên, giật giật khóe miệng hỏi lại: “Vậy chàng nói đi, ta có chỗ nào tốt?”

“A..... Hiền lành, khéo tay...”

Hải Đường thổi phù một tiếng bật cười: “Hiền lành hay không tạm thời không nhắc tới, còn khéo tay, chàng thật sự nghĩ như vậy?”

Kim Sinh chân thành nói: “Thực sự nghĩ như vậy, tuy nói thời gian chúng ta thành thân không dài, nhưng ta thấy được nương tử là một người thông minh khéo léo, phàm là làm việc gì, cũng nên có một quá trình. Giống như ta làm thợ rèn, lúc đầu vừa đến cửa hàng, ta cái gì cũng không biết, làm cái gì đều bị sư phó mắng, nhưng thời gian dần qua thì quen tay, ta nghĩ cái đó cũng giống như nương tử làm việc nhà.”

Trong lòng Hải Đường không khỏi ảm áp, trước kia còn lo lắng đến chính mình sẽ bị người trong nhà chê cười, nhưng những lời này của trượng phu nhà mình như dòng nước ấm tuôn ra, làm cho nàng cảm thấy cho dù đã quên chuyện trước kia, nhưng ở trên đời này nàng lại không phải cô cút một mình, còn có Kim Sinh ở bên cạnh của nàng một mực đều chờ đợi nàng.

Nàng ôm cổ Kim Sinh, cuối cùng lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Kim Sinh, ta nhất định sẽ học thật tốt, nhất định sẽ đem những chuyện đều làm tốt.”

Kim Sinh vuốt mái tóc mềm mại của Hải Đường, dịu dàng nói: “Nương tử nhà ta ngoại trừ hiền lành, khéo tay ra, còn khéo hiểu lòng người, một lòng đối đãi ta... Hơn nữa thời điểm chúng ta cùng một chỗ, cũng là vui vẻ cực kỳ...”

Hải Đường nghe hắn nói câu này, không khỏi xấu hổ, sắc giọng: “Nhìn chàng kia, miệng không biết ngượng, như thế nào nói đến chuyện này rồi.”

Lúc này trong nhà chỉ có hai người bọn họ, nương tử trong ngực càng xem càng kiều mỹ, hơi thở ảm áp của nàng phun ở bên cổ Kim Sinh, tựa như một sợi tơ nhện chui vào, hết sức gãi trái tim của hắn.

Ngồi ở trên đùi Kim Sinh Hải Đường lập tức cảm thấy phía dưới bị cái gì đó dính trụ, còn nhúc nhích.

Nàng lập tức ý thức được, đó là tiểu huynh đệ của Kim Sinh lại có cảm giác, không khỏi nghĩ muốn từ trên người hắn xuống: “Nhìn một cái, chàng lại đang suy nghĩ cái gì, không nghe chàng nói nữa, ta muốn đi ra ngoài.”

“Ai... Chớ đi...” Kim Sinh kéo Hải Đường lại, hôn lên môi đào phấn nộn của nàng, ở bên tai nàng trầm thấp nói: “Dù sao hiện trong nhà cũng không có người, không ngại náo một hồi trước.”

“Nhưng hiện tại là ban ngày...” Tiếng nói của Hải Đường càng phát thấp xuống, cúi đầu ở trước ngực hắn cọ cọ, giọng nói trầm thấp không thể nghe thấy.

Nhưng tiểu huynh đệ kia đã tỉnh lại, như thế nào dễ dàng có thể dập tắt lửa nóng.

Huống chi Kim Sinh là một nam nhân huyết khí cương dương như vậy, trong ngực ôm một tiểu kiều thê, trong lòng đã sớm nổi lửa.

Nương cùng Kim Ngọc chắc ở ngoài đồng, Kim Phúc đi ra ngoài chơi.

Hoàn cảnh này vừa vặn đúng lúc, không có người quấy rầy.

“Ban ngày sợ cái gì, dù sao cũng không có người ở đây...”

Cuống hòng Kim Sinh khô khốc một trận, kéo vạt áo Hải Đường...

14. Chương 14: Lại Náo Một Hồi . . .

Kim Sinh đem nương tử ôm ở trên người, mở quần áo của nàng, ở bên tai Hải Đường khẽ nói: “Nương tử, chúng ta lại náo một hồi được không?”

Hải Đường nửa lộ ra bộ ngực trắng nõn, cúi đầu thẹn thùng nói: “Hiện tại là ban ngày, vạn nhất có người tới thì làm sao?”

“Nương với Kim Ngọc đã ra đồng, Phúc nhi cũng đi ra ngoài chơi rồi, xem ra trong thời gian ngắn cũng sẽ không trở về. Cho dù... Cho dù thật sự là có người trở về, lại sợ cái gì, nàng nương tử ta, ai có thể nói được cái gì?”

Kim Sinh cúi đầu xuống, ở trên hai ngọn núi mềm mại như bạch ngọc trần trọc hút, lưu luyến không rời. Từng đợt cảm giác ngứa từ tuỷ sống chậm rãi bò lên, Hải Đường ngồi ở trên người Kim Sinh, lập tức mềm mại tê liệt, phẳng phất hóa thành một vũng nước.

Nàng vốn khê cần môi dưới cố gắng chịu đựng, nhưng sau mấy buổi tối, Kim Sinh đã tìm tòi những nơi mẫn cảm trên người Hải Đường, biết rõ Tiểu Hồng mai của nàng vô cùng khó nhịn khi bị khê cần như vậy, đầu lưỡi phía trên liếm láp quẫy quẫy đảo quanh, rốt cục nàngnhịn không được ưm một tiếng.

Một tiếng mềm mại này, càng làm Kim Sinh không thể vãn hồi, dưới đáy càng thêm cương cứng lên. Lần này, gấp không thể chờ mà lập tức vén quần áo Hải Đường lên, giật xuống tiết khối, liền đâm thẳng vào.

Hiện tại giữa ban ngày, tuy nói là ở trong chính nhà mình, nhưng hai người đến cùng vẫn còn có chút thẹn thùng, phẳng phất như đang yêu đương vụng trộm. Thở dốc liên tục, trong phòng tràn ngập một tầng mờ mịt hương vị tình dục, bọn họ song song ôm cùng một chỗ, thân thể kết hợp chặt chẽ lại với nhau, đại khái là bởi vì tư vị đặc biệt như vậy làm cho người ta mất hồn, không đầy một lát, liền song song trào đến đỉnh.

Hải Đường thở gấp ra một hơi, nằm ở trên người Kim Sinh, chỉ cảm thấy một chút khí lực cũng không có, tùy ý hân đem chính mình ôm chặt chẽ vào lồng ngực hiện đầy mồ hôi.

Hai người mới trải qua sự đời, luôn tránh không được sẽ thêm chút ít hào hứng, nháo một trận như vậy, Kim Sinh nhìn nương tử, liền cảm thấy nàng càng kiều mị.

Đang muốn đem ôm nương tử ôm, lại nghe bên ngoài truyền đến một hồi tiếng vang.

Hải Đường trong lòng cả kinh, cùng Kim Sinh vội vàng mặc quần áo xong mở cửa đi ra ngoài. Bên ngoài nhà chính nhìn thấy Phúc nhi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chơi con quay, Hải Đường lập tức xấu hổ đỏ mặt, quay đầu lại trừng Kim Sinh, trên nét mặt rất có ý oán trách, tựa như đang nói: nhìn đi, đều tại chàng không tốt, không nên âm ỷ ban ngày, không biết tiểu Phúc nhi có nghe được gì không.

Kim Sinh cũng hơi đỏ mặt, đi đến bên cạnh Hải Đường, thò tay nhéo nhéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, lại đi đến trước người Phúc nhi đem nàng bế lên cười hỏi: “Phúc nhi, sao muội lại một mình ngồi xổm ở chỗ này chơi, muội trở về lúc nào?”

Phúc nhi trừng mắt nhìn nói: “Muội sớm sẽ trở lại a.”

Hải Đường lập tức đầu càng xuống thấp một chút, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống. Làm thế nào bây giờ, Phúc nhi đã sớm trở về, vậy vừa rồi hai người bọn họ ở trong phòng làm âm ỉ cũng đích thị là bị nàng nghe được đi, Phúc nhi tuy là đứa bé, nhưng dù sao năm sáu tuổi, cũng đã hiểu chuyện rồi.

Hải Đường càng nghĩ càng xấu hổ, càng nghĩ càng tức giận, đứng ở bên cạnh Kim Sinh, nhắc chân liền hướng chân hân giẫm tới.

Kim Sinh biết rõ nàng đang giận cái gì, tuy bị nương tử giẫm phải, nhưng cố nhịn đau, không dám kêu rên.

Phúc nhi nói: “Vừa rồi muội giống như nghe được tiếng tẩu tử ở trong phòng kêu rên, đại ca, huynh bắt nạt đại tẩu à?”

“Muội muội ngốc, là do muội nghe lầm. Vừa rồi... Vừa rồi ta và đại tẩu muội đang nói chuyện. Đại ca thương đại tẩu muội còn không kịp, như thế nào lại khi dễ nàng a?” Kim Sinh dù sao cũng là một người thành thật, không có kinh nghiệm nói dối tiểu nha đầu, không bằng nửa phần của nương hân, nói có chút trắc trở, trong lòng Phúc nhi càng thêm nghi ngờ, nhìn qua Hải Đường.

Hải Đường thâm nghĩ, Kim Sinh nha Kim Sinh, chàng không thể lấy một lý do tốt hơn chút sao, có nhà ai nói chuyện lại như vậy không, xem Phúc nhi là kẻ dẫn à! Nhưng thời điểm này, cũng chỉ có thể cứng rắn phụ họa theo: “Ừm, đúng vậy. Đại ca muội... Hân làm sao có thể bắt nạt ta... Cái kia, Phúc nhi, lát nữa nương với Kim Ngọc trở về, muội đừng nói vừa rồi nghe được chúng ta ở trong phòng ‘Nói chuyện’ công việc, được không?”

“Vì sao?” Phúc nhi không biết rõ, gãi gãi đầu hỏi.

Hải Đường nói: “Muội nghĩ đi, nếu muội nói với nương như vậy bà không phải lại tới hỏi chúng ta một lần nữa ư, nếu bà thực sự nghĩ đại ca muội khi dễ đại tẩu, chắc chắn sẽ bị mắng ột trận, muội cũng không muốn thấy đại ca muội bị nương mắng đi.”

Phúc nhi cảm thấy Hải Đường nói có lý, nương là một người rất lắm nhai cũng không phải mỗi người đều chịu được, mấy chuyện linh tinh này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tuy trong lòng có chút khả nghi chưa hiểu, nhưng vẫn dùng sức gật gật đầu.

Hải Đường cuối cùng thở dài một hơi.

Thật ra mà nói, từ khi nàng được nhật về Kim gia, cả nhà này mặc kệ lớn hay nhỏ đều đối với nàng rất tốt. Nương Kim Sinh đem nàng trở thành nữ nhi của mình mà yêu thương, Kim Ngọc thì tính tình ôn hòa lại khéo tay, trong trong ngoài ngoài cũng đối với nàng giúp đỡ chiếu cố, tiểu Phúc nhi mở miệng ngậm miệng đều là cười híp mắt gọi nàng “Đại tẩu”, còn có Kim Sinh , gả cho hắn mặc dù thời gian không dài, nhưng nhìn ra hắn là một nam nhân trung thực trầm ổn lại có trách nhiệm.

Ngồi ở trên thềm đá trong sân nhỏ, Hải Đường nhớ tới tình hình chính mình thường xuyên ở trong mộng nhìn thấy, khói lửa chiến tranh, thiên quân vạn mã, còn có một người có một đôi rượu đồng...

Nàng đột nhiên có chút sợ hãi sẽ có một ngày chính mình nhớ lại chuyện lúc trước, nàng đến tốt cùng là ai, ở đâu?

Nếu có một ngày nàng thật sự nhớ tới chuyện lúc trước, vậy cuộc sống an tĩnh như vậy có phải cũng sẽ bị phá hủy hay không?

Kim Sinh , Kim Sinh ...

Thời điểm hắn đem nàng công trên lưng, từ trong thôn đến Vọng sườn núi, lại từ Vọng sườn núi chạy về trong thôn, nàng đã cảm giác lòng mình đã ở trên người của hắn.

Cuộc sống không gợn sóng không sợ hãi, trôi qua bình thản ấm áp, cuộc sống như vậy, nàng thật sự rất muốn vĩnh viễn vĩnh viễn cứ như vậy trôi qua...

“Hải Đường...”

Đón lấy ánh chiều tà, Hải Đường ở trong sân nhìn thấy nương Kim Sinh cùng Kim Ngọc đang từ nơi xa đi tới, các nàng ra đồng đã làm một ngày việc, dưới ánh mặt trời trên mặt đỏ bừng của các nàng vẫn còn mồ hôi nổi bật. Sắp tới ngày mùa thu hoạch rồi, đây là thời điểm bận rộn nhất, ba mẫu đất nhà bọn họ đều dựa vào một tay các nàng quản lý.

Hôm nay nương Kim Sinh ở một bên chỉ đạo, Hải Đường rót cục đã nấu xong một nồi canh rau, mặc dù hương vị hơi nhạt chút ít, nhưng coi như tạm được.

Nương Kim Sinh tán dương nàng vài câu, nói cũng là con dâu khéo tay, những chuyện này từ từ học sẽ biết thôi.

Kim Sinh ăn nhiều nhất, cơm đều thêm vài chén, Kim Ngọc cười nói, dù sao cũng là cơm do chính nương tử mình làm, ăn vào hương vị cũng ngọt ngào hơn!

Nương Kim Sinh cũng nở nụ cười, nghĩ thâm cuộc hôn nhân này đúng là không sai, nhật được cô con dâu này, lại không nghĩ rằng nhi tử sẽ yêu thương như vậy, coi như là phúc khí.

Lại nghĩ tới Kim Ngọc hôm nay tuổi tác cũng không nhỏ, đã tới lúc phải nói chuyện gia đình rồi, mấy ngày hôm trước trong thôn nương Hữu Tài gặp bà đã từng nói qua chuyện này, nói là Hữu Tài nhà bọn họ cũng đã tới thời điểm lấy vợ, nhìn Kim Ngọc nhà bà cực kỳ không tệ, nên muốn tới cầu hôn.

Nương Kim Sinh trong đầu cũng không hài lòng Hữu Tài lắm, nhà bọn họ trong thôn tuy nói là có chút của cải, nhưng tiểu tử kia bộ dáng lại thoát nhìn cả lơ phất phơ chín, đem nữ nhi gả cho hắn, trong lòng nương Kim Sinh không nở. Chỉ có điều, đã nhắc tới chuyện này, vậy cũng nên cân nhắc đến chuyện hôn sự của Kim Ngọc rồi.

Buổi tối, nương Kim Sinh gọi Kim Sinh lại nói chuyện một hồi.

Trở về nhà, Hải Đường liền hỏi hấn, nương gọi hấn qua nói cái gì.

Kim Sinh lên giường, ôm Hải Đường nói: “Là vì việc hôn nhân của Kim Ngọc.”

“Kim Ngọc phải lập gia đình rồi hả?” Hải Đường ngẩng đầu nhìn qua hấn, phảng phất hơi có chút không nỡ.

“Cũng đã tới tuổi rồi, ”Trong nhà đến cùng chỉ có Kim Sinh là nam nhân, trong ngoài ngoài, hấn vẫn phải lo lắng, “Nương bảo ta để ý một chút, xưa nay những người có giao tình tốt trong thôn, xem ai đáng tin cậy, cũng đi thám thính dò xét ý kiến của bọn họ. Nương nói, cũng không cần nhà trai thật giàu có, chúng ta ở nông thôn, được no ấm là tốt rồi. Chỉ cần nhân phẩm thật tốt, lại biết đối xử tử tế với mọi người, là được rồi.”

“A, vậy chàng cần phải để ý thật tốt rồi. Kim Ngọc là một cô nương tốt, nên gả ột nam nhân tốt mới không bị ủy khuất.”

Kim Sinh xoay người qua, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nương tử cười hỏi: “Vậy nàng ngược lại nói ta nghe một chút, thế nào mới xem là ‘Nam nhân tốt’?”

Hải Đường oán trách một tiếng, quay mặt qua chỗ khác cố ý nói: “Ta cũng không biết.”

“Thật sự không biết?” Kim Sinh nằm ở giữa cổ Hải Đường thổi khí.

Nàng bị chọc ngứa lên, cười khanh khách nói: “Biết rồi biết rồi, tha cho ta đi, ta nói là được...” Hai mắt nàng dịu dàng nhìn Kim Sinh, rỏ mắt xuống nói, “Chàng chính là nam nhân tốt nhất trên đời này.”

Nam nhân tốt nhất trên đời.

Kim Sinh nghe xong trong lòng giống như nở hoa, ôm nương tử mãnh liệt hôn một phen, râu ria cắm đau khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, Hải Đường đưa tay dấm hấn nói, “Đừng quậy đừng quậy...”

Kim Sinh ngừng lại, nghĩ thầm nương tử hôm nay cũng bị náo loạn một hồi, hai ngày nay chính mình luôn kìm lòng không được, có lẽ là muốn nhiều lắm. Nàng dù sao thoát nhìn mảnh mai nhỏ gầy, thân thể chỉ sợ khó chịu được, tối hôm đó chính là thành thành thật thật mà ôm Hải Đường ngủ một đêm.

Chỉ là hấn không có âm ỹ, Hải Đường chính mình lại bắt đầu âm ỹ.

Đến sau nửa đêm, Hải Đường chỉ cảm thấy dưới bụng một trận lại một trận trướng đau, dưới thân chỉ cảm thấy nhiệt lưu ồ ồ tuôn ra, liền vội vàng xuống giường.

Mỗi tháng nữ nhân luôn luôn vài ngày như vậy.

Chỉ là Hải Đường không nghĩ tới, nguyệt sự của mình, như thế nào lại đau lợi hại đến như vậy!

15. Chương 15: Kim Sinh Đã Xảy Ra Chuyện! . . .

Lúc nửa đêm Hải Đường đứng dậy mới phát hiện nguyệt sự tới, nàng rửa sạch một phen, đổi lại quần áo sạch sẽ xong, bụm lấy bụng đau đớn nằm xuống giường gạch.

Thời điểm lên giường, nàng đã tận lực di chuyển nhẹ nhàng, không ngờ vẫn đánh thức Kim Sinh.

“Hải Đường?” Kim Sinh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nắm tay Hải Đường, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nương tử trần đầy mồ hôi lạnh như băng, lập tức kinh hoảng ngồi dậy, hỏi: “Nàng làm sao vậy? Như thế nào lòng bàn tay lại ra nhiều mồ hôi như vậy?”

Không chỉ có lòng bàn tay, cả trên trán cũng chảy ra không ít mồ hôi, Hải Đường chỉ cảm thấy trong bụng như có cái gì quặn xoắn, vô cùng đau đớn, ngay cả nói giọng cũng rung rung: “Ta... bụng ta vô cùng đau đớn...”

Kim Sinh vội vàng đứng dậy thắp đèn, dưới ánh đèn nhìn sắc mặt Hải Đường trắng bệch, một chút cũng không có thần thái như ban ngày.

Hắn thương yêu nương tử vội hỏi: “Hải Đường... Nàng là, nàng là chỗ nào không thoải mái? Ta đi mời đại phu!” Kim Sinh mặc xiêm vào muốn hướng ngoài cửa đi.

“Đừng... Đừng đi...” Hải Đường gọi hắn lại, “Ta không có gì đáng ngại.”

“Đã đau thành như vậy, còn nói không có gì đáng ngại? Có phải ăn trứng gì nên bị đau bụng, hay là...”

“Không có chuyện gì lớn, ” Giọng Hải Đường suy yếu chặn đứng lời nói của Kim Sinh, nắm lấy tay hắn nói, “Là... Chính là nữ nhân mỗi tháng đều có ngày như vậy, có lẽ thân thể ta không được tốt, mới đau đến như vậy.”

Kim Sinh không hiểu rõ cho lắm, gãi gãi đầu vội la lên: “Ai nha nương tử, nàng nói cái gì nữ nhân... Cái gì mỗi tháng... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hải Đường ở trên tay hắn nhéo nhẹ một cái: “Chàng đừng la lớn, nếu để ấu thân nghe thấy được, sẽ nói ta chuyện bé xé ra to. Thật ra cũng không có gì, chàng là đại nam nhân, tự nhiên bình thường không lưu tâm nên không biết rồi, ta là có nguyệt sự, cho nên mới đau bụng đấy.”

Vừa nói như vậy, Kim Sinh liền hiểu rõ, hắn tuy là một người nông dân trung thực, nhưng lúc cùng mấy người bạn trong thôn cũng đã từng nói đến chuyện này.

Hắn chỉ biết là, thời điểm nữ nhân tới nguyệt sự, nam nhân sẽ không thể cùng nàng thân mật, còn không biết hóa ra là đau đến thế, nhìn thấy nương tử như vậy hắn cực kỳ đau lòng.

Kim Sinh đi xuống bếp nấu chút nước ấm cho Hải Đường, sau đó lại ôm nàng để nàng chậm rãi uống, lúc này mới phảng phất trì hoãn một chút.

Hắn đỡ Hải Đường nằm xuống, nhưng lại không dám ngủ tiếp, sợ trên người nương tử vô cùng đau đớn, vẫn ở bên cạnh nửa ngồi cùng nàng, thẳng đến qua một hồi, Hải Đường mới đi ngủ, Kim Sinh lúc này mới nằm xuống thoảng nhắm mắt một lát.

Đợi trời đã sáng, hắn sẽ đi tìm mẫu thân, nói ấu thân biết chuyện thân thể Hải Đường không thoải mái.

Kỳ thật a, nữ nhân nông thôn phần lớn đều là quen làm việc nặng, cho dù là nguyệt sự tới cũng giống như ngày thường, rất ít người có tật xấu này.

Nhưng Hải Đường dù sao cũng không phải nữ nhân trong thôn, có lẽ lúc trước còn là một tiểu thư khuê các nhà cao cửa rộng, nàng được chiều chuộng cũng là không thể tránh khỏi.

Nương Kim Sinh nghe hắn nói một phen, thuận tiện nói: “Phùng đại phu trong thôn không phải thường nói sao, thông thì không đau, đau nhức tắc không thông. Ta coi Hải Đường nha đầu kia, có chút không điều thuận, ta đến nhà lão Phùng hỏi hắn xem có biện pháp gì không. Con chỉ cần lo công việc ở lò rèn, khỏi phải quan tâm.”

Kim Sinh sao có thể không quan tâm, mặc dù người hắn ở tiệm rèn, nhưng nhớ tới tối hôm qua Hải Đường đau đến lông mày đều nhăn lại, mồ hôi lạnh ứa ra, tựa là gần không được tâm đau thương tiếc, cũng không biết lúc này nàng ở nhà như thế nào rồi. Lại nghĩ tới nàng nói, nữ nhân mỗi tháng đều có...

Vậy há không phải là nói, mỗi tháng Hải Đường đều phải đau nhức như vậy hơn mấy ngày?

Nghĩ tới cái này, lòng Kim Sinh đột nhiên như bị túm, chùy sắt trong tay đập xuống lại càng tăng thêm vài phần lực đạo, “Keng” một tiếng, rồi lại nện lẹch.

“Kim Sinh ...” Cách đó không xa, nương Kim Sinh đang bước chân nhỏ đập đập đập mà chạy tới, vừa đi vừa cầm khăn lau mồ hôi trên trán.

Ngày mùa thu đến, mấy ngày nay nắng gắt chói chang, ngày đặc biệt nóng nực, một đoạn đường ngắn đã làm nương Kim Sinh chạy đến mồ hôi đầm đìa.

“Nương, sao nương tới đây?” Kim Sinh buông công việc trong tay xuống, nghênh đón.

“Cũng không có gì, ta không phải mới vừa đi chỗ lão Phùng trong thôn sao, cùng hắn nói chuyện thân thể Hải Đường không thoải mái. Hắn nói đây là triệu chứng của mấy tiểu thư trong thành mới có, cũng không có biện pháp trị tận gốc, chỉ có thể từ từ điều dưỡng.”

Kim Sinh nghe không có biện pháp gì, không khỏi có chút lo lắng: “Vây... vậy Phùng đại phu có cho đơn thuốc gì điều dưỡng không?”

“Ai nha không cần đơn thuốc, ” Nương Kim Sinh quơ quơ khăn nói, “Đơn thuốc kia ta nhắm mắt đều có thể nói ra, như vậy đi, con xin phép sư phó đi trấn trên một chuyến, mua long nhân, đương quy, sau đó trở về bồi bổ cho Hải Đường là được rồi.”

Bà vừa nói vừa lắc đầu giận dữ nói: “Lúc trước ta thấy đứa con dâu này xương chậu lớn dễ đẻ, trong lòng còn nghĩ có lẽ sắp có cháu bông, nhưng xem nha, không điều dưỡng tốt, cũng chỉ sợ là... Ai...”

Mẫu thân ở bên kia than thở, chọc cho đầu Kim Sinh cũng một hồi không thoải mái, hần nói với sư phó một tiếng, liền thừa dịp ngày còn sớm, đi lên trấn trên.

Thôn Phúc Duyên cách trấn Khê Thủy bất quá hai ba dặm, kỳ thật không mất nửa ngày thời gian là tới.

Trấn trên so với trong thôn náo hơn nhiều, Kim Sinh đi một chuyến đến cửa hàng hoa quả khô, tìm ông chủ chọn một ít cây long nhân và đương quy, cũng may trong nhà vẫn còn táo ngọt, nên không cần mua.

Ông chủ nhìn thấy Kim Sinh chọn xong thì cầm lấy đi cân, Kim Sinh đang chờ chuẩn bị trả tiền, bên tai lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi hần: “Kim Sinh ca, quả thật là huynh?”

Kim Sinh quay đầu lại, đứng phía sau là một phu nhân quần áo thanh lịch, mặc dù đã gả làm vợ người ta, nhưng không giảm phong thái lúc còn là cô nương, chỉ là sắc mặt tựa hồ không bằng lúc trước. Trước kia thời điểm ở thôn Phúc Duyên, khuôn mặt hồng nhuận hơn, nhưng bây giờ xem, lại cảm thấy phía trên phủ một tầng u buồn.

Kim Sinh ngẩn người, thật lâu mới từ trong cổ họng nặn ra một câu: “Hương... Hương Mai... , không nghĩ tới ở chỗ này gặp được cô.”

Nàng tốt xấu cũng là gả cho ông chủ Đồng ở trấn trên, nhưng Kim Sinh nhìn sắc mặt nàng không có một chút vui vẻ, hơn nữa bên ngưỡng cửa một nha hoàn cũng không có.

Ông chủ đem đương quy, cây long nhân đã gói kỹ đưa cho Kim Sinh , Kim Sinh muốn cùng Hương Mai chào hỏi liền đi, nhưng vừa ra khỏi cửa hàng hoa quả khô, Hương Mai chần chờ một chút, liền cũng đi theo ra, lại hô một tiếng: “Kim Sinh ca.”

Trấn Khê Thủy có con sông nhỏ, bờ sông không có người nào, Hương Mai cùng Kim Sinh đi đến nơi này. Kim Sinh đại khái cảm thấy Hương Mai đã lập gia đình, mình cũng là người đã có nương tử, hai người cứ như vậy ở bên cạnh nói chuyện tựa hồ có chút không ổn, hần là người thẳng tính, liền mở miệng nói: “Hương Mai, cô có chuyện gì cần ta giúp sao?”

Nàng thoát nhìn không thể nào vui sướng, ngơ ngẩn mà nhìn qua nước sông, sau nửa ngày mới nói: “Huynh cũng không thể giúp ta, bất quá hôm nay trên đường nhìn thấy huynh, lòng ta vốn đã nguội lạnh thật giống như thoáng cái ấm lên, cuối cùng cũng là gặp được người trong thôn nhà mình rồi.”

Nàng vừa nói, tiếng nói lại nghẹn ngào lên, hốc mắt hồng hồng, thoát nhìn chính là muốn khóc.

Kim Sinh bối rối nói: “Hương Mai, có cái gì không hài lòng, nếu cô cam tâm tình nguyện nói, ta cũng vui vẻ nghe, nhưng cô... nhưng cônggan vạn lần đừng khóc nha, bằng không người khác đều tưởng rằng ta đang bắt nạt cô.”

Hần không nói ngược lại cũng may, vừa nói như vậy, Hương Mai thật sự anh anh mà khóc lên: “Sao có thể không khóc được? Kim Sinh ca, lúc trước ta... nếu ta gả cho huynh thì tốt rồi, mặc dù không thể nói sẽ trải qua cuộc sống giàu sang gì, nhưng tốt xấu huynh cũng là một người thành thực, sẽ một lòng đối đãi ta. Nhưng hết lần này tới lần khác khi đó ta lại mê muội không hiểu, nghe nương ta nói nhất định phải gả ột nhà có tiền ở trấn trên, hôm nay vừa vận rất tốt, trở thành người thiếp thứ năm của Đồng lão gia, nhưng trên thực tế còn không bằng một nha hoàn!”

Nàng vừa nói, những ủy khuất sau khi gả đi liền như lũ quét bạo phát ra, nước mắt càng ngăn không được mà chảy xuống.

Kim Sinh chưa từng gặp qua chuyện như vậy, cái này quả thực chính là luống cuống tay chân, lại không biết phải an ủi nàng như thế nào mới tốt, chỉ có thể không ngừng nói: “Hương Mai, Hương Mai... Cô đừng khóc nha...”

“Ta chính là bị ma quỷ ám rồi, Đồng gia cao thấp không có một chỗ tốt, lão gia kia mới đầu đối với ta coi như là tốt, không bao lâu, thì chẳng quan tâm nữa. Trong nhà còn có một đại nãi nãi và ba bà cô, các nàng nhìn ta là người trong thôn tới, vốn nhìn không vừa mắt, mà ngay cả một nha hoàn cũng chưa cho ta, chuyện gì cũng phải tự ta làm. Ta vốn cho là gả tới hưởng phúc, thật không nghĩ đến phúc không có hưởng, lại còn phải hầu hạ các nàng, thời gian này... Thời gian này thật sự là không có cách nào trôi qua! Bọn họ có việc thì xoi mói, không có việc gì cũng xoi mói, lão gia lại cưới thêm một người dung mạo càng xinh đẹp, nghe nói là người trấn trên, ta ở trong nhà càng không dễ chịu lắm...”

Kim Sinh nghe nàng nói như vậy, cũng đại khái hiểu Hương Mai đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lúc trước thời điểm chưa gặp Hải Đường, hẳn thật sự muốn cưới Hương Mai làm nương tử, nhưng cũng biết người ta yêu cầu cao, căn bản không nhìn trúng hẳn, nên cũng bỏ đi ý nghĩ này.

Hương Mai gả đi, hẳn cho rằng từ nay về sau sẽ trải qua cuộc sống sung sướng của một phu nhân, lại không ngờ khổ sở như vậy, nếu thật sự theo như nàng nói, thoát nhìn đúng là không bằng gả ột người trung thực ở trong thôn Phúc Duyên.

Nhưng hôm nay ván đã đóng thuyền, hẳn ngoại trừ an ủi hai tiếng, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Hương Mai khóc khóc, thân thể liền nghiêng về phía Kim Sinh, ghé vào người Kim Sinh mà ô ô khóc lớn.

Kim Sinh một hồi xấu hổ, tuy nói ở đây ít người, nhưng nếu bị người nhìn thấy, vậy đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, khó lòng giải bày !

“Hương Mai, Hương Mai... Ta đưa cô trở về, chúng ta đừng nói lời như vậy...”

Hắn đang muốn nâng Hương Mai dậy đi về, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng hét lớn: “Tốt ột đôi dâm phu dâm phụ, dưới ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì? Trói bọn họ lại!”

16. Chương 16: Kim Sinh Trở Lại Thôn . . .

Nghe được người phía sau hét lớn một tiếng, làm Hương Mai và Kim Sinh đều sợ hãi, hai người song song quay đầu lại, chỉ thấy một vị phu nhân tướng mạo hung ác đứng phía sau, tay phải chống nạnh trợn mắt nhìn bọn họ.

Hương Mai mới vừa rồi còn khóc sụt sùi, gặp được phu nhân này, lập tức tựa như con gà con thấy chồn, liền nức nở cũng không dám nức nở một tiếng, chỉ nắm chặt hai tay, cắn môi mặt lộ vẻ hoảng sợ, một lát đề nặng cuống họng hô một tiếng: “Dì hai, dì làm sao tới đây?”

Kim Sinh hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn con cọp cái đứng trước mặt, cùng một đám gia đình phía sau nàng có chút hoảng hốt, vội vàng giải thích: “Không phải, không phải, chúng ta cái gì cũng không có làm... Tuyệt đối không phải như các người nghĩ!”

Nữ nhân này chính là dì hai của Đồng gia, vừa rồi ở trên thị trấn, nàng nhìn thấy Hương Mai lôi kéo nam nhân khờ khạo này hướng bờ sông đi tới, liền tưởng tượng, thầm nghĩ: Giải cho người một tiểu dụ dỗ, trong nhà cho người ăn ngon mặc đẹp, vậy mà dưới ban ngày ban mặt dám trộm nam nhân? ! Thật đúng là lật trời rồi, nếu không cho người ăn chút đau khổ, còn thật không biết quy củ.

Ở trong nhà, Hương Mai một không có địa vị, hai lại cùng mấy phu nhân này không thể nào vui sướng, lần này rơi vào trong tay dì hai, còn không phải để cho nàng chuyện bé xé ra to?

Chỉ là đáng thương cho Kim Sinh, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không có làm, chỉ nhìn bộ dạng đáng thương của Hương Mai muốn hỏi thăm một chút có cái gì có thể giúp được không, lại vô duyên vô cớ cứ như vậy bị vu oan.

Ngày đó khi Kim Sinh về nhà đã là buổi tối, Hải Đường đứng ở cửa thôn chờ hấn trở về. Rất xa, Kim Sinh nhìn thấy bóng dáng Hải Đường liền vội vàng nghênh đón la lên: “Thân thể nàng không thoải mái, như thế nào còn đứng ở đầu gió, nhanh đi về nhà.”

Hải Đường xác thực đã đợi hấn hơi lâu rồi, mẫu thân nói hấn đi trấn trên mua đồ, thế nhưng người lại đi từ trưa cho tới bây giờ mới trở về, mới đầu Hải Đường còn tưởng rằng hấn đã xảy ra chuyện gì, trong lòng lo lắng không thôi, nên cũng chẳng quan tâm chính mình thân thể suy yếu, kiên trì ở cửa thôn chờ hấn.

Thấy được Kim Sinh, lúc này lòng mới xem là yên ổn xuống. Nàng lôi kéo Kim Sinh hỏi: “Đi trấn trên mua cái gì vậy?”

Kim Sinh lấy ra hai bao quả khô nói: “Nương nói những vật này có ích cho thân thể nàng, ta liền đi trấn trên mua. Chỉ là không may gặp chút ít chuyện...”

Trở về là tốt rồi, Hải Đường cầm đương quy, cây long nhãn, trong lòng một hồi cảm động, nói: “Chuyện gì chốc lát trở về rồi từ từ nói a, chàng chắc chắn còn chưa ăn cơm, ta có thừa lại một ít cho chàng, trở về hâm nóng ăn trước nói sau.”

Ăn cơm xong, Kim Sinh đến bờ sông tắm rửa rồi trở về nhà. Hải Đường đã lên giường, hấn trở về hơi trễ, mẫu thân và tiểu muội đã đi ngủ.

Hấn sốt ruột muốn đem chuyện hôm nay giải thích rõ ràng với nương tử, vừa lên giường đặt gần lò sưởi nói: “Nương tử, hôm nay ta đi trấn trên, vốn tính mua xong đồ sẽ trở về, nhưng lại gặp chuyện ngoài ý muốn, thật ra cũng không tính là chuyện gì, chỉ là hiểu lầm mà thôi, ta thành thật nói với nàng, nhưng nàng ngàn vạn lần đừng nổi giận a.”

Hải Đường cười cười: “Chàng đã nói thật với ta, ta đây như thế nào lại tức giận? Từ từ nói cũng được.”

Lúc này Kim Sinh mới đem chuyện buổi chiều gặp Hương Mai, lại bị người hiểu lầm gian phu dâm phụ nói ra, về sau hấn và Hương Mai bị dì hai mang về Đồng gia, hấn lập trường kiên định, cố gắng giải thích, biểu thị mình tuyệt đối không có đối với Hương Mai làm bất kỳ chuyện gì bậy bạ.

Hương Mai biết rõ hôm nay là mình làm phiền hà đến Kim Sinh, nên cũng thay hấn giải thích, nói không liên quan đến Kim Sinh, là chính nàng không tốt.

Nàng một mực chắc chắn là mình không tuân thủ nữ tắc, người Đồng gia cũng không có khó xử Kim Sinh, thả hấn về. Nhưng Hương Mai đến cùng vẫn là người Đồng gia, sắc mặt của đại nãi nãi và dì hai đều là âm u, Kim Sinh mặc dù người đi rồi, nhưng trong lòng đến cùng vẫn còn có chút không yên, không biết bọn họ sẽ đối với nàng như thế nào.

Lúc này nói lại với Hải Đường, Kim Sinh đều là chiếu theo sự thật mà nói, nhưng lại sợ Hải Đường nghe xong chính mình cùng nữ tử khác lời kéo kéo trong lòng sẽ mất hứng, nên một bên nói một bên nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nương tử.

Hải Đường sau khi nghe xong, cũng không nói gì, nằm ở trên giường gạch có chút trầm mặc.

Kim Sinh sợ nàng sẽ tức giận, vội vã giải thích nói: “Nương tử, ta nói đều là sự thật, chuyện hôm nay chỉ là một hiểu lầm, bất quá ta thấy Hương Mai như vậy thật đáng thương.”

“Hương Mai...” Hải Đường dừng một chút hỏi, “Đó là nữ tử trước kia chàng thích phải không?”

“Cũng không thể nói thích, chỉ là lúc trước, cảm thấy Hương Mai rất tốt, cũng không động dục tâm tư khác.” Kim Sinh ăn ngay nói thật, “Từ lúc ta thành thân với nàng đến nay, trong lòng chỉ có một mình nàng, Hải Đường, đừng nói là nàng không tin ta?”

Hấn quỳnh lên, lập tức đỏ mặt tía tai, Hải Đường thối phũ một tiếng bật cười, than nhẹ một tiếng nói: “Ta nếu không tin chàng, vừa rồi đã sớm giận. Chỉ là chàng trở về rồi, vậy Hương Mai cô nương không chừng sẽ chọc phiền toái, vừa rồi nghe chàng nói, bọn người Đồng gia bên kia đều xa lánh nàng, chỉ sợ chuyện này không nhanh chấm dứt như vậy, có lẽ còn có thể gây ra chút ít phong ba.”

“Đúng vậy a, cũng không biết Hương Mai sẽ như thế nào. Vốn tưởng rằng nàng gả cho người tốt, nhưng lại không có ngờ tới, cuối cùng ngược lại không như ý. Ai...”

Hải Đường cũng cảm khái một tiếng: “Nếu lúc trước nàng chấp nhận gã ô hợp người thành thật, sẽ không như thế rồi.” Nàng lườm mắt nhìn Kim Sinh, cố ý trêu chọc hắn, “Nếu lúc trước Hương Mai cô nương chính xác gã cho chàng, có lẽ đã hạnh phúc rồi, chỉ là đáng tiếc...”

Kim Sinh một phen đem Hải Đường chặt chẽ kéo vào trong ngực, cúi mặt hôn lông mày cong cong của nàng: “Nào có nhiều nếu như vậy, ta chỉ cần một mình nàng, đời này như vậy đủ rồi!”

Lời này xuất phát từ đáy lòng, Hải Đường vốn chỉ nói giỡn, lúc này trong lòng lại ầm ầm áp áp, bị hắn ôm trong ngực, cảm giác được hạnh phúc nói không nên lời.

Kim Sinh ôm Hải Đường, trong lòng bắt đầu nóng lên, thân thể nương tử không khỏe, vẫn còn nguyệt sự, tất nhiên phải càng thêm quan tâm chăm sóc.

Đêm nay, hắn cơ hồ ngủ không sâu, một mực lưu tâm nương tử có chỗ nào không khỏe, cũng may so với tối hôm qua giống như là đỡ một ít rồi, chỉ là nửa đêm tỉnh dậy một lần, hô đau vài tiếng, rồi lại tựa vào ngực Kim Sinh ngủ thật say.

Ai... Nữ nhân trời sinh yếu đuối, tự nhiên là để cho nam nhân đau.

Ngày thứ hai, nương Kim Sinh nấu đường quy và long nhân cho Hải Đường uống, Hải Đường thấy người trong nhà đều đối với nàng tốt như vậy, ngược lại cảm thấy ngượng ngùng, lòng ngóng trông mấy ngày nay nguyệt sự nhanh chút đi qua, cũng không thể cứ chiều chuộng như vậy được.

Vốn đêm qua Hải Đường nghe Kim Sinh nói chuyện Hương Mai, nói xong liền bỏ qua, cũng không có nghĩ nhiều, nàng tất nhiên là tin tưởng nam nhân nhà mình đối với nàng là toàn tâm toàn ý.

Nhưng lại không ngờ tới, chuyện này không có qua vài ngày, trong thôn lại xảy ra chuyện.

Chuyện Hương Mai và Kim Sinh ở bờ sông bị người Đồng gia bắt được, qua ba ngày sau đã truyền đến trong thôn.

Ngày hôm đó Hải Đường đi bờ sông giặt quần áo, cảm thấy những nữ nhân chung quanh tụ tập lại một chỗ đối với nàng chỉ trỏ, phảng phất đang nói gì đó.

Có mấy người giọng hơi lớn, hoặc cố ý nói lớn, Hải Đường liền nghe được một ít.

“Nhìn nương tử Kim gia như vậy còn có thể kiềm chế được đến bờ sông giặt quần áo, chuyện lớn như vậy, như thế nào một chút phản ứng cũng không có?”

“Nói không chừng người ta còn chưa biết...”

“Ai nghĩ đến Kim Sinh thoát nhìn thật thà như vậy lại đi làm những chuyện đó, còn không phải ăn trong chén nhìn trong nồi sao?”

“Ai nha nha, ta nghe nói Hương Mai bị Đồng gia mắng một chập, sáng sớm hôm nay khóc sụt sùi trở về nhà, nói là về nhà nương để, nhưng ta nghe nói nha, đó là bị đuổi về, sau này còn có thể trở về hay không thực không xác định được!”

“Cái này thế nhưng mà tốt, Hương Mai bị đuổi trở về, nương tử Kim Sinh cũng trong thôn, thật đúng là có trò hay để nhìn...”

Những thôn phụ kia ngơ ngác một lời ta một câu nói rất nhiều, kỳ thật tất cả đều ôm một loại tâm tính xem kịch vui. Muốn nhìn Hải Đường tức giận, muốn nhìn trò khôi hài này nên như thế nào diễn thôi.

Hôm nay Hương Mai là một nhân vật khổ vì tình, Kim Sinh là đại nam nhân cảm thấy thương hại rồi sinh lòng yêu mến, Hải Đường làm nương tử sẽ xử trí như thế nào?

Hải Đường phối hợp giặt quần áo, mắt đều không ngẩng lên, lông mày cũng không nhăn, làm nư cái gì cũng không nghe thấy, giặt rửa xong xiêm y ôm lấy chậu về nhà.

Nương Kim Sinh cũng nghe nói chuyện này, bà vốn không thích Hương Mai, hôm nay nghe được trong thôn nổi lên lời đồn đãi này, càng cảm tức không thôi.

Hôm nay bà đang định đến lò rèn, hỏi Kim Sinh đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, lại không ngờ đi đến nửa đường gặp được mẫu thân Hương Mai.

17. Chương 17: Hải Đường Yêu Cầu . . .

Nương Kim Sinh và nương Hương Mai chính là hai cái mồi lợi hại nhất thôn Phúc Duyên, lần này oan gia ngõ hẹp, không thể buông tha, sẽ không náo loạn lên sao!

Nương Hương Mai vừa thấy nương Kim Sinh, thì gào thét cuống hòng một bể nước mắt nước mũi mà chống nạnh vọt tới: “Kim gia đại tẩu, ta còn đáng tính đi tìm người đây. Người nói một chút hôm nay trong thôn đều truyền thành bộ dáng gì hả? Hương Mai nhà chúng ta sau này làm sao có thể gặp người nữa?”

Nương Kim Sinh nghe xong liền không vui, chuyện này sao có thể đổ trách nhiệm cho con trai bà? Lập tức cũng trừng mắt, phản bác nói: “Ngọc gia tẩu tử, lời này của người cũng thật vô lý, trong thôn người nào không biết Kim Sinh nhà chúng ta, đây chính là một người đỉnh đỉnh trung thực, huống chi con dâu Hải Đường nhà chúng ta bộ dáng là trong trăm có một đấy, hẳn còn có thể đánh chủ ý lên Hương Mai nhà các người?”

“Làm sao lại không thể? Người nào không biết Kim Sinh từ nhỏ đã nhìn trúng Hương Mai, bằng không như thế nào lại ở bờ sông Khê Thủy lồi lồi kéo kéo, đích thị là Kim Sinh nhà các người có tâm tư bất chính, lúc này mới làm phiền hà Hương Mai nhà chúng ta!” nương Hương Mai một mực chắc chắn chính là do Kim Sinh.

Nương Kim Sinh cũng không phải dễ chọc, nghe bà nói như vậy, cũng nổi lên ngọn lửa, rống lên: “Cái gì gọi là tâm tư bất chính? Ngược lại con mắt nào của người nhìn thấy Kim Sinh chúng ta đối với con gái của người động thủ động? Ngọc gia tẩu tử, người đừng trách ta nói chuyện không dễ nghe. Hương Mai nhà các người quá khứ là một cành hoa của thôn Phúc Duyên, bất quá hôm nay cũng chỉ là một đoá hoa sắp tàn, còn đắc ý cái gì? Người nào không biết Hương Mai gả cho Đồng gia ở trấn trên chỉ là làm thiếp, nói dễ nghe chút là có một danh phận, nói trắng ra chính là đi hầu hạ người ta, bất quá là một thiếp thất không có thân phận mà thôi. Hôm nay chính mình đi câu dẫn nam nhân trung thực, ngược lại còn trách người ta? Ta nói chuyện này trong thôn truyền ra, làm ọi người đều biết, đến nhìn một cái đến tốt cùng là ai không biết xấu hổ?!”

“Người nói ai là câu dẫn nam nhân, nói ai không biết xấu hổ? Chuyện này Kim Sinh phải phụ trách, hôm nay Hương Mai bị đuổi trở về nhà nương để, tất cả đều do Kim Sinh, tóm lại chuyện này Kim gia các người nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo, nếu không ta sẽ không để yên cho người!”

Hôm nay mới sáng sớm Hương Mai khóc suốt suốt trở về nhà, nương Hương Mai nghe nàng một bên khóc một bên nói tất cả những chuyện đã trải qua, không khỏi trong lòng vừa tức vừa hận, hung hăng cầm cái chổi đánh nàng vài cái. Thầm nghĩ, còn trông cậy vào nàng có thể gả cho người phú quý, từ nay về sau cả nhà liền có chỗ dựa vào, nhưng hôm nay phú quý kiếm không được không nói, gây chuyện không tốt thanh danh sau này đều bị hủy, trở thành người bị chồng ruồng bỏ không ai muốn, thật là hồng việc.

Phụ thân Hương Mai ở một bên than thở, chỉ trách nương nàng lúc trước ham người ta là người nhà có tiền, hôm nay lâm vào hoàn cảnh như vậy, còn không biết kế tiếp nên làm thế nào mới tốt.

Nương Hương Mai tức thì tức, buồn thì buồn, nhưng trong lòng cũng là phiền muộn, bà ngồi ở trong nhà nghĩ nửa ngày, cảm thấy hôm nay đến tình cảnh như thế này, vậy thì dứt khoát da mặt dày, đã làm thì cho xong, đi đổ lỗi cho Kim Sinh. Vì vậy nhìn thấy nương Kim Sinh, liền ra một chiêu đánh đòn phủ đầu như vậy.

Nhưng nương Kim Sinh cũng không phải đèn đã cạn dầu a, có thể nào cứ như vậy bị người nắm cái mũi dắt đi?

Bà bị nương Hương Mai vừa khóc vừa trách móc, nước mũi nước mắt đều thiếu chút nữa bôi trên người bà, tức giận nói: “Công đạo, còn muốn Kim gia công đạo cái gì? Nha đầu nhà người, hủy danh dự Kim Sinh, khoản sổ sách này còn không có cùng người tính toán!”

“Tóm lại, hoặc là Kim Sinh lấy Hương Mai về làm bình thê, hoặc là ta sẽ mỗi ngày đến quây nhà các người, lại đến chỗ thôn trưởng kêu hấn làm chủ cho nữ nhi nhà chúng ta!”

“Bình thê?” Nương Kim Sinh không biết nữ nhân này nghĩ như thế nào, vội hỏi, “Ôi trời ạ, ta là dân quê, cũng không phải là mấy nhà giàu có trở trần trên. Trong nhà, chỉ cần một nàng dâu là được rồi, cái gì bình thê cũng tốt, thiệp thất cũng tốt, tất cả đều không liên quan tới ta. Lúc trước người không phải thường nói sao, mệnh Hương Mai trời sinh chính là gả cho nhà phú quý, chúng ta cũng không dám trèo cao, không dám trèo cao a!”

“Đúng vậy a nương, Kim Sinh đã kết hôn rồi, ở đây có ai lấy hai vợ đâu?”

Nương Kim Sinh cùng nương Hương Mai hướng một bên nhìn lại, trên đường nhỏ đúng là Hải Đường bưng chậu giặt quần áo đi tới, vừa rồi hai người bọn họ lớn tiếng, có mấy lời Hải Đường cũng nghe được.

Nương Kim Sinh chìm chìm mặt, đem Hải Đường kéo về phía sau, thấp giọng nói: “Con a, con chớ suy nghĩ lung tung, Kim Sinh đưa bé kia là người như thế nào nương có thể vỗ ngực cam đoan, những tin đồn kia đều do người khác đoán mò mà thôi, con ngàn vạn lần đừng để trong lòng a!”

Hải Đường cười cười, nhìn nương Hương Mai nói: “Ngọc gia đại nương, vừa rồi hai người nói chuyện con cũng nghe được rồi, chuyện này Kim Sinh cũng đã sớm nói với con. Ngày đó ở sông Khê Thủy, bất quá chỉ là một hiểu lầm. Có lẽ trong lòng Hương Mai tỷ tỷ không khoan khoái dễ chịu, vừa lúc gặp được người cùng thôn, nên lôi kéo Kim Sinh kể khổ. Kỳ thật vốn không có gì, nhưng hết lần này tới lần khác bị người Đồng gia bắt gặp. Lúc này mới náo loạn lên. Đã là hiểu lầm, đại nương không ngại mang theo Hương Mai tỷ tỷ trở lại Đồng gia đi nói rõ ràng, muốn cho Kim Sinh lấy nàng, chỉ sợ có rất nhiều điều không ổn đâu. Đến lúc đó tin đồn trong thôn truyền ra, đại nương sẽ không sợ người bên ngoài nói ngài là cố ý ỷ lại vào Kim gia hay sao?”

Nương Hương Mai chỉ biết là nương Kim Sinh cái miệng lợi hại, nhưng lại không nghĩ rằng con dâu của bà cũng không thua bao nhiêu, những lời này nói rất nhu hòa, trên mặt Hải Đường còn thủy chung treo vui vẻ, nhưng lại làm nương Hương Mai ghen đến một câu cũng nói không nên lời.

Bà vốn là đuối lý, lần này lại phải đối phó với ai người, càng đùa nghịch không được cái gì, chỉ có thể dậm chân, tức giận bủn môi quay đầu hướng trong nhà mình đi.

Nương Kim Sinh thấy Hải Đường thông tình đạt lý, còn chọc cho người đàn bà chanh chua không nói đạo lý kia tức giận bỏ đi, trong lòng không khỏi cao hứng lên: “Con a, con nghĩ được như vậy thật sự là quá tốt, mới đầu nương còn lo lắng con nghe được tin đồn trong thôn, sẽ tức giận.”

“Như thế nào lại vậy, Kim Sinh là dạng người gì, trong lòng con tinh tường. Hấn như thế nào có thể ở bên ngoài tùy tiện trêu chọc nữ tử nhà người ta?” Đối với nam nhân nhà mình chút lòng tin ấy, Hải Đường vẫn phải có.

Buổi tối ở trong chấn, Hải Đường liền đem chuyện phát sinh ban ngày kể cho Kim Sinh nghe. Hấn mới đầu nghe, còn nhíu lại lông mày, thâm nghĩ chuyện này nháo lớn rồi, thật không biết làm như thế nào mới giải quyết tốt. Nhưng sau khi nghe Hải Đường nói với nương Hương Mai, không khỏi nở nụ cười.

Lập tức cảm thấy, bên ngoài mặc kệ có lời ra tiếng vào gì, đều không hề trọng yếu, chỉ cần có nương tử ở trong nhà, có thể đạt được nàng trấn an, thì mãn nguyện rồi.

Nguyệt sự của Hải Đường thật vất vả đi qua, mấy ngày nay Kim Sinh cố chăm sóc nàng, cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng dù sao hấn cũng là một đại nam nhân huyết khí phương cương, hơn nữa mấy ngày nay đã không náo nức từ rồi, khó tránh khỏi trong lòng có chút ngứa.

Đêm nay hai người nói vui vẻ, Kim Sinh ôm Hải Đường, trong lòng liền nóng lên, ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: “Nàng khỏe lên chưa?”

Ban đầu Hải Đường không có minh bạch ý của hấn, đợi hiểu rõ ra, không khỏi trên mặt nóng lên, hơi sần giọng: “Mới vừa rồi còn nói chàng trung thực, thoát nhìn thật đúng là một chút cũng khoe không được, lúc này còn nghĩ đến chuyện bắt nạt ta như thế nào rồi.”

“Ta... Ta đau lòng nàng còn không kịp, như thế nào lại bắt nạt nàng?” Kim Sinh hôn Hải Đường một chút, “Tính toán thời gian, có thể đã hết rồi.”

Hải Đường bị hấn ôm trong ngực, râu ria trên cằm hấn vuốt ve khuôn mặt non mềm của Hải Đường, đâm vào nàng có chút đau đớn, liền một đám đi qua: “Đừng làm rộn.”

“Náo, phải náo, nương tử cần phải náo a!” Kim Sinh giờ phút này càng nhìn Hải Đường, trong đầu càng nóng lên, đem nàng đánh ngã liền muốn lần đi lên.

Ai ngờ Hải Đường nằm ở dưới con người vừa chuyển, nhớ tới một ít gì đó trong sách nhỏ kia, một phen nín lấy xiêm y Kim Sinh, đưa hấn kéo qua nói: “Luôn là chàng bắt nạt ta, hôm nay phải cho ta bắt nạt chàng một lần.”

Kim Sinh đang muốn thoát xiêm y, nhưng không ngờ Hải Đường sẽ nói như vậy, lập tức có chút ngây ngẩn cả người: “Nàng...nàng muốn bắt nạt ta như thế nào?”

Hải Đường rũ mắt xuống, ngồi dậy, ở bên tai Kim Sinh nói nhỏ: “Lúc này, chàng để cho ta ở phía trên náo một trận chứ sao...”

18. Chương 18: Hải Đường Đá Người . . .

Hải Đường rũ xuống mí mắt, ngồi dậy, ở bên tai Kim Sinh nói nhỏ: “Lúc này, chàng để cho ta ở phía trên náo một hồi chứ sao.”

Nàng nói được ôn nhu mị mị, phảng phất muốn đem xương cốt người ta mềm nhũn ra, cổ họng Kim Sinh một trận khô nóng, đành phải nuốt từng ngụm nước, còn chưa trả lời, đã cảm giác nương tử đem môi ánh lên gương mặt của hấn.

“Người bên ngoài nói cái gì cũng được, dù sao ta sẽ không tin, trừ phi là trong lòng chàng cất giấu tâm tư khác, hoặc là nói, cả đời này ta xem như là dựa vào chàng.” Hải Đường trầm thấp mà nỉ non, mỗi một câu nói đều phảng phất mang theo hấp dẫn cực lớn, làm trên người Kim Sinh như bắt lửa.

Mỗi chuỗi hôn rậm rạp từ từ dời xuống, Kim Sinh bị đẩy ngã xuống giường gạch, mặc kệ nàng một đường ôn nhu hôn xuống dưới, cái hôn kia tựa như một chút mưa xuân, rơi vào trên lồng ngực cường tráng, trên bụng bằng phẳng rắn chắc của hấn, sau đó một đường hướng phía dưới, lại hướng xuống.

Kim Sinh chưa từng thử qua tư vị như vậy, không khỏi nhắm mắt lại, chậm rãi hưởng thụ, dưới đáy huynh đệ kia bị trêu đùa một phen, cũng càng bắt đầu cứng lên. Bàn tay mềm mại nhỏ bé của Hải Đường nắm lấy nó, chợt tách hai chân ra, ngồi ở ngang hông Kim Sinh, trong miệng khẽ ngâm một tiếng, liền đem vật kia nhét vào cơ thể.

Dưới ánh nến mờ, Kim Sinh nhìn nương tử nhà mình ở phía trên, chỉ cảm thấy có một cỗ động lòng người nói không nên lời, nàng nhẹ nhàng trước sau đóng đưa lấy cái mộng của mình, nhẹ nhàng chậm chạp nhu hòa, làm lòng Kim Sinh thực ngứa khó nhịn. Hấn trong cổ kêu rên một tiếng, chợt đứng thẳng người lên, một tay nắm cả eo nhỏ nhắn của Hải Đường, tay kia vịn về lên chỗ mượn mà no đủ, hấn cúi đầu hung hăng hôn nương tử, càng thêm mãnh liệt mà bắt đầu chuyển động.

Mấy ngày không có náo, lúc này hai người đều khó ức chế động tình, cái kia hỏa thiêu một phen không thể vãn hồi, âm thanh cũng đều không tự kìm hãm được lớn lên.

Nương Kim Sinh đang ở trong phòng của Kim Ngọc và Phúc nhi, Phúc nhi lỡ tai linh mất, nằm ở trên giường còn chưa ngủ, loáng thoáng nghe thấy tẩu tử phát ra âm thanh hừ hừ ngày đó. Liền lôi kéo ống tay áo Kim Ngọc: “Nhị tỷ, tỷ có nghe được cái gì không?”

Kim Ngọc dù sao cũng đã là một đại cô nương hiểu chuyện, lập tức đỏ mặt lên, một phen bưng kín lỗ tai Phúc nhi: “Không có, cái gì cũng không có nghe.”

Lỗ tai nương Kim Sinh không có tốt như vậy, ra khỏi phòng mới mơ hồ nghe được chút ít, trong lòng lại vui vẻ lên, thoạt nhìn Hải Đường còn là một con dâu hiếu lý lẽ, cũng không có vì chuyện của Hương Mai mà

tức giận Kim Sinh. Hơn nữa, thoát nhìn, công việc nổi dãi tông đường bọn họ làm được cực kỳ chăm chỉ, một chút đều không có qua loa.

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt... Nương Kim Sinh vừa nghĩ vừa vụng trộm cười tóe miệng, trở về phòng của mình.

Lại nói ngày đó nương Hương Mai muốn đổ thừa trách nhiệm cho nhà Kim Sinh chưa đạt được, chuyện này cũng không biết là bị ai nghe được, cũng có thể nương Kim Sinh đã sớm đem chân tướng sự thật truyền ra ngoài. Thời gian dần qua, trong miệng mọi người đều có chút thay đổi hướng gió, vốn còn có người nói Kim Sinh là ăn trong chén nhìn trong nồi, nhưng từ đó về sau, đều biến thành Hương Mai đã gả cho người ta lại không biết liêm sỉ mà đi câu dẫn nam nhân nhà người ta, kết quả ngược lại là hai đầu đều không có tin tức manh mối, huyên não chính mình một chút mặt mũi không có, hôm nay bị đuổi về nhà.

Trong nhà Hương Mai, mấy ngày nay cũng đều là than ngắn thở dài mà suy nghĩ nên làm sao mới tốt, nương Hương Mai không còn mặt mũi đi ra ngoài, liền ở trong nhà cả ngày mà mắng con gái.

Không khỏi nhớ tới lời nói lúc trước của bà mù sờ cốt.

Tâm cao ngất, phú quý khó được, một bước đi sai, từng bước đều sai.

Hôm nay xem ra, đều thật đúng là ứng nghiệm.

Lại nói phía trước nương Kim Sinh cùng Kim Sinh bắt đầu vội vàng muốn thu xếp việc hôn nhân cho Kim Ngọc, vốn tính trước để Kim Sinh đi thăm dò ý của mấy tiểu tử không tệ trong thôn, nhìn xem ý của bọn hắn, sau đó lại chờ gia đình những người đó đến để nói chuyện, một lần nữa chọn cho Kim Ngọc một nhà tốt.

Trần Hữu Tài ở trong thôn đã sớm nổi lên tâm tư này, muốn vội tới cầu hôn, hôm nay liền tay mang theo hai bao thịt khô lớn, táo đỏ cũng mấy thứ đồ đặc, tự mình chạy đến Kim gia, muốn tìm nương Kim Sinh nói chuyện này.

Ai ngờ, trong nhà chỉ còn một mình Hải Đường, nàng mới từ bờ sông giặt quần áo trở về, xoa xoa tay, đang muốn phơi quần áo lên.

Trần Hữu Tài mang theo đồ đặc còn chưa đi đến sân Kim gia, xa xa đã nhìn thấy Hải Đường. Lúc trước hắn chỉ nghe nói Kim Sinh lấy được một thê tử xinh đẹp, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, ai nghĩ đến hôm nay nhìn thấy được, lập tức cả kinh đến miệng đều không thể khép lại được.

Trần Hữu Tài vốn là một người cà lơ phất phơ, thấy cô nương xinh đẹp thì không có năng lực chống cự. Xưa nay miệng lưỡi lại trơn tru, thích động thủ động cước, lúc trước đã từng quần quýt si mê Hương Mai, bị nương Hương Mai cầm gậy đánh qua vài lần, lúc này mới vứt bỏ ý nghĩ của hắn.

Về sau nhìn trúng Kim Ngọc, tuy nói bộ dáng không bằng Hương Mai, nhưng cũng là một nha đầu ngọt ngào, hướng chi đáng người tốt, bộ ngực đầy đặn nhô lên, tiểu mông tròn vo, làm cho Trần Hữu Tài xa xa nhìn thấy nước miếng đã muốn rơi đầy đất, lúc này mới đến hỏi cưới.

Thật không nghĩ đến, hôm nay ở ngoài sân gặp được Hải Đường, cái này rất giống như gặp được tiên nữ trên trời, chỉ còn lại có kinh ngạc tán thán, hoàn toàn đã quên bước đi, thật lâu mới hồi phục thần trí.

Dưới gầm trời này lại có nữ nhân đẹp như vậy, lả lướt đặc biệt như vậy? Tuy ở chỗ này là trong sân nhỏ nhà nông, nhưng trên người nàng toát ra cảm giác xuất trần thoát tục, chính là cười một cái tựa như có thể làm cho người ta mất hồn.

Trần Hữu Tài đã hoàn toàn bị Hải Đường mê hoặc, quên mục đích hôm nay mình đến là muốn tìm Kim Ngọc cầu hôn, cũng quên Hải Đường thế nhưng đã là nương tử nhà Kim Sinh. Phảng phất như bị ma xui quỷ, Trần Hữu Tài đi tới trong sân bên cạnh, đến trước mặt Hải Đường đang phơi quần áo lên gây trúc, nghiêm mặt cười nói: “Tiểu nương tử, bộ dáng thật đúng là xinh đẹp nha!”

Hải Đường vốn đang phơi quần áo hết sức chuyên chú, hoàn toàn không có chú ý tới người đột nhiên từ phía sau nhảy ra, lập tức lại càng hoảng sợ.

Ngẩng mặt lên, người này lấm la lấm lét, một đôi mắt không có ý tốt ở trên người nàng loạn chuyển, ngữ khí nói chuyện cũng thật ngả ngớn.

Hải Đường lui về phía sau một bước, xụ mặt hỏi: “Người là người nào, chạy vào nhà chúng ta làm cái gì?”

Lúc này Trần Hữu Tài làm sao còn nhớ rõ chính mình họ tên là gì, càng đừng đề cập đến chuyện cầu hôn, trong não hắn tất cả đều là bộ dáng thanh tú động lòng người tựa như tiên nữ của Hải Đường.

“Ta... Ta không phải là đến tìm tiểu nương tử người sao...” Trần Hữu Tài thật không biết xấu hổ, lại động tay động chân muốn đi qua ghế chật bàn tay nhỏ bé của Hải Đường.

Hải Đường phun hắt một ngụm, cả giận nói: “Người là tiểu tử nhà ai, cách cư xử thật xấu, cẩn thận lát nữa ta nói với nam nhân nhà ta.” Nàng vừa nói, một bên liền bưng chậu gỗ đã không còn quần áo đi vào trong nhà.

Nào biết tên Trần Hữu Tài này nhanh chân lẹ mắt, không đợi Hải Đường đóng cửa lại, đã một bước cùng vào trong nhà, một phen túm lấy Hải Đường, trơ mặt nói: “Tiểu nương tử, nam nhân nhà người ta biết, mà hắn cũng biết ta, bộ dáng người đẹp mắt như vậy, nam nhân nhà khác làm sao có thể không động tâm đầu?” Vừa nói, một bên mân mê mồm heo của hắn tính hưởng mặt Hải Đường hôn tới.

Hải Đường lập tức cảm thấy một trận buồn nôn, người này cũng quá không biết xấu hổ!

Hải Đường khí lực không có lớn bằng hắn, nhưng đầu óc lại linh hoạt, nàng đem mặt né ra phía sau, liền giơ chân lên hung hăng đá vào điểm chí mạng của Trần Hữu Tài!

Phải biết chỗ kia chính là địa phương nam nhân quý nhất cũng đồng thời là nơi yếu ớt nhất a, một cước này của nàng tuy nói khí lực không đặc biệt lớn nhưng đầu gối cũng là dùng hết toàn lực, mặt Trần Hữu Tài lập tức trở thành màu gan heo, thoáng cái buông tay ngã trên mặt đất, gào khóc hô đau.

Hải Đường vội vàng chạy đến cửa phòng mở miệng lớn tiếng hô hào: “Mọi người mau tới, trừng trị tên lưu manh vô lại này!”

Trong thôn Phúc Duyên, một nhà nối tiếp một nhà, một hộ cách một hộ, vừa nghe Hải Đường hô hào như vậy, đều chạy tới, trùng hợp lúc này, nương Kim Sinh cùng Kim Ngọc cũng từ ngoài đồng trở về, đã nghe được tiếng la của Hải Đường, tranh thủ thời gian chạy vội tới.

Trần Hữu Tài vốn là một tên háo sắc, lúc này thế nhưng ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, hắn bùm lấy điểm chí mạng của bản thân ngồi chồm hổm trên mặt đất đau đến kêu to, bên ngoài đã có một đám hương thân phụ lão chạy tới vây xem, lần này mặt mũi của hắn đã không còn chỗ đặt rồi.

Hắn hận không thể tìm một cái lỗ vội vàng chui vào.

Hải Đường chỉ vào hắn nói: “Chính là cái tên vô lại này, chạy vào nhà người ta, còn không biết là muốn làm gì? Mọi người nói nên xử trí hắn thế nào mới tốt?”

Mọi người trăm miệng một lời, mang theo cơn giận dồn gánh hô: “Đánh!”

Vì vậy, gậy gộc liền như mưa rơi, đùng đùng đều rơi xuống trên người Trần Hữu Tài.

Chuyện này vừa náo loạn ra như vậy, đừng nói hắn muốn cầu hôn lấy Kim Ngọc, chính là sau này hắn cũng không còn mặt mũi cười nương tử ở thôn Phúc Duyên này nữa.

Cái này thật có thể ứng với một câu, trời tạo nghiệp chướng còn có thể sống, tự gây nghiệt không thể sống!

Chỉ có điều đuổi Trần Hữu Tài đi, chuyện tính tìm một nam nhân tốt cho Kim Ngọc đã không thể đề cập tiếp.

Tối hôm đó, Hải Đường cùng Kim Sinh ở trong phòng nói đến chuyện này, Hải Đường cười cười nói: “Thật ra muốn tìm nam nhân tốt có gì khó? Ta có chủ ý này, bảo đảm Kim Ngọc có thể gả ột nam tốt!”

“A, nàng nói đi, nàng có chủ ý gì?”

19. Chương 19: Việc Hôn Nhân Của Kim Ngọc. . .

Kim Sinh tiến tới hỏi Hải Đường: “Nàng nói đi, có ý kiến gì hay?”

Hải Đường trừng mắt nhìn, quần quít lấy cánh tay Kim Sinh hỏi: “Ta tới hỏi chàng, muội muội nhà chàng có vừa ý người nào trong thôn không?”

“Người vừa ý? Chuyện này không có nghe nó đề cập qua, lúc trước ngược lại có một người tên là Chu Thắng ở thôn Tây hình như có chút lui tới, bắt quá đó đã là chuyện khi nó còn nhỏ. Như thế nào đột nhiên hỏi như vậy?”

Hải Đường trong miệng cắn táo ngọt Kim Sinh cho nàng, nghiêng đầu cười nói: “Lúc chàng và nương nói với Kim Ngọc chuyện tìm nhà chồng cho nàng, ta nhìn vẻ mặt của Kim Ngọc, mới đầu có chút thẹn thùng, sau đó thì lại như là có chút hưng phấn, nhưng nghe hai người càng kéo càng xa, nàng tựa hồ lộ ra một chút mất hứng. Ta thấy, đích thị là nàng đã sớm có người trong lòng, chỉ có điều còn chưa có ý định nói ra.”

Kim Sinh giật mình, hẳn là nam nhân trung thực, nơi nào biết được nữ hài tử sẽ có nhiều tâm tư này, nhưng nghe Hải Đường vừa nói như vậy, lơ mơ nghĩ lại, phảng phất đích thật là như vậy. Lúc trước hẳn vẫn cho rằng đó là bởi vì Kim Ngọc có chút xấu hổ, không muốn ở trước mặt bọn họ đề cập đến chuyện này, nhưng hôm nay nghe Hải Đường phân tích một phen, cũng không khỏi cảm thấy nàng nói có vài phần đạo lý.

“Nương tử, nếu Kim Ngọc đã có người trong lòng, vậy chúng ta trực tiếp nói chuyện với muội ấy, hỏi rõ ràng là ai, sẽ tìm người nọ không được sao?”

Hải Đường kéo tay Kim Sinh qua, đem hạt táo nhỏ vừa ăn xong nhả trong lòng bàn tay của hắn, cười nói: “Chàng làm sao có thể hiểu được tâm tư nữ hài tử? Kim Ngọc tuy không phải người hay thẹn thùng, nhưng đến cùng cũng là đại cô nương, nếu chàng đi tìm người nọ, lại bị người một ngụm từ chối, vậy sau này mặt mũi của Kim Ngọc phải đặt ở đâu?”

Kim Sinh gãi gãi đầu: “Nương tử nói có lý, vậy chủ ý vừa rồi nàng định nói là cái gì?”

Hải Đường trừng mắt nhìn nói: “Có câu nói chàng đã từng nghe chưa, gọi là lạt mềm buộc chặt.”

“Lạt mềm buộc chặt?” Kim Sinh không có đọc qua sách, tự nhiên là chưa từng nghe qua, vội vàng lắc đầu.

“Lạt mềm buộc chặt chính là, chúng ta phải có biện pháp, làm cho người trong lòng của Kim Ngọc sốt ruột đi ra, còn muội muội chàng nữa, nếu như nàng bị ép, cũng nhất định sẽ nói ý nghĩ thực sự trong lòng mình ra.”

Kim Sinh nghi hoặc nhìn xem Hải Đường: “Nương tử, vì sao nàng nói... Ta tựa hồ nghe không hiểu?”

Hải Đường cười cười hì hì, tiến tới bên tai Kim Sinh, đem chủ ý của mình nói ra. Kim Sinh nghe xong con mắt trừng lớn, mới đầu la hét không nên không nên, tuyệt đối không được, nhưng nghe Hải Đường tiếp tục nói, phảng phất có chút buông lỏng xuống, cuối cùng lúng ta lúng túng nhẹ gật đầu, có chút chần chờ mà hỏi thăm: “Nương tử... Cái này, nàng nói cái gì lạt mềm buộc chặt, thật sự có thể được không?”

Bàn tay phấn nộn của Hải Đường nắm thành quyền nhỏ gõ vào lồng ngực Kim Sinh một cái cười nói: “Ta nghĩ, hẳn là có thể thành công.”

“Được, ta đây nghe lời nàng. Nếu thật sự có thể làm thỏa mãn Kim Ngọc, cũng là chuyện tốt. Chỉ là nương tử, cái này cái gì mà... Lạt mềm buộc chặt... Vì sao nàng biết được?”

Nụ cười trên mặt Hải Đường thoáng cái bị động lại, trong đầu vang lên từng đợt âm thanh “Ông ông”.

Đúng vậy a, nàng như thế nào nghĩ được chủ ý này, “Lạt mềm buộc chặt”, dường như là tự nhiên mà xuất hiện trong đầu nàng cái từ này, giống như là trời sinh đã có, một mực tồn tại ở trong óc nàng.

Thế nhưng vì sao nàng biết được, Kim Sinh ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua hay sao?

“Được rồi nương tử, đừng suy nghĩ tiếp nữa. Chuyện này chiếu theo lời nàng nói đi làm, nếu Kim Ngọc Chân có thể tìm được lang quân như ý, vậy thì thật tốt quá!” Kim Sinh ôm Hải Đường lên đầu giường đặt gần lò sưởi, ban ngày hắn làm việc mệt mỏi, nằm xuống không đầy một lát đã ngủ rồi.

Nhưng Hải Đường lại không có buồn ngủ, nghĩ đến nguyên nhân vì sao nàng biết, nàng cố gắng suy nghĩ, trầm tĩnh trong đêm tối, trong đầu phảng phất hiện lên một chút hình ảnh lẻ tẻ.

“Lạt mềm buộc chặt, ve sầu thoát xác... Những...từ này con đã sớm học thuộc lòng a..., gia gia một chút cũng không thắng được A Mạn.” Đó là một khuôn mặt mơ hồ của tiểu cô nương, giọng nói kia dường như có chút quen thuộc, là đã nghe qua ở nơi nào hay sao?

A Mạn, A Mạn...A Mạn là ai?

Nàng còn muốn cố gắng tìm kiếm mấy thứ gì đó, nhưng trong miệng không tự chủ được mà phát ra một tiếng than nhẹ, lại cũng nhớ không nổi cái gì.

Thôi được thôi được, dứt khoát lật người một cái, tựa vào trong ngực Kim Sinh, từ từ nhắm hai mắt lại ngủ.

Ngày thứ hai, Kim Sinh thương lượng với nương về hôn sự của Kim Ngọc. Nương Kim Sinh phản ứng giống như Kim Sinh tối hôm qua, cau mày nghĩ thầm, như vậy thật sự có thể thành công sao? Nếu vạn nhất làm Kim Ngọc cùng người trong nhà trở mặt nhau, vậy cũng không có biện pháp kết thúc chuyện này.

Kim Sinh vỗ ngực cam đoan, Hải Đường đã tính toán qua, đích thị là không có vấn đề, lúc này nương Kim Sinh mới bán tín bán nghi đáp ứng.

Vì vậy ngày thứ hai, việc hôn nhân của Kim Ngọc đã định cho Lý Nhị mặt rõ bên cạnh thôn Bảo Tiên truyền ra khắp thôn Phúc Duyên.

Kim Ngọc mới đầu còn không biết, lúc ra đồng gặp được bạn tốt là Bảo San, nghe nàng nói.

Bảo San lôi kéo Kim Ngọc về mặt khó hiểu cùng đồng tình, dậm chân ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “A Ngọc, nương người trước kia còn nói nương Hương Mai là người thấy tiền sáng mắt, mấy cái túi gạo trắng, một ít thỏi bạc đã đem nữ nhi nhà mình bán lên trấn trên làm thiệp. Nhưng lúc này đến phiên chuyện chung thân của người, nương người không phải cũng hồ đồ đi?”

Kim Ngọc cái gì cũng không biết, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ôi trời, hóa ra người còn chưa biết? !” Lúc này Bảo San mới một năm một mười đem chuyện chính mình nghe được nói cho Kim Ngọc nghe.

Trong thôn đã truyền ra, nương Kim Ngọc muốn tìm nhà chồng cho nàng, nhưng ngại bản yêu phú, nghe nói Lý Nhị mặt rõ ở thôn Bảo Tiên cho sinh kim nhiều, lại hứa cho nương Kim Ngọc hai mẫu ruộng nước gặt, nương nàng đã mừng rỡ, hấp tấp đồng ý, định đem nữ nhi mình bộ dáng chính tề gả đi!

Kim Ngọc buồn thối mắt nghe Bảo San nói xong, môi dưới đều sắp bị cắn ra vết máu, hai cánh tay càng không ngừng trở mình xoắn lấy, nhưng lại không nói câu nào. Bảo San thấy nàng như vậy, không khỏi có chút luống cuống, đẩy Kim Ngọc: “A Ngọc, người làm sao vậy? Ngàn vạn đừng nghĩ quẩn, nếu không người trở về cùng nương người thương lượng thật tốt chuyện này đi... ?”

Kim Ngọc trong hốc mắt đều sắp rơi nước mắt xuống, hung hăng dậm chân, vứt bỏ cái cuốc, quay người hướng trong nhà mình chạy đi!

Nàng phải gả cho Lý Nhị mặt rõ? Lý Nhị mặt rõ, người kia vừa già lại xấu mặt rõ... !

Trên đường đi Kim Ngọc càng nghĩ càng thương tâm, một bên chạy một bên khóc như mưa, thật vất vả đến nhà, Kim Ngọc lôi kéo nương liền hỏi: “Nương, chuyện chung thân của con nương đã định cho ai rồi?”

Nhìn nàng như vậy, đích thị là đã biết chuyện này rồi, nương Kim Ngọc thay đổi sắc mặt, ho một tiếng nói: “Ngọc nhi a, nương cũng là vì muốn tốt cho con, muốn con ngày sau trải qua thoải mái. Con đến nhà Lý Nhị, sau này chính là nữ chủ nhân Lý gia, gia cảnh nhà bọn họ không tệ, sẽ không để cho con chịu khổ.”

Kim Ngọc nước mắt vẫn không ngừng mà tuôn ra bên ngoài, khóc không ra tiếng: “Nương, con còn tưởng nương không giống những người khác một lòng vì tiền mà muốn bán nữ nhi đi, hôm nay xem ra, đều là giống nhau, đều là giống nhau, nương có từng nghĩ tới con của nương một chút cũng không thích Lý Nhị mặt rõ kia, thật sự gả cho hắn làm sao có thể vui vẻ đây?”

Nương Kim Ngọc đảo tròn mắt hỏi lại: “Vậy con nói đi, trong lòng con thích người nào?”

Kim Ngọc sững sờ một chút, lẩm bẩm nói: “Hôm nay nương đã nhận sính lễ của người ta, toàn bộ thôn cũng đã biết chuyện này, chuyện này còn ý nghĩa gì nữa?” Nàng lau nước mắt một cái, cũng không có vào nhà, ngược lại quay người hướng thôn phía tây đi đến.

Nương Kim Sinh vội vàng vào nhà kéo Hải Đường hỏi: “Con dâu, con nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Ngọc nhi a, chiều này thật sự có thể dùng được chứ? Nếu vạn nhất là bức tử nó, đến lúc đó ta có lẽ sẽ không bị người trong thôn mắng chửi a? !”

Hải Đường bỏ đồ vật trong tay xuống, lôi kéo mẹ chồng đi ra ngoài: “Nương, đừng nóng vội. Con trước đi theo A Ngọc nhìn một cái, xem nàng muốn đi đâu?”

Tính tình Kim Ngọc bình thường thoát nhìn mềm như bông gòn, dịu dàng ngoan ngoãn, sẽ không cùng người ta tranh cãi, có thể là trong lòng mình có việc, đang suy nghĩ cái gì, chính là không chịu nói ra.

Lần này, xem như thực sự ép nàng.

Hải Đường cùng nương Kim Sinh đi theo phía sau Kim Ngọc, chỉ thấy nàng như người không có linh hồn hướng thôn tây đi đến, theo một đường, chờ đợi lo lắng một đường, thật ra nương Kim Sinh nhìn bộ dạng này của nữ nhi nhà mình, trong lòng như thế nào lại không đau lòng? Chỉ là vì hạnh phúc chung thân của nàng, đành phải đánh cược một phen.

Nàng đi đi, cuối cùng đi tới nhà Chu Thắng ở thôn Tây. Chu Thắng này khi còn bé có cùng chơi với Kim Ngọc, nhưng lớn lên tựa hồ không có tới lui gì, hai nhà cách nhau cũng khá xa, đi đi lại lại cũng ít, nương Kim Sinh theo ở phía sau, thấy nàng đi vào, liền hỏi Hải Đường: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

Hải Đường khoát khoát tay, nhỏ giọng nói ra: “Nương, đừng nóng vội, chúng ta trước ở bên ngoài chờ xem.”

Kim Ngọc tiến vào một lúc, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có, ngược lại làm nương Kim Sinh ở bên ngoài gấp đến độ hai chân sắp nhảy lên, đang muốn xông vào, mới nhìn thấy nữ nhi của mình cúi thấp đầu, lau nước mắt hướng đi ra ngoài.

Nàng một đường cấp thiết hướng ra ngoài, thoát nhìn thật là có chút không đúng, Hải Đường vội vàng lôi kéo nương Kim Sinh hướng trong nhà Chu Thắng đi đến, chỉ thấy cái đầu rất lớn của một nam nhân đang ngồi ở trước bàn sững sờ xuất thần, ngay cả có người tiến vào nhà một hồi lâu mới hồi phục thần trí.

“Kim... Kim đại nương, các người vì sao tới đây?” Kim Ngọc vừa đi, nương nàng lại tới, trong đầu Chu Thắng ông ông ông ông, cực kỳ rối loạn.

Hải Đường hướng Chu Thắng hỏi: “Chu đại ca, vừa rồi A Ngọc nhà chúng ta nói gì với huynh?”

Chu Thắng gãi gãi đầu, nói: “Ta có chút mơ hồ, nàng nói cái gì chúng ta khi còn bé cùng nhau chơi đùa, cảm tình rất tốt, lại nói cái gì hôm nay việc hôn nhân định không như ý, chỗ gả không thuộc mình, cả đời này cứ như vậy bị hủy, còn hỏi ta đến cùng có lời gì muốn nói với nàng không...”

Chu Thắng nhìn vẻ mặt nương Kim Sinh cũng âm u, liền không nói thêm gì nữa.

“Ai...” Nương Kim Sinh thở dài một tiếng, “Hóa ra trong lòng nó luôn nhớ tiểu tử người, tiểu tử Chu gia, việc hôn sự kia của Kim Ngọc không phải thật sự, nó tới tìm người thoát nhìn là thực thích người, người ngây ngốc kiểu gì mà lòng nữ nhi nhà người ta một chút cũng không rõ ràng? Nếu trong lòng người thực sự có Kim Ngọc, không muốn nó cứ như vậy gả cho Lý Nhị mặt rỗ ở thôn Bão Tiên, thì tranh thủ thời gian đi đem nó trở về đi!”

“Kim đại nương, ý của ngài là...”

Hải Đường khẽ mỉm cười đẩy hán một cái: “Nếu huynh thực yêu thích A Ngọc chúng ta, lấy nàng làm nương tử được không?”

Mặt Chu Thắng lập tức đỏ lên, lúc trước thời điểm Kim Sinh muốn thu xếp việc hôn nhân cho Kim Ngọc, trong lòng của hắn cũng không phải là không có động dấy ý niệm, chỉ có điều hắn cũng là người thành thực, cho tới bây giờ không biết chủ động, phút cuối cùng mới rốt cục kiểm được chỗ then chốt.

“Mau đuổi theo nha!” Hải Đường nhắc nhở hần, lúc này Chu Thắng mới giơ chân chạy đuổi theo Kim Ngọc. Nhìn tình cảnh này, nương Kim Sinh mới thở dài một hơi: “Cũng may tiểu tử này còn không tính quá ngặt, bằng không bà già này thật sự sẽ bị nữ nhi hận a!”

Hải Đường kéo mẹ chồng nói: “Nương, nương sẽ không trách chủ ý này của con quá độc ác a?”

Nương Kim Sinh vuốt mũi Hải Đường một cái cười nói: “Con nha, nếu chuyện này thực sự thành, muội muội nhà con sẽ không biết cảm ơn con như thế nào đây!”

20. Chương 20: Cửu Cung Cách . . .

Chu Thắng đuổi một đường, thật vất vả mới đuổi kịp Kim Ngọc tới một cái cây xiêu vẹo cạnh bờ sông, hần thấy nàng cảm xúc kích động, muốn hưởng bờ sông chạy đi, liền vội vàng gọi nàng: “Kim Ngọc, muội đừng làm chuyện điên rồ, ta có lời muốn với muội.”

Hần đại khái cho rằng Kim Ngọc bị kích thích, nghĩ không thông muốn nhảy sông tự vẫn. Kim Ngọc xoay người trở lại, trên mặt vết nước mắt vẫn chưa khô, liền đưa tay lau một cái, khóc hỏi: “Huynh cái tên đầu gỗ này, còn đuổi tới làm cái gì? Để ta làm nương tử cho Lý Nhị mặt rỗ ở thôn Bảo Tiên là được rồi, về sau lại sinh ra một đống tiểu mặt rỗ...”

“A Ngọc, việc hôn nhân kia là nương của muội gạt muội thôi, ta muốn thành thân với muội!” Chu Thắng thân hình cao lớn, nhưng lại là lần đầu tiên cố lấy dũng khí hướng một cô nương thổ lộ tiếng lòng như vậy, nếu không thực sự bị dồn đến đường cùng, chỉ sợ cả đời này hần cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

Hần vừa nói xong, trên mặt liền như bị hỏa thiêu, bị phồng lợi hại, không dám nhìn ánh mắt sáng quắc của Kim Ngọc theo dõi hần, cúi đầu xuống.

“Huynh...huynh nói cái gì?” Trong lòng Kim Ngọc chấn động, nghe hần vừa nói như vậy, trong đầu một hồi nghi hoặc kích động, lại là một hồi vui mừng.

“Ta nói... Ta là muốn thành thân với muội. Nương muội vốn không muốn gả muội đi thôn Bảo Tiên. A Ngọc, vừa rồi muội tới nhà của ta nói những lời kia, ta đều nghe được tinh tường, hai ta khi còn bé đã từng chơi chung với nhau, tuy nói về sau lui tới không được nhiều lắm, nhưng tận đáy lòng của ta không thể quên muội. Nếu... Nếu muội không chê ta là một nông dân nghèo khổ, ta đây muốn thành thân với muội, muội có đáp ứng không?” Lần này, rốt cục Chu Thắng nâng mắt đem tiếng lòng của mình nói ra với Kim Ngọc.

Hai người bọn họ tính tình cũng khá giống nhau, lúc trước mặc dù có ý với đối phương, nhưng lại cứ để ở trong lòng, cái gì cũng không nói, hôm nay ngược lại tốt rồi, tất cả đều nói ra, nam nguyện lấy nữ nguyện gả, thật sự là một chút vấn đề cũng không có!

Hai mắt sưng đỏ của Kim Ngọc rốt cục không còn mắt nước mắt lưng tròng nữa, nàng thối phù một tiếng bật cười, nhìn Chu Thắng đứng cách đó không xa, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Chu Thắng chạy đến ôm lấy Kim Ngọc, ở trên mặt của nàng hung ác hôn một cái lẩm bẩm nói: “A Ngọc, A Ngọc, ta hôm nay mới biết được tâm ý của muội, thật đúng là ngốc chết đi được! Ta sẽ về bàn bạc với nương, ngày mai sẽ đi đến nhà muội cầu hôn được không?”

Kim Ngọc bị hần ôm vào trong ngực, xấu hổ đỏ mặt cười sáng giọng: “Vậy huynh ngàn vạn lần đừng quên...”

Buổi tối thời điểm người một nhà cùng nhau ăn cơm, Kim Ngọc luôn nhịn không được cúi thấp đầu khẽ cười, Phúc nhi cảm thấy kỳ quái, hướng trong chén nàng xem xét: “Nhị tỷ, tỷ làm sao vậy? Trong chén này có cái gì buồn cười sao?”

Mặt Kim Ngọc đỏ lên, ngẩng đầu trừng nàng, nương Kim Sinh ngồi ở một bên cũng ha ha nở nụ cười: “Ngọc nhi, con còn mắc cỡ cái gì? Nương hỏi có, hôm nay con đã cùng tiểu tử Chu Thắng kia nói rõ?”

“Dạ.” Nàng gật đầu.

“Vậy con còn hận nương không?”

“Nương, nương nói xem, con như thế nào sẽ hận nương đâu?” Kim Ngọc vội vàng nói.

“Vậy sao, đó là hiện tại con đã cùng tiểu tử Chu gia kia nói rõ, nếu nương thật sự muốn đem con gả cho cái Lý Nhị mặt rỗ ở thôn Bão Tiên, chỉ sợ từ nay về sau con sẽ hận ta một đời một thế rồi!” Lúc này nương Kim Sinh cũng là cười híp mắt, mừng rỡ không ngậm miệng được.

Bà làm mẫu thân, chức trách quan trọng nhất chính là nhìn Kim gia khai chi tán diệp, lại nhìn mấy đứa con đều vui vui mừng mừng, hạnh phúc bình an, đó là thỏa mãn lớn nhất.

Hải Đường tuy là nhạt được, nhưng thời gian vợ chồng son này trôi qua vẫn vui cười ấm áp, mà hôm nay Chu Thắng kia mặc dù trong nhà chưa tính là giàu có gì, nhưng dù sao cũng là người trung thực an phận, quan trọng nhất chính là Kim Ngọc thích hắn, trong lòng của hắn đầu cũng có Kim Ngọc, như vậy là đủ rồi.

Nhắc tới chuyện này, vẫn phải cảm ơn Hải Đường.

Trong lòng Kim Sinh còn có chút lo sợ, chẳng đến Chu Thắng đưa sính lễ đến, xác định cuộc hôn nhân này, mới thở dài một hơi, mặt giãn ra mà cười.

Đêm nay, Kim Sinh ôm cả người Hải Đường một phen vuốt ve an ủi, nằm ở trên giường gạch, Hải Đường rúc vào trong lồng ngực đầy mồ hôi của Kim Sinh. Chỉ cảm thấy bàn tay thô lẹ của hắn ở trên người mình nhẹ nhàng lướt qua, làm từng cơn run rẩy.

“Nương tử, lúc nào, nàng mới sinh cho ta một đứa nhỏ?” Hắn khẽ nói, không nhịn được nhẹ nhàng gặm cắn vành tai Hải Đường, chọc cho nàng từng đợt ngứa ngáy.

Hải Đường vươn tay xẹt qua ngực Kim Sinh, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý, tiếng nói êm ái: “Chờ đến lúc có thì sẽ có thôi.”

Hắn xoay người lại đem Hải Đường đặt ở dưới thân, cặp mắt mang theo nhẹ nhàng vui vẻ. Đôi mắt này phẳng phất như có ma lực, hấp dẫn hắn đi vào, làm hắn càng trầm mê.

Là từ khi nào thì bắt đầu, thời gian dần qua hắn đã yêu nàng, cũng đem nữ tử xinh đẹp như đóa hoa hải đường đặt trong trái tim của mình.

Hắn muốn một đứa bé, không phải vì theo lời nương hắn nói là nối dõi tông đường, mà là sự dung hợp giữa máu của hắn và Hải Đường, đứa con của bọn họ.

Hắn yêu nàng, yêu nàng, yêu nàng như vậy.

Mỗi một tác da thịt của nàng, mỗi một lần hô hấp đều làm hắn mê muội.

Nhiệt huyết cuộn cuộn, hắn lại một lần nữa kim lòng không được mà tiến nhập vào trong thân thể của nương tử mình.

“Hải Đường, chúng ta sinh đứa bé a...”

Mọi người trong thôn nói, từ lúc Kim Sinh cưới Hải Đường về sau làm việc càng hăng say, mỗi ngày luôn vui cười hơn hởi, chỉ cần người bên ngoài nhắc tới nương tử nhà hắn, mặt Kim Sinh liền nở hoa.

Mà Hải Đường, gả cho hắn, dung mạo vốn đã xinh đẹp tựa hồ càng phát ra dung quang toả sáng.

Những nữ nhân trong thôn, mới đầu đều đối với Hải Đường không thể nào quen thuộc, thế nhưng thời gian dần trôi qua cũng hiểu được tiểu nương tử dung mạo xinh đẹp này tính tình cũng rất ôn hòa, mọi người lại thường xuyên cùng nhau đến bờ sông giặt quần áo, cũng bắt đầu nguyện ý cùng nàng nói chuyện, từ từ đã quen thuộc chút ít.

Liền có nữ nhân nhỏ giọng tới hỏi Hải Đường: “Nương tử Kim gia, bộ dáng cô như vậy sau này sinh con ra nhất định sẽ đẹp mắt. Làn da non mịn, không có một chút xíu khuyết điểm, có bí phương gì hay sao?”

Hải Đường ngượng ngùng trả lời: “Ở đâu ra bí phương gì, bất quá giống như mọi người thôi.”

Có người cũng nói thầm với nhau, nhìn bộ dạng tiểu tử Kim Sinh khỏe mạnh. Đích thị là đối với nương tử cực kỳ ôn nhu, một là chuyện gì trong nhà cũng không muốn nàng hao tâm tổn trí, thứ hai là ở phương diện khác đem nàng hầu hạ vô cùng tốt, lúc này mới khiến cho Hải Đường càng phát ra xinh đẹp hơn.

Cái này vừa nói, đám người bọn họ đều có chút ngượng ngùng nở nụ cười. Chuyện phòng the nhà người ta, các nàng tự nhiên không biết, chỉ là nam nhân nhà mình có cho lực hay không thì trong lòng lại nắm chắc, trong đầu mọi người nghĩ đến tình cảnh Kim Sinh ra sức trên người Hải Đường, một bên âm thầm cười, một bên cũng thật hâm mộ.

Hải Đường nào biết các nàng còn mang tâm tư như vậy, nếu biết, chỉ sợ sẽ mắc cỡ chết được.

Nàng giặt quần áo xong, thấy đám người bọn họ lại ghé vào một đồng không biết đang to nhỏ nói cái gì, cũng không đi xem nào nhiệt, nghĩ đến tiểu Phúc nhi vẫn còn ở dưới gốc cây phía đông cùng mấy đứa nhỏ khác chơi đùa, liền bưng bồn giặt quần áo định đi đón tiểu Phúc nhi trở về.

Đi tới cây hòe lớn ở phía đông. Hải Đường thấy tiểu Phúc nhi cùng mấy đứa bạn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất ngắm người nhìn cái gì đó.

Hải Đường đi tới, nhìn xuống mặt đất, hóa ra trên mặt đất vẽ một cái “Cửu Cung cách” ở trên đầu, mấy đứa nhỏ này đang nhìn cái này mà phát buồn.

“Phúc nhi, làm cái gì đấy? Cùng tẩu về nhà a.” Hải Đường kêu lên.

“Tẩu tử, ” tiểu Phúc nhi vừa thấy nàng liền ngọt ngào nở nụ cười, chạy tới kéo tay Hải Đường nói, “Hôm nay vốn muốn tìm Đại Bảo, Nhị Bảo đến chơi, kết quả bọn họ nói bị người ta ra một vấn đề khó khăn, đang phát sầu, nên kêu muội tới cùng nghĩ.”

“Vấn đề khó, là cái gì?” Hải Đường nhìn sang Cửu Cung cách trên mặt đất, cười nhẹ một tiếng.

“Ừ, chính là vật này.” Phúc nhi lôi kéo Hải Đường đi tới.

Đại Bảo chính là một đứa nhỏ có khuôn mặt tròn mập mạp, hần nâng cái đầu hướng Hải Đường nói: “Đây là tiểu tử Trần Phàm kia hôm nay cùng bọn đệ đánh cược, nói vấn đề này rất khó, nếu đệ và Nhị Bảo có thể giải ra, ngày mai sẽ đưa cho bọn đệ con điều chuồn chuồn.”

Đại Bảo, Nhị Bảo còn có Trần Phàm kia đều là đứa nhỏ có đi học, cái đề mục này cũng không biết là Trần Phàm từ chỗ nào nghe được, dùng cái này cùng hai đứa nhỏ đánh cược, tiền đặt cược chính là một con điều chuồn chuồn cực xinh đẹp.

Chỉ có điều Đại Bảo, Nhị Bảo suy nghĩ cả nửa ngày rồi, một chút đầu mối cũng không có.

Cửu Cung cách này, kỳ thật cũng không phải là vật quý hiếm gì.

Một cái ô vuông lớn, chia làm chín cái ô nhỏ, yêu cầu trong chín ô điền vào từ một đến chín, sao cho hàng ngang, hàng dọc và hàng chéo cộng lại phải bằng nhau.

Bọn họ bắt quả chỉ là đứa nhỏ ở nông thôn, kiến thức học được cũng khá đơn giản, vấn đề này đối với bọn họ mà nói, thật sự có chút khó khăn.

Hải Đường nghe bọn họ nói xong, lắc đầu cười nói: “Vấn đề này đã làm khó cho các đệ buồn cả nửa ngày, nếu tỷ tới sớm, các đệ sẽ không cần nhớ lâu như vậy đâu.”

Tiểu Phúc nhi nghe Hải Đường nói như vậy, vỗ tay hỏi: “Tẩu tử, chẳng lẽ tẩu có thể giải ra? Nếu tẩu có thể giúp đỡ Đại Bảo và Nhị Bảo chuyện này, bọn họ sẽ uội mượn con điều chuồn chuồn chơi một tháng đấy.”

Hải Đường đặt bồn giặt quần áo xuống mặt đất, nhặt một nắm đá, đi qua vừa bày vừa nói: “Muốn hàng ngang, hàng thẳng, hàng chéo cộng lại tất cả đều bằng nhau, cái này rất dễ, nhưng phải có khẩu quyết mà theo: hai bốn phía trên, sáu tám phía dưới, giữa trên là chín, trái bảy phải ba, chính giữa là năm, như vậy các đệ tính toán có phải cộng lại đều bằng nhau hay không?”

Hải Đường xếp đá vào ô vuông, cái đứa nhỏ tính toán lại tính toán, quả nhiên ngang, dọc, chéo gì cộng lại đều bằng nhau. Lòng mày vốn trời chập lập tức giương ra, vui mừng mà nói: “Tiểu phúc, tiểu phúc, thật tốt quá, lần này Trần Phàm nhất định phải đem con điều cho chúng ta rồi!”

Kim Phúc cũng vui vẻ theo bọn họ: “Hai người đừng quên cho ta mượn chơi một tháng nha!”

“Không quên, không quên, nhất định sẽ không quên!”

Kim Phúc vui vẻ kéo Hải Đường trở về, vừa đi, Kim Phúc đối với Hải Đường vừa vui lại vừa kính nể, luôn nói không ngừng: “Tẩu tử, tẩu thật lợi hại, thật lợi hại. Làm sao tẩu có thể nhanh như vậy đã nghĩ ra đáp án này?”

Hải Đường vuốt ve tóc Phúc nhi, dịu dàng nói: “Đây cũng không phải là việc gì khó, dù sao muội cao hứng là tốt rồi.”

Cái khẩu quyết kia, tại thời điểm nàng nhìn thấy Cửu Cung cách, đã tự nhiên mà nhảy đến trong đầu, đây cũng là thứ lúc trước nàng được học sao? Thế nhưng nàng là một nữ nhi, sao phải học mấy thứ này?

Mỗi lần nàng muốn nhớ tới cái gì, liền cảm thấy mê mang, cho nên dứt khoát không nghĩ tới nữa.

Việc hôn nhân của Kim Ngọc quyết định vào tháng sau, nương Kim Sinh vốn định đi trấn trên đặt mua một ít đồ cưới, chỉ là không khéo mấy ngày nay bị phong thấp, eo đau, Hải Đường liền xung phong nhận việc nói không bằng để ỉnh đi làm là được.

Ở chung lâu như vậy, nương Kim Sinh nhìn ra được Hải Đường kỳ thật một chút cũng không ngốc, còn là một con dâu cực kỳ thông minh lanh lợi, nên đáp ứng, nói đồ vật cần mua cho Hải Đường.

Kim Phúc là đứa ham vui, nghe nói tẩu tử phải đi trấn trên mua đồ, liền kiên quyết đi theo. Trong nhà cảm thấy cũng không có gì lo lắng, nên cũng đồng ý để cho Phúc nhi cùng đi.

Chỉ là không có ngờ tới, lần này đi trấn trên đã xảy ra chuyện.

21. Chương 21: Hải Đường Bị Bắt . . .

Trấn Khê Thủy cách thôn Phúc Duyên không xa, trong thôn thường xuyên có người đến trấn trên đặt mua đồ đạc, mọi người cũng đều đã quen thuộc đường, nhưng đây là lần đầu Hải Đường đến trấn trên.

Phúc nhi lần đầu cùng tẩu tử đi trấn trên, cũng là cảm thấy mới lạ mười phần. Hải Đường trí nhớ rất tốt, trước khi đi mẹ chồng đã nói những thứ muốn mua đều chưa quên, đến trấn trên liền dắt tiểu Phúc nhi đi từng cửa hàng mua xong mọi thứ. Cái gì nữ nhi trang điểm cây lược gỗ, hộp trang sức, thùng tắm và một ít quả vỏ cứng ít nước, còn muốn vải đỏ làm giá y cho Kim Ngọc.

Đi nửa ngày, đồ đạc mua không ít, Hải Đường cùng Phúc nhi cảm không được nhiều đồ đạc như vậy, nên thuê một chiếc xe trâu, định chốc lát dùng xe chở về là được. Tiểu Phúc nhi khó được một chuyến đi trấn trên, thấy những trò xiếc ảo thuật rất hứng thú, vỗ tay liên một đầu đâm vào xem náo nhiệt.

Đây là trò mới ở trấn trên, đặt tảng đá lớn lên ngực sau đó dùng búa đập bể, dẫn tới ba tầng trong ba tầng ngoài, tiếng trầm trồ khen ngợi một hồi cao hơn một hồi, tiểu Phúc nhi còn nhỏ lại lanh lợi, liền chui vào bên trong cùng, xem thích thú. Hải Đường thấy hơi mệt chút, nàng không chen vào xem náo nhiệt, đem đồ đạc để ở một bên, đến một quán trà cách chỗ xiếc ảo thuật không xa ngồi xuống, lau mồ hôi trên trán, nói: “Ông chủ, phiền toái cho ta một chén trà lạnh.”

“Có ngay!” Ông chủ quán nhìn Hải Đường tướng mạo đẹp, ngữ khí nói chuyện lại ngọt ngào ôn nhu, liền vui vẻ vài phần, cho nàng trà lạnh cũng nhiều hơn một tí.

Hải Đường rất khát, bụng chén trà lên, dùng ống tay áo che miệng uống lên, ông chủ quán vừa vặn cũng nhàn rồi, liền cùng Hải Đường hàn huyên.

“Cô nương, nhìn cô lạ mặt, là người của trấn Khê Thủy này sao?”

Hải Đường khẽ cười cười, đáp: “Ta tới từ thôn Phúc Duyên, giúp trong nhà đặt mua vài thứ.”

“Khó trách, những thôn bên cạnh cũng thường đến đây rất nhiều, bất quá cô nương bộ dáng như vậy, ở trấn trên... Hắc hắc, cũng không gặp nhiều a.” Ông chủ này không chút nào che giấu ca ngợi bộ dáng Hải Đường, ngược lại cũng không có ác ý gì, chỉ là thật lòng cảm thấy mỹ mạo như vậy hoàn toàn chính xác làm cho người nhìn thấy cũng là cảnh đẹp ý vui.

Hải Đường cười cười, không nói cái gì nữa, nhìn mặt trời cũng bắt đầu ngã về tây, nghỉ ngơi thêm một chút cũng nên dẫn tiểu Phúc nhi trở lại trong thôn.

Nàng bắt quá chỉ ngồi trong quán trà nhỏ có một lát, nhưng lại không ngờ phen này đi trần trên, lại bị người khác chú ý.

Dưới chân tường cách quán trà nhỏ không xa, mấy người mặc vải đay xiêm y thô sơ, chân đạp giày rơm, người trong miệng ngậm một cọng cỏ từ lúc Hải Đường tiến vào trấn Khê Thủy đã theo dõi nàng, ở sau lưng nàng lén lút đi theo rất lâu, xem nàng đến từng cửa hàng mua này nọ, đã sớm đánh chủ ý lên người Hải Đường.

Lúc này, mấy người kia trốn ở dưới chân tường đang thương lượng: “Nhị ca, huynh nhìn tiểu nương tử kia bộ dáng thật xinh đẹp nha? Khuôn mặt trắng nõn, bàn tay duỗi ra trắng trắng mềm mềm, vừa nhìn đã muốn sờ một phen, còn có bộ ngực kia, cái mông vểnh lên... Chậc chậc, thật là làm cho lòng người đều ngứa...”

“Ba~!” Trên đầu tiểu tử vừa rồi nói chuyện bị vỗ mạnh một cái, một người có vết sẹo ở góc mắt trái đang đứng bên cạnh lên tiếng, “Tiểu nương tử này thật đẹp, nhưng đó là ta định đem về làm áp trại phu nhân cho đại ca, tiểu tử ngươi động ý niệm gì?”

“Dạ nhị ca, hi hi, đệ không phải vừa nói sao...” Tứ Thử bị đánh sờ lên đầu ngượng ngùng nói ra.

“Được rồi, cẩn thận canh chừng, một lát nữa đợi cô nương kia đi đến nơi vắng vẻ ta sẽ tranh thủ hành động.” Tên gọi là nhị ca Nhị Hưu Tử khàn khàn cuống họng phân phó một tiếng.

Đám người này bọn thổ phỉ ở vùng núi Lương Sơn phương Bắc, ở nước Tây Uyển, thổ phỉ kỳ thật cũng không ít gặp, chỉ là trong cuộc sống an nhàn, bọn thổ phỉ ngược lại cũng không thường quấy nhiễu dân, nhưng hôm nay chinh chiến liên tục, những thổ phỉ này liền bắt đầu từ trên núi chạy trốn xuống dưới, trộm cướp lừa gạt, vào nhà cướp của.

Lần này bọn hắn đến trấn Khê Thủy, vốn tính đi nhìn địa hình một chút, xem có gia đình nào giàu có để kiếm chút, lúc trở về, ngoài ý muốn lại gặp Hải Đường một bộ dáng xinh đẹp như vậy, trong lòng liền động tà niệm.

Hải Đường cũng không phát giác có người theo dõi nàng, uống trà trong chốc lát, tiểu Phúc nhi xem náo nhiệt cũng không sai biệt lắm, muốn dẫn nàng trở lại trong thôn.

“Ông chủ, đến tính tiền.” Hải Đường hô một tiếng, nàng nghiêng mặt đi, ánh nắng ngã về tây chiếu vào trên mặt của nàng, chiếu ra một nhan sắc mỹ lệ, hai người nam tử mặc quần áo màu xanh đứng gần quán trà, luôn cúi đầu khi nhìn thấy Hải Đường nháy mắt thần sắc lập tức đại biến, hai người giật mình tại chỗ.

“Phó tướng, ngài thấy không?” Một người trong đó thấp giọng hỏi.

“Thấy được, thật giống...” Tên còn lại cũng nhìn qua Hải Đường suy nghĩ xuất thần.

“Có cần đi bẩm báo với tướng quân hay không, hắn đã tìm thật lâu rồi.”

“Chậm đã, ” phó tướng kia đưa tay ngăn lại, “Ta và người cũng biết tướng quân tìm nàng sắp điên rồi, nếu vạn nhất cô gái này cũng không phải, đây chẳng phải là lại làm cho tướng quân không vui sao? Phải đi tìm hiểu kỹ rồi nói sau. Liên huynh đệ, nàng sắp đi rồi, chúng ta cùng đi qua nhìn một cái.”

Hai người ăn mặc áo xanh, thấy Hải Đường rời khỏi quán trà, cũng xa xa mà đi theo phía sau Hải Đường.

“Tẩu tử...” Tiểu Phúc nhi từ trong đám người chui ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, trán đầy mồ hôi, vừa thấy Hải Đường đã hưng phấn mà khoa tay múa chân kể cho nàng nghe biểu diễn đặc sắc vừa rồi, nói đến chỗ kích động, nước bọt đều văng đến trên mặt Hải Đường.

“Tẩu tử, muội chiếm được vị trí tốt, đáng tiếc tẩu không tiến vào xem cùng.” Tiểu Phúc nhi cong miệng, tiếc nuối.

Hải Đường móc khăn tay trong ngực ra lau mồ hôi cho tiểu Phúc nhi cười nói: “Nghe muội nói hình như rất thú vị, nếu muội thích, lần sau chúng ta lại đến trấn trên, được không?”

“Được được, lần sau muội còn muốn xem chui vào vòng lửa, còn có thiệt nhiều thiệt nhiều đồ vật đẹp mắt.” Phúc nhi cọ ở trong ngực Hải Đường, hôm nay lần này đi ra, lộ vẻ cực kỳ cao hứng.

Hải Đường vuốt vuốt tóc có dính mồ hôi ướt nhẹp của Tiểu Phúc Nhi, ôn nhu nói: “Giờ cũng không còn sớm, chúng ta nên nhanh chóng trở về, bằng không nương sẽ sốt ruột.”

Phúc nhi hì hì cười cười: “Còn có đại ca không gặp được tẩu tử cũng sốt ruột nữa nha!”

“Người cái này nha đầu linh tinh.” Hải Đường cười gắt một cái, dẫn Phúc nhi, phụ giúp đẩy xe chở đồ vật trở về.

Chỉ là nàng không biết, ở phía sau của nàng, có hai nhóm người đang theo dõi nàng.

Từ trấn Khê Thủy trở lại thôn Phúc Duyên đường xá không xa, bắt quá các nàng mang theo nhiều đồ vật, đi một hồi đã cảm thấy mệt mỏi, đến bờ sông, Hải Đường định nghỉ ngơi chốc lát. Xoắn khăn lau mồ hôi, lại cảm thấy có chút khát nước, Phúc nhi đã nói, nàng qua bên kia múc ít nước suối.

Hải Đường nhẹ gập đầu, dựa lưng vào cây đại thụ thoáng nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Soạt soạt, soạt soạt...” Sau lưng có người dùng ngón tay đâm lấy bờ vai của nàng, Hải Đường hí hóp nửa mắt cười nói ra: “Phúc nhi, âm ỹ cái gì, uống nước xong cần phải đi.”

“Hắc hắc, tiểu nương tử, người cũng không phải muốn theo chúng ta sao.” Âm thanh này vừa cứng lại thô, còn mang theo giọng mũi khàn khàn, ở đâu là Phúc nhi? Hải Đường cả kinh, nhìn lại, đứng phía sau mấy người đàn ông mặt mũi dữ tợn lỗ mãng, không có ý tốt mà chằm chằm vào Hải Đường.

Trong lòng nàng khẽ giật mình, đứng lên lui lại mấy bước, nhìn chung quanh, yên tĩnh không người, tiểu phúc nhi đi lấy nước còn chưa có trở lại.

Trong đầu Hải Đường trăm ngàn ý niệm, những người này xem xét liền biết không phải là người lương thiện gì, không phải cướp của chính là cướp sắc, nàng chịu đựng kinh hoảng, vùng vằng hỏi: “Các người là người nào, muốn làm cái gì?”

Tên Tứ Thử kia nhìn Hải Đường sắp chảy nước miếng ra, mắt hí cười, thật không đứng đắn nói: “Tiểu nương tử, một mình người lẻ loi trợ đứng ở chỗ này thật tịch mịch, chúng ta muốn mang người trở về núi, hưởng phúc mua vui, cũng bồi đại ca chúng ta đùa giỡn một chút, nói không chừng còn có thể làm áp trại phu nhân nha!”

Hải Đường xem bốn người bọn họ đều là cao lớn vạm vỡ, thân thể khoẻ mạnh, mình là một nữ nhân tay trái gà không chặt, làm sao có thể đấu lại bọn họ? Nếu vạn nhất Phúc nhi trở về, làm liên lụy tới nàng càng không tốt, nàng quyết định chủ ý, cũng không hoảng loạn nữa, nói ra: “Các vị đại ca đã cất nhắc như vậy, ta đây sẽ đi với các người đến sơn trại.”

Nàng đáp sảng khoái như vậy, ngược lại làm những người kia thật bất ngờ, bất quá dễ dàng như vậy, thật đúng là tự nhiên chui tới cửa. Tên Nhị ca kia là người khôn khéo, sợ tiểu nương tử này trên đường sẽ nghĩ ra âm mưu quỷ kế nên phân phó mấy huynh đệ trói hai tay hai chân nàng lại, ngay cả mắt cũng che lại, nhét vào trong vải bố, khiêng về Lương Sơn.

Hai người mặc áo xanh, xa xa đã thấy một màn này, tiến lên ngăn cản, nhưng vẫn bị Lý Uy ngăn lại.

“Phó tướng, người ngăn cản ta làm gì nha? Tiểu thư đã bị đám thổ phỉ kia bắt đi!” Liên Viễn bắt đầu sốt ruột.

Lý Uy trừng mắt liếc hần một cái, suy nghĩ một lát hỏi: “Người có thể xác định, người nọ quả thật là tiểu thư?”

Hắn gãi gãi đầu, kỳ thật cũng không dám khẳng định: “Là... chính là rất giống...”

“Chúng ta đang ở Tây Uyển, không thể tùy tiện bại lộ thân phận, nếu không xác định người nọ là tiểu thư, chúng ta tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà... Phó tướng, nếu người nọ thật sự là tiểu thư thì sao?”

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta theo sau là được, nếu thật là tiểu thư, mất cả mạng này, lão tử cũng sẽ đem nàng cứu ra!”

Hai người đứng dậy đuổi theo, bên kia trong rừng tiểu Phúc nhi cũng đang đi tới, nàng nhìn thấy đồ cưới và hai người áo xanh đang đứng đấy, sững sốt một khắc, kế tiếp liền ném nước đi nhào tới Lý phó tướng lớn tiếng gào rú hỏi: “Tẩu tử ta đâu rồi, tẩu tử ta đâu rồi, tẩu tử đi đâu a? ! ! !”

Lý phó tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, không sợ trời không sợ đất, nhưng lại cứ sợ nhất là lão bà và tiểu hài tử, theo lời hắn nói, chỉ có nữ tử cùng “Tiểu nhân” là đáng sợ! Bị tiểu Phúc nhi quây như vậy, hắn lập tức rối loạn tay chân, vội vàng an ủi nàng: “Bé gái ngoan đừng làm rộn, đừng làm rộn! Vừa rồi tiểu nương tử kia là tẩu tử người? Nói cho ta biết, nàng tên là gì?”

Tiểu Phúc nhi căn bản một chút cũng không để ý tới hắn, vẫn quyền đâm cước đá mà liều mạng nện lên người hắn: “Đem tẩu tử trả lại cho ta, đem tẩu tử trả lại cho ta!” Nàng ô ô khóc lớn, Liên Viễn nhìn bộ dáng Lý Uy, thật đúng là dở khóc dở cười, liền khuyên nhủ, “Phó tướng, chúng ta nếu không trước tiên đem đứa nhỏ này dần xếp rồi, sẽ mất dấu không hay.”

Lý Uy ngẫm lại thấy đúng, tiểu hài này quá mức vướng bận, thế nhưng đem nàng đưa trở về cũng không ổn, liền thở dài một hơi, hướng về phía tiểu Phúc nhi quát: “Ầm ỹ cái gì mà ầm ỹ, không cho phép khóc!”

Tiểu Phúc nhi vốn là đứa rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, bị hắn rống như vậy, lập tức không dám lên tiếng nữa, trừng lớn hai mắt, nước mắt lưng tròng mà nhìn Lý Uy.

Lý Uy sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, chỉ vào Liên Viễn hù dọa nàng nói: “Tiểu hài nhi, nói cho người biết, muốn tìm tẩu tử người về thì ngoan ngoãn đi theo chúng ta không cho phép lên tiếng, chúng ta hỏi người cái gì thì đáp cái đó, nếu lại thúc thúc này sẽ đem người nuốt vào trong bụng đấy!”

Phúc nhi liền nhìn Liên Viễn, hai tay bịt miệng lại, dọa trốn vào phía sau Lý Uy.

“Phó tướng, tại sao là ta?” Liên Viễn thấy tiểu Phúc nhi nhìn hắn thần sắc lập tức phiên muộn không thôi, hắn là quân doanh cực kỳ có tấm lòng yêu mến người a!

Lý Uy cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Cũng nên có người trấn giữ nàng mà!” Nói xong đem Phúc nhi khiêng lên đầu vai, ba người cũng hướng phía Lương Sơn đi đến...

Bọn thổ phỉ Lương Sơn tuy là một đám ô hợp, nhưng coi như có chút quy mô, bọn họ cũng vào nhà cướp của, chỉ là không quấy rầy nông hộ mà thôi, trấn trên một ít kẻ có tiền cũng không khỏi bị quấy rầy, báo quan phủ, nhưng bọn họ chiếm núi làm vua, cũng không có biện pháp gì.

Hải Đường bị bọn họ cột vào trong bao bố, trên đường đi trong lòng cũng đập bịch bịch, chỉ là cố tự trấn định nghĩ cách thoát thân.

Đi được một đường, khó khăn đến Lương Sơn trại.

Hải Đường bị bọn hắn nhốt vào một gian phòng, bao tải được mở ra, tên Tứ Thử lén lút thậm thụt nhìn chăm chăm vào nàng, trong đầu mưu ma chước quỷ không cần đoán cũng đã ghi trên mặt. Nếu không phải tên Nhị Hầu Từ liều mạng kéo hắn đi ra ngoài, chỉ sợ cái miệng ghê tởm kia đã đụng vào mặt Hải Đường.

Cách cửa phòng, Hải Đường loáng thoáng nghe được Nhị Hầu Từ răn dạy Tứ Thử: “Tứ đệ, đã nói nàng là lưu cho đại ca, người đừng đánh cái chủ ý gì, trong trại này do đại ca định đoạt, hắn là lớn nhất, nếu chọc giận đại ca, ta không cách nào bảo vệ người.”

Tên Tứ Thử trầm mặc một lát, lại phảng phất bất mãn mà phun vài tiếng, cũng không hề ra tiếng, bất quá thoát nhìn tựa hồ là cùng đại ca hắn có chút lục đục.

Hải Đường đảo tròn mắt, trong lòng âm thầm nghĩ ra chủ ý.

Lại nói Lý Uy cùng Liên Viễn mang theo tiểu Phúc nhi cũng luôn lặng lẽ đi theo đằng sau, nhưng lại không dám thân cận quá, chỉ sợ bị những thổ phỉ kia phát hiện đối với Hải Đường bất lợi.

Thừa dịp trên đường nhàn rỗi, Lý Uy hướng Kim Phúc hỏi: “Nha đầu, tẩu tử người tên là gì?”

Tiểu Phúc nhi ôm lấy cổ Lý Uy hỏi lại: “Người râu quai nón này, hỏi tên tẩu tử ta làm cái gì? Người mau giúp ta tìm được nàng, bằng không nương ta và đại ca ta sẽ lo lắng!”

“Chắc chắc, tiểu nha đầu, người không nói tẩu tử người tên gì, ta sẽ không giúp người tìm. Người nghĩ lại đi, ta ngay cả tên nàng cũng không biết, vì sao phải chạy ngược chạy xuôi đi tìm nàng?”

Phúc nhi nghe hắn nói có lý, lúc này mới đáp: “Tẩu tử ta gọi Hải Đường.”

“Hải Đường... ?” Lý Uy nhíu mày, lại hỏi, “Nàng là người trong thôn các ngươi?”

“Gả cho đại ca ta, đó không phải là người trong thôn chúng ta sao?”

“Vậy trước khi gả cho đại ca ngươi? Nàng cũng ở trong thôn?”

Tiểu Phúc nhi hì hì cười cười, cúi đầu tóm lấy râu tia Lý Uy hỏi: “Râu quai nón, người luôn hỏi thăm tẩu tử ta làm cái gì? Đây chính nương tử của đại ca ta, người đừng nghĩ cách nữa!”

“Ta...” Lý Uy nghĩ đến con bé này nhanh mồm nhanh miệng, lập tức bị nàng nói nghẹn không ra lời.

Bất quá, cô gái kia thật giống A Mạn tiểu thư, nếu thật là nàng, vậy hẳn do dù mất đi tánh mạng mình cũng phải bảo vệ nàng chu toàn, huống chi còn có đại tướng quân tâm tâm niệm niệm nhớ nàng!

22. Chương 22: Thoát Hiểm Khỏi Sơn Trại . . .

Hải Đường ở trong phòng bọn thổ phỉ ngây người chốc lát, không bao lâu, cửa được mở ra, Hải Đường nhìn lên, người tiến vào chính là tên Tứ Thử đang lén lút thậm thụt. Hắn bước nhẹ mũi chân vụng trộm lên vào, chạy đến bên cạnh Hải Đường, một tay ôm nàng từ trên ghế lengiường, trong bóng đêm đen dần, hai mắt Tứ Thử muốn phát sáng, xem xét chính là một bộ dạng hao sắc.

“Ôi tiểu mỹ nhân của ta, thật sự là nghĩ đến nàng lòng của ca ca đây đều ngứa lên, nhanh để cho ca ca tới hôn một cái...” Hải Đường nghĩ thầm, tên Nhị đường gia kia vừa nói là muốn đem nàng mang về để làm áp trạ phu nhân, nhưng chính bản thân hắn lại lén lút sờ soạng tới, nàng hơi nghiêng mặt sang bên cạnh, nói ra: “Người gấp cái gì? Đại ca, nhị ca người đâu? Như thế nào không thấy bóng dáng bọn hắn?”

Tứ Thử nghiêm mặt cười nói: “Đại ca, nhị ca bọn hắn ở bên ngoài đang uống rượu vô cùng vui vẻ, nên ta tiến đến nhìn tiểu mỹ nhân của ta một chút. Ôi, nàng nói bộ dạng nàng xinh đẹp như thế này, thật đúng là trời sinh để cho người ta đau để cho người ta yêu nha...” Hắn vừa nói, một bên liền chẳng biết xấu hổ mà đụng lên người Hải Đường.

Tay chân Hải Đường được giải thoát, nhưng với khí lực của một mình nàng cũng không phải đối thủ của tên nam nhân lỗ mãng này, nàng bị Tứ Thử áp dưới thân thể, sắp bị lấn lên, Hải Đường một tay chống đỡ lấy lồng ngực hắn, vội la lên: “Người cứ như vậy tiến đến, nếu lát nữa bị nhị ca người nhìn thấy, sẽ bị đánh ột trận, còn đại ca kia của người nữa, người không sợ hắn?”

Tên Tứ Thử này là thừa dịp các ca ca ở bên ngoài đang uống rượu lên vào đây, hắn không phải không sợ đại ca, nhị ca, chỉ là uống một chút rượu tăng thêm chút ít gan, lại tâm tâm niệm niệm bộ dáng xinh đẹp của Hải Đường, lúc này mới lấy hết can đảm, không cảm thấy thẹn mà sờ soạng tiến đến. Vốn định mượn rượu mang theo tiểu nương tử này khoái hoạt một hồi trước, ai có thể liệu lại bị nàng hỏi như vậy.

Tứ Thử này ở trong sơn trại xếp thứ tư, nhưng lại là người vô dụng nhất, tất cả đều là nhờ vào chút ít khôn vặt từng bước một ngồi lên vị trí này, nhưng trong lòng của hắn luôn rất sợ lão đại hung thần ác sát kia, hiện tại nghe Hải Đường vừa nói như vậy, lá gan mới vừa rồi được rượu kích lên một chút lập tức cũng bị sợ trở về.

Nhưng tiểu nương tử trước mặt này nhìn kiều mỹ động lòng người như vậy, thật sự làm cho lòng người ta ngứa ngáy khó nhịn. Tên Tứ Thử vừa muốn âu yếm, trong nội tâm lại kiêng kỵ lão đại uy nghiêm, cứ như vậy nằm ở trên người nàng, động cũng không phải, không động cũng không phải, ngược lại trên trán rỉ mồ hôi như hạt châu rơi xuống.

Hải Đường thừa cơ đẩy hấn ra, cố ý trách mắng: “Nhìn người bộ dáng này dù sao cũng là đàn ông, như thế nào lại không có khí phách như vậy? Đã đi ra làm thổ phỉ, lại còn phải sợ đầu sợ đuôi như thế, nghe người khác sai sử, xách gậy cho người khác.”

“Ta... Ta...” Tứ Thử bị Hải Đường mắng một trận, nói quanh co hai tiếng, nói không ra lời.

“Ta tuy là một nữ lưu, nhưng trong lòng cũng coi trọng những nam tử có khí khái.” Hải Đường giả vờ thở dài một hơi nói ra, “Tên nam nhân trong nhà ta là người bệnh sắp chết, thật ra ta cũng đã sớm muốn theo người khác, vốn tưởng rằng trong lòng người yêu thích ta, là một người không tệ, nhưng nhìn thế này, lại là người một chút tác dụng đều không có, cực kỳ không có khí phách.”

Tên Tứ Thử vừa nghe Hải Đường nói như vậy, trong đầu lập tức bị kích thích lên, một phen kéo Hải Đường vào trong ngực: “Nương tử tốt, vậy nàng nói, phải như thế nào mới xem là người có khí phách?”

Hải Đường nhàn nhạt cười nhẹ một tiếng nói: “Người có bản lĩnh thì đi đánh ngã tên kia lên làm lão đại, lão Nhị, lão Tam, chính người làm trại chủ cho ta xem, đó chính là có khí phách, ta cũng cam tâm tình nguyện theo người.”

Tứ Thử lộ vẻ do dự, nhưng rượu này bị người kích thích như vậy nửa điểm cũng không lui, huống chi tiểu nương tử như hoa như ngọc đằm thắm như vậy, trong lòng của hần suy nghĩ, thời điểm này vì chứng minh là một nam tử hán cũng tuyệt không thể rút lui, lúc này liền đứng lên, vỗ vỗ ngực nói ra: “Được, tiểu mỹ nhân, không phải là một trại chủ sao! Ta sẽ nghĩ biện pháp lên vị trí này trở lại cho nàng nhìn thấy, đến lúc đó nhất định nàng phải cam tâm tình nguyện theo ta!”

Hần không biết sợ, hay là thật đi tìm cách, bất quá cũng may tạm rời khỏi phòng trước.

Hải Đường lúc này mới thật không dễ dàng thở dốc một hơi, vừa rồi tên Tứ Thử giúp nàng đem dây thừng trên tay chân đều mở ra. Bên ngoài đang ăn uống linh đình, một đám thổ phỉ hô to uống rượu nói chuyện phiếm, Hải Đường lặng lẽ đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, muốn điều tra hoàn cảnh nơi này, tìm cách chạy trốn.

Sắc trời đã đen, cũng không biết người trong nhà không thấy nàng trở về, sẽ gấp thành bộ dáng gì, còn có Kim Sinh, hần đích thị là sẽ lo lắng. Hải Đường nghĩ tới nam nhân nhà mình, mặc dù đang ở chỗ này, nhưng trong lòng vẫn không khỏi âm áp, phảng phất chỉ nghĩ trên đời này còn có Kim Sinh, còn có trượng phu của nàng, cái kia chính là nguồn suối lực lượng vô tận.

“Tẩu tử, tẩu tử...” Hải Đường vừa đi ra cửa, đã nghe được tiếng tiểu Phúc nhi gọi nàng, lúc đầu nàng còn tưởng là nghe nhầm, nhưng vừa quay đầu nhìn về phía âm thanh, lại thật sự nhìn thấy có một bàn tay nhỏ bé đang từ hốc tường ló ra, hướng về phía nàng vẫy gọi!

Hải Đường đi tới, lúc nhìn thấy Tiểu Phúc Nhi và hai nam nhân cao lớn thô kệch ở cùng một chỗ không khỏi chấn động, kéo tiểu Phúc nhi qua ôm ở trong lòng mình, lui ra phía sau một bước hỏi: “Các người... Các người là người nào?”

Hai người kia nhìn không hề giống những tên sơn tặc thổ phỉ, thế nhưng Hải Đường thực sự không biết bọn họ, không biết bọn họ mang theo Tiểu Phúc Nhi đến tột cùng là dụng ý gì.

Vừa nhìn thấy Hải Đường, sắc mặt Lý Uy lập tức thay đổi. Ở trên quán trà hần không có nhìn lầm, tướng mạo của nữ tử đứng trước mặt này cùng A Mạn tiểu thư không sai khác chút nào, đồng dạng giống như tiên nữ, linh hoạt xinh đẹp, thế nhưng, thế nhưng nếu nàng thật sự là A Mạn tiểu thư, vì sao không nhận ra hần a?

Lý Uy ngăn người, hành lễ cung kính hỏi: “A Mạn tiểu thư, ngài còn nhận ra tiểu nhân?”

“A Mạn... ?” Vì sao cái tên này nghe quen như vậy, ai là A Mạn? Hần là đang nói chuyện với chính mình sao? Hải Đường có chút hoảng hốt, nhưng một tay vẫn che chở Tiểu Phúc Nhi, “Ta không rõ các người đang nói cái gì, các người rốt cuộc là ai, bất luận mọi người của ta làm gì?”

Nàng quả nhiên là không nhận ra bọn họ, bất quá chỗ này hoàn toàn chính xác không phải chỗ để nói chuyện. Liên Xa đứng đứng Lý Uy nói: “Phó tướng, chúng ta trước mang các nàng ra ngoài rồi nói sau. Ở đây dù sao cũng là ổ của sơn tặc, có lời gì đi ra ngoài rồi nói sau.”

Hải Đường thấy bộ dạng hai người bọn họ cũng không giống người xấu, đã có người giúp nàng chạy khỏi nơi này, tốt hơn là không có. Hải Đường nghĩ nghĩ, vẫn là mang theo Tiểu Phúc Nhi đi theo Lý Uy, Liên Xa cùng nhau lặng lẽ trốn thoát.

Sơn trại này có người trông coi, bắt quá những đương gia kia đều đang ở phía trước uống rượu, tên Tứ Thử kia lén lút chạy tới, cũng không phát lên nổi ngọn gió ngọn sóng nào. Lý Uy và Liên Xa đều có thân thủ số một trong quân doanh, muốn bắt động thanh sắc tiêu diệt hai tên thủ vệ cũng không phải việc gì khó.

Bất quá một khắc thời gian, đã mang theo Tiểu Phúc Nhi và Hải Đường trốn khỏi sơn trại.

Sắc trời càng ngày càng đen, Hải Đường cùng Tiểu Phúc Nhi đều vội vã muốn về nhà. Nhưng Liên Xa lại nhớ tới thân phận Hải Đường, không cho Hải Đường cứ như vậy rời đi, ngăn nàng lại vội la lên: “Tiểu thư, ngài không thể cứ như vậy đi nha.”

Hải Đường lôi kéo Tiểu Phúc Nhi ngăn người, bọn họ đi một đường, qua cánh rừng phía trước là đã có thể về nhà rồi, nhưng Liên Xa nói những lời này làm cho người ta không biết đến tột cùng là có ý gì.

“Hai vị đại ca, rất cảm ơn các huynh đã cứu ta và tiểu muội. Thế nhưng, thế nhưng ta thật sự không biết tiểu thư trong miệng các huynh gọi là ai, ta thật sự không giúp được các huynh hãy để cho chúng ta nhanh chóng về nhà a.”

“A Mạn tiểu thư, ” Liên Xa vẫn ngăn cản nàng, bọn họ phụng mệnh ở chỗ này tìm đã hơn hai tháng, hôm nay thật vất vả tìm được một tí đầu mối, làm sao có thể đơn giản buông tha?

“A Mạn tiểu thư, ngày đó trên chiến trường, không thấy được ngài, tướng quân đã gấp đến độ sắp nổi điên rồi. Ngài nghĩ kỹ lại, còn nhớ rõ tướng quân Dung Tú Thần không?”

Hải Đường không muốn lại cùng bọn họ nói nhảm nhiều, những gì bọn họ nói nàng căn bản một chút cũng nghe không hiểu.

“Rất xin lỗi, ta thật sự không biết các huynh đang nói gì? Ta là người của thôn Phúc Duyên, không biết các huynh nói tướng quân gì, cũng không biết hai huynh. Hôm nay được các huynh cứu giúp, trong lòng Hải Đường vô cùng cảm kích, nếu hai vị đại ca nguyện ý có thể đến nhà Hải Đường ngồi chơi, nhưng nếu tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ như vậy, Hải Đường sẽ không nhớ tới ân vừa rồi được hai huynh cứu.”

Liên Xa còn muốn nói tiếp, bị Lý Uy ngăn cản, hắn ho cuống họng nói ra: “Hải Đường cô nương, thật sự xin lỗi, có lẽ... Có lẽ là ta và huynh đệ nhận lầm người, đưa hai người đến đây có lẽ đã an toàn, vẫn là nhanh chóng về nhà a.”

Hải Đường cảm thấy hai người bọn họ rất kỳ quái, bất quá lúc này bọn họ không ngăn cản nữa, Hải Đường cũng vội vàng lôi kéo Phúc Nhi hướng trong nhà chạy tới.

Trong bóng đêm, Liên Xa đập mạnh một cước, hướng Lý Uy nói ra: “Phó tướng, người đó... người đó nhất định chính là A Mạn tiểu thư, vì sao huynh cứ như vậy thả cô ấy đi hả?”

“Xem như đó là A Mạn tiểu thư, tiểu thư cũng không nhớ ra được cái gì, chúng ta cho dù lại hỏi tiếp cũng không có ý nghĩa gì, tốt nhất nên trở về bẩm báo tướng quân, để tướng quân quyết định nên làm như thế nào a.”

Trong nước Hoa Triều, chỉ có một mình Lăng Mạn là có ký hiệu hoa hải đường.

A Mạn, Hải Đường...

Các nàng nhất định chính là cùng một người!

23. Chương 23: Hải Đường Về Nhà . . .

Thời điểm Hải Đường lôi kéo Tiểu Phúc Nhi trở lại thôn Phúc Duyên, hơn phân nửa thôn đều đã sớm rơi loạn. Người đầu tiên nhìn thấy Hải Đường chính là Khánh Phương tẩu tử, xa xa bà nhìn thấy bóng người hướng trong thôn đi tới, vội vàng nghênh tiếp, thấy Hải Đường ôm lấy nhân tiện nói: “Con gái, con trở về

rồi, con như thế nào đi một chuyến lên trấn lại không thấy bóng dáng, lần tất cả mọi người lo lắng muốn chết!”

Hải Đường vội vàng muốn hướng trong nhà chạy: “Khánh Phương đại nương, Kim Sinh đâu?”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, Kim Sinh đã cùng mấy chàng trai trong thôn đi tìm con rồi, bà bà của con đang ở trong nhà đợi, con trước dẫn Phúc nhi về nhà, đại nương tìm người báo tin cho Kim Sinh biết!”

Nương Kim Sinh lòng nóng như lửa đốt, thế nhưng ba lại không dám tùy tiện đi ra ngoài, chỉ sợ không biết lúc nào Hải Đường và Phúc nhi trở về.

Bà đang ở trong phòng bên cạnh xoa xoa tay đi tới đi lui, bên ngoài liên vang lên tiếng Khánh Phương tâu tử: “Nương Kim Sinh, Hải Đường và Phúc nhi đã về rồi!”

Nương Kim Sinh vội vàng đi ra mở cửa, dưới ánh trăng, Hải Đường lôi kéo Kim Phúc đang từ từ đi về, tuy chỉ mới một ngày không gặp, bây giờ nhìn thấy hai người, nương Kim Sinh vui mừng đến nước mắt ào ào xông ra. Tiểu Phúc Nhi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đến cùng vẫn là một tiểu hài tử, lập tức một đầu chạy vào trong ngực mẫu thân ô ô khóc rống lên.

“Tốt rồi tốt rồi, đã xảy ra chuyện gì thế? Các con không phải đi trấn trên mua đồ cho Ngọc nhi sao, như thế nào đến lúc này mới trở về, đồ đạc đâu?” Nương Kim Sinh liếc nhìn sau lưng các nàng, rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Trước cửa nhà Kim Sinh đã vây quanh một đám thôn dân đến xem náo nhiệt, thời điểm mặt trời lặn, vì muốn đi ra ngoài tìm Hải Đường và Kim Phúc, đã sớm kinh động đến không ít người, lúc này mọi người tụ ở nơi này chính là muốn tới xem bát quái một phen, nhìn xem đến tột cùng tiểu nương tử xinh đẹp này trên đường đi đã xảy ra chuyện gì.

Hải Đường nhìn thoáng qua đám người đứng phía sau, nhỏ giọng đối với nương Kim Sinh nói ra: “Nương, vào trong nhà rồi nói sau. Hiện tại con và Phúc Nhi đã không có việc gì bình yên trở về rồi, nên để cho tất cả mọi người sớm trở về đi.”

Nương Kim Sinh là người khôn khéo, bà đại khái cũng đoán được lần này Hải Đường đích thị là gặp chuyện gì, nếu như truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ có cái gì không tốt, liền đi tới cửa cảm ơn mọi người một phen, nói là cảm tạ mọi người giúp đỡ, hiện tại đã không có việc gì rồi, mời mời mọi người trước đi về nghỉ ngơi.

Người trong thôn Phúc Duyên vốn đều có lòng nhiệt tình, một nhà có chuyện gì, hơn phân nửa người trong thôn đều đứng ra trợ giúp tương trợ, chuyện đã rõ, mọi người cũng đều tản ra.

Không có một lát sau, Kim Sinh cùng mấy chàng trai trong thôn ra ngoài tìm Hải Đường cũng đều được báo tin trở về.

Kim Sinh xông vào nhà, thấy Hải Đường bình yên đứng ở giữa nhà, liền hoàn toàn không để ý mẫu thân, muội muội còn đứng ở một bên, xông lên đem Hải Đường hung hăng mà kéo vào trong ngực, ở trên trán nàng mãnh liệt hôn một cái: “Nàng đi nơi nào thế, muộn như vậy còn chưa trở về, làm ta lo lắng muốn chết!”

Hải Đường bị hai cánh tay mạnh mẽ của hắn ôm thật chặt, sắp không thở nổi, ngưỡng mặt ra, rõ ràng trong hốc mắt đã ngậm lấy nước mắt, nhưng lại ngăn không được muốn đối với Kim Sinh cười rộ lên.

Hắn lo lắng như vậy, tất cả đều treo trên mặt, tựa như đứa bé, hắn khẩn trương, hắn đối với nàng quý trọng, nàng cũng nhìn thấy rõ ràng.

Trong nội tâm, là cảm động. Thật giống như nàng gặp chuyện, trong đầu nghĩ đến cũng đều chỉ có một mình Kim Sinh, hắn là chồng nàng, là tất cả cuộc sống của nàng, Hải Đường tựa vào lồng ngực Kim Sinh, nghe tiếng tim đập có lực của hắn, chợt cảm thấy bình yên.

“Nương tử, đến cùng hôm nay nàng và Phúc nhi đã gặp chuyện gì?” Buổi tối ở đầu giường đặt gần lò sưởi, Kim Sinh ôm Hải Đường nằm ở trước ngực của hắn, ngón tay thô lệ mơn trớn đầu vai hơi lộ ra dưới áo. Bọn họ thành thân đã gần ba tháng, những ngày này Hải Đường ngày ngày ở bên cạnh hắn cũng cảm thấy bình thường, thế nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, Kim Sinh mới thật sự cảm thấy khẩn trương lo lắng.

Thời điểm hần cùng mấy người trong thôn đi ra ngoài tìm Hải Đường, trong đầu lặp đi lặp lại ý nghĩ, nếu không còn gặp được Hải Đường nữa, từ nay về sau, hần phải sống sao cho tốt đây?

Nàng vốn là kỳ tích đột nhiên xuất hiện, phảng phất là ông trời ban ân cho hần, trước kia không biết, nhưng hôm nay lại cảm thấy sợ hãi vô cùng, nếu như Hải Đường rời đi, hần thật sự không biết lúc đó hần sẽ như thế nào.

Chỉ có đem nàng ôm trong ngực, hôn lấy đuôi mắt của nàng, ngón tay mơn trớn mỗi một tác da thịt trên thân thể nàng, như vậy mới có được cảm giác chân thực, mới làm hần chính thức cảm thấy, tất cả không phải một giấc mộng, Hải Đường thật sự là nương tử hần.

Những sơn tặc thổ phỉ kia quá mức dã man làm càn, nếu không phải Hải Đường nhanh nhẹn, nếu không phải có người tương trợ, hậu quả thật đúng là không thể lường được.

Vừa nghĩ đến đây, Kim Sinh cúi mặt xuống hung hăng ngậm chặt môi của Hải Đường, thở hổn hển một đường hôn môi xuống phía dưới, khiến cho Hải Đường không ngừng ở trong lòng ngực của hần thở gấp. Hôm nay hần không giống như mọi ngày, phảng phất như có chuyện muốn nói, nhưng muốn nói rồi lại không, lực đạo trong tay lại càng mạnh hơn một phần.

Đôi mắt Hải Đường nhìn qua Kim Sinh, hôm nay hần thoát nhìn thật sự có chút không giống bình thường, trong ngày thường Kim Sinh vĩnh viễn đều ôn hòa triu mến mà nhìn qua nàng, nhưng tối nay trong ánh mắt lại càng thêm vài phần sợ hãi cùng bất an. Hần là một nam nhân đội trời đạp đất, thế nhưng hần cũng có thời điểm sợ hãi, hần chỉ hận mình không có che chở Hải Đường cho tốt, chui ở trước ngực mềm mại của nàng lưu luyến trần trọc, Kim Sinh nỉ non nói: “Nương tử, sau này ta nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa, tin ta.”

Hải Đường nâng mặt Kim Sinh lên, sớm biết như vậy, nàng đã không nói chuyện đó ra. Có lẽ, quá mức quan tâm sẽ như vậy a, ngày đó bà mù sờ cốt cũng đã nói, ngàn dặm nhân duyên đường quanh co.

Khi đó, nàng bắt quá là nửa tin nửa ngờ, nhưng hôm nay nàng thật lòng muốn cùng Kim Sinh sống chung cả đời.

“Tin chàng, tự nhiên tin chàng. Chàng là nam nhân của ta, cả đời này, ta sẽ chỉ tin chàng, yêu một mình chàng...”

Trong ánh nền sương mù, tình dục lặng yên mà phát sinh, chỉ có hung hăng chiếm giữ nàng đó mới là cảm giác chân thật nhất. Kim Sinh lật người Hải Đường lại, Hải Đường không rõ hần muốn làm gì, trong miệng khẽ kêu một tiếng.

Còn chưa kịp nói cái gì, chỉ cảm thấy thân thể mềm đã bị Kim Sinh giơ lên, trở thành một bộ dạng quỳ nằm sấp. Kim Sinh nắm một tay của nàng, tay kia cũng không nhàn rỗi mà ở phía trước tìm bộ ngực no đủ của nàng vuốt ve, mồ hôi trên đầu đều rỉ ra, động thân một cái, đã đâm sâu vào thánh địa huyền bí.

Mỗi một lần va chạm, làm Hải Đường không cách nào khống chế mà nghiêng về phía trước. Nam nhân phía sau phảng phất dùng hết khí lực toàn thân, đỡ lấy bờ mông tuyết trắng kiêu nộn của nàng, điên cuồng mà yêu nàng, muốn nàng.

Nàng thở gấp đến lợi hại, chỉ cảm thấy khát vọng vô tận dưới thân đang từ từ chảy xuôi, có hơi đau nhức, nhưng càng nhiều hơn là sung sướng cùng hạnh phúc.

Nếu không có Kim Sinh, nàng đại khái không biết, làm nữ nhân còn có những niềm vui thú này, hần đem nàng trở thành bảo bối trong lòng bàn tay, sủng ái, yêu lấy như vậy, chính là e sợ mất đi nàng.

Đến đỉnh cao nhất của tầng mây, nam nhân phía sau gầm nhẹ một tiếng, ở trong thân thể nàng gieo xuống hạt giống nóng rực, nhưng đang ở một khắc trên đỉnh vui thích, trong đầu Hải Đường với tốc độ ánh sáng đã hiện lên khuôn mặt một người nam nhân khác.

Trong đôi mắt rệu đờng của hần lộ ra u buồn, áo trắng bông bênh, hướng nàng vươn tay ra: “A Mạn, cùng ta về nhà...” Giọng nói kia xa xôi phảng phất đến từ đám mây, mơ hồ, không chân thật như vậy, nhưng lại như có một thế giới khác đang kêu gọi nàng.

Hải Đường không tự chủ được mà hô: “Người đi, ta không biết người!”

Kim Sinh lấp bắp kinh hãi, vội vàng ôm Hải Đường vào trong ngực, kích tình qua đi, trong mắt nàng là mờ mịt sương mù, hoảng hốt giống như nhận thức không rõ quanh mình.

“Hải Đường, Hải Đường, nàng làm sao vậy? Vừa rồi nàng nói, nàng không biết ai?” Kim Sinh một mực ôm nàng, nàng tựa như một con thỏ nhỏ vừa mới chịu qua kinh hãi, thân thể đều đang run rẩy.

Nàng không biết nên nói như thế nào, càng sợ đem những hình ảnh lẻ tẻ trong đầu nói ra, sẽ làm cho Kim Sinh càng thêm sầu lo. Nàng lắc đầu, rút vào trong chăn bên cạnh, gối lên cánh tay hấn nhắm mắt nói: “Ta không có gì, chúng ta nên sớm đi ngủ thôi.”

Đêm nay, Hải Đường luôn được Kim Sinh ôm chặt chẽ, dán vào lồng ngực ấm áp của Kim Sinh, nàng như thế nào cũng không thể chìm vào giấc ngủ. Lời nói của hai người Lý Uy, Liên Xa đối với nàng mà nói cũng không chỉ là lời nói mà thôi.

A Mạn, A Mạn...

Ở trong mộng, nam nhân có đôi mắt rệu đờng kia luôn gọi nàng là A Mạn.

Rốt cuộc là bọn họ nhận lầm người, hay đó chính là nàng lúc trước, chỉ do mình không nhớ rõ mà thôi.

Tay không khỏi nắm chặt lại, trái tim như bị một bàn tay lớn giữ lấy, không thở nổi. Nàng đã hơi mình bạch vừa rồi trong mắt Kim Sinh hiện lên lo lắng, hai người kia xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, còn có tướng quân trong miệng của bọn họ, rốt cuộc là ai, cùng nàng lại có quan hệ như thế nào?

Cứ như vậy nín lấy tâm một đêm chưa ngủ, bất tri bất giác trời lại phát sáng lên.

Hải Đường khẽ đẩy Kim Sinh một cái, ở bên tai hấn nhỏ giọng nói: “Trời đã sáng, nên thức dậy.”

Hấn “Ừm” một tiếng trầm thấp, nhưng bộ dáng thật giống như vẫn chưa tỉnh ngủ, Hải Đường chu môi ở dưới chóp mũi hấn nhẹ nhàng mỗ một cái, sợi tóc chui vào trong lỗ mũi, nháy mũi một cái, ngược lại tỉnh lại.

Mở mắt, nhìn Hải Đường mỉm cười như gió xuân, trong lòng một trận ấm áp, vươn tay ra ôm lấy nàng, nói: “Ta lên núi đón củi, hôm nay nàng đừng đi đâu, ở trong nhà nghỉ ngơi đi.”

Hải Đường cũng “Ừm” một tiếng, ánh mắt ôn nhu, đưa Kim Sinh ra cửa.

Vốn cho sau khi thức dậy, tất cả sẽ bình yên, nhưng ngày hôm sau trong thôn vẫn nổi lên lời đồn...

24. Chương 24: Lời Đồn . . .

Ngọn nguồn của lời đồn này rất khó đi truy cứu, tối qua chuyện Hải Đường và Tiểu Phúc Nhi thăng đến khuya mới trở lại thôn Phúc Duyên hơn phân nửa mọi người trong thôn đều biết, tuy không biết người tung ra tin đồn, nói là Hải Đường và Kim Phúc về muộn là do bị hổ phỉ Viêm Lương Sơn bắt đi.

Hải Đường là một thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc, mà đám sơn tặc kia cũng không phải loại lương thiện gì, một tiểu mỹ nhân như vậy đến tay, chẳng lẽ còn có đạo lý buông tha?

Vì vậy, ngày thứ hai khắp thôn đều đồn lên, nói nương tử Kim Sinh bị bắt đi, sớm đã không phải là người sạch sẽ gì nữa, nhưng lại có biện pháp gì, nhà Kim Sinh gặp chuyện như vậy, cũng đành phải cắn răng nuốt xuống, nên tối hôm qua vội vã đuổi mọi người về nhà!

Lúc nương Kim Sinh nghe nói như thế, tức giận đến nổi điên, trong lòng bà âm thầm suy nghĩ, liền đoán được lời đồn này do ai truyền ra, vì vậy nện bước chân nhỏ hướng nhà Hương Mai đi đến.

Quả nhiên, còn chưa tới trước cửa nhà Hương Mai, đã nghe thấy tiếng nương Hương Mai, đang cùng một số hàng xóm vây quanh ở cửa ra vào nói lời ong tiếng ve!

“Mọi người đừng tưởng sẽ có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, trên đời này làm gì có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống? Nếu thật sự có, chúng ta còn phải sống cực khổ như vậy sao, đã sớm ngồi trong nhà chờ cũng được. Lúc trước thời điểm Hải Đường đến Kim gia bọn họ, ta cũng đã sớm nói, bộ dáng như vậy chúng ta là người quê mùa khó mà tiêu thụ? Mới thành thân không bao lâu đã xảy ra chuyện, bọn họ còn tưởng

là bản thân không nói sẽ không có người biết, những người xuống núi sớm đã nghe được tin tức, thì ra hôm qua là bị sơn tặc Viêm Lương Sơn phía tây bắt đi.”

Nương Hương Mai ngồi ở trong sân lớn, bắt chéo chân, gặm lấy hạt dưa, phơi nắng, chung quanh đám người kia cũng đều là tam cô lục bà trong thôn, đối với tin tức bất quá như vậy cảm thấy hứng thú vô cùng!

Lúc này liền có người thở dài: “Ai nha, hóa ra là thật sự nha! Tiểu nương tử kia thật sự không may, sau này thật đúng là khó làm người....!”

“Cũng không phải đâu, còn có Kim Sinh, một nam nhân cường tráng khỏe mạnh, nương tử nhà mình bị người làm nhục như vậy, vẫn không thể nói ra ngoài, cũng không làm được cái gì, cục tức này giấu ở trong lòng thật có thể nghẹn chết...”

Mọi người bấy mồm tám lưỡi thảo luận, nói chân thật vô cùng, tựa như chuyện này là các nàng đứng ở bên cạnh Hải Đường tận mắt nhìn thấy. Còn thỉnh thoảng phát hai tiếng cảm khái, nói Kim gia không biết gặp vận xui gì, gặp phải chuyện như vậy.

Nương Kim Sinh nghe xong tức giận đến phổi đều sắp nổ tung, rốt cuộc kiềm nén không được, vài bước đi đến trước nhà nương Hương Mai, chỉ vào mũi bà mắng lên: “Tẩu tử Ngọc gia, bà ở chỗ này nói hươu nói vượn với mọi người cái gì? Nói cái gì mà Hải Đường nhà chúng ta bị người làm nhục, con mắt nào của bà nhìn thấy? Lúc ấy bà ở cùng nó à? ! Ta có thể nói cho các bà biết, ăn có thể ăn vậy, lời nói không thể nói loạn, Hải Đường nhà chúng ta, vô cùng trong sạch, mặc dù hình dáng so người bên ngoài tốt hơn một chút, nhưng cũng không thể tùy tiện bị người khác nói huyền thuyên như vậy. Con gái bà xảy ra chuyện như vậy, trong lòng không thoải mái mọi người đều tình tường, nhưng tẩu tử Ngọc gia bà cũng không thể cứ như vậy đem cục tức của mình trút lên mình nương tử người khác a! Việc hôm nay, nếu bà không nói rõ ràng, ta sẽ không để yên cho bà đâu!”

Nương Kim Sinh dừng dừng nói một trận, tức giận thở hổn hển, nói đến nương Hương Mai sắc mặt một trận xanh một trận trắng, lập tức cũng có chút nhẹn không được. Mà mấy tam cô lục bà kia vốn đang bàn chuyện bái quái, thấy sắc mặt nương Kim Sinh tái nhợt, cũng không dám nói cái gì nữa, có im lặng, có nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tẩu tử Kim gia, bà ngàn vạn lần đừng nổi giận, mọi người bất quá là tùy tiện nói thôi, cũng không có người nói là từng nhìn thấy.”

“Đúng vậy đúng vậy, bà đừng nổi giận a!”

Tất cả mọi người sau khi giải tán, nương Kim Sinh liếc qua nương Hương Mai, hừ một tiếng nói: “Tẩu tử Ngọc gia, chúng ta cùng ở trong thôn, lại nói tiếp cũng là người cùng quê, bà có cái gì không như ý mọi người trong thôn cũng đều đồng tình. Nói cho cùng nếu không phải bà lúc trước bắt Hương Mai gả cho kẻ có tiền, cũng sẽ không dẫn tới tình trạng hôm nay, nếu bà có gì cần giúp, ta nhất định sẽ không chối từ. Chỉ là chuyện nhà chúng ta, tẩu tử Ngọc gia, sau này bà đừng lại hồ ngôn loạn ngữ nữa.”

Nương Hương Mai bị bà nói một hồi, tim gan sắp nát ra, một câu cũng không nói ra được. Ừ cả buổi, đứng dậy vỗ vỗ mảnh hạt dưa trên người, hướng trong nhà đi đến.

Bà mặc dù đem lời đồn này ngừng lại, thế nhưng trong lòng mọi người lại không thay đổi được ý nghĩ, đều cảm thấy Hải Đường là nữ nhân thất thân, ai, Kim gia gia môn bất hạnh a!

Chính là ở trong tiệm rèn, có người đến tìm Kim Sinh rèn sắt thời điểm nhìn hắn trong ánh mắt cũng đều có nhiều hoặc ít đồng tình. Toàn Nhị từ trước đến nay thân thiết với Kim Sinh, kéo Kim Sinh qua muốn trấn an vài câu, nhưng hắn là người miệng lưỡi kém cỏi, ừm a cả buổi, cứ thế cũng không nói ra được cái gì.

Ngược lại là làm Kim Sinh khấn trương: “Toàn Nhị, có lời gì thì cứ nói, từ khi nào thì như nữ nhi nói quanh co nhảm nhí thế?”

Tướng mạo Toàn Nhị lớn lên tục tũn, tính tình cũng thẳng thắn, hắn và Kim Sinh là huynh đệ cùng nhau lớn lên, ấp úng cả buổi, rốt cục nói một câu: “Huynh đệ, trong lòng huynh nếu có gì không thoải mái, nói cho ta nghe cũng được. Muốn uống rượu, vậy thì huynh đệ ta đến trấn trên không say không về, sẽ uống một bữa ra trò với huynh!”

Kim Sinh sững sờ, hôm nay loáng thoáng đã cảm thấy mọi người tựa hồ có chút không đúng lắm, hiện tại cả Toàn Nhị cũng cái dạng này, liền càng cảm thấy kỳ quái.

“Huynh làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Toàn Nhị gãi gãi đầu, không biết nên nói như thế nào, sau nửa ngày, đành phải dậm chân nói: “Ai, Kim Sinh huynh đệ, ta cũng là nam nhân nên hiểu rõ cảm giác trong lòng huynh, nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, huynh cũng đừng quá để trong lòng, bằng không bản thân sẽ càng buồn bực khó chịu.”

“Toàn Nhị, tại sao hôm nay huynh nói ta một câu nghe cũng không hiểu? Rốt cuộc huynh muốn nói cái gì?” Kim Sinh cau mày nhìn về phía hắn.

“Còn không phải chuyện của tẩu tử, Kim Sinh huynh đệ, huynh nên đi trút tâm sự thì tốt hơn...”

Về sau Kim Sinh mới biết được, thì ra trong thôn rảnh rỗi tung tin đồn như vậy. Hắn lắc đầu chỉ cảm thấy mấy tam cô lục bà trong thôn thật đúng là nhàn rỗi quá nhàm chán rồi, tuy các nàng cũng cẩn thận từng li từng tí lén truyền với nhau, sợ sẽ tổn hại đến thanh danh Hải Đường, nhưng sức mạnh của bất quá này vô cùng lớn, huống chi thôn Phúc Duyên là một thôn trang nhỏ như vậy.

Mỗi một lần truyền ra, ta nói cho người nghe, nhưng người phải nhớ giữ bí mật, không thể nói cho người khác nghe. Nhưng người kia nghe xong, lại cũng nói lời giống vậy, lặng lẽ nói cho người kế tiếp nghe.

Vì vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, toàn bộ thôn đều biết bí mật này, đến cuối cùng, chính là Hải Đường đã nghe được.

Nàng ngược lại không thêm để ý, chỉ lo lắng Kim Sinh nghe được sẽ khó chịu.

Lúc chạng vạng tối, Hải Đường đứng ở sân nhỏ chờ nam nhân nhà mình trở về, ánh chiều tà cuối cùng, Kim Sinh đạp trên mặt đất dính nắng vàng hường trong nhà đi tới.

Mặt nàng bởi vì chờ đợi mà bị gió thổi đông cứng lại rốt cục đã có một tia tươi cười, bất kể là đợi bao lâu, chỉ cần cuối cùng có thể nhìn thấy bóng dáng nam nhân nhà mình, đó chính là vui mừng lớn nhất.

Chờ hắn, nơi này là thôn Phúc Duyên, là nhà của hắn.

Mà nàng, nơi có hắn chính là nhà, nàng ở chỗ này không phải là vì chờ một bóng dáng đạp ánh chiều tà về nhà như thế sao?

“Kim Sinh, chàng trở về rồi...” Hải Đường sửa sang lại tóc có chút rối loạn do gió bắc thổi trúng, mở hàng rào bằng gỗ ra nghênh đón.

Thời tiết đã dần dần se lạnh, Kim Sinh thả đồ vật trong tay xuống đem Hải Đường ôm vào trong ngực, đau lòng nói: “Thời tiết lạnh như vậy, nàng như thế nào đứng ở chỗ này, không vào trong nhà?”

“Ta ở chỗ này đợi chàng về.” Hải Đường tựa vào ngực Kim Sinh, ôn nhu nói.

“Thật là khờ a!” Kim Sinh nâng khuôn mặt nường tử lên, dùng tay kẹp cái mũi của nàng nhéo nhéo cười nói, “Sau này đừng như vậy nữa, đông lạnh sẽ tổn hại thân thể, ta sẽ đau lòng.”

Hắn thoát nhìn giống như thường ngày, tựa hồ không có một chút bất đồng

Buổi tối trở về phòng, Hải Đường vài lần muốn nói lại thôi, Kim Sinh nhìn nàng như vậy, liền biết rõ nàng có chuyện muốn nói, lên giường đem nàng kéo vào trong ngực hỏi: “Nàng có chuyện muốn nói với ta?”

Hải Đường cúi thấp đầu, xoắn tay vào nhau nói: “Hôm nay ta ở trong nhà nghe được người khác nói một ít lời.”

“A, nói gì?” Kim Sinh không để ý hỏi.

Hải Đường không có ý định dấu diếm hắn, nhìn vào mắt Kim Sinh nói: “Người trong thôn đồn đãi, nói tối hôm qua ta bị sơn tặc Viêm Lương Sơn bắt đi, thất thân...”

Kim Sinh quay mặt lại, hai con ngươi cũng đang nhìn Hải Đường, hắn xem cực kỳ chăm chú, phảng phất muốn đem hai mắt Hải Đường hút vào trong mắt của mình.

“Hôm qua không phải nàng đã nói tất cả với ta sao, nàng nói không có là không có, ta tin nàng.” Giọng của hắn không lớn, nhưng mỗi chữ mỗi câu lại âm vang có lực, chữ chữ như sắt.

Hải Đường nghiêng đầu, đại khái rất ít khi nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Kim Sinh như vậy, nàng đột nhiên trêu chọc hắn hỏi: “Vậy nếu ta lừa chàng thì sao? Nếu người khác nói đều là thật sự, ta thật sự bị những tên sơn tặc kia làm nhục thất thân, chàng sẽ như thế nào?” Nàng dừng một chút, bĩu môi hỏi, “Có thể từ nay về sau vứt bỏ ta, đừng cần ta...”

Lời còn chưa dứt, môi Hải Đường lập tức bị Kim Sinh cường ngạnh ngang ngược hôn. Hắn hôn lấy nàng, tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, hắn tìm kiếm lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, triền miên lưu luyến, cái hôn này sâu đến cơ hồ muốn làm cho nàng không cách nào hô hấp được.

Thật vất vả mới ngừng lại, hắn khẽ cắn môi Hải Đường, hắng cuống hống nói: “Nếu thật là như vậy, ta chỉ hận chính mình không thể bảo hộ nàng thật tốt, nếu thật là như vậy, ta chắc chắn sẽ lên viêm Lương Sơn báo thù cho nàng. Hải Đường, ta là nam tử hán đội trời đạp đất, chức trách của ta chính là bảo vệ cái nhà này, bảo hộ mẫu thân, muội muội và nàng, nếu các người bị một chút ủy khuất, vậy đều là ta không có làm tốt chức trách của mình, ta chỉ biết tự trách chính mình, như thế nào lại đối với nàng có nửa điểm oán trách?”

Hắn vừa nói, khóe mắt Hải Đường không tự kìm hãm được liền chảy nước mắt xuống.

Nàng không nên trêu đùa, nàng không biết trong lòng Kim Sinh lại tự trách như vậy.

Thế nhưng, nếu nàng không trêu đùa, sợ sẽ không hiểu rõ như vậy, nguyên lai trưởng phu của nàng là một người có trách nhiệm nha!

Nàng thật sự là không có giả sai người !

Một đêm này, lại là một phen triền miên, làm âm ỉ đến khuya hai người mới cùng thiếp đi.

Mà một đêm này, trấn Khê Thủy có hai người ra khỏi trấn, đang hướng phía đông bắc giục ngựa đi.

Lý Uy, Liên Xa, bọn hắn ở chỗ này gần người hơn ba tháng, cuối cùng cũng có chút đầu mối!

25. Chương 25: Hải Đường Có Tin Mừng . . .

Thời tiết càng ngày càng lạnh, năm nay mùa đông so với những năm qua đều lạnh sớm, chưa tới tháng mười hai, thời tiết đã bắt đầu bay lá tuyết rồi.

Kim Ngọc đã xuất giá, nàng gả cho Chu Thắng người mình từ nhỏ đã thích, tuy nói cuộc sống trôi qua không tính quá giàu có, nhưng lại ấm lạnh ở trong lòng, cuộc sống gia đình của hai người tạm ổn cũng xem như trôi qua ấm áp, ngọt ngào.

Hôm nay Phúc nhi không có Nhị tỷ bên cạnh, cả ngày càng kể cận đại tẩu, cơ hồ cũng sắp thành một cái đuôi nhỏ.

Gần đây thân thể Hải Đường có phần không thoải mái, cảm thấy lưỡi biếng không có tinh thần, nhất là thời gian xế chiều, nằm trong sân phơi nắng con mắt liền cảm thấy càng ngày càng đau nhức, buổi sáng cũng thức dậy so với bình thường muộn hơn.

Không riêng gì tham ngủ, mà ngay cả ăn cơm khẩu vị cũng không thể nào tốt được, trong miệng cảm giác nhạt nhẽo vô vị, có đôi khi ăncưa được mấy thìa, đã đặt chén xuống.

Nương Kim Sinh là người từng trải, bà nhìn lấy bộ dạng mấy ngày nay của Hải Đường, trong lòng đã nghĩ cách. Thừa dịp sau giờ Ngọ nhân rồi, bà lôi kéo Hải Đường vào phòng, vui vẻ, vuốt bàn tay hỏi: “Con à, nương thấy con mấy ngày nay thân thể không được lành lặn, có phải có chỗ nào không bình thường không?”

Hải Đường thấy bà hỏi như vậy, cũng không dấu diếm nữa, cúi thấp đầu trả lời: “Cũng không biết vì sao, mấy ngày nay luôn cảm thấy cả người đều buồn bã ỉu xìu, làm cái gì cũng không có tinh thần.”

“Vậy hai tháng nay nguyệt sự đến chưa?”

Hải Đường sững sờ một chút, không nghĩ tới bà lại hỏi trực tiếp như vậy, hơi đỏ hồng mặt, cắn cắn môi nói: “Nhắc mới nhớ hình như đã lâu không có tới nguyệt sự rồi...”

Nương Kim Sinh nghe xong mặt mày càng vui vẻ, khoe miệng đều sắp cười như hoa nở, các nếp nhăn trên mặt đều nhả lại, cười đến trong lòng Hải Đường thỉnh thoảng nháy loạn, “Nương....nương đây là cười gì vậy?”

“Con ngoan, hôm nay con đừng làm việc nhà nữa, ngoan ngoãn ở trong nhà, nương đi đến chỗ lão Phùng một chuyến, mời hẳn qua đây bắt mạch cẩn thận cho con.” Nương Kim Sinh vừa nói, một bên đứng dậy định đi ra ngoài.

Hải Đường muốn kéo bà lại, vội hỏi: “Nương, cũng không phải chuyện gì đáng lo, điều dưỡng vài ngày có lẽ sẽ tốt thôi, không cần phải đi mời Phùng đại phu đến.”

“Phải đi phải đi, nhất định phải đi chứ!” Nương Kim Sinh không hề nói nhiều, quay người liền hấp tấp hướng nhà Phùng đại phu đi đến.

Lúc trở lại, bà không chỉ dẫn Phùng đại phu về, mà ngay cả Kim Sinh cũng cùng trở về. Hải Đường thấy hẳn có chút kinh ngạc, hỏi: “Sao cả chàng cũng về nữa, không phải nói hôm nay trong cửa hàng có rất nhiều việc sao?”

Nương Kim Sinh cười nói: “Là nương đi gọi nó về đây, Hải Đường a, để cho Phùng đại phu bắt mạch cho con a.”

Kim Sinh cũng quan tâm thân thể nương tử nhà mình, vốn nghe nàng nói mấy ngày nay tinh thần không phần chấn trong lòng một mực ghi nhớ, hôm nay mẫu thân cố ý đi gọi hẳn về, lại dẫn Phùng đại phu đến, trong lòng Kim Sinh ngược lại khẩn trương lên, không biết nương tử rốt cuộc mắc bệnh gì, phải để mẫu thân điều động binh lực như vậy, lúc này đứng ở phía sau cửa, lòng bàn tay đầu chứa đầy mồ hôi, cắn môi chỉ nhìn chằm chằm Phùng đại phu đang bắt mạch cho Hải Đường.

Phùng đại phu xem bệnh cả buổi, một bên vuốt vuốt chòm râu, một bên mắt hí cười: “Tẩu tử Kim gia, tình trạng mấy ngày nay của con dâu bà đều là triệu chứng bình thường, không cần lo lắng, mang thai thời kỳ đầu có lẽ còn chưa thích ứng.” Ông chuyển hướng hỏi Hải Đường, “Có cảm thấy thường hay buồn nôn, ngày thường thích ăn đồ chua hay cay gì không? Có nhiều thứ phải kiêng ăn lát nữa ta nói cho bà bà cô biết, thai ba tháng đầu phải thận trọng, chính mình phải chăm sóc tốt thân thể nghỉ ngơi nhiều, nếu có cái gì không khỏe, kêu Kim Sinh tới tìm ta là được rồi.”

Một mình ông nói liên miên cần nhả một đống, nương Kim Sinh ở bên cạnh vui vẻ ra mặt, bà dù sao cũng đã là mẹ của ba đứa con rồi, mấy ngày nay nhìn thấy tình trạng của Hải Đường, trong lòng đã sớm biết. Lúc này nghe Phùng đại phu vừa nói như vậy, liền càng thêm cao hứng, Phùng đại phu nói cái gì bà đều ở một bên vội vàng gật đầu, khách khí đưa Phùng đại phu ra cửa.

Hải Đường và Kim Sinh lại sững sờ tại chỗ, trong nhất thời chưa lấy lại tinh thần.

“Vừa rồi, Phùng đại phu nói...” Hải Đường đứng lên, nhìn Kim Sinh, nhớ tới một ngày nào đó trong đêm hẳn ôm lấy nàng, vuốt bụng của nàng ngửi khí dịu dàng nói, Hải Đường, chúng ta sinh con a... Nàng luôn mơ ước sinh một đứa bé, đứa con của nàng và Kim Sinh.

Thế nhưng, ngày hôm nay thật sự đến rồi, khi đại phu nói cho nàng biết, nàng thật sự mang thai, lại phảng phất không thể tin được.

Muốn cong đuôi mày lên cười, nhưng tâm trạng kích động, nước mắt lại bay vọt ra.

Kim Sinh bắt đầu cũng hoảng hồn, vừa nhìn thấy Hải Đường khóc, vội vàng đi đến đem nàng ôm vào trong ngực, bởi vì vui mừng mà giọng nói mang theo kích động run rẩy, Kim Sinh bưng lấy mặt nương tử hôn một trận, chống đỡ lấy trán của nàng thì thào nói: “Nương tử, nàgcó thai, ta... Ta sắp làm cha, nàng có vui không?”

Vui mừng, tự nhiên là vui mừng, thật giống như mơ ước bấy lâu luôn ôm ấp trong lòng thoáng cái đã thành hiện thực, mừng rỡ cùng kích động tràn đầy trong lòng biến thành một trận mừng như điên.

Kim Sinh một phen ôm lấy Hải Đường, hưng phấn chạy lòng vòng trong phòng, hẳn cao giọng hô: “Thật tốt thật tốt, nương tử nhà ta có thai, ta sắp làm cha!”

Hải Đường cũng vui đến phát khóc, bị hẳn ôm ôm, chỉ cảm thấy hạnh phúc ngập tràn.

Nương Kim Sinh đi vào nhà, thấy bọn họ náo loạn như vậy, vội vàng hắng giọng hô: “Làm cái gì vậy, mau đặt xuống, Hải Đường có thai, không thể làm ầm ĩ như vậy!”

Kim Sinh vừa rồi là nhất thời kích động, lúc này cảm thấy không đúng, vừa bị mẫu thân nhắc nhở như vậy liền biết rõ chính mình ôm nàng quả thực không ổn, cẩn thận để Hải Đường xuống, lại đem nàng đỡ đến bên giường ngồi xuống.

“Nương tử, vừa rồi Phùng đại phu nói, nàng phải điều dưỡng thân thể của mình thật tốt, vậy... Vậy nàng tranh thủ thời gian nằm nghỉ, đừng làm gì nữa.”

Nương Kim Sinh cười nói: “Nhìn một cái, cái thai này ngồi nằm còn chưa nhúc nhích, con đã khẩn trương đến như vậy, hiện tại vừa mới quá trưa, con muốn Hải Đường ngủ, nó cũng ngủ không được.”

“Dạ dạ...” Kim Sinh gãi gãi đầu, hẳn là quá mức kích động, quá mức cao hứng, trong lòng của hắn hận không thể tùy thời tùy khắc canh giữ bên cạnh nương tử cùng nàng đợi đứa con đầu tiên của bọn họ chào đời.

“Được rồi được rồi,” Nương Kim Sinh vừa cười vừa đẩy Kim Sinh đi ra ngoài, “Chúng ta cũng là tổ tiên tích phúc, mới khiến Hải Đường nhanh như vậy đã có thai, hi vọng lần này có thể sinh ra một bé trai, vì Kim gia chúng ta kéo dài hương khói. Con còn lo lắng cái gì, việc vui lớn như vậy buổi tối chúng ta phải chúc mừng một trận cho ra trò, con đi đến lò mổ heo của lão Trương một chuyến, mua chút thịt về, buổi tối nấu cháo, ta lại nấu thêm hai cái trứng gà, để cho Hải Đường bồi bổ thân thể.”

“Dạ!” Kim Sinh đáp được sảng khoái lưu loát, lại lưu luyến nhìn Hải Đường, lúc này mới đi ra cửa.

Nương Kim Sinh đến bên cạnh Hải Đường ngồi xuống, lại dặn dò nàng một phen.

Buổi tối, bên ngoài nổi gió, tuyết cũng lớn hơn. Nương Kim Sinh đã sớm đóng cửa phòng lại, nhóm bếp, một nhà bốn người ngồi trong phòng ấm áp mà cùng nhau ăn cơm tối.

Nương Kim Sinh xưa nay đã thích Hải Đường, đối với nàng cũng tốt, hôm nay biết được nàng mang thai, đối với nàng càng thêm không tầm thường, cái gì ăn ngon đều gấp vào chén Hải Đường, còn có Kim Sinh cũng giống như vậy, sợ nương tử thiếu cái này thiếu cái kia, chính hắn vốn lượng cơm lớn, ăn cũng nhiều, nhưng hôm nay lại lo gấp đồ ăn cho Hải Đường, cơm trong chén hơn nửa ngày mới ăn hết phân nửa.

Tiểu Phúc nhi thấy mọi người đối với Hải Đường đột nhiên vô cùng nhiệt tình, liền cũng tham gia náo nhiệt, bắt đầu động khởi chiếc đũa gấp cái này cái kia cho Hải Đường, không đầy một lát trong chén Hải Đường đã chất ột núi nhỏ đồ ăn.

Vượt bụng của mình, Hải Đường vẫn còn hơi giật mình không thể tin được, như thế nào bỗng nhiên ngay lúc đó, ở trong cơ thể của nàng lại có thêm một sinh mệnh nhỏ, cũng sẽ hô hấp, cũng có tim đập.

Từ nay về sau không chỉ là một người, ở trong thân thể của nàng, còn có một sinh mệnh khác, loại cảm giác vui sướng lần đầu được làm nương, cho tới bây giờ nàng chưa từng cảm nhận qua.

Đột nhiên có một loại xúc động, muốn cùng tiểu bảo bối trong bụng trò chuyện, cũng muốn hỏi nó, lúc này ở trong bụng nương cảm thấy như thế nào?

Trong đầu cũng không khởi bắt đầu tưởng tượng hình dạng của nó, nó sẽ giống Kim Sinh nhiều hay là giống mình nhiều hơn?

Nếu là bé trai, tự nhiên giống Kim Sinh tốt hơn, nhưng nếu là bé gái, nếu giống như hân tráng kiện sẽ có thể thiếu đi mềm mại đáng yêu, vừa nghĩ tới chuyện này, Hải Đường nằm ở trên giường gạch nhện không được liền “Phốc phốc” bật cười lên.

Kim Sinh vừa vặn tiến đến, còn bưng một chén súp táo đỏ nóng hổi, dặn dò Hải Đường mau chóng uống.

Lại thấy nàng ngồi một mình ở đằng kia xuất thần cười ngây ngô, liền hỏi: “Nương tử, vừa rồi nàng cười gì vậy?”

Hải Đường nghiêng nghiêng đầu, cố ý nói: “Ta không nói cho chàng biết.”

Vừa rồi nương Kim Sinh gọi con trai tới, đại khái cũng là dặn dò mấy thứ, lúc này mới trở về phòng.

Hải Đường ôm đầu gối ngồi ở trên giường gạch, ngoắc hẳn lại hỏi: “Vừa rồi nương gọi chàng qua đó, đã nói gì với chàng?”

Không biết là do ánh nến, hay là hẳn thật sự xấu hổ, trên mặt rõ ràng đỏ lên, nói quanh co: “... Cũng không có gì... , bất quá là mẫu thân dặn dò vài câu thôi.”

Hải Đường không buông tha: “Nương đã dặn dò cái gì, chàng nói ta nghe được không?”

Kim Sinh mượn cớ nói phải lấy thêm chăn cho Hải Đường, nhưng Hải Đường lôi kéo tay của hắn, kéo một cái lại đem cả người hắn đều túm đến trên giường gạch.

Trọng tâm Kim Sinh không vững, liền dề lên người Hải Đường , vội vàng định đứng dậy: “Nương tử, ta có đề nài không? Có đề trúng con của chúng ta không?”

Hải Đường thuận thế ôm lấy cổ của hắn, bủm môi nói: “Ta không có việc gì, chàng mau nói cho ta biết, vừa rồi nương đã nói gì với chàng?”

26. Chương 26: Thân Phận Hải Đường. . .

Hải Đường thuận thế ôm lấy cổ Kim Sinh, bủm môi nói: “Ta không có việc gì, chàng mau nói cho ta biết, vừa rồi nương đã nói gì với chàng?”

“... Cũng không có gì, ” Hai tay Kim Sinh chống thân thể mình, tận lực không dè nặng Hải Đường, giữa hai phu thê vốn cũng không có gì khó nói, huống chi vừa rồi mẫu thân đã nói với hẳn cũng có liên quan tới hai người bọn họ, “Vừa rồi nương nói, Kim gia chúng ta từ đời thái gia gia đã là nhất mạch đơn truyền, hôm nay nài có con, càng là việc vui lớn. Nương dặn dò ta phải cẩn thận chiếu cố thân thể nài, nếu nài có chỗ nào không thoải mái, muốn ăn cái gì, muốn cái gì thì phải nói với ta, nhà chúng ta mặc dù không phải giàu có như người ta, nhưng nhất định sẽ làm cho nài và con đều kiện kiện khang khang. Ta cũng đã nghĩ, hôm nay khẩu vị nài không tốt, cần phải bồi bổ nhiều. Đợi mấy ngày nữa thời tiết tốt lên, ta sẽ đi lên núi một chuyến, săn thú như gà rừng các thứ đem về, mấy thứ đó rất bổ dưỡng.”

Hải Đường ánh mắt dịu dàng nhìn qua trượng phu, nghe hẳn nói từng câu từng chữ, không nhanh không chậm, trong tiếng nói tràn đầy sủng nịch yêu mến, nghe đến lòng cũng muốn mềm nhũn ra.

“Còn có cái gì... ?”

Kim Sinh cúi thấp đầu, ghé bên tai Hải Đường, nói nhỏ: “Còn có mẫu thân dặn dò ta, hiện tại nài đã có thai rồi, chúng ta... Chúng ta không thể giằng co như trước được, như vậy... Đối với đứa nhỏ không tốt...” Dù hẳn là một đại nam nhân, nói càng về sau, thực sự nhẹn không được nổi lên xấu hổ.

Có lẽ lúc trước bọn họ ở trong phòng làm âm ỉ, tiếng vang hơi lớn, nương Kim Sinh mặc dù ở phòng cách vách, xem chừng cũng nghe không ít đi, nên lúc này mới dặn dò một câu như vậy.

Lúc đầu Hải Đường còn chưa hiểu ý của hẳn, càng về sau nghe hiểu rồi, mặt cũng chợt thoáng đỏ lên, dăm vào ngực hẳn một cái sảng giọng: “Nương cái gì cũng biết, thật đúng là xấu hổ chết được.” Nài nghiêng đầu, ngón tay xẹt qua trước ngực Kim Sinh, hỏi, “Chàng làm đã quen, muốn chàng nhịn lâu như vậy, thật sự có thể sao?”

Kim Sinh từ lúc thành thân với Hải Đường đến nay, đã thể nghiệm cảm giác mây mưa liền ăn tủy trong xương mới biết liêm nó cũng ngon, nhất là nương tử nhà mình mềm mại đáng yêu như vậy, đích thật là làm hẳn lưu luyến quên về, trong một tháng thường thường phải nháo mấy lần. Trước khi thành thân nương Kim Sinh đã giao cho Hải Đường một quyển sách nhỏ, bên trong vẽ hơn mười mấy tư thế, hai người cũng cơ hồ đều nếm thử hết rồi.

Kim Sinh vốn cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng nghe mẫu thân vừa nói, mới biết được thì ra nữ nhân mang thai cần chú ý nhiều như vậy, cái này cũng không được cái kia cũng không được, mọi thứ đều phải chú ý, mọi chuyện đều phải để bụng, tới khi đứa nhỏ thuận lợi sinh ra mới xem như thở phào một hơi!

“Chỉ cần có thể tốt cho thân thể nương tử, ta tự nhiên sẽ làm được. Từ đêm nay bắt đầu, ta sẽ nghiêm chỉnh ngủ ở bên cạnh nài, chỉ cần ôm nài, không làm thêm bất kỳ hành động nào, được không?”

Hải Đường nghe hẳn mọi chuyện đều vì chính mình suy nghĩ, trong lòng rất ấm áp, ôm lấy cổ Kim Sinh ở trên môi của hắn ăn xuống một nụ hôn nhẹ nhàng ngọt ngào.

Đêm nay, Kim Sinh không chỉ nghiêm chỉnh, phải nói là cẩn thận từng li từng tí, cả đêm luôn quan tâm nhất cử nhất động của Hải Đường. Sợ nàng có cái gì không khỏe, lại lo lắng buổi tối nàng có cần cái gì không.

Đêm đông lạnh, Hải Đường lại sợ lạnh, cả người liền co rúc ở trong lòng Kim Sinh, hắn ôm nàng thật chặt, muốn đem thân nhiệt trên người sưởi ấm nàng.

Hôm nay, hắn thật cao hứng, ôm Hải Đường lẳng lặng ngủ, Kim Sinh tràn đầy vui sướng, hắn sắp làm cha. Cho tới bây giờ hắn cũng không dám tưởng tượng tất cả chuyện này, thế nhưng Hải Đường đột nhiên xuất hiện, nàng đã thay đổi cái nhà này, mặc kệ người khác nói cái gì, trong lòng hắn biết rõ, hạnh phúc như vậy là đáng giá hắn dùng toàn bộ tánh mạng của mình bảo vệ!

Ở biên giới hai nước Tây Uyển quốc và Hoa Triều quốc, có một trấn nhỏ gọi Hoa Tây trấn. Thị trấn nhỏ vô cùng đặc thù, nó vị trí giao giới hai nước, kéo dài qua Tây Uyển cùng Hoa Triều, trong trấn nhỏ này, một nửa phía nam thuộc về lãnh thổ Hoa Triều quốc, một nửa phương Bắc là thuộc về Tây Uyển quốc, trên đường ranh giới này có một khách điểm kỳ lạ gọi là “Nam Lai Bắc Vãng”, cũng bị phân cách như vậy, thí dụ như người là khách nhân ở phòng chữ thiên () số một, người nằm ở trên giường, như vậy nửa người trên ngay tại Hoa Triều quốc, mà nửa người dưới lại thuộc Tây Uyển quốc.

Nhắc tới cũng vô cùng thú vị, bất quá thị trấn nhỏ này tuy là giao giới hai nước, hai nước mấy năm liên tục chinh chiến, tự nhiên cũng là nhận lấy không ít liên quan, nhưng tính tình của dân chúng trên thị trấn ngược lại đều không màng danh lợi, dù cho cả ngày chịu đựng khói lửa hỏa lực tấy lửa, nhưng cũng không có ảnh hưởng cuộc sống của bọn họ.

Ở khách điểm Nam Lai Bắc Vãng trong phòng chữ thiên số 1, đêm nay tiến vào hai hán tử áo lam.

Lý Uy và Liên Xa, từ lúc bọn họ ở Viêm Lương Sơn gặp được Hải Đường về sau, đã định vội vã từ Tây Uyển trở về Hoa Triều quốc, chỉ là chiến sự chấm dứt không lâu, các tòa thành Tây Uyển trấn thủ rất nghiêm ngặt, bọn họ cẩn thận từng li từng tí mới cuối cùng trở lại được nơi này.

Càng hướng về phía Nam khí trời càng ấm áp, tuy bây giờ đang ở kề bên Tây Uyển một đất nước băng tuyết tung bay lớn, thế nhưng khí hậu Hoa Triều quốc vẫn ôn hòa, hoa tươi nở rộ.

Ngày mai, bọn họ phải vào thành, nhưng đêm nay hai người ai cũng ngủ không yên, liền trò chuyện trên trời dưới đất.

“Phó tướng, ngày mai phải đi gặp tướng quân rồi, không biết thương thế của tướng quân thế nào rồi.”

Lý Uy nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, trả lời: “Thân thể tướng quân khoẻ mạnh, võ nghệ cao cường, mấy vết thương kia nhất định không có việc gì. Ta chỉ lo lắng sau khi tướng quân biết Hải Đường nương tử kia, không biết sẽ là phản ứng như thế nào.”

“Cô gái gọi Hải Đường khẳng định là A Mạn tiểu thư không sai được, tướng mạo, ngữ khí nói chuyện đều cực kỳ giống nhau, ta đoán có lẽ là A Mạn tiểu thư ở trong lần chiến sự kia đã bị thương, lúc này mới không nhớ ra được gì.” Liên Xa đã từng chịu ân của Lăng Mạn, hắn cảm giác mình tuyệt sẽ không nhận lầm.

“Ai, cho dù là vậy thì như thế nào?” Lý Uy thở dài, tướng quân vốn đối với A Mạn tiểu thư là một bên tình nguyện mà thôi, hôm nay nàng cái gì cũng không nhớ rõ, còn gả cho tên thôn phu thô lỗ kia, nếu chúng ta đem những chuyện nói cho tướng quân, người nghĩ tướng quân sẽ như thế nào?”

Liên Xa ngẩn người, nếu Dung Tú Thần biết đây tất cả chỉ sợ lúc đó sẽ nổi giận, hắn trời sinh tính tình cao ngạo, lại rất yêu Lăng Mạn. Đã từng hai lần đến Lăng phủ cầu thân đều bị cự tuyệt, trong lòng vết thương đã sớm chồng chất, nếu hắn biết Lăng Mạn gả cho người khác, chỉ sợ sẽ không để ý thương thế của mình, lập tức đi Tây Uyển quốc đến thôn Phúc Duyên kia...

Sau đó... Thật sự là không dám nghĩ tiếp....!

“Liên Xa, ngày mai chúng ta trở lại Hoa Triêu, chuyện của A Mạn tiểu thư tạm thời đừng nói cho tướng quân biết, chúng ta trước đi đến phủ của lão tướng quân, báo cho ông ấy biết, xem lão tướng quân có ý gì.”

Lão tướng quân chính là Lăng Sùng, là hộ quốc đại tướng quân của Hoa Triêu quốc, ông nội của Lăng Mạn. Không chỉ thế, trấn hải tướng quân Dung Tú Thần cũng là một tay ông nuôi lớn, giáo bảo, trước đem chuyện của Hải Đường nói cho ông biết, đó cũng là lẽ thường.

Hai người thương lượng thỏa đáng về sau, sáng sớm ngày thứ hai đã thu thập xong hành trang tiếp tục lên đường, chỉ qua nửa ngày, sau giờ Ngọ, cũng đã trở về phủ của hộ quốc tướng quân.

Lăng Sùng tuổi tác đã cao, chức hộ quốc tướng quân hiện tại cũng không chỉ là danh hiệu mà thôi, ông sớm đã không hỏi chuyện triều chính, càng đừng đề cập đến binh đánh giặc.

Dưới gối ông vốn có một đứa con, nhưng trong một lần chiến sự đã mất mạng, sau đó con dâu cũng đi theo, chỉ còn lại có A Mạn là một đứa bé vừa sinh ra. Cũng bởi vì chuyện này, từ đó về sau Lăng Sùng không còn hào hứng đi quản mấy chuyện chiến sự nữa, ông đem A Mạn mang theo bên người, từ nhỏ tự mình nuôi dạy, đối với nàng cực kỳ sủng ái.

Mà chiến sự năm đó, ngoại trừ cướp đi tánh mạng con trai Lăng Sùng ra, một nhà phó tướng dưới tay ông đều tử vong, để lại Dung Tú Thần lúc đó chỉ là một bé trai bốn tuổi, Lăng Sùng nghĩ hẳn là trung lương, lại không có người chiếu cố, liền đưa hắn về nuôi dưỡng trong phủ, làm bạn với A Mạn.

Dung Tú Thần so với A Mạn lớn hơn 4 tuổi, từ nhỏ đã như ca ca chiều cố nàng. Hai người cùng nhau đọc sách viết chữ, cùng nhau chơi đùa, cảm tình rất tốt.

Dần dần lớn lên về sau, Dung Tú Thần càng thêm tuần tú cường tráng, hẳn xưa nay lại là người cực kỳ thông minh, đọc một lượt binh thư đã có thể học thuộc, Lăng Sùng thấy hẳn là hạt giống tốt, liền tiến cử cho hoàng đế Hoa Triêu, quả nhiên không phụ kỳ vọng, Dung Tú Thần tuổi còn trẻ đã ở trong quân doanh lập được công lao hãn mã, rất nhanh đã được hoàng đế coi trọng, mười tám tuổi năm đó liền nhận chức tướng quân, dẫn binh đánh Tây Uyển quốc.

Lý Uy và Liên Xa đều là tướng lĩnh trong quân Dung Tú Thần, hôm nay bọn họ đột nhiên một mình đến thăm phủ hộ quốc tướng quân, Lăng Sùng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn hạ lệnh để cho hai người vào.

Tuổi của ông đã lớn, nhất là cuộc chiến ở Vọng Pha, cháu gái bảo bối của ông A Mạn mất tích, ông càng già nhanh, râu tóc đã đổi sang màu hoa râm, Lý Uy và Liên Xa vừa thấy thần thái của Lăng Sùng lão tướng quân như vậy cũng cảm thấy thương cảm, nhưng lại không biết nên nói cái gì an ủi mới tốt.

“Các người là người trong quân của Tú Thần, như thế nào chạy đến chỗ ta?” Lăng Sùng nhìn hai người hỏi.

Lý Uy không dám giấu diếm, liền một năm một mười kể lại chuyện hẳn và Liên Xa ở Tây Uyển quốc thôn Phúc Duyên gặp được A Mạn tiểu thư cho Lăng Sùng biết.

Ông vừa nghe, tay đặt trên gối gần không được kích động run rẩy, từ trước đến nay lão tướng quân kiên nghị, trong lúc nhất thời trong mắt lại hiện lên một chút nước mắt óng ánh.

Ông cho rằng A Mạn đã chết, ông cho là mình sẽ không còn được gặp lại cháu gái bảo bối của mình nữa, không nghĩ tới... Không nghĩ tới A Mạn thật sự còn sống trên nhân gian a!

“A Mạn... Các người nhìn thấy, quả thật là A Mạn?” Lão tướng quân giọng nói run run hỏi.

Lý Uy không dám đánh cược, chỉ là nói: “Hồi bẩm lão tướng quân, cô nương kia lớn lên giống A Mạn tiểu thư như đúc, hơn nữa cử chỉ lời nói đều không giống như một người thôn phụ bình thường. Thôn Phúc Duyên gần Vọng Pha, có lẽ lúc trước trong chiến sự kia đã có người cứu được A Mạn tiểu thư, chỉ là cô ấy đã không còn nhớ rõ chuyện lúc trước.”

“Đã như thế, các người vì sao không đem nó trở về?”

Lý Uy cúi đầu trả lời: “Lão tướng quân, không phải là thuộc hạ không muốn mang A Mạn tiểu thư về, mà là... Mà là cô ấy đã gả ột thợ rèn trong thôn Phúc Duyên. Thuộc hạ một là không xác định hoàn toàn, hai lại sợ dùng sức mạnh mạo phạm A Mạn tiểu thư, lúc này mới cùng Liên Xa thương lượng, trước về báo cáo tình huống, để cho lão tướng quân và Đại tướng quân làm chủ.”

Lăng Sùng thở dài một hơi, cháu gái vốn còn sống đã làm ông thập phần vui sướng, nhưng nghe nàng đã gả ột thợ rèn trong thôn, lập tức lòng liền trầm xuống.

Nàng là thiên kim Hoa Triều quốc, có ký hiệu Hải Đường của thánh nữ, nàng lại... Gả ột tên thợ rèn? !

“Chuyện này lão phu đã biết, các người lui ra đi.”

Lý Uy lên tiếng, nhưng người vẫn chưa động.

“Còn có việc gì?”

“Lão tướng quân, về phía Đại tướng quân...”

Đúng vậy a, Dung Tú Thần tuy là một nam nhân đội trời đạp đất, là Đại tướng quân Hoa Triều quốc, nhưng hắn cũng là một hạt giống si tình, trong đầu chỉ có một mình A Mạn.

Mặc dù hắn hai lần cầu thân đều bị cự tuyệt, nhưng có lòng kiên định, hắn tin tưởng một ngày nào đó nhất định có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ của A Mạn.

Nếu hắn biết hôm nay A Mạn gả ột người không bằng mình, tâm tình không biết sẽ là ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn) như thế nào.

Lăng Sùng nghĩ nghĩ, nói với Lý Uy: “Mà thôi, ta đi với các người một chuyến, hắn phải được biết chuyện này, để ta tới khuyên hắn thì tốt hơn.”

27. Chương 27: Kim Sinh Không Có Về Nhà

Phủ tướng quân trấn hải Hoa Triều quốc và Lăng phủ cách nhau không xa, lúc trước thời điểm hoàng đế Hoa Triều ban thưởng phủ đệ, Dung Tú thần không có yêu cầu khác, chỉ cần sát bên Lăng phủ là được.

Lăng Sùng cả xe ngựa đều không có chuẩn bị, trực tiếp đi bộ qua, không đầy một lát đã đến.

Dung Tú Thần từ nhỏ vốn mất đi chỗ dựa, cũng không có song thân, mặc dù sau này chính mình đã có phủ đệ, nhưng hắn vẫn không thích có nhiều người ở bên hầu hạ, bởi vậy trong phủ hạ nhân cũng không nhiều.

Trận chiến ở Vọng Pha cực kỳ thảm thiết, Dung Tú Thần thân bị trọng thương, nếu không như thế hắn đã không trở lại Hoa Triều quốc, nằm trên giường mấy tháng.

Hắn nghe được hạ nhân bẩm báo nói là lão tướng quân Lăng Sùng đến, mặc dù vết thương trên người chưa khỏi hẳn, vẫn cố chống đỡ rời khỏi giường, cung kính hướng Lăng Sùng hành lễ.

“Tú Thần, con đang bị thương, không cần nhiều lễ tiết như vậy.” Lăng Sùng xem hắn như con cháu nhà mình, lần này bị thương nặng như vậy, trong lòng của ông cũng một mực đều nhớ kỹ.

Dung Tú Thần thấy Lý Uy và Liên Xa theo ở phía sau, không khỏi nhíu nhíu mày ngồi xuống hỏi: “Ta không phải phái các người ở lại Tây Uyển tìm tung tích A Mạn tiểu thư sao, sao trở về rồi? Có phải có tin tức gì không?”

Dung Tú Thần phong thái trác tuyệt, chỉ là tính cách hơi cao ngạo quái gở, nhất là ở trong quân, cũng là người nói một không hai, Lý Uy xưa nay có chút sợ hắn, nghe hắn hỏi chuyện này, nhất thời nói quanh co, không biết nên trả lời thế nào mới tốt.

Lăng Sùng cũng hiểu rõ tính tình hắn, biết hắn mấy ngày này tuy người nằm trên giường bệnh, nhưng trong lòng luôn nhớ tới A Mạn. Cũng là tạo hóa trêu người, hắn mặc dù ngàn tốt vạn tốt, nhưng A Mạn với hắn lại không hợp, bởi vậy hai lần cầu thân đều bị cự tuyệt.

“Tú Thần, hai người bọn họ ở Tây Uyển ngây người thời gian dài như vậy, cũng thăm dò được một ít tin tức. Ông biết con rất để ý A Mạn, trận chiến kia, đánh thảm liệt như vậy, thời gian lâu như vậy, ông vốn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại đứa cháu gái này nữa, hôm nay chỉ cần nó còn sống, ông c đã rất hài lòng.”

“A Mạn đương nhiên còn sống, ” Dung Tú Thần thủy chung đều tin tưởng điểm này, lúc trước đánh xong trận, hắn được thủ hạ mang đi, đã từng phái người quét dọn chiến trường lại một lần, cũng không tìm được thi thể Lăng Mạn, vì thế hắn chắc chắn nàng nhất định không chết.

“Ông nội, hôm nay ông tới tìm cháu, có phải muốn nói cho cháu biết tin tức A Mạn hay không? Có phải đã tìm được muối ấy rồi, muối ấy ở đâu?” Hần nhất thời kích động, làm động tới vết thương trên người, lập tức đau đớn, ho lên.

“Lý Uy vừa nói, ở Tây Uyển trong một thôn trang nhỏ phụ cận Vọng Pha đã gặp được một người tướng mạo giống hệt A Mạn, chỉ có điều... Chỉ có điều vẫn không thể xác định đó có phải A Mạn không. Hôm nay hai nước vừa mới ngưng chiến, chúng ta cũng không thể giống trống khua chiêng mà đi vào Tây Uyển, theo ý ông, trước hết phải ít người đi tìm hiểu một phen, đem A Mạn mang về.” Lăng Sùng vừa nói vừa nhìn về mặt Dung Tú Thần, thời điểm nghe nói có một người rất giống A Mạn, khuôn mặt kia lập tức trắng đi, cũng không để ý vết thương trên người, nói, “A Mạn quả nhiên vẫn còn ở Tây Uyển, cháu muốn đi tìm muối ấy.”

“Tú Thần, cháu là trấn hải tướng quân Hoa Triều quốc, tùy tiện đến Tây Uyển, nếu phát sinh chuyện gì không tốt thì sao? Ông biết cháu rất nhớ A Mạn, nhưng mà mọi chuyện vẫn phải lấy đại cục làm trọng.” Trong lòng Lăng Sùng mình cũng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức tự mình đến thôn Phúc Duyên kia đi tìm cháu gái bảo bối của mình, nhưng trong lòng của ông rất rõ ràng cái gì nhẹ cái gì nặng, huống chi thân phận của đối phương còn không hiểu rõ lắm.

Nàng từ nhỏ đã Thánh nữ học thuộc lòng binh thư Hoa Triều quốc, là hòn ngọc quý trên tay Lăng Sùng, là người trong lòng Dung Tú Thần tâm tâm niệm niệm một mực ghi nhớ.

Thân phận nàng đặc thù miễn cảm như vậy, chỉ có thể âm thầm làm việc, một khi bị phát hiện, chỉ sợ hậu họa vô cùng.

Tin vui Hải Đường có thai rất nhanh đã truyền khắp thôn, không tới hai ngày, Kim Ngọc trở về nhà nương để, mang theo chút ít bánh trứng gà chính mình làm nói là cho tẩu tử ăn.

Kim Ngọc gả cho Chu Thắng, cuộc sống coi như trôi qua không tệ, nàng vừa đến, liền vào trong phòng cùng Hải Đường hai người tâm sự.

Nữ tử có thai rốt cuộc nhìn có chút khác biệt, tuy bụng Hải Đường bắt quá mới hơn hai tháng, còn chưa lộ ra, nhưng trên mặt tràn ngập vui sướng hân hoan không che giấu được.

Kim Ngọc hỏi: “Tẩu tử, tẩu nói uội nghe một chút, trong bụng có đứa nhỏ sẽ có cảm giác gì? Nó... nó có quấy nhiễu tẩu hay đá tẩu không?” Kim Ngọc hai mắt lóe sáng, phảng phất hết sức tò mò, lại mang theo chờ mong.

Hải Đường cười cười: “Muội muội gốc, lúc này mới mang thai, đứa nhỏ còn chưa thành hình, làm sao có thể quấy nhiễu hay đá? Phải chờ thêm thời gian nữa, mới có thể làm ầm ĩ ở bên trong!”

Kim Ngọc hâm mộ đặt tay lên bụng Hải Đường, nhẹ nhàng vuốt ve nói: “Tẩu tử, cảm giác có con nhất định là rất đặc biệt a. Ngẫm lại thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nhà chúng ta sắp có thêm một đứa nhỏ, muội cũng sắp làm cô cô rồi.”

Hải Đường lôi kéo tay Kim Ngọc, ôn nhu nói: “Hâm mộ cái gì, muội và Chu Thắng cũng sẽ sinh một đứa. Lại nói tiếp trong lòng của tẩu tuy vui mừng, nhưng vẫn còn có chút thấp thỏm không yên, mỗi ngày nằm ở trên giường liền không nhịn được nghĩ đứa nhỏ sinh ra sẽ có bộ dạng như thế nào, là giống tẩu nhiều, hay là như ca ca của muội nhiều hơn?”

Kim Ngọc nghiêng đầu cười: “Dĩ nhiên giống tẩu tử tốt hơn, giống đại ca sẽ không đẹp như vậy.” Nàng trừng mắt nhìn, ngó vào bên cạnh Hải Đường, hỏi, “Tẩu tử, kỳ thật muội có một chuyện luôn muốn hỏi tẩu. Tẩu xinh đẹp như vậy, vì sao lại coi trọng ca muội? Tẩu rất cuộc... Là nhìn trúng huynh ấy cái gì?”

“Ai nói tẩu coi trọng huynh ấy, tẩu là được huynh ấy nhặt về làm nương tử...” Khóe miệng Hải Đường kéo ra mỉm cười, cố ý cùng Kim Ngọc trêu đùa.

Kim Ngọc cũng không tin nàng nói, thời điểm nàng còn ở trong nhà, Kim Sinh cùng Hải Đường hai người ở chung thế nào nàng đều nhìn thấy rõ ràng, nếu Hải Đường không phải thật tâm thích đại ca, làm sao cá nước lại hài hòa như vậy, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua cùng mật ngọt bình thường?

Nàng kéo tay Hải Đường bắt đầu khấn cầu: “Tẩu tử tốt, tẩu tử xinh, tẩu tử nói uội nghe một chút đi, muối cam đoan không nói cho người khác biết!”

“Cũng không có gì khó nói.” Hải Đường hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy Kim Sinh, lúc đó trong đầu nàng trống rỗng, nàng bị ném ở một mảnh tàn phá trên sườn núi, nàng không biết mình là ai, cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Tại thời điểm nàng cô đơn bất lực nhất, là Kim Sinh xuất hiện ở trước mặt nàng, công nàng chạy qua chạy lại Vọng Pha.

Giữa người và người phảng phất chính là một loại từ trường kỳ quái, hoặc nói tất cả đều là ý trời, Kim Sinh mặc dù chỉ là một người thợ rèn bình thường ở thôn Phúc Duyên, nhưng không biết vì sao lần đầu tiên Hải Đường nhìn thấy hắn, lúc nằm ở trên lưng của hắn, liền có một loại cảm giác nói không rõ.

Hình như là cảm giác có thể làm cho lòng người bình yên lại, vô cùng an tâm.

Có lẽ chính là vì loại cảm giác đặc biệt này, nên vào thời điểm Hải Đường không còn đường nào để đi, vui vẻ đáp ứng gả cho Kim Sinh.

“Ca của muối là người tốt,” Hải Đường vừa nói, trên mặt vừa lộ ra ý cười, “Huynh ấy làm người thành thật, lại là một người con trai hiếu thuận. Thật ra nữ nhân lập gia đình thoát nhìn giống như phải chọn chọn lựa lựa, nói cho cùng vẫn là cảm giác trong lòng người có nguyện ý hay không, cũng giống như muối và Chu Thắng là tình cảm từ nhỏ ở cùng một chỗ lớn lên, mà tẩu và đại ca muối chính là bèo nước gặp nhau nhưng cũng là tình cảm tim đập thành thịch. Huynh ấy là người đội trời đạp đất, mặc dù chỉ là thợ rèn, không thể nói sự nghiệp gì lớn, nhưng lại cần cù tiết kiệm, tâm địa thiện lương. Huynh ấy hiếu kính với nương, lại đối với muối và Phúc nhi vô cùng tốt, sau khi lấy tẩu về đối đãi với tẩu cũng là không có hai lời. Muối muối, tuy tẩu không nhớ rõ chuyện lúc trước, nhưng loáng thoáng vẫn thường xuyên có thể nhìn thấy một ít hình ảnh vụn vặt, có lẽ lúc trước tẩu từng có một ít gặp gỡ đặc biệt. Nhưng tẩu đã gả cho Kim Sinh, làm nương tử của huynh ấy về sau tẩu đã không muốn suy nghĩ tiếp nữa, bây giờ có thể an nhàn vui vẻ ở bên cạnh huynh ấy, cùng huynh ấy trải qua cuộc sống gia đình sơn thôn tạm ổn, tẩu đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.”

Nàng không biết hôm nay trong lòng vì sao có rất nhiều cảm khái ở trước mặt Kim Ngọc liền nói ra hết, có lẽ là bởi vì trong lòng kích động của lần đầu làm mẫu thân, hoặc bởi vì những lời này đều phát ra từ đáy lòng, sớm muốn biểu đạt.

Cuộc sống như vậy, việc vặt từng ly từng tý trong nhà như tia nước nhỏ, thảng trước dưới đèn ân ái ái như trong mật thêm dầu, nàng cảm thấy cuộc sống như vậy rất hạnh phúc, mỗi ngày trôi qua cùng Kim Sinh cũng đều an ổn.

Từ lúc Hải Đường có thai, Kim Sinh ngoại trừ ở lò rèn ra, có đôi khi còn vác cung tên đi săn. Có khi là mấy con gà rừng, sơn tước, có khi cũng có thỏ rừng, trở về hoặc là hầm cách thủy, hoặc là nấu canh, bồi bổ thân thể cho Hải Đường.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Hải Đường thường khuyên hắn không cần đi nữa, gió tuyết quá lớn, nếu vạn nhất gặp dã thú sẽ không tốt.

Kim Sinh trong miệng mặc dù đáp ứng, nhưng nghĩ tới thân thể của nương tử và đứa con trong bụng nàng, dù thời tiết càng ngày càng xấu vẫn không quan tâm hướng trong núi sâu đi đến.

Hôm nay, trời lại rơi đầy tuyết, phủ kín mặt đất nóc nhà phảng phất muốn đè sập nóc nhà xuống. Nương Kim Sinh sớm đã ở trong phòng nhóm lửa sưởi ấm, cửa sổ hé hở, “Tê tê” tiếng gió một tiếng lại một tiếng sắc nhọn chui vào trong, cảm một tấm ván gỗ mỏng che tại phía trước cửa sổ mới xem như khá hơn một chút.

Trên bàn đồ ăn đã bung lên lâu rồi, thời tiết vốn rất lạnh, cũng sớm đã nguội lạnh. Cái bụng Tiểu Phúc nhi đói kêu lên ọt ọt ọt ọt, thế nhưng Kim Sinh vẫn chưa về, nàng liền cũng hiểu chuyện không có âm ỉ la hét nói muốn ăn cơm, chỉ là một mực cố chịu đựng.

Hải Đường trong lòng cũng lo lắng, tuy nói bên ngoài thời tiết không tốt, dựa theo trước kia, bất kể trong tiệm có bận cỡ nào cũng nên trở về rồi. Nương Kim Sinh chà xát tay chân ở trước cửa đi tới đi lui, trong

miệng không ngừng phàn nàn: “Đứa nhỏ này sao hôm nay về muộn như vậy, đến lúc này còn chưa có trở lại? Sẽ không phải... Gặp chuyện gì đi nha...”

Hải Đường lôi kéo bà bà ngồi xuống: “Nương, nương và Phúc nhi ăn cơm trước đi, con đi tiệm thợ rèn nhìn một cái, có lẽ hôm nay công việc nhiều, nên về trễ.”

Nàng vừa nói vừa ở trong góc phòng cầm một cây dù muốn đi ra ngoài. Nương Kim Sinh sao có thể để cho nàng đi ra ngoài, vội vàng ngăn lại nói: “Hiện tại con đã là người có thai, nên nghỉ ngơi ở nhà cho tốt, nương đi tiệm thợ rèn tìm nó.”

“Nương chớ coi thường con, con đâu phải người được chiều chuộng cả cửa cũng chưa từng ra?” Hải Đường cười lại ản nương Kim Sinh ngồi xuống, “Con đi tiệm thợ rèn xem một chút, rất nhanh sẽ về. Nương với Phúc nhi ăn cơm trước đi, nương yên tâm, trên đường đi con nhất định sẽ cẩn thận!”

Nàng một bên nói, một bên đã đi ra khỏi phòng. Nương Kim Sinh ngăn nàng không nổi, nghĩ đến Hải Đường thông minh lanh lợi, đây đến tiệm thợ rèn cũng không xa, có lẽ không có gì trở ngại, lại thấy Phúc nhi thật sự đói bụng đến buồn bã ỉu xiu rồi, liền đứng dậy đem đồ ăn hâm nóng lại, lấy ra một ít cho Phúc nhi ăn trước.

Nương Kim Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ ngóng trông hai người bọn họ có thể nhanh chóng trở về.

Cảnh ban đêm mênh mông, gió tuyết từng cơn.

Hải Đường một bước sâu một bước cạn đạp tuyết đi tới tiệm rèn Kim Sinh làm, gió như đao băng cắt lên tay nàng, lạnh được đến nước mắt cũng sắp chảy ra.

Nàng chỉ hi vọng lúc đi đến tiệm thợ rèn, có thể nhìn thấy bên trong một chút ánh sáng của ngọn đèn...

28. Chương 28: Gió Tuyết Về Đêm

Hải Đường một bước sâu một bước cạn đi trên mặt tuyết, phát ra tiếng kéo kẹt kéo kẹt, hai cánh tay ở trong gió tuyết đông lạnh sắp mất đi tri giác.

Trong lò rèn còn có một tia sáng của ngọn đèn dầu yếu ớt, tâm Hải Đường đang treo cao rốt cục buông xuống một chút, nàng đi tới trước cửa hô: “Kim Sinh, Kim Sinh, chàng có ở bên trong không?”

“Ồ, là nương tử Kim gia, Kim Sinh đã về từ sớm rồi, giờ còn chưa trở về nhà sao?” Mở cửa chính là Tiêu đại thúc, ông vừa thu dọn xong đồ vật bên trong, cũng đang chuẩn bị đi về. Hải Đường nghe xong, lập tức bối rối, vội vàng hỏi: “Kim Sinh đi rồi, thế nhưng huynh ấy vẫn chưa về...”

“Còn chưa trở về?” Tiêu đại thúc nhíu nhíu mày, nhớ tới buổi chiều lúc Kim Sinh rời đi giống như cầm theo cung tên cùng cây đao nhỏ, nhân tiện nói, “Ai nha, đừng nói là tiểu tử này lên núi đi săn a, nhưng hôm nay gió tuyết lớn như vậy, hẳn tiểu tử ngốc này... Thật sự là...”

Tiêu đại thúc vừa nói, Hải Đường nghe được một lòng lập tức trầm xuống, cắn cắn môi, cái gì cũng không có nói, nghiêng đầu sang chỗ khác đạp trên tuyết cũng hướng về phía núi đi.

Tiêu đại thúc ở phía sau hô nàng: “Kim gia vợ, người có thể chậm đã một chút, gió tuyết đại nhanh chút ít trở về đi!”

Hải Đường suốt đường đi vẫn cắn chặt môi của mình. Kim Sinh tên ngốc này, đã nói là đừng có lại lên núi đi săn, huynh ấy như thế nào lại cứ không nghe lời khuyên, trời tối như vậy, gió tuyết lại lớn, huynh ấy rốt cuộc là đang ở đâu?

Trong rừng sâu núi thẳm, tiếng gió càng thêm thê lương, phát ra âm thanh quỷ dị y hệt tiếng khóc nghẹn ngào trong đêm. Nơi như vậy, cho dù là nam nhân trong lòng e rằng cũng sẽ có chút ít sợ hãi, càng đừng nói tới Hải Đường là một nữ nhân. Tuyết rơi trên vai nàng, âm thanh gió đêm một tiếng lại một tiếng vang lên, chính nàng cũng không biết dừng khí từ đâu mà có, cứ như vậy gọi tên Kim Sinh, càng chạy sâu vào trong núi rừng.

Nhưng rừng rậm đen tối này phẳng phất không có điểm cuối cùng, không có ánh trăng, không có bóng người, chỉ có tiếng gió ở bên tai gào thét không ngớt cùng ngẫu nhiên bay vào trong tai tiếng dã thú gầm gú.

Trên người Hải Đường cảm thấy càng ngày càng lạnh, khí lực từng chút từng chút tiêu hao, nàng cố gắng kêu tên Kim Sinh, thế nhưng âm thanh lại càng lúc yếu ớt, mí mắt nặng nề, Hải Đường vịn nhánh cây bên cạnh, cảm giác cả người sắp chổng đờ không nổi, thầm nghĩ phải ngồi xuống, nghỉ một chút, nghỉ một chút...

Trong mộng, chẳng biết tại sao xuất hiện hai nam nhân, mơ mơ hồ hồ, nàng lại nhìn không rõ lắm. Bọn họ đón ánh chiều tà đứng ở trước mặt nàng, đều đưa tay ra.

“Hải Đường, theo ta về nhà.”

“A Mạn, cùng ta trở về.”

Hai người, đồng thời lên nói, sau lưng là vách núi sâu không thấy đáy, nàng nhất định phải lựa chọn một người trước mặt.

Nàng từ từ giơ lên tay của mình, cuối cùng một tia nắng mặt trời chiếu sáng ở phía trên, thoát nhìn hư vô mộng ảo, trong lòng nàng sợ hãi từ trong mộng một mực lan tràn đến hiện thực, đánh rùng mình một cái, lúc này mới tỉnh lại.

“Kim Sinh?” Hải Đường còn cho là mình chưa có tỉnh, vẫn đang nằm mơ! Nàng dựa vào đại thụ, giọng nói suy yếu, người đứng ở trước mặt nàng không phải là Kim Sinh nam nhân nhà mình sao? Trên mặt đồng cứng của nàng, rốt cục lộ ra một tia tươi cười, vui mừng lấy tay xoa mặt của hân.

Nàng cho là vừa rồi mình đã ngủ một giấc rất lâu, nhưng thật ra bất quá chỉ có một lát. Kim Sinh ở trong rừng đã nghe được tiếng Hải Đường kêu gọi, liền men theo âm thanh đi tới mới tìm được nàng.

“Sao nàng lại tới đây?” Kim Sinh đem nương tử ôm vào trong ngực, nâng đôi tay lạnh lẽo của nàng tiến vào trong quần áo của mình, trong mắt vừa trách cứ lại trìu mến, “Thời tiết lạnh như vậy, trời lại tối, nàng đang mang thai không ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, chạy tới đây làm gì?”

Hải Đường nghe hân vừa nói như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên, nàng nhìn thấy trên lưng Kim Sinh mang hai ba con gà rừng, liền biết rõ hân lại lên núi săn thú về tẩm bổ cho nàng, thoáng chốc vừa cảm động, lại vừa đau lòng, đầu tựa vào trong ngực Kim Sinh khóc không ra tiếng: “Ta tới tìm chàng, không thấy chàng trở về, ta làm sao có thể an tâm ăn cơm?”

“Nương tử ngốc, ” Kim Sinh cười cười, đưa tay giúp nàng lau nước mắt, ngón tay thô lệ xẹt qua da mặt mềm mại của Hải Đường, đau lòng nhưng có một tia ấm áp “Được rồi, may mắn vừa rồi nàng lớn tiếng gọi ta, bằng không nàng lạc đường ở chỗ này không biết sẽ xảy ra chuyện gì!” Kim Sinh hôn Hải Đường, tuy hân nhìn thấy Hải Đường ở trong đêm đông một mình chạy đến tìm hân, trong đầu lo sợ, thế nhưng nghĩ tới nàng đối với mình tình thâm một mảnh, ngoài lo sợ ra càng nhiều là cảm động.

Bất luận chính mình vất vả như thế nào, cũng mặc kệ chính mình ở bên ngoài bận rộn về nhà rất trễ ra sao, luôn luôn có một người đang chờ hân, chờ đợi ở bên cạnh hân.

“Lên, ta công nàng về nhà.” Kim Sinh đỡ Hải Đường lên, công ở trên lưng mình. Thời điểm nàng thò tay ôm cổ Kim Sinh, trong bàn tay dường như chạm phải một mảnh ẩm ướt nóng nóng, ngẩn người, lúc này mới phát hiện trên ngực Kim Sinh đang chảy ồ ồ máu tươi. Nàng lập tức kinh hoảng, ở trên lưng Kim Sinh hô, “Như thế nào chảy nhiều máu như vậy? Kim Sinh chàng mau thả ta xuống, phải cầm máu cho chàng a!”

Kim Sinh trên người là bị thương, hân chính là sợ Hải Đường phát hiện sẽ có phản ứng như vậy, vừa rồi mới không có lên tiếng, nghe nàng hoảng loạn liền vội vàng an ủi nói: “Không có chuyện gì, bất quá chỉ là vết thương nhỏ mà thôi. Ở nơi rừng núi hoang vu thế này cũng không có đồ để cầm máu, về nhà rồi nói sau.”

Nếu hân không vì nàng, cũng sẽ không bị thương. Hải Đường từ trong lòng móc ra một cái khăn che miệng vết thương của Kim Sinh lại, trên người hân đổ máu, trong lòng nàng cũng đau đớn như bị dao cắt. Thoáng cái, nước mắt nóng hổi rơi xuống, nhỏ vào cổ Kim Sinh.

Bị thương ngược lại không có gì, thế nhưng nàng vừa khóc, lòng của hân liền hoảng loạn cả lên: “Nương tử nàng làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái?”

Nàng nằm ở trên lưng của hắc cũng không trả lời, bụm lấy miệng vết thương của hắc thấp giọng hỏi: “Làm sao để bị thương như vậy?”

Thời tiết như vậy còn muốn vào núi đi săn vốn là chuyện rất nguy hiểm, lúc chiều gió tuyết vốn chưa lớn lắm, hắc tiến vào núi đi dạo một hồi lâu, không tìm được con mồi, tuyết ngược lại bay lả tả xuống. Mùa đông ở trong núi rừng chim bay cá nhảy cũng không nhiều lắm, rình rập cả buổi mới có thể thấy một con, hắc đợi đã lâu, mới săn được mấy con gà rừng này. Vốn định lập tức trở về, nhưng không ngờ tới, máu gà rừng rơi xuống đất dẫn hai con sói tới.

Sói hoang đã rất nhiều ngày không có gì ăn, bụng đói kêu vang hai con mắt đều sắp phóng ra lục quang, nhìn chăm chăm vào mấy con gà rừng trên lưng Kim Sinh.

Trong núi sói hoang hung ác giảo hoạt, Kim Sinh nắm dao găm trong tay, từng bước một lui về phía sau đi, cũng may lúc lên núi hắc đã chuẩn bị bó đuốc, lúc này nhóm lửa lên, sói hoang không dám lại gần.

Một người hai sói giằng co hồi lâu, Kim Sinh vốn định vứt bỏ gà rừng, từ từ rời khỏi ánh mắt hai con Sói này.

Thế nhưng hai con sói đói này lại có thể buông tha cho hắc sao? Hắc vừa mới buông tay đặt con mồi xuống, lui về phía sau vài bước, hai con Sói lợi dụng xu thế mạnh mẽ sét đánh không kịp bưng nhào lên, mục tiêu của bọn nó cũng không chỉ là mấy con Gà Rừng nho nhỏ, mà là Kim Sinh một con người to lớn!

Hai con Sói một trước một sau bổ nhào vào Kim Sinh, hắc chỉ cảm thấy trước mặt nghênh đón trận gió lớn, sau đó cả người ngã xuống mặt đất, sói đói hung mãnh, nanh vuốt sắc bén không ngừng xé rách găm cắn Kim Sinh. Nhưng hắc cũng không phải người nhẫn nhục chịu đựng, buông tay chịu trời, trên tay nắm lấy một thanh dao găm, Kim Sinh dùng chính thân thể huyết nhục của mình đấu với hai con sói.

Hắc chưa từng tập võ, nhưng trời sinh lại có một sức lực dẻo dai, địch càng mạnh, ta cũng càng mạnh. Kim Sinh giữa mặt nằm trên mặt đất, dùng khí lực toàn thân chống lại hai con sói hoang đã đói bụng nhiều ngày. Dao đâm vào sâu da thịt của bọn nó, sói hoang gào gú, máu tươi chảy xuống, động tác cũng càng phát lực lớn hơn.

Chính hắc cũng không biết làm sao có thể chế ngự hai con sói này, đó là một trận quyết đấu sinh tử kinh tâm động phách, hắc tinh tường biết rõ với tình huống vừa rồi, không phải hai con Sói chết ở dưới đao của hắc, thì chính là hắc trở thành món ăn trong bụng của bọn chúng.

Thời điểm đâm trúng tim hai con sói, chúng hấp hối té trên mặt đất, Kim Sinh mới rốt cục thở ra một hơi, thế nhưng khí lực cạn kiệt, hắc cố đứng dậy, đi trở lại cầm lấy gà rừng về cho nường tử, thời điểm cố chống thân thể mệt mỏi bị thương định trở về, thì đã nghe được tiếng Hải Đường đang gọi hắc...

Đêm nay, mạo hiểm vạn phần, chỉ sơ sẩy một chút hắc sẽ mất mạng trở thành vật trong bụng sói hoang. Nhưng khi Hải Đường hỏi, Kim Sinh không muốn để cho nường lo lắng, chỉ hơi hột nói: “Cũng không có gì, đại khái là trời tối quá, không cẩn thận bị thương thôi.”

Nằm ở trên lưng của hắc, Hải Đường bụm lấy vết thương trên người hắc, cắn môi không nói thêm gì nữa. Miệng vết thương lớn như vậy, sao có thể chỉ không cẩn thận gây ra? Nàng tựa ở đầu vai Kim Sinh, giọng nói nghẹn ngào ôn nhu: “Sau này đừng có lên núi nữa, nếu không mấy thứ chàng bắt về, ta cũng sẽ không ăn.”

Kim Sinh trên người còn cảm giác đau đớn vô cùng, nhưng giờ phút này đau nhức không tính là cái gì, hắc cống Hải Đường trên lưng, nhin đau ha ha cười nói: “Ta đáp ứng nàng, sau này gặp loại thời tiết này sẽ không lên núi nữa. Nhưng mấy thứ này, nàng vẫn phải ăn, thân thể nàng yếu ớt, nếu không bồi bổ, vậy làm sao được? Cũng chỉ trách ta không có bản lãnh gì, không có cách nào mua thịt về cho nàng, chỉ có thể đi săn thú. Hải Đường, nàng yên tâm, ta chắc chắn chiếu cố tốt chính mình, ta cũng sẽ chăm sóc cho nàng thật tốt!”

“Ừm...” Nàng ở trên người hắc nhẹ nhàng đáp ứng, chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Kim Sinh. Lần đó hắc cũng cống nàng, từ trong nhà đi tới Vọng Pha, lại từ Vọng Pha trở về nhà. Nàng cũng giống như bây giờ lẳng lặng nằm ở trên lưng của hắc, hương vị nam nhân trên người hắc từng đợt chui vào trong mũi của nàng, thấp thỏm không yên tâm cũng cứ như vậy dần dần an ổn bình tĩnh lại.

Tuyết, như trước bay lá tả. Trên mặt tuyết là Kim Sinh cõng Hải Đường, hai hàng dấu chân một sâu một cạn, cảnh đêm mênh mông vô tận, chỉ có tiếng gió rền vang, cô đơn khôn cùn.

Nhưng hai người bọn họ ai cũng không cảm thấy cô đơn, cũng không có sợ hãi, hẳn công nàng, nàng kể bên hẳn, cứ như vậy từng bước một đi, đều chỉ có im im lặng lặng ngọt ngào...

29. Chương 29: Dung Tú Thần Ra Khỏi Thành

Trở về nhà, Hải Đường mới biết Kim Sinh bị thương không nhẹ, vào trong phòng bỏ xiêm y ra xem xét, trên người đều là vết cào lớn nhỏ, mặc dù trên đường đi cũng đã hơi đông lại thành vảy, nhưng vết máu kia loang lổ trên người, thoạt nhìn vẫn thấy giập mình.

Sợ nương Kim Sinh lo lắng, chỉ nói mình bị thương nhẹ, không có trở ngại, nương Kim Sinh nấu hai chén canh gừng cho bọn họ, dặn dò phải uống, để tránh bị cảm lạnh.

Đợi đến lúc nương Kim Sinh và Tiểu Phúc đi về phòng ngủ, Hải Đường lúc này mới cầm khăn nóng giúp Kim Sinh lau miệng vết thương từng chút một. Những vết thương này ở lại trên người sẽ cực đau, nhưng khi Hải Đường lau, Kim Sinh chỉ là cắn răng chịu đựng, không có một tiếng.

Hải Đường nhìn thấy trong lòng vừa chua xót vừa đau: “Thật không nghĩ tới bị thương lợi hại như vậy,” ngón tay của nàng sờ từng đạo vết thương ngón ngang lộn xộn, “Chàng còn gạt ta, nói là mình không cần thận bị thương. Thật sự là không cần thận, tại sao có thể có nhiều vết thương như vậy, hình như là vết cào?”

“Là Sói.” Kim Sinh kéo quần áo, đem Hải Đường kéo đến bên người, “Còn không muốn nói cho nàng biết, là sợ nàng lo lắng.”

“Chàng không nói ta không biết, sẽ không lo lắng sao?” Hải Đường trách hẳn một câu, rốt cuộc vẫn là đau lòng, “Đến mai ta đi tìm Phùng đại phu tới xem, thoa thuốc lên mới mau khỏi.”

“Ừm, ta nghe lời nàng là được.”

“Mai đừng đi tiệm rèn nữa, ở nhà nghỉ ngơi một ngày, như vậy vết thương mới mau khỏi. Nếu sớm biết chàng đi lần này sẽ thành như vậy, ta thà cái gì cũng không ăn không để cho chàng lên núi...” Nàng nói xong, ngực đau xót, lại muốn rơi lệ.

Kim Sinh thương yêu nương tử, lôi kéo Hải Đường ôm vào trong ngực an ủi nói: “Được rồi, đừng khóc. Thân thể ta cường tráng, vừa rồi công nàng một đường cũng không có việc gì, lúc này sao lại khóc hả? Nàng chỉ nói ta, ngược lại là chính nàng, mang thai còn đi khắp nơi trong trời gió tuyết như vậy, bên ngoài sắc trời lại đen, nếu vạn nhất có chuyện gì sơ xuất, phải làm sao? Nàng muốn ta đáp ứng, ta cũng muốn nàng đáp ứng, sau này không được làm chuyện như vậy nữa.”

Kim Sinh nắm đôi tay lạnh như băng của Hải Đường, dùng độ ấm trong lòng bàn tay của mình thay nàng sưởi ấm.

Tối nay, hai người bọn họ cũng là vì đối phương mới gặp chuyện không may, thế nhưng chính vì thế, làm cho hai người sau khi trở về càng thêm gắn bó, rúc vào nhau, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Ngày hôm sau Phùng đại phu đến xem vết thương của Kim Sinh, một bên bôi thuốc một bên tắc tắc kêu kỳ lạ, nói là Kim Sinh tiểu tử này thật có chút tài năng, một người có thể đơn thân độc mã đấu với hai con sói, trong thôn sợ không còn người như vậy. Về sau Hải Đường mới nghe Phùng đại phu nói, trước kia trong rừng sâu núi thẳm thôn Phúc Duyên, cũng có sói và gấu, hôm nay là mùa đông, mấy con gấu không đi quấy rối, nhưng Sói thì thật sự là tai họa ngầm lớn. Thời điểm hai năm trước, đã có đứa nhỏ trong thôn bị Sói ăn đến xương không thừa, về sau thôn tây có vài nam nhân hợp sức đi lên núi, muốn diệt trừ ổ Sói, nhưng mấy lần cũng không thành công, dù sao loại súc sinh hoang dại này rất hung ác lại rất lợi hại.

Sức lực một mình Kim Sinh, giết được hai sói hoang, cái này nếu truyền ra ngoài, trong thôn nhất định sẽ xem hẳn là một nhân vật khó lường!

Hải Đường nghe hần vừa nói như vậy, trong lòng có vài phần kiêu ngạo tự hào nhưng nghĩ lại không khỏi có vài phần kinh sợ, cũng may Kim Sinh không có chuyện gì, nếu lúc ấy không đầu lại, chỉ sợ lúc này nàng sẽ không có trượng phu, thành một quả phụ a!

Đêm hôm đó, Hải Đường chui vào chăn, dựa vào ngực Kim Sinh muốn hần kể lại chuyện giết sói, mới đầu Kim Sinh không chịu, nói không có gì tốt để kể, rốt cuộc vẫn chịu không được nường tử quấy rối một hồi, liền nhớ lại, khoa tay múa chân lấy kể cho Hải Đường nghe.

Hần vừa nói như vậy, thật đúng là mạo hiểm kích thích, Hải Đường nghe hần nói đến chỗ khấn trượng, phảng phất như chính mình cũng bịcon Sói kia bỏ nhào tới, cả kinh ôm cánh tay Kim Sinh: “Về sau như thế nào, về sau như thế nào?”

Kim Sinh cười cười, xoa mặt nường tử thở dài một cái nói: “Kỳ thật bây giờ nghĩ lại, quả thật hơi đáng sợ. Nường tử, ta hôm nay đáp ứngnàng, sau này bất kể như thế nào, vì nàng ta sẽ không lại mạo hiểm như vậy. Ta nhất định phải sống tốt, như vậy mới có thể chiếu cố mẫu thân, bảo hộ nàng và con của chúng ta.”

Hần cúi đầu hôn Hải Đường, không biết như thế nào, chỉ cảm thấy mặt nường tử nhà mình tinh tế mềm mại, nhất thời động tình liền ngậm chặt môi anh đào của nàng, cái này vừa hôn liền một phát không thể vãn hồi, phải biết từ khi Hải Đường mang thai đến nay, đã hơn một tháng, Kim Sinh vẫn luôn thành thành thật thật quy củ, chưa từng dám chạm Hải Đường. Thế nhưng hần rốt cuộc cũng là nam nhân, đêm nay vừa hôn như vậy, trong thân thể nam nhân xúc động cùng tình dục nguyên thủy đã bị câu dẫn, giống như nước vỡ đê kéo dài không dứt.

Kim Sinh một bên hôn Hải Đường, trên người càng ngày càng nóng lên, trong miệng tiếng thở dốc cũng một tiếng một tiếng nối tiếp.

“Kim Sinh , Kim Sinh , chàng làm sao vậy?” Hải Đường nhẹ nhàng đẩy hần ra, thấp giọng hỏi.

Hần dừng lại, nhìn hai mắt Hải Đường mờ mịt mê ly, thở phì phò, trong ánh mắt che kín ý nghĩ, dưới đáy tiểu huynh đệ đã yên lặng lâu như vậy hiện tại lại ngẩng đầu ưỡn ngực lên, thô sáp chĩa vào thất lưng Hải Đường. Bọn họ thành thân lâu như vậy, Kim Sinh biến hóa, tâm sự của hần, Hải Đường tự nhiên biết.

Nàng cũng thò tay ôm Kim Sinh , phốc phốc cười một tiếng, ôn nhu nói: “Mẫu thân không phải nói, mấy ngày này chúng ta không thể...”

Hần khẽ thở gấp ra một hơi, lại cúi người hôn lên cổ trắng nõn của Hải Đường, những nụ hôn nhỏ vun đầy đặc, làm trong lòng nàng cũng nóng lên, trên mặt nổi một tầng ửng đỏ.

“Ta biết không thể, nường tử, ta sẽ không xằng bậy, bất quá để cho ta hôn nàng, được không?”

Nam nhân hôn môi làm cho lỗ chân lông toàn thân Hải Đường phảng phất đều giãn ra, có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời. Hần một đường hướng phía dưới, nội y bao vây lấy hai luồng miên nhu càng phát mà no đủ mà co dãn, hần nhẹ nhàng vuốt ve, hiện tại quả là không chống chịu được hấp dẫn mê người, dùng sức kéo một cái, liền đem xiêm y của Hải Đường kéo ra.

Tuyệt phong hiên ngang dừng đứng, nhụy châu hồng mai nhỏ nhỏ ngậm ở trong miệng, hương thơm bốn phía. Ngậm nhẹ, gặm cắn, liên tục liếm láp, Hải Đường bị hần huyền ảo toàn thân từng trận tê ngứa run rẩy, trong miệng thẳng hô “Không được”, nhưng hần nghe, lại thấy êm tai nói không nên lời, càng khơi dậy dục vọng đáy lòng, giờ khắc này, tiểu huynh đệ kêu gào càng lợi hại lên, cái đầu dò xét đường như đã muốn đi vào u thâm nơi thâm chất lỏng thơm ngát, phúc vũ phiên vân một trận.

(phúc vũ phiên vân: lật mây đảo mưa)

Bất quá nghĩ thì nghĩ, Kim Sinh vẫn còn sót lại lý trí, biết rõ nếu thật sự náo loạn, chỉ sợ đối với đứa nhỏ không tốt, hần lại hôn nường tử, rốt cuộc vẫn phải ngừng lại. Tay vuốt cái bụng hơi nhô ra của Hải Đường, Kim Sinh đem lỗ tai nhẹ nhàng dán ở phía trên, nói: “Con a, con ở trong bụng mẫu thân phải ngoan ngoan đấy, đừng bắt nạt mẫu thân, phụ thân ngóng trông con sớm đi ra!”

Hải Đường nhìn qua nam nhân, trong lòng ngọt ngào, được một người nam nhân yêu thương, sủng ái, xem chính mình thành bảo bối nâng trong lòng bàn tay, là một nữ nhân ở trên đời này, còn muốn cầu mong gì?

Nàng dò xét tay nắm chặt lấy tiểu huynh đệ của Kim Sinh đã đứng thẳng tắp, mím môi cười cười, hỏi: “Thế này có thể tốt sao?”

Kim Sinh hơi xấu hổ, ngọn lửa trong lòng đích xác còn không có tiêu xuống, nhưng bây giờ mùa đông khắc nghiệt, cũng không thể đi ra bên ngoài dùng nước lạnh tắm rửa à? Hắn đang muốn an ổn nằm xuống, nói không chừng ngủ một giấc, sẽ không suy nghĩ tiếp nữa. Nhưng Hải Đường lại không có ý định đem tay dừng lại, nắm nhẹ huynh đệ nhà hắn, bàn tay nhu hòa vuốt ve cao thấp.

Vốn muốn dập lửa, nhưng lần này lại như lửa rừng cháy lan ra đồng cỏ, càng cháy càng mạnh..

“Hải Đường, dừng...” Kim Sinh khàn giọng hô, nhưng nằm ở trên giường, bị nàng chơi đùa qua lại, có tư vị khoái hoạt khó diễn tả.

Mới đầu vẫn dùng tay, nhưng thời gian dần qua, Kim Sinh chỉ cảm thấy chỗ kia đột nhiên liền vào trong một nơi ấm áp ẩm ướt, bị bao vây lại, trợn mắt nhìn xuống, đã thấy Hải Đường nằm dưới thân thể của hắn, ngậm lấy huynh đệ nhà hắn.

“Nương tử... Nàng...” Hắn ở đâu còn nói được ra lời, lúc này chỉ có từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ tư vị phê hồn tiêu cốt.

Mặc dù Hải Đường chưa từng làm qua, mới đầu còn hơi trức trặc, nhưng dần dần cũng là lưu loát, tay miệng đều không có ngừng, chọc ghẹo một phen, mới nghe được trong miệng Kim Sinh than nhẹ một tiếng, rốt cục dậy sóng tuôn ra, đem lửa nóng vừa rồi tiêu tan.

Hắn nằm thở trầm thấp, đợi Hải Đường thanh lý một phen, thần trí mới từ từ hồi phục lại, ôm Hải Đường chui bên trong tóc nàng nói nhỏ: “Nương tử, vừa rồi thật sự là làm khó nàng rồi... Ta vốn không muốn...”

Hải Đường cũng có chút ngượng ngùng xấu hổ, cúi thấp đầu nói: “Ta là thê tử, vốn nên như thế, chỉ là chàng không nói với ta, có cái gì khác nhau?”

Nàng ngược lại là có chút tò mò trong nháy mắt hỏi, làm Kim Sinh không biết nên nói như thế nào, sau nửa ngày đem Hải Đường ôm chặt hơn, nói ra: “Nương tử, Kim Sinh ta không biết ở đâu nhặt được vận khí tốt như vậy, có thể lấy nàng làm vợ, một đời một thế có nàng ở bên cạnh, ta đã thấy đủ, không tham muốn gì thêm!”

Hắn chưa từng thề thốt nói hùng hồn gì với Hải Đường, nàng cũng không thêm lời thề như vậy, nàng muốn chính là một đời một thế một đôi, muốn bắt quả chỉ là một câu hắn nói có nàng là đủ.

Bên này vợ chồng vuốt ve an ủi, hào hứng dạt dào, nhưng ở xa xa phía nam Hoa Triêu, đã có một chiếc xe ngựa đêm khuya từ phủ tướng quân đi ra, người đánh xe phóng nhanh một trận, hình như là muốn ra khỏi thành.

Trong xe ngựa, tướng quân thân mặc bạch y, khí sắc thoạt nhìn không được tốt, sắc mặt vẫn còn tái nhợt suy yếu, hai bên trái phải đang ngồi là hai người Lý Uy và Liên Xa.

Lý Uy rốt cuộc vẫn không nhịn được, nhìn bộ dạng Dung Tú Thần không khỏi mở miệng khuyên nhủ: “Tướng quân, lão tướng quân ngày đó đã nói như vậy, nhưng ngài vì sao hết lần này tới lần khác cố chấp như thế, muốn tự mình đi vào Tây Uyển quốc, thương thế trên người ngài còn chưa tốt, nếu vạn nhất...”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa.” Dung Tú Thần hai mắt híp lại nghỉ ngơi, nghe hắn lải nhải, trong lòng không vui, “Đi đều đã đi, cũng đừng nói những lời vô nghĩa này nữa. Lý Uy, người nói A Mạn ở trong thôn Phúc Duyên thuộc trấn Khê Thủy của nước Tây Uyển, vậy chúng ta đừng chậm trễ, đi thẳng đến đó là được.”

“Nhưng mà tướng quân, nàng kia tuy lớn lên giống tiểu thư A Mạn, nhưng chưa chắc là...”

“Ta không đi nhìn một cái, sẽ không thể an tâm. A Mạn mất tích lâu như vậy, nửa điểm tin tức cũng không có, nếu như nàng thật sự ở trong thôn kia, ta nhất định phải đem nàng mang về Hoa Triêu!”

Dung Tú Thần xưa nay đều nói một không hai, không nghe lời khuyên bên ngoài, hắn nói muốn tự mình đi tìm, thì cả ông trời cũng ngăn hắn không nổi. Lý Uy và Liên Xa liếc nhau một cái, đều không thể làm gì, nghe được tiếng mã xa phu quát mạnh roi thúc ngựa, “Giá” một tiếng, đã chạy xa một đoạn đường...

30. Chương 30: Giao Thừa

Giao thừa một năm này, bụng Hải Đường đã có thể nhìn ra được bộ dáng. Tiểu Phúc Nhi bò tới giường gạch Hải Đường, thò tay nhẹ nhàng vỗ về bụng Hải Đường, sắc mặt tràn đầy hiếu kỳ: “Tẩu tử, trong đây thật sự có bé gái sao?”

Hải Đường cười cười, sờ sờ đầu Tiểu Phúc Nhi: “Đúng vậy a, là đứa nhỏ lanh lợi đáng yêu như Phúc nhi!”

Tiểu Phúc Nhi trừng mắt nhìn, ục ục miệng lại hỏi: “Vậy sau này tẩu tử có còn thương Phúc Nhi như bây giờ không? Hay là chỉ thích nó, không muốn Phúc nhi đi theo sau lưng tẩu tử nữa?” Hiện tại Phúc nhi đặc biệt thích Hải Đường, luôn đi theo phía sau của nàng, cảm thấy tẩu tử đặc biệt gần gũi, trong lòng của đứa bé đều mẩn cảm, tuy nói Phúc nhi cũng vui vẻ khi trong nhà nhiều hơn một người, nhưng còn có chút lo lắng từ nay về sau Hải Đường sẽ không thích chính mình nữa.

Hải Đường cười vuốt vuốt tóc Phúc nhi, kéo Phúc nhi vào trong lòng nói: “Muội muội ngọc, nếu muội nguyện ý, cả đời đi theo phía sau tẩu tử cũng được. Nhưng sau khi Phúc nhi lớn lên sẽ giống như Nhị tỷ, cũng phải xuất giá, đến lúc đó chỉ sợ là tẩu tử càng không nở xa muội!”

Các nàng tuy không phải ruột thịt, nhưng tình cảm đã sớm sâu đậm, Phúc nhi nghe Hải Đường nói như vậy, trong lòng vui vẻ, liền càng cọ cọ trong lòng tẩu tử.

Đêm giao thừa, nương Kim Sinh vội vàng bên ngoài bận việc rất lâu. Lễ mừng năm mới dùng sao cũng phải có bộ dạng một lễ mừng năm mới, gia đình nông thôn mặc dù không có chú ý nhiều như trên thị trấn, nhưng người một nhà vẫn phải ngồi vây quanh bên nhau ăn một bữa cơm tất niên thật ngon, thức ăn trên bàn tuy cũng không tính là đặc biệt phong phú, nhưng dù sao cũng có cá có thịt, Kim Sinh hâm nóng bình rượu, rót ầu thân, Phúc nhi và chính mình trong chén. Hải Đường đang có thai, Kim Sinh không để rót cho cô, trong chén bên cạnh rót chút trà nóng, coi như là “Dùng trà thay rượu” ăn tết.

Bên ngoài tiếng pháo nổ vang lên một trận, Tiểu Phúc Nhi là đứa ham chơi, thích náo nhiệt, ăn xong cái mông đã ngồi không yên, muốn chạy ra ngoài đi xem náo nhiệt. Nương Kim Sinh cười hì hì, dặn dò Phúc nhi về sớm.

Theo lý, giao thừa phải gác đêm, một mực phải canh giữ đến giờ tý (11 giờ đêm - 1 giờ sáng) ngày hôm sau, như vậy mới có thể đem những cái xui năm cũ khô đều cùng một chỗ mang đi, tiếp theo nghênh đón một năm mới may mắn.

Bên ngoài gió呼呼 thổi, Hải Đường cũng muốn đi ra ngoài xem náo nhiệt, Kim Sinh vốn lo lắng tiếng pháo nổ quá lớn, sẽ làm kinh sợ đứa nhỏ trong bụng, nhưng Hải Đường khó được thích thú như vậy, Kim Sinh liền choàng lên cho nàng một kiện áo dày, nắm tay nương tử cùng nhau đi ra ngoài.

Trong thôn bên cạnh rất náo nhiệt, vừa đi ra khỏi cửa phòng, đã có thể nghe được vài tiếng chúc mừng. Bên ngoài tuyết nhỏ đi rất nhiều, Kim Sinh và Hải Đường đi một hồi, thấy cô có chút mệt mỏi, liền tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ một lát.

“Nương tử, bên ngoài thời tiết lạnh, chúng ta đi sớm về sớm.” Kim Sinh nắm tay của nàng, đặt lên miệng giúp cô thổi khí.

Hai người ôm nhau ngồi, Hải Đường tựa trên vai Kim Sinh, đột nhiên cảm thấy trong lòng có một vài lời rất muốn nói cho hắn biết.

“Kim Sinh, đây là giao thừa đầu tiên ta với chàng cùng vượt qua, chàng có thể nói cho ta biết trong lòng chàng có cảm giác gì không?”

Kim Sinh không biết Hải Đường như thế nào đột nhiên hỏi cái này, hắn thẳng thắn nói: “Lúc trước trong nhà mừng năm mới là bốn người, ta, Kim Ngọc, Phúc nhi và mẫu thân, một năm này thay đổi thật lớn, Kim Ngọc xuất giá, nàng lại tới, hiện tại còn có thêm một tiểu bảo bảo chưa chào đời. Trước kia là bốn người mừng năm mới, năm nay là năm người. Hải Đường, trong lòng của ta cảm thấy rất đủ rồi, thậm chí cuộc sống vui vẻ như vậy có thể tiếp tục trôi qua chính là tâm nguyện lớn nhất của ta.”

Hải Đường rũ mắt xuống, than nhẹ một tiếng nói: “Không biết lúc trước thời điểm giao thừa mỗi năm, ta vượt qua với ai? Kim Sinh, chuyện lúc trước tuy ta không nhớ rõ, nhưng lại luôn luôn có một số đoạn hình

ảnh nhỏ vụn xuất hiện trong đầu ta, tuy cũng chỉ là một ít hình ảnh mơ hồ, nhưng những ngày này ta có một loại cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, có lẽ trên đời này ta còn có người thân, có lẽ bọn họ cũng đang tìm ta khắp nơi...”

Nàng vừa nói, thân thể có chút run rẩy, trước mắt phẳng phất lại xuất hiện những người trong mộng nàng gặp.

Bọn họ, rốt cuộc là ai? Bọn họ ở đâu?

“Người thân...” Kim Sinh dừng một chút, chà xát tay Hải Đường, “Nàng đã nhớ lại mấy thứ gì đó, nếu muốn nói có thể nói cho ta nghe. Hải Đường, nếu thật sự nàng ở trên đời còn có người thân, ta nhất định nghĩ hết biện pháp giúp nàng tìm được bọn họ.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật.” Kim Sinh kiên định nói.

Cho tới nay, những cảnh trong mộng kia Hải Đường đều chỉ đem chúng giấu trong lòng, nhưng thời gian qua lâu, nàng rất muốn nói ra, thời điểm do dự lưỡng cố, cảm thấy mờ mịt, nàng rất muốn cho người thân nhất yêu nhất của mình tới dễ dàng. Hắn từng nói giữa phu thê phải biết cùng nhau giúp đỡ, bất luận chuyện gì, đều có thể cùng nhau chia sẻ.

“Ta thường xuyên mơ thấy biển hoa lớn, chỗ kia tuyệt không giống ở đây, có nhà cửa rất lớn, có một ông lão tuổi khá lớn, còn có một người đàn ông mắt màu rượu đồng mặc áo trắng. Bọn họ gọi ta là A Mạn, vẻ mặt thoát nhìn ôn hòa, tiếng nói ấm áp... Kim Sinh, ta nghĩ có lẽ ta đã đi qua chỗ đó, bằng không tại sao lại nhìn thấy cảnh như vậy, mà người trong mộng cũng không chỉ một lần xuất hiện, chỉ là ta cũng không biết bọn họ là người nào, cũng không biết tên của bọn họ. Những ngày này, từng đoạn hình ảnh vụn vặt cứ thỉnh thoảng hiện ra, ta đã từng tự nói với mình cái đó bất quá là mộng mà thôi, tuy vẫn thường xuyên nhớ tới. Mỗi lần nghĩ tới, ta đều hoảng thần rất lâu, tư vị trong lòng nói không nên lời...”

Kim Sinh lần đầu tiên nghe được Hải Đường nói những thứ này, trong lúc nhất thời không biết trả lời nàng thế nào. Lúc trước lần đầu gặp nàng, nàng cái gì cũng nghĩ không ra, thế nhưng nghĩ không ra cũng không có nghĩa là nàng chưa từng nghĩ tới. Lúc trước mất đi nhớ cũng không có nghĩa là cả đời sẽ mất trí nhớ.

Nàng nói những thứ kia, Kim Sinh giúp không được gì, từ nhỏ đến lớn hắn đều ở trong thôn Phúc Duyên, chưa từng đi tới nơi nào có biển hoa lớn như nàng nói, người trong mộng nàng gặp, hắn cũng không biết đó rốt cuộc là những người nào.

Trận chiến kia, là Tây Uyển quốc và Hoa Triều quốc đánh ở Vọng Pha. Chẳng lẽ, Hải Đường là người Hoa Triều?

Hải Đường nhìn thấy Kim Sinh sững sờ xuất thần, vội vàng lắc đầu: “Sao vậy? Chẳng đang nghĩ gì?”

Tây Uyển và Hoa Triều là hai nước đối địch, nếu như Hải Đường thật sự là người Hoa Triều quốc, vậy hẳn chính là người thừa kế người của địch quốc, nếu bị người khác phát hiện rồi...

Kim Sinh không nhịn được rung mình một cái, chợt đem Hải Đường ôm chặt vào trong ngực. Có lẽ gió đêm quá lạnh, giọng nói hắn nghe có chút chất chất chất chất : “Hải Đường, hiện tại nàng vẫn chỉ nhớ tới một ít đoạn ngắn vụn vặt, rất nhiều chuyện trong quá khứ chính nàng cũng không rõ ràng lắm. Chuyện này không cần nóng vội, nàng từ từ nghĩ, nếu nàng thật sự nhớ tới, nếu là thật nhớ tới... Nàng muốn làm như thế nào, ta đều sẽ giúp nàng...”

Kim Sinh nhíu mày, động tác nhỏ như vậy đã rơi vào trong mắt Hải Đường, hẳn là một người thẳng tính thành thật, bất luận có cái gì cũng sẽ hiện trên mặt.

Lo lắng của cũng không dấu được, mặc dù trong miệng không nói, nhưng Hải Đường đã bắt đầu hối hận không nên nói những điều này với hắn.

Đang muốn nói gì đó an ủi Kim Sinh, cách đó không xa phía chân trời rực rỡ pháo hoa lộng lẫy, đó là trấn Khê Thủy phóng pháo hoa.

“Kim Sinh chàng nhìn kia, pháo hoa thật đẹp!” Hải Đường nhảy dựng lên, chỉ về phía chân trời mỉm cười hô.

Màu đỏ pháo hoa chiếu lên mặt của nàng, trong đêm tối nhìn lại, nàng tựa như một đóa hoa nở rộ. Thế nhưng một khắc này, ở dưới pháo hoa nửa sáng nửa mờ, Kim Sinh lại đột nhiên có chút hốt hoảng, mặt Hải Đường thoạt nhìn rực rỡ rồi lại xa xôi, phẳng phất sau một khắc sẽ biến mất, nàng sẽ rời xa hắn.

“Hải Đường!” Kim Sinh cũng đột nhiên đứng lên, thì thào gọi tên nàng một tiếng, khẩn trương ôm nàng vào trong ngực, tựa hồ chỉ có ôm nàng như vậy, mới có thể xác định nàng còn ở lại bên cạnh của mình, nàng luôn ở đây...

Đêm giao thừa, xe ngựa Dung Tú Thần đã sắp đến Tây Uyển.

Vừa đến Tây Uyển, khí hậu càng ngày càng lạnh, trên người Dung Tú Thần vốn có vết thương, hai ngày nay tinh thần không phấn chấn, thỉnh thoảng còn ho khan, càng làm Lý Uy, Liên Xa lo lắng.

Dung Tú Thần muốn gặp A Mạn đã không thể đợi được nữa, hắn phân phó xa phu ra roi thúc ngựa, theo tốc độ này, trong tháng hai có lẽ sẽ đến trấn Khê Thủy.

A Mạn, A Mạn, Tú Thần ca ca tới tìm muội đây, muội hiện tại ở đâu, trôi qua như thế nào? Trong lòng có nhớ tới ta không?

A Mạn, ta muốn dẫn muội trở lại Hoa Triều quốc, chỗ đó mới là nhà của muội...

31. Chương 31: Gặp Lại

Hai mươi ba tháng hai, là hội chợ rên mỗi năm một lần. Hôm đó đám chợ rên trong mấy thôn chung quanh đều đi đến trấn Khê Thủy, từng người thi triển bản lĩnh của mình, để cho dân chúng xung quanh tới quan sát, sau đó hoặc mang đồ sắt nhà mình tới sửa chữa, hoặc là tìm chợ rên mình hải lòng chế tạo công cụ, coi như là một buổi tụ hội náo nhiệt.

Ngày hội này, Tiêu đại thúc nói sẽ để cho Kim Sinh đi một mình, mấy năm nay hắn ở trong tiệm học tập, trong tay cũng là có bản lĩnh, có thể một mình đi ra ngoài xông xáo.

Hải Đường nghe Kim Sinh nói ở đó náo nhiệt lại thú vị, từ lúc nàng mang thai đến nay, chỉ ở trong nhà, cả công việc nội trợ cũng chỉ làm một ít việc đơn giản nhẹ nhàng, khó được dịp náo nhiệt như vậy, nam nhân nhà mình lại muốn đi, Hải Đường liền cũng nổi lên hào hứng, lôi kéo Kim Sinh muốn hắn mang mình cùng đi trấn trên xem náo nhiệt.

Bụng Hải Đường đã rất lớn rồi, Kim Sinh vốn không muốn đáp ứng, nhưng nghĩ đến Hải Đường luôn ở nhà cũng sẽ rất nhàm chán, hơn nữa trong khoảng thời gian này thai nhi cũng xem như ổn định, đi ra ngoài một chút ngược lại cũng không có vấn đề gì quá lớn, nên đã đáp ứng, cũng dẫn theo Phúc Nhi cùng đi, kêu Phúc Nhi giúp đỡ chiếu cố tẩu tử.

Đến ngày tụ hội, Kim Sinh đi đến tiệm chợ rên, mang theo đồ đạc các thứ lên trấn trên trước. Ước chừng gần giữa trưa, Phúc Nhi và Hải Đường cũng cùng nhau lên trấn, còn có một số người trong thôn cũng muốn cùng nhau đi, bởi vì nhiều người có người chăm sóc, nương Kim Sinh mới yên tâm để cho nàng đi.

Trấn Khê Thủy đã tập trung không ít người, đám chợ rên đang chuẩn bị tốt mọi thứ trên đất trống, bắt bếp đốt lửa. Bọn họ mỗi người đều là các hán tử thân thể khỏe mạnh, cánh tay trắng kiện có lực, thời tiết tuy có chút lạnh, nhưng đều cởi áo đầm vào bên hông, một bên kéo ống bễ, một bên đem khối sắt nung đỏ đặt lên thớt, vùng chùy sắt, vùng cánh tay, đinh đinh đang đang đập vào khối sắt.

Ở trấn trên người xem náo nhiệt vây tới ba tầng trong ba tầng ngoài, còn có một số người tụ tập một chỗ đối với mấy chợ rên ở trấn tùy tiện bình phẩm, nói bọn họ thật cuồng nhiệt. Cái này ở trấn trên có thể nói là khí thế ngất trời, tiếng nói, tiếng cười, còn có mấy âm thanh leng keng thùng thùng nối tiếp nhau thật sự là sôi nổi, làm khí lạnh trên người người nghe cũng xua đi, chỉ còn lại cảm giác hăng say hừng hực.

Hải Đường nâng cao bụng ngồi gần nơi Kim Sinh bắt bếp, chỗ đó nhìn thấy bộ dạng nam nhân nhà mình lúc làm việc, cũng sẽ không bị đám người lui tới chen chúc gạt ra ngoài. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời rơi xuống,

đem thân hình to lớn của Kim Sinh tạo ra một cái bóng đen kịt, đứng giữa, liền rơi vào trước mặt Hải Đường.

Nàng cúi đầu nhìn, khoeo mắt đuôi lông mày lộ ra mỉm cười, vươn tay ở trên bóng đen kia lung lay một chút, tựa hồ làm như vậy nàng cũng có thể sờ đến Kim Sinh. Tươi cười phát ra từ nội tâm, là ý cười thật lòng yêu một người.

Dung Tú Thần chưa từng nhìn thấy A Mạn cười như vậy, hẳn nhớ lúc còn rất nhỏ, khi đó nàng còn chưa hiểu thế sự sẽ ở bên cạnh lão tướng quân Lăng Sùng lộ ra nụ cười sáng lạn. Nàng đối với chính mình gần đây kính trọng, từ nhỏ đến lớn, nàng cùng chính mình một chỗ, luôn sẽ kêu “Tú Thần ca ca”, hẳn đáp lời, nhưng vẫn suy nghĩ, nếu là có thể đem hai chữ “Ca ca” phía sau xóa đi thật tốt biết bao.

Có lẽ chính bản thân hẳn cũng biết, ở trong lòng A Mạn, nàng bắt quá chỉ xem hẳn là một ca ca. Nàng kính trọng hẳn, ngưỡng mộ hẳn, thậm chí vụng trộm đi theo, trốn ở trong quân muốn cùng hẳn đến Tây Uyển đánh trận, nói là muốn học một ít chiến thuật quân lược của Tú Thần ca ca, có thể nhìn thấy tư thế oai hùng của Tú Thần ca ca trên chiến trường.

Thế nhưng, dù thế nào, nàng cũng bắt quá chỉ xem hẳn trở thành ca ca của mình. Nếu như nữ nhân bụng lớn kia ngồi dưới ánh mặt trời, cười đến vẻ mặt ấm áp thực đúng là A Mạn, nàng cho tới bây giờ chưa từng lộ ra nụ cười như vậy với mình.

Dung Tú Thần đứng ở trong đám người, nhìn nữ tử cúi đầu ngồi xa xa, trong lòng một trận buồn vô cớ.

Trong lòng ngóng trông, nhớ nhung muốn gặp nàng, có lẽ hẳn thà rằng hi vọng thời điểm nhìn thấy A Mạn nàng sống không tốt, lúc này hẳn có thể vô cùng dễ dàng đem nàng mang đi. Thế nhưng hẳn sống sờ ngay tại chỗ, thậm chí trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

“Tướng quân, người đó chính là Hải Đường...” Lý Uy nhỏ giọng ở bên tai của hẳn nói ra.

Bọn họ mới đến trấn Khê Thủy không có mấy ngày, vốn là định dần xếp tốt, liền đi thôn Phúc Duyên tìm người, nhưng còn chưa có đi đã gặp được ngày hội mỗi năm một lần này, lại càng thật không ngờ là ở chỗ này gặp được A Mạn.

“Nàng gọi Hải Đường...” Thân thể Dung Tú Thần có chút run rẩy, thấp giọng thì thào, phảng phất là đang tự hỏi.

“Vâng, lúc trước thuộc hạ thấy nàng, nàng đã nói như thế.”

“Nhất đôi hồng tuyết mịn thanh xuân, tích biệt tu giáo lệ mẫn căn. Kí hiệu của nàng chính là hoa hải đường, không nghĩ đến nàng lại dùng cái này làm tên của mình.”

Lý Uy, Liên Xa nhìn trong ánh mắt Dung Tú Thần tràn đầy đau buồn, phảng phất nhớ lại quá khứ, bọn họ đều biết rõ tâm ý của tướng quân, nhưng lúc này, ngay cả một câu an ủi cũng sẽ không nói.

Trên đời này có bao nhiêu đại trượng phu tung hoành ngang dọc, gây dựng sơn hà cảm tử, không sợ vinh nhục, không sợ sống chết. Nhưng lại đối với chữ “Tình” cửa ải khổ sở này cứ khẳng khẳng xông vào, dù cho trên chiến trường, dù cho gặp được đại quân đột kích, Dung Tú Thần cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt như vậy.

Nhưng hôm nay, bắt quá chỉ là xa xa nhìn qua nữ tử cực giống A Mạn tiểu thư, lòng của hẳn lại dường như tan thành từng mảnh nhỏ.

Hải Đường ngồi ở đó, Tiểu Phúc Nhi là đứa ngồi không yên, nói đi chỗ đại ca nhìn một cái, trong chốc lát liền trở về. Đám người đứng ngoài xem rên rỉ, không khí cũng giống như bị lửa than đốt cháy nóng lên, Hải Đường móc ra khăn tay muốn lau mồ hôi, khẽ cong eo lại nhìn thấy sau lưng có hai bóng người đứng ở nơi đó.

Quay đầu nhìn lại, Hải Đường mở to hai mắt cả kinh nói: “Như thế nào lại là các người?”

Bọn hẳn cũng không khách khí như lần trước, Lý Uy tiến lên bắt lấy tay Hải Đường nói: “Tiểu thư, có người muốn gặp cô, mời theo chúng ta đi một chuyến, hai người chúng ta sẽ không đả thương tiểu thư đâu.”

Nàng còn chưa kịp lên tiếng, Liên Xa đã bịt kín miệng Hải Đường, dưới sự che chắn của đám người lui tới, bọn hẳn vô cùng thuận lợi mang Hải Đường dẫn tới gian phòng khách điểm nơi Dung Tú Thần đang ở.

Trong lòng Hải Đường hơi khó hiểu, hai người này đã gặp mặt hai lần, nếu nói bọn họ là người tốt, nhưng mỗi lần nhìn thấy lại luôn nói mấy lời kỳ kỳ quái quái, lần này còn ra tay “Bắt cóc” nàng, nhưng nếu nói bọn hắn mưu đồ làm loạn, lần trước ở Viêm Lương Sơn cũng là nhờ bọn hắn ra tay cứu giúp, nàng mới thoát khỏi đạo phỉ.

Nàng không biết hai người kia đến tột cùng là thân phận gì, cùng nàng lại có quan hệ gì, tim đập mạnh và loạn nhịp, đi vào trong phòng gặp một người. Bọn họ thấy đối phương đều chấn động.

Dung Tú Thần chấn động là vì nhìn Hải Đường gần như thế, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn đối với nàng kể ra, hắn rất muốn hỏi nàng, những ngày này muội sống như thế nào, có khỏe không, có chịu khổ không? Hắn lại muốn nói cho nàng biết, hơn nửa năm nay, tuy hắn bị thương nằm ở trên giường, nhưng cả ngày lẫn đêm, không có một khắc ngừng nhớ tới nàng. Hắn còn muốn nói với nàng, A Mạn, ta cuối cùng đã tìm được muội rồi, theo ta về nhà a...

Rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc Dung Tú Thần nhìn thấy cái bụng nhô ra của Hải Đường, rốt cục vẫn không nói ra được, chỉ là giật mình hồi lâu, hỏi một câu: “A Mạn, muội giả cho người như thế nào?”

Hải Đường mới đầu tới đây, không biết Lý Uy, Liên Xa muốn dẫn nàng gặp ai, trong lòng bất ổn thời điểm gặp được Dung Tú Thần. Hắn thoát nhìn xa lạ, nhưng đứng trước người này lại cảm thấy quen thuộc, đôi mắt rệu rã của hắn nhấp nháy và thần thái kia, giống như trong mộng nàng nhìn thấy.

Người trong mộng chính là người kia, nàng nhớ không rõ bộ dáng, nhưng khi Dung Tú Thần dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, Hải Đường cơ hồ có thể khẳng định, hắn chính là người xuất hiện trong mộng của nàng!

“Huynh... Là ai?” Yết hầu bị nghẹn, thời điểm hỏi giọng hơi phát run.

Những cảm xúc cực lực che dấu vừa rồi lúc này rốt cục bạo phát ra, Dung Tú Thần đi lên phía trước hai tay cầm chặt lấy cánh tay Hải Đường, lực đạo mạnh cơ hồ muốn véo đau nàng: “A Mạn, muội thật sự không nhớ ta sao?”

Hải Đường lắc đầu, muốn tránh khỏi tay của hắn: “Huynh là người nào? Ta không phải A Mạn, ta gọi Hải Đường, trượng phu của ta còn ở bên ngoài, nhất định là huynh nhận lầm người, mau buông ta ra, ta muốn đi tìm trượng phu của ta.”

“Nhận lầm người?” Dung Tú Thần mũi chua xót, hắn cho dù nhận lầm tất cả mọi người trên đời này, sao lại có thể nhận lầm nàng?

“Muội họ Lăng tên Mạn, từ nhỏ đến lớn, ông nội của muội còn có ta cũng gọi muội là A Mạn. Muội không phải người Tây Uyển quốc, quê hương của muội ở phía nam Hoa Triêu quốc, chỗ đó một năm bốn mùa như mùa xuân, muội thích nhất hoa hải đường, muội sinh ra không lâu, liền được chọn làm thánh nữ Hoa Triêu quốc, ở trên người của muội được ký hiệu hoa hải đường. A Mạn, lúc trước ta phát hiện muội lén lút đi vào quân doanh nên cái gì cũng không muốn đem muội đưa trở về, thế nhưng một quyết định sai lầm của ta lại làm muội ở lại Tây Uyển, hôm nay còn... Muội nói cho ta biết, muội thật sự đã lập gia đình, trượng phu của muội chính là tên thợ rèn?” Nói xong lời cuối cùng, Dung Tú Thần không khỏi nghẹn ngào lên, dường như còn không có biện pháp tiếp nhận sự thật Hải Đường đã lập gia đình còn sắp làm mẫu thân.

Hắn nói đều không có sai, trên người của nàng chính xác có ký hiệu hoa hải đường, nhiều khi nàng cúi đầu nhìn xem cũng sẽ hoảng sợ xuất thần, không biết cuối cùng là cái gì. Hắn nói nàng không phải người Tây Uyển quốc, mà là thánh nữ Hoa Triêu quốc, hắn nói nơi đó là quê hương của nàng, là một nơi bốn mùa như mùa xuân...

Ở trong mộng, không phải cũng có một nơi như vậy sao? Hắn nói, chẳng lẽ đều là sự thật?

Hải Đường đứng ở nơi đó, đối với những lời này của Dung Tú Thần như nàng không có cách nào thờ ơ, nhưng cũng không có cách nào phán định hắn nói tất cả đều là sự thật. Càng nghĩ, đầu lại càng đau, đầu tê rần, tác động đến mạch đập trên người, làm bụng xoắn đau.

Hải Đường lời gì cũng nói không được nữa, nàng ôm bụng chỉ cảm thấy đau đớn khó nhịn, một tay chống bàn, cả người sắp đứng không vững, trên trán chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Dung Tú Thần thấy thế, vội vàng đỡ nàng lên giường, trên mặt tràn đầy ân cần nhu tình: “A Mạn, muội làm sao vậy? Có phải thấy không thoải mái ở đâu không?”

“Bụng... Bụng đau quá...”

“Lý Uy, còn sưng sờ cái gì, nhanh đi tìm đại phu đến!” Dung Tú Thần hướng hần quát.

Lý Uy vội vàng bừng tỉnh, quay người hướng ngoài cửa chạy đi, nhanh đi tới y quán mời đại phu.

Dung Tú Thần nắm tay Hải Đường đang cắn răng chịu đau, vừa đau lòng vừa thương tâm: “A Mạn, muội gắng chịu một chút, đại phu rất nhanh sẽ đến.”

Mà chính vào lúc này, ở bên ngoài hội rên rỉ Kim Sinh vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Hải Đường...

32. Chương 32: Buông Chấp Niệm

Hải Đường đại khái là nhất thời động thai khí, trong bụng quặn đau một trận, được Dung Tú Thần đỡ ngồi vào bên giường. Cũng may Lý Uy là người nhanh nhẹn, rất nhanh đã dẫn đại phu đến. Đại phu kia vốn đang ở trong y quán xem bệnh cho bệnh nhân, đột nhiên bị một người đàn ông “Cướp” đi, còn chưa hoàn hồn, lại bị đưa lên trước mặt Hải Đường.

“Mau xem vị cô nương này, nàng bị sao vậy?” Dung Tú Thần tuy là một người có phong thái tuấn tú, nhưng nói chuyện lại có uy nghi, vị đại phu này là một nhân vật nhỏ bé, ở làm sao từng gặp người như vậy? Lập tức thất kinh, đầu óc rối loạn thẳng đến bị đẩy lên, bắt mạch cho Hải Đường.

“Vị nương tử này mang thai, hẳn là vừa rồi cảm xúc kích động, mới động thai khí. Không có chuyện gì đáng ngại, tiểu nhân kê cho nàng một đơn thuốc, uống xong sẽ không có chuyện gì nữa.”

Dung Tú Thần nghe đại phu nói không có gì trở ngại, lòng luôn căng thẳng lúc này mới buông lỏng, thở ra một hơi nhìn Hải Đường, mang vẻ mặt bất đắc dĩ: “A Mạn, muội đừng có gấp, chuyện lúc trước nghĩ không ra thì từ từ nghĩ, hiện tại muội đang có thai, nên chiếu cố thân thể của mình cho tốt.”

Hải Đường cúi thấp đầu, không biết nên nói cái gì cho phải.

Bên kia Dung Tú Thần nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, thật nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nói sao, nhìn nửa ngày, cái gì vẫn không nói được.

Hải Đường nằm trong chốc lát, lại uống thuốc xong, vừa rồi đau bụng lập tức giảm bớt không ít. Nàng nghĩ chính mình đột nhiên biến mất như vậy, Kim Sinh nhất định sẽ lo lắng, vì vậy liền chống thân thể ngồi dậy nói: “Huynh còn có việc gì không? Không có việc gì, vậy... Ta phải về nhà rồi.”

Trong lòng Dung Tú Thần đau nhói, gương mặt nhìn nàng, vẫn là giống như trước. Nàng là A Mạn cũng tốt, Hải Đường cũng được, thời điểm nhìn hần đều có vẻ mặt này, ôn hòa, tôn kính, có lẽ còn có chút cảm kích cùng áy náy, nhưng chỉ Không có tình yêu, nàng không yêu hần!

Lời nói phảng phất bị nghẹn trong cổ họng, hần ngần ngại xa xôi tới tìm nàng, đến cuối cùng nàng lại vẫn không nhớ được hần. Nàng nói nàng phải về nhà, không phải phủ tướng quân Hoa Triều quốc, mà là thôn Phúc Duyên ở Tây Uyển quốc kia, nàng đã xem chỗ đó trở thành nhà của mình.

Mà tên nam nhân thợ rèn kia, là trượng phu của nàng, người thân của nàng. Trên đời này, không còn ai có thể có quan hệ thân mật với nàng như hần nữa.

Nghĩ đến những thứ này, trong lòng Dung Tú Thần đã hoàn toàn không biết tư vị, chỉ cảm thấy từng cơn chua xót bất đắc dĩ.

Nàng đi tới cửa, quay đầu lại: “Ta... Ta phải đi, huynh còn có thể tới tìm ta hay không?” Hải Đường nhìn thoáng qua Lý Uy và Liên Xa đứng bên cạnh. ‘

Dung Tú Thần lắc đầu: “Ta sẽ không lại tới tìm muội nữa. A Mạn, hôm nay muội đã không còn nhớ chuyện trước kia cho nên mới như vậy, thế nhưng ta tin tưởng thời gian dần qua, muội sẽ nhớ lại.”

“VẬY HUYNH PHẢI ĐI À?”

Hắn vẫn lắc đầu: “Ta cũng không đi, ta sẽ ở chỗ này, ta chờ tới khi muội nhớ lại tất cả về Hoa Triều quốc, nhớ tới thân phận của muội, nhớ tới ông nội, nhớ tới nhà muội, còn có... Nhớ tới ta là ai. Nếu có một ngày muội thật sự nhớ ra tất cả, muội hãy đến nơi này tìm ta, A Mạn, ta chờ dẫn muội về nhà.”

Hải Đường nhìn Dung Tú Thần, hai hàng lông mày của hắn hơi nhăn lại thành một đoàn, trong ánh mắt nhìn nàng phảng phất cất giấu rất nhiều thứ, làm cho nàng không cách nào thừa nhận.

Trong lòng nàng nhớ tới Kim Sinh, nhẹ gật đầu xem như tạm biệt, vội vàng rời khỏi khách điếm.

Liên Xa nhìn tình hình này không khỏi vội la lên: “Tướng quân, thật sự để tiểu thư cứ như vậy đi sao?”

Hắn liếc mắt, giận dữ nói: “Không cho nàng đi, chẳng lẽ ép buộc nàng một người đang mang thai rời đi sao? Nếu nàng không muốn rời đi, có lẽ còn có thể ghi hận ta cả đời.”

Dung Tú Thần thở dài thật sâu: “Các người cũng đều nhìn thấy, nàng là A Mạn, nhưng bây giờ A Mạn đã không còn là một tiểu cô nương như lúc trước nữa. Nàng đã gả cho người khác, cả con cũng sắp sinh ra rồi. Dung Tú Thần ta cho dù trời sinh si tình, giờ khắc này còn có thể không buông tay sao? Chỉ là không ngờ tới, ta đường đường là Trấn hải tướng quân Hoa Triều quốc, trên chiến trường không gì không đánh được, lại ở trên tình trường thua bởi một tên thợ rèn, thật sự là buồn cười!”

Lý Uy nghe hắn nói lời này, ngăn người hỏi: “Tướng quân... Ý của ngài là... Ngài đối với A Mạn tiểu thư...”

“Lúc trước hai lần ta cầu thân, mặc dù nàng cự tuyệt ta, nhưng dù sao vẫn chưa gả đi, ta nghĩ đến hai lần không được, có lẽ lần thứ ba sẽ được, chỉ cần nàng vẫn còn ở Lăng phủ, ta sẽ có lòng tin có một ngày làm nàng rung động. Ta trèo non lội suối tới đây, vốn không tin A Mạn sẽ chọn một tên thợ rèn làm trượng phu, nhưng mà vừa rồi ta nhìn thấy nàng, nhìn thấy cái bụng nhô cao của nàng, tất cả dự đoán trước kia đều tan vỡ. Mặc kệ nàng có phải bị mất trí nhớ hay không, thì ra đến bây giờ ta mới biết được, nàng thích loại nam nhân như vậy.”

Vừa rồi ở bên ngoài, Dung Tú Thần cũng nhìn thấy Kim Sinh, người nam nhân ở trong mắt Hải Đường chứa chan tình cảm. Hắn không giống tuần tú như Dung Tú Thần, toàn thân có một loại nhiệt huyết và phóng khoáng, thân thể của hắn to lớn, lúc rèn sắt, mỗi một cái chùy rơi xuống boong boong đều có lực, hắn thoạt nhìn là một người thành thật, đối với A Mạn hẳn là vô cùng tốt...

Lúc nhỏ, Dung Tú Thần luôn rất chắc chắn A Mạn chính là thê tử của hắn, bọn họ lớn lên cùng nhau, hắn sủng ái nàng, yêu thương nàng, nhưng đến cuối cùng, nàng lại nói, Tú Thần ca ca, muội luôn xem huynh là ca ca của muội à!

Người nàng vừa ý, lại là Kim Sinh một nam nhân như vậy.

“Tướng quân, nếu ngài đã thấy được tất cả, đã từ bỏ A Mạn tiểu thư, vì cái gì... Vì cái gì không trở lại Hoa Triều, còn muốn ở lại chỗ này làm gì? Nếu như bị người Tây Uyển quốc phát hiện, chúng ta sẽ rất phiền toái.” Trên đường đi Lý Uy một mực lo lắng vấn đề này, bọn họ dù sao không phải dẫn binh xuất chinh, hơn nữa thân phận đặc thù, ba người bọn họ nếu thật sự bị người Tây Uyển quốc phát hiện, đích thật là sẽ vô cùng phiền phức.

“Ta và A Mạn là thanh mai trúc mã, cho dù nàng không thể trở thành thê tử của ta, có thể coi như là muội muội của ta. Nếu nàng nhớ ra tất cả, muốn trở lại Hoa Triều, ta tất nhiên phải dẫn nàng về. Ta thấy vẻ mặt vừa rồi khi nàng nhìn thấy ta, chưa chắc cái gì cũng quên, chờ chúng ta dàn xếp tốt, lại tìm một đại phu y thuật tốt nghĩ biện pháp chữa trị cho nàng.”

Dung Tú Thần đi đường xa như vậy, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vừa rồi nhìn thấy Hải Đường, lại đau lòng một trận, lúc này cái gì cũng không muốn nói không nghĩ nữa, nằm ở trên giường nhắm mắt lại nói: “Các người đi ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Hắn cố giả vờ biểu lộ không có chuyện gì để người khác không nhìn ra, nhưng Lý Uy, Liên Xa là tâm phúc của hắn làm sao dấu diếm được? Hai người cũng cảm khái một hồi, yên lặng ra khỏi phòng, đóng cửa phòng, cũng không nói thêm gì nữa.

Hải Đường đi ra khỏi khách điểm, mới phát hiện vừa rồi trên sân bãi vô cùng náo nhiệt đã kết thúc. Nhìn qua, có một số cửa hàng đã thu dọn về nhà, còn có một số chưa rời đi cũng đang thu thập đồ đạc, một lần hội họp lớn như vậy, không ít cửa hàng đều thắng lợi trở về, còn có một số vốn không có tên tuổi cũng dựa vào lần này mà xuất hiện, xem như tạo danh tiếng.

Hải Đường đi qua, nhưng lại không thấy bóng dáng Kim Sinh. Cửa hàng vẫn còn, thế nhưng chùy sắt ném xuống đất, trống rỗng làm cho người nhìn hoảng hốt.

Hải Đường đang muốn quay đầu đi tìm Kim Sinh, hai chân đột nhiên bị người ôm lấy, Tiểu Phúc Nhi kéo cuống họng hướng nàng hô hào: “Tẩu tử, tẩu tử, sao tẩu tử bỏ đi? Làm muội và đại ca rất lo lắng...” Nàng vừa nói vừa ô ô khóc, có lẽ sự kiện lần trước ở Viêm Lương Sơn đã thực sự hù dọa đến nàng.

Hải Đường nhìn bộ dạng nàng như vậy, vừa buồn cười vừa khuyên nàng, nói: “Tốt rồi tốt rồi, Phúc Nhi đừng khóc, tẩu tử không có bỏ đi. Muội nhìn, tẩu tử vẫn không phải đang khỏe mạnh đứng trước mặt muội sao? Đại ca muội đâu rồi?”

Phúc Nhi nâng hai mắt nhắm lệ lên, trên mặt còn treo nước mũi, cong môi chỉ xa xa nói: “Đại ca đi tìm tẩu.”

“Đi chỗ nào tìm?” Hải Đường hướng phía nàng nhìn qua, đâu có bóng dáng Kim Sinh?

“Đại ca nói huynh ấy đi tìm tẩu, chưa nói đi chỗ nào tìm, huynh ấy phân phó muội nếu nhìn thấy tẩu, sẽ cùng tẩu ở chỗ này đợi huynh ấy, huynh ấy còn nói nếu không tìm thấy tẩu, sẽ trở lại chỗ này.”

Hải Đường dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hiện tại Kim Sinh đã khẩn trương thành bộ dáng gì, nàng mang thai lại không thể đi loạn khắp nơi, nói sau nếu vạn nhất đi ngõ khác vậy thì càng phiền toái, liền kéo Phúc Nhi vẫn còn ở chỗ kia ngồi xuống.

“Vậy chúng ta ở chỗ này chờ a.”

Phúc Nhi lau nước mắt, ôm cổ Hải Đường cọ xát: “Tẩu tử, tẩu tử đừng có đột nhiên biến mất như vậy nữa, lần đầu tiên muội thấy đại ca quýnh lên như vậy, cả muội cũng sợ hãi.”

Nàng “Ừm” một tiếng gật đầu, trong lòng vừa ngọt lại vừa đau xót, nhìn không được nước mắt cũng đã tuôn ra vành mắt.

“Tẩu tử...” Phúc Nhi lại hô một tiếng, hai mắt rưng rưng đáng thương mà nhìn xem nàng.

Nàng sờ sờ bụng, chỗ đó đã âm ỉ nổi lên “Không thành kế” rồi, “Tẩu tử... muội đói bụng...”

(không thành kế: kế vườn không nhà trống)

Đã hơn nửa ngày rồi, Tiểu Phúc Nhi bình thường ăn nhiều, kỳ thật đã sớm đói bụng, mà ngay cả Hải Đường cũng đã nghe được tiếng bụng nàng ọt ọt ọt ọt kêu gọi. Nàng nhìn bên kia phố vẫn còn bán đồ ăn vặt, liền kêu Phúc Nhi ngồi chờ, chính mình đi qua định mua hai cái bánh bao cho tiểu muội ăn.

Bánh bao thịt nóng hôi thơm ngon, thường ngày không đến trấn trên cũng rất ít ăn được, Hải Đường cầm bánh bao đang tính đi trở về, lại nghe sau lưng một giọng nói quen thuộc hướng nàng gọi: “Nương tử...”

Bất quá chỉ mới một lát, thế nhưng nghe được giọng Kim Sinh lại có một loại cảm giác dường như đã cách xa mấy đời. Hắn đứng ở cách đó không xa, lúc nhìn về phía Hải Đường, trong mắt cấp bách, vô cùng lo lắng đều biến thành mừng rỡ. Quanh đi quẩn lại, mặc kệ nàng ở nơi nào, hắn vẫn có thể tìm được nàng.

Nhìn thấy Kim Sinh một khắc này, Hải Đường chỉ cảm thấy trong lòng an tâm, cái loại cảm giác an ổn ấm áp áp này rất nhanh lan tỏa toàn thân của nàng.

Trên người của hắn chỉ mặc một cái áo mỏng vừa rồi rên sất, mồ hôi sớm đã ướt đầm, khoe môi Hải Đường nổi lên mỉm cười, sau đó giương môi, cười đi đến trước mặt Kim Sinh, lấy ra khăn tay trong ngực giúp hắn lau mồ hôi trên mặt.

Cái gì cũng không cần nói, gặp được nàng, chính là an tâm. Kim Sinh ở trên trán Hải Đường nhẹ nhàng hôn xuống, kéo tay của nàng dịu dàng nói: “Nương tử, theo ta về nhà.”

Giờ khắc này trong lòng của nàng càng khẳng định một việc, nơi có Kim Sinh chính là nhà của nàng, chân trời góc biển ở cùng hắn một chỗ, chỗ đó là nơi hạnh phúc nhất của nàng.

“Được, chúng ta về nhà.” Hải Đường cầm ngược lại tay Kim Sinh, hai người nắm tay dẫn theo Phúc nhi cùng nhau trở lại thôn Phúc Duyên.

33. Chương 33: Tai Họa Bắt Đầu

Lại qua hai tháng, Hải Đường vốn cho rằng Dung Tú Thần đến đây tìm nàng có lẽ chỉ là một cơn gió thoảng qua, nhưng lại không ngờ đến cơn gió này qua đi, một cơn gió khác lại nổi lên.

Lúc đó Tây Uyển quốc và Hoa Triều quốc mặc dù đã ngưng chiến, nhưng dù sao vẫn là hai phe đối địch, hơn nữa thân phận Dung Tú Thần đặc biệt, ở lại Tây Uyển là một chuyện vô cùng mạo hiểm.

Trần Khê Thủy là thị trấn nhỏ, bên trong lớn nhất bất quá chỉ là cái đình trường mà thôi, về phần Dung Tú Thần nhân vật như vậy, tuy rằng ở trong khách điểm ít hành sự, nhưng thân là Trần hải tướng quân Hoa Triều quốc, trên người hào quang và khí thế cường đại lại rất khó che giấu. Trần Khê Thủy là một nơi nhỏ bé khi nào thì xuất hiện một nhân vật phong thái tuấn tú như vậy, người nhìn thấy không khỏi truyền ra, rất nhanh đã đưa tới sự chú ý của người khác.

Lý Uy cảm thấy tiếp tục như vậy sẽ rước họa vào thân, liền cùng Liên Xa khuyên can Dung Tú Thần không nên ở chỗ này lâu, vẫn là về Hoa Triều trước mới tốt. Vết thương trên người Dung Tú Thần còn lành hẳn, tuy hẳn đã rất cẩn thận, nhưng cũng phát hiện gần đây có một ít người luôn quanh quẩn trước cửa khách điểm, dường như là nhìn chằm chằm vào hắn, hắn cái khác không sợ, nhưng nếu kinh động đến quan binh điều tra được thân phận của hắn, vậy cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Hắn suy xét liên tục, lấy đại cục làm trọng, nên quyết định nghe theo đề nghị của Lý Uy và Liên Xa, trở về Hoa Triều, bất quá trước khi chuẩn bị đi, Dung Tú Thần muốn đi thôn Phúc Duyên trước, gặp lại Hải Đường một lần.

Bụng Hải Đường đã bảy tháng, một ngày trong nhà không người, Hải Đường thấy khí trời bên ngoài tốt, liền ôm chân ra sân phơi nắng cho tốt. Gần đây tiểu bánh bao ở trong bụng làm ẩm ỉ thật lợi hại, có đôi khi duỗi bàn tay nhỏ bé cào nằng vài cái, có đôi khi còn có thể giơ chân đá bụng nằng một cước. Như ngày hôm trước, nằng đang ở trong phòng bếp nấu nước nóng, đứa nhỏ bất ngờ hung hăng ở trên bụng nằng đá một cước, làm hại nằng thiếu chút nữa đem nước nóng vẩy vào người mình.

Sau đó nằng đem việc này kể cho Kim Sinh nghe, Kim Sinh liền ghé vào trên bụng nằng đối với đứa nhỏ bên trong nói: “Con nha, con thật đúng là nghịch ngợm, sao lại làm ẩm ỉ nưong con như vậy? Còn có hơn hai tháng con phải ngoan ngoãn mà ở trong đó đừng có lại náo loạn, bằng không chờ con đi ra cha nhất định không buông tha con.”

Hải Đường nghĩ tới bộ dạng nghiêm túc của Kim Sinh ngày ấy thì không khỏi mỉm cười, làm như lời hắn nói với đứa nhỏ trong bụng nó sẽ nghe hiểu. Hắn thương nằng yêu nằng, bình thường thoát nhìn là một đại nam nhân, nhưng bất quá thời điểm ở cùng nằng lại có vẻ mặt hết như đứa bé, nghĩ tới những thứ này Hải Đường đã cảm thấy trái tim như có dòng nước ấm chảy qua, thấm vào ruột gan.

“A Mạn...” Sau lưng có người gọi tên nằng, Hải Đường đang phơi chân. Quay đầu lại, dưới ánh mặt trời ấm áp Dung Tú Thần một bộ áo trắng đang đứng dưới tàng cây, trong đôi mắt rượu đồng nhìn không ra buồn vui, chỉ là như mây trôi nước chảy mà gọi tên của nằng.

“Sao huynh lại tới đây?” Hải Đường nhìn thấy hắn vẫn có điểm bất an, không tự giác mà lui về phía sau một bước.

Dung Tú Thần nhìn thấy, trong lòng không khỏi đau nhói lên.

“Hôm nay ta tới cáo từ với muội.”

“Cáo từ?” Hải Đường hỏi.

“Ngày đó ta ở khách điểm nói nếu muội nhớ lại chuyện lúc trước, ta sẽ dẫn muội cùng nhau về nhà. Thế nhưng hôm nay, ta sợ không thể tiếp tục ở chỗ này.” Hắn nhìn cái bụng nhô lên của Hải Đường, nói ra, “Lý Uy và tôi sẽ trở về Tây Uyển, mà Liên Xa thì ở chỗ này, nếu muội có chuyện gì, có thể đến hẻm nhỏ Vương gia tìm hắn, chỉ có điều chuyện này muội đừng nói với người khác.”

Hải Đường nghe hắn nói được trịnh trọng, biết rõ cũng không phải là nói đùa, hắn đi cũng tốt, nếu không mỗi lần Hải Đường nhớ tới đôi mắt rệu rã thường xuất hiện trong mơ của nàng đang ở trên trần Khê Thủy chờ nàng, trong lòng không khỏi có chút lo sợ. Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt Dung Tú Thần sầu lo, nàng vẫn nhin không được hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, ” hắn dừng một chút nói, “A Mạn, ta phải đi. Muội ở nơi này... Ở chỗ này luôn luôn phải nhớ bảo trọng chính mình. Nếu tên thợ rèn kia đối với muội có nửa điểm không tốt, ta nhất định sẽ không dễ dàng tha cho hắn.”

Hắn quay người rời đi bóng lưng thoạt nhìn mang theo một chút cô đơn, đơn giản chính là Dung Tú Thần không có ép buộc Hải Đường đi theo. Thế nhưng tuy nói một mình rời đi, vẫn khó bình tĩnh!

Dung Tú Thần cũng thật không ngờ, hôm nay hắn từ trần Khê Thủy đến thôn Phúc Duyên đã khiến cho người bên ngoài chú ý. Lúc hắn ly khai thôn Phúc Duyên trở lại khách điểm, mấy người cải trang đi theo hắn cũng hiểu được như bên ngoài nói, nam nhân này ở trần Khê Thủy thoạt nhìn có chút không tầm thường. Lúc đó, hai nước mặc dù dùng ngưng chiến, nhưng sợ nhất chính là có thám tử gián điệp, mấy người cải trang dò hỏi này bất quá chỉ là quan sai của nha môn, lập tức trở về bẩm báo đại nhân.

Thời điểm Dung Tú Thần đến không làm kinh động người bên ngoài, lúc hắn rời đi cũng là đêm khuya, những người mới nhận được tin tức ở Tây Uyển còn không có tra ra được nửa điểm tin tức rõ ràng, Dung Tú Thần và Lý Uy đã rời đi.

Chuyện hắn đến nhà tìm Hải Đường, Hải Đường cũng không có nói cho Kim Sinh biết. Nàng tuy chưa nhớ chuyện trước kia, nhưng trong lòng đã cảm giác Dung Tú Thần có lẽ là người có thật quan hệ mật thiết với nàng, nàng không nói là cảm thấy nếu như nói cho Kim Sinh, bất quá chỉ làm hắn thêm lo lắng. Dung Tú Thần đã đi rồi, vậy cũng không có gì lo lắng nữa.

Cứ như vậy thật yên lặng đã qua hai ba ngày, Hải Đường cũng cơ hồ sắp quên chuyện này.

Một ngày nọ, Tiểu Phúc đi ra bờ sông chơi đùa, đã qua hồi lâu cũng không trở về. Hải Đường một mình ở nhà, gặp mặt trời sắp lặn, liền đứng dậy nâng bụng nhô uốn đi tìm phúc.

Khi sắp đến bờ sông cảm thấy có chút không đúng, vịn gốc cây hòe, Hải Đường lơ mơ nhìn thấy có ba bốn người mặc quần áo quan binh đang lôi kéo người trong thôn hỏi lung tung này nọ. Hải Đường vốn không phải người thôn Phúc Duyên, cả nàng cũng không biết rõ thân phận của mình, lại nhìn bộ dạng mấy quan binh hỏi hình thần ác sát, đối với cô nương gia cũng không khách khí một chút nào.

Trong đầu Hải Đường nhớ tới Tiểu Phúc, nhưng lại không muốn trêu chọc phiền toái, suy nghĩ, vẫn là quay người về nhà trước.

Buổi tối nương Kim Sinh ở trên bàn cơm nói đến chuyện này, bà nhắc tới đã buồn bực đến nỗi, cả cơm ngon cũng không có khẩu vị, mới động chiếc đũa, đã đặt chén xuống nói: “Hôm nay không biết gặp vận xui gì, buổi tối lúc trở lại vậy mà gặp phải mấy quan sai, mỗi người đều thoạt nhìn hung tợn, lôi kéo ta hỏi này nọ.”

Kim Sinh vội hỏi: “Thôn chúng ta nhỏ như vậy, sao lại trêu chọc quan sai? Nương, nương không có việc gì chứ?”

Nương Kim Sinh nổi giận bĩu môi nói: “Ta ngược lại không có việc gì, nương con tuy bình thường miệng lợi hại chút ít, nhưng rốt cuộc vẫn hiểu được nặng nhẹ, những quan sai này xem xét cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc, ta đương nhiên thành thành thật thật cúi đầu, đừng để bọn họ thực sự đem ta trở thành cái gì tội phạm quan trọng là được rồi.”

Tim Hải Đường nhảy loạn thành thịch, cũng buông chén đũa xuống, cố gắng trấn định hỏi: “Nương, mấy quan sai đó đến thôn chúng ta là muốn làm gì? Là nhà ai báo án sao?”

Nương Kim Sinh lắc đầu nói: “Thoạt nhìn không phải, bọn họ cầm bức họa vẽ một nam nhân, hỏi ta có quen không, đã từng gặp qua chưa. Ôi, nam nhân trên bức họa nhìn thấy chính là một thiếu gia, đâu giống mấy nam nhân trung thực trong thôn chúng ta? Tự nhiên là chưa gặp qua, bọn hắn hỏi một mình ta thì không tính, ta thấy bọn hắn về sau lại đi phía tây, đoán chừng là đến đó hỏi đi.”

Kim Sinh cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ là bằng trực giác, đã kinh động đến quan sai, vậy có lẽ nhất định không phải chuyện việc nhỏ. Hắn đối với mẫu thân nói: “Nương, mấy ngày này nương đừng đi ra ngoài, ở nhà với Hải Đường, nếu thật sự muốn tìm người, không chừng lúc nào đó sẽ đến hỏi nhà chúng ta, Hải Đường một mình ở nhà, cái bụng lại lớn như vậy, con sợ nàng ứng phó không được. Để mai con để nhà trưởng thôn hỏi thăm, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Trong lòng Hải Đường cũng có chút loạn, nhớ tới tình hình hai ngày trước Dung Tú Thần tới tìm nàng, lại suy nghĩ lời vừa rồi nương Kim Sinh nói, thế cho nên cũng sợ xuất thần, vừa rồi Kim Sinh nói gì đó toàn bộ không để ý.

“Nương tử, nương tử...” Kim Sinh lắc nàng, nàng lúc này mới hồi phục thần trí, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phải là ta nên hỏi nàng làm sao vậy, tâm hồn để ở đâu thế? Có tâm sự gì?” Kim Sinh nắm chặt tay Hải Đường, chỉ cảm thấy hai tay nàng một mảnh lạnh buốt, trong lòng bàn tay còn thấm ra một chút mồ hôi.

“Nương tử, vừa rồi ta nói với nương, ngày mai kêu nương ở nhà với nàng, miễn cho đến lúc đó quan binh đến nhà, một mình nàng không biết ứng phó như thế nào. Có phải nàng thấy không thoải mái ở đâu không, nếu không ta đi gọi Phùng đại phu đến nhìn xem?” Kim Sinh thấy sắc mặt Hải Đường kỳ lạ, thoát nhìn thất hồn lạc phách, tưởng rằng lại bị bệnh gì, không khỏi sốt ruột, đứng dậy muốn đi tìm Phùng đại phu đến.

Hải Đường vội vàng một tay giữ chặt hắn lại, vội hỏi: “Ta không có gì trở ngại, có thể là hôm nay tinh thần không tốt lắm, không có chuyện gì lớn, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi.”

Hải Đường phiền muộn nằm ở trên giường, nhưng lại khó có thể chìm vào giấc ngủ. Ngày đó Dung Tú Thần từng nói với nàng, nàng đến từ phía nam rất xa, nơi đó gọi là Hoa Triều quốc, có bốn mùa như mùa xuân, trăm hoa đua nở.

Thế nhưng nàng cũng từ trong miệng Kim Sinh nghe nói, Hoa Triều quốc và Tây Uyển quốc là hai quốc gia đối địch nhau, đánh đã nhiều năm, một mực cũng không có dừng lại.

Những quan binh kia sẽ không phải là hướng về phía Dung Tú Thần, hướng về phía nàng mà tìm đến? Nếu thật là như vậy, nàng nên giải quyết như thế nào? Thân phận nàng nhạy cảm như vậy nếu một khi bị người Tây Uyển quốc phát hiện, đối với chính nàng và cả nhà Kim Sinh chỉ sợ đều có hại, có lẽ...

Nàng không dám nghĩ thêm nữa, hai tay không khỏi nắm chặt lấy góc chăn, hít sâu một hơi.

Một bên Kim Sinh đã ngủ say, hắn cũng không biết giờ này khắc này trong lòng Hải Đường đang mâu thuẫn giãy dụa cùng sợ hãi do dự, hắn ngủ ngon như vậy, trong mơ còn không nhận được tẩn ra mỉm cười, có lẽ trong đêm yên lặng, hắn mơ thấy nương tử mà hắn yêu thương sinh đứa nhỏ đi...

34. Chương 34: Tâm Tư Của Hải Đường

Hải Đường suy đoán cũng không sai, đám quan sai kia đến thôn Phúc Duyên đích xác tựu là vì Dung Tú Thần. Ngày ấy có người cải trang đi theo phía sau Dung Tú Thần, thấy hắn tiến vào thôn Phúc Duyên về sau, liền không còn dám đi đi theo nữa, sợ bại lộ hành tung. Bọn họ đã có được tin tức, có nhân vật quan trọng của Hoa Triều quốc đến Tây Uyển, tiến vào trấn Khê Thủy, theo các loại dấu vết, người này vô cùng có khả năng chính là Dung Tú Thần.

Trước khi hắn đến thôn Phúc Duyên, cũng không biết rốt cuộc làm cái gì, những quan sai kia đi từng nhà một tra hỏi, chính là vì có thể tìm được một tia manh mối.

Rốt cục, đã hỏi tới nhà Kim Sinh.

Thời điểm thôn trưởng mang theo mấy quan sai tới, nương Kim Sinh đang ở trong sân cho gà ăn, Hải Đường nghỉ trong phòng thuê thừa đơn giản. Thôn trưởng thấy nương Kim Sinh thuận tiện nói: “Kim gia tẩu tử, mấy đại ca này có chuyện muốn hỏi, người tới đây một chút.”

Nương Kim Sinh lau tay đi tới: “Ồ, thì ra là mấy vị à, hôm qua không phải đều đã hỏi rồi sao, như thế nào hôm nay còn muốn tới hỏi?”

Mấy quan sai liếc nhau một cái, nói: “Trong nhà người còn người nào, đều kêu đi để chúng ta tra hỏi.”

Tiểu Phúc Nhi hôm nay cũng không có đi ra ngoài chơi, đang từ trong phòng bên cạnh đi ra, nhìn mấy người quan sai tướng mạo dữ tợn không khỏi có chút sợ hãi, hướng sau lưng mẫu thân né tránh, hỏi: “Nương, bọn họ là ai?”

“Nó là người nào?” Mấy quan sai chỉ vào Tiểu Phúc Nhi hướng thôn trưởng hỏi.

“A, nó là con gái nhỏ của Kim gia, tên là Kim Phúc, là người trong thôn Phúc Duyên chúng ta.” Thôn trưởng cung kính mà đáp.

Đám quan sai đánh giá Phúc Nhi một phen, lại lấy bức họa Dung Tú Thần trong tay ra hướng nàng hỏi: “Tiểu nha đầu, người này người có từng gặp qua chưa?”

Phúc Nhi cẩn thận nhìn coi, nơm nớp lo sợ mà lắc đầu, bất quá nàng đích thật là chưa từng gặp qua Dung Tú Thần, lúc ở trấn Khê Thủy, tuy Dung Tú Thần nhìn thấy nàng, nhưng nàng lại không biết có một người như thế tồn tại.

“Mấy vị sai gia, trong thôn Phúc Duyên chúng ta đều là thôn dân tuân theo pháp luật, bình thường một chút việc nhỏ cũng không dám phạm, bọn họ cũng không có lá gan lớn như vậy dám chứa chấp tội phạm quan trọng.” Thôn trưởng ở một bên phụ họa nói, tuy mấy quan sai này cũng không có nói rõ muốn tìm Dung Tú Thần là vì chuyện gì, bất quá xem tình hình như vậy dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, người kia đích thị là khâm phạm triều đình muốn tìm.

“Trong nhà các người còn có người nào?” Quan sai lại hỏi một câu.

“Còn có... Còn có con dâu ta, bất quá nó đang mang thai, chỉ sợ không tiện đi ra gặp khách.” Nương Kim Sinh kéo Phúc Nhi ra sau lưng, lại nhỏ giọng trả lời.

“Cái gì tiện hay không tiện, bất kể là ai, tất cả đều phải đi ra để cho chúng ta trả hỏi, mau đi kêu con dâu người ra!”

Nương Kim Sinh rốt cuộc chỉ là thôn phụ bình thường, ngày thường đấu võ mồm với người trong thôn không thành vấn đề, nhưng thực sự gặp quan sai, vẫn có chút khiếp đảm. Hải Đường ở trong phòng đã sớm nghe thấy bên ngoài la hét ầm ĩ, vốn còn đứng ở bên trong, nhưng lúc này cũng tránh không khỏi gặp mặt, liền dứt khoát thoải mái mà đi ra, hướng mấy quan sai cung kính hành lễ.

“Ồ, tiểu nương tử này lớn lên rất tốt, nàng thật sự là con dâu người?” Mấy quan sai lộ ra là không quá tin tưởng thôn Phúc Duyên một nơi nhỏ bé như vậy, có thể có Hải Đường tuyết da hoa mạo (da như tuyết tướng mạo như hoa) sao.

“Đương nhiên là thật!” Nương Kim Sinh lôi kéo Hải Đường vội nói, “Nhìn cái bụng nó cũng đã lớn như vậy rồi, còn giả được sao?”

“Vậy nàng cũng là người thôn Phúc Duyên?”

Nương Kim Sinh nghẹn họng, lúc trước bà dẫn Hải Đường về nói đại một thân phận, những quan sai này thoạt nhìn không phải dễ gạt gẫm, nhưng tuyệt đối không thể nói Hải Đường là được bà từ trên Vọng Pha nhật về làm con dâu. Bà còn chưa trả lời, thôn trưởng cũng đã nói thay bà: “Nương tử Kim Sinh không phải người trong thôn Phúc Duyên chúng ta, là người trong thôn Hồng Sơn của nương Kim Sinh Thất cữu lão gia... Thất cữu lão gia...”

“Là cháu ngoại gái của Thất cữu lão gia.” Nương Kim Sinh nói tiếp.

“Thôn Hồng Sơn?” Người nọ vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng lại nhìn cái bụng nhô cao của Hải Đường, hình như cũng không phải giả, liền đem bức họa Dung Tú Thần giơ lên hỏi, “Người có từng gặp người này không?”

Hải Đường trong đầu lộp bộp một cái, bọn họ quả nhiên là tới tìm Dung Tú Thần, chẳng lẽ hành tung của hắn đã bị phát hiện? Bọn họ tra hỏi từng nhà như vậy, chỉ sợ biết đến cũng không nhiều, bất quá nếu thật sự tra được gì đó, sợ sẽ chọc không ít phiền toái.

Nàng nhìn thoáng qua cái Dung Tú Thần trong bức họa, rủ mắt xuống lắc đầu: “Chưa từng gặp.”

“Thật sự?”

Hải Đường nâng cao bụng, vẻ mặt không sợ hãi, nhìn bọn họ vô cùng khẳng định nói: “Hoàn toàn chưa từng gặp qua.”

Thôn trưởng ở một bên cười nói: “Mấy vị sai gia, nương tử Kim gia là người đang mang thai, xưa nay chỉ sợ ra khỏi cửa rất ít, như thế nào lại nhìn thấy một người ngoài như thế? Chúng ta nên đi tới nhà khác hỏi đi.”

Bọn họ cũng hỏi không ra cái gì, liền theo thôn trưởng rời đi, chỉ là trước khi đi dùng một loại ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn xem Hải Đường, trong đó người cầm đầu đi vài bước, lại quay đầu hỏi một câu, “Người nói... Người là người trong thôn Hồng Sơn phải không? Đã có gia đình?”

Bọn quan sai rời đi xong, chân nương Kim Sinh mềm nhũn thiếu chút nữa đã chóng mặt té xuống, bà đương nhiên không ngờ rằng bọn quan sai này lại có thể hỏi cẩn thận như vậy. Bà ở thôn Hồng Sơn đích thật là có người nhà nương để, nhưng mà cái gì cháu ngoại gái Thất cữu lão gia kia hoàn toàn thêu dệt vô cớ, người trong thôn đương nhiên sẽ không đi miệt mài theo đuổi cái này, thế nhưng vừa rồi trong giọng nói và vẻ mặt của mấy quan sai gặng hỏi, không chỉ có nổi lên nghi ngờ, phảng phất còn muốn đi điều tra kỹ lưỡng một phen.

Hải Đường là bà nhật từ Vọng Pha về làm con dâu, bà vốn luôn cảm thấy đây là trời ban nhân duyên, cũng là may mắn của Kim Sinh, thế nhưng hôm nay gặp chuyện như vậy, rất nhiều sợ hãi ẩn dấu ở trong lòng đều chạy vội ra, trong lúc nhất thời trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, nương Kim Sinh đặt mộng ngồi trên mặt đất, trong miệng thì thảo luận bầm: “Ai nha, cũng sẽ không thật sự dẫn tai họa đến...”

Trong lòng Hải Đường cũng không ổn, nàng đỡ nương Kim Sinh lên, an ủi nói: “Nương, những quan sai này bất quá chỉ đến tìm người, chúng ta lại không có phạm chuyện gì, bọn họ sẽ không làm khó chúng ta, nương hãy an tâm.”

Chính nàng khuyên bà bà như vậy, nhưng trong lòng cũng biết, những quan sai này nếu thật sự tra ra nàng không phải người thôn Hồng Sơn, chỉ sợ sẽ phải lên môn, trong lòng khó xử, càng nghĩ càng muốn đem tình hình thực tế nói cho Kim Sinh nghe.

Đêm nay Kim Sinh trở về nhà, cảm thấy mẫu thân và nương tử đều có chút kỳ lạ, lúc trên bàn cơm, nương Kim Sinh không tập trung, luôn sững sờ xuất thần. Hải Đường thì nói khẩu vị không tốt, mới ăn một ít đã về phòng.

Kim Sinh thu dọn xong, cũng đi về phòng chiếu cố Hải Đường, nàng một mình ngồi sững sờ, trên bàn còn có ít tiểu y cho đứa nhỏ.

“Hải Đường, sao nhìn tinh thần nàng có vẻ không được tốt lắm?” Kim Sinh ở bên cạnh nàng ngồi xuống, “Hôm nay có quan sai tới?”

Hải Đường nhẹ gật đầu: “Ừm, tới hỏi chút chuyện, bất quá không bao lâu đã rời đi.”

“Bọn họ hỏi cái gì?”

Hải Đường dừng một chút, vẻ mặt trịnh trọng mà lôi kéo tay Kim Sinh nói: “Cũng không có vấn đề cái gì. Bất quá Kim Sinh, những quan sai này bọn họ dường như đang tìm một người, ta nghe nói... Nghe nói là từ Hoa Triều quốc đến...”

“Người Hoa Triều quốc?”

“Cũng không biết có phải hay không, bất quá không phải chàng đã nói với ta sao, Hoa Triều và Tây Uyển là hai nước đối địch, nếu thật sự bắt được người đến từ Hoa Triều quốc, chỉ sợ sẽ cho rằng là thám tử mật thám. Hôm nay những quan sai kia đến nhà, bọn họ hỏi thân phận của chúng ta, chỉ là chàng cũng biết đấy, ta là được nương nhật về từ Vọng Pha, sau lại bị ra thân phận muốn đầu diêm lừa gạt, nhưng giấy dù sao cũng không gói được lửa, hôm nay những người kia tới, ta đã ẩn ẩn cảm thấy sẽ phát sinh sự cố. Ban đầu ở Vọng Pha, Tây Uyển và Hoa Triều vừa đánh qua một trận chiến, nơi đó là chiến trường, ta được nương dẫn về, nhưng cái gì cũng không nhớ rõ. Kim Sinh, thật ra chàng có từng nghĩ qua... Có lẽ, có lẽ ta là người Hoa Triều quốc?”

Kim Sinh xiết chặt tay Hải Đường, nàng là người Hoa Triêu quốc... Hắn đương nhiên đã từng nghĩ qua, chỉ là Hải Đường không nhớ ra được chính mình là ai, mà bọn họ ở thôn Phúc Duyên vẫn sinh hoạt rất yên vui, hắn cho tới bây giờ không muốn nghĩ nhiều. Thân phận Hải Đường đến tột cùng là gì, đối với hắn mà nói cũng không quan trọng, nếu như không phải hôm nay có quan binh đến, có lẽ hắn vĩnh viễn cũng sẽ không nguyện ý đề cập vấn đề này.

“Hải Đường, không cần biết nàng là ai, chỉ cần nàng đồng ý cùng ta một chỗ, nàng chính là thê tử của ta, bất luận phát sinh chuyện gì, ta liều cái mạng này cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt.” Trong lòng của hắn không hiểu dâng lên một nỗi sợ hãi, vấn đề kia luôn đặt trong lòng hắn hôm nay rốt cục phải phơi bày ra, hắn muốn bảo vệ nàng, giữ nàng lại, còn có con của bọn họ.

“Kim Sinh, ta và chàng sống chung trong thời gian qua, chàng đối đãi với ta như thế nào trong lòng ta tất nhiên hiểu rõ. Ta cũng thực sự không phải người không biết suy nghĩ, huống chi trong lòng của ta có chàng, có cái nhà này, như thế nào lại đồng ý cùng chàng chia lìa? Chỉ là ta lo lắng bọn họ hỏi như vậy, sớm muộn gì cũng tra ra thân phận ta không bình thường, nói không chừng còn có thể nói người từ Hoa Triêu quốc kia đến chính là muốn tìm ta, đến lúc đó nhất định sẽ gán cho ta tội danh gian tế, chỉ sợ nhà chúng ta cũng không được an bình.”

Trong lòng bàn tay Kim Sinh tràn đầy mồ hôi: “Nương tử, trong lòng nàng... Có chủ ý gì?”

Hải Đường thở dài một hơi: “Nếu ta là người có thân phận không rõ ràng, lúc này ở lại trong nhà sẽ liên lụy mọi người, ta nghĩ không bằng đi ra ngoài tránh một thời gian, đợi chuyện này đi qua rồi trở về cũng không muộn.”

“Không được!” Kim Sinh chém đinh chặt sắt nói, “Bụng của nàng lớn như vậy, sao ta có thể cho ở thời điểm này cho nàng rời khỏi nhà? Huống chi, nàng không ai thân thích, có thể đi chỗ nào?”

Hắn nắm chặt tay Hải Đường, chỉ sợ buông lỏng một chút, nàng sẽ rời đi.

Sao nàng có thể cam lòng rời đi? Thế nhưng vì toàn bộ Kim gia, nàng không thể ích kỷ như vậy.

“Ta tất nhiên là có nơi để đi, chàng yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt nhất nhất định sẽ không để cho người ta dễ dàng tìm được. Bọn họ tìm không được người trong bức họa, cũng tìm không được ta, qua một thời gian chuyện này sẽ trôi qua, đến lúc đó ta nhất định mang theo đứa nhỏ bình an về nhà.”

Kim Sinh cắn môi, vẫn một mực nắm lấy tay Hải Đường: “Không được!”

Hắn vẫn nói câu này, bất luận thời điểm nào, hắn cũng không thể cho phép Hải Đường một mình đối diện với những khó khăn mưa gió này, mặc kệ tình huống như thế nào, hắn cũng không thể cho phép chính mình bỏ mặc Hải Đường, dù cho thực sự phải lên núi đao biển lửa hắn cũng không trùng bước, muốn cùng nàng cùng đi.

Hắn kiên định như vậy, nắm chặt tay thê tử, tuyệt không buông ra. Thế nhưng nương Kim Sinh đứng bên ngoài cửa phòng đã nghe được những lời này, tim lại đập càng thêm lợi hại!

35. Chương 35: Hải Đường Mất Tích

Một buổi tối này, không riêng gì Hải Đường và Kim Sinh không thể ngủ một giấc an ổn, bên kia mái hiên nương Kim Sinh cũng lật qua lật lại một chút buồn ngủ cũng không có, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại lời Hải Đường nói.

Vọng Pha mới đánh giấc xong, bà đã ở trên chiến trường nhặt được Hải Đường về nhà, lúc trước nhìn trộm nàng là một cô nương tốt như hoa như ngọc, lại nhìn thấy xương cốt lớn dễ dẽ, chỉ là ôm một loại tâm tính tham món lời nhỏ, mới đưa Hải Đường về nhà. Khi đó Hải Đường cái gì cũng không nhớ, hơn nữa trong thôn cũng bị bà lừa gạt cho qua, những ngày này bà không có nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ nằm ở trên giường, trợn tròn mắt nghĩ kỹ lại, càng nghĩ trong lòng liền càng sợ hãi, toàn thân càng không tự chủ được mà bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như Hải Đường thực sự bị điều tra ra là người Hoa Triêu quốc, vậy nhà bọn họ sẽ gặp họa lớn, đến lúc đó bị gán tội danh thông đồng với địch quốc, đây chính là muốn cả nhà mất đầu nha! Nương Kim Sinh nghĩ

tới tình hình bà và ba người Kim Sinh, Kim Ngọc, Kim Phúc bị trói chặt hai tay ra sau lưng giải lên chợ, dưới một đao liên mất đầu, máu tươi đầy đất, lập tức rùng mình một cái, “Đằng” thoáng cái từ trên giường đứng lên: “Không được không được, phải nghĩ biện pháp mới được!”

Sáng sớm ngày thứ hai, nương Kim Sinh liền đi đến phòng Hải Đường tìm nàng, trong lòng bà đã có suy tính, nụ cười có chút miễn cưỡng. Ngược lại là Hải Đường thoát nhìn giống như thường ngày, phẳng phất không có gì khác lạ.

“Hải Đường, đang bận cái gì vậy?” Nương Kim Sinh xoa xoa tay, cái này hoàn toàn không có lời nào để nói.

Hải Đường chỉ chỉ mấy bộ tiểu y trên bàn vừa làm xong trả lời: “Đang chuẩn bị xiêm y cho đứa nhỏ” nàng sờ lên bụng, có chút nở nụ cười, “Nương, tính ra nó cũng sắp chào đời rồi.”

Bộ dạng hạnh phúc ấm áp sắp được làm mẫu thân của Hải Đường quả thực làm cho nương Kim Sinh dao động, bà cơ hồ muốn lui bước, muốn ném đi ý niệm trong lòng mình. Thế nhưng nghĩ tới tình cảnh tối qua, bà vẫn cắn răng, ra quyết định.

“Đúng rồi Hải Đường, hôm qua những quan sai kia hỏi lai lịch của con, trong lòng nương nghĩ đến chúng ta nên trở lại thôn Hồng Sơn một chuyến, tốt xấu gì bên kia cũng có một số người nhà của nương, lời nói dối này phải nói cho tròn vẹn, bằng không đến lúc đó điều tra ra được thứ gì, vậy chúng ta chỉ phải nhận tội thôi.” Nương Kim Sinh tuy luôn là người mạnh miệng, nhưng lúc này trong lòng mâu thuẫn đấu tranh cực kỳ, nhìn bà như vậy nhất định là biết rõ chuyện gì.

Trong lòng Hải Đường hiểu rõ, nhưng trên mặt vẫn bình thường, gật đầu nói: “Được, con thu dọn một chút, lát nữa đi theo nương.”

Hải Đường chỉ nghe nói qua thôn Hồng Sơn, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng đi. Nàng nâng cao bụng, chân lại có chút sưng vù, bước đi bắt đầu không khỏi chậm hơn rất nhiều, mãi cho đến gần giữa trưa mới xem như ra khỏi thôn Phúc Duyên. Trên đường, Hải Đường và nương Kim Sinh lại gặp được mấy người quan sai, hôm nay hình như bọn họ đến thôn tây dò hỏi.

Hải Đường trong lòng tinh tường, có lẽ Dung Tú Thần đã đi khỏi đây, chỉ là bọn họ đào sâu ba thước đất hỏi như vậy, cũng rất khó tra ra được gì, lo lắng của nàng cũng không phải là không có đạo lý. Chỉ là nhìn nương Kim Sinh ở phía trước, Hải Đường cảm thấy bộ dáng của bà tựa hồ còn lo lắng hơn nàng.

Đi thôn Hồng Sơn một chuyến, nhà nương để nương Kim Sinh thật sự có một Thất cữu lão gia khỏe mạnh, tuổi thoát nhìn đã rất lớn, lông mi râu ria một mảnh hoa râm, nhưng tinh thần vẫn còn rất tốt. Vừa thấy nương Kim Sinh, hai người liền hạp lại lẫn nhau, Thất cữu lão gia lỗ tai không tốt lắm, nương Kim Sinh phải ghé sát vào tai ông nói lớn tiếng ông mới nghe rõ.

Bà lôi kéo Hải Đường đi đến trước mặt Thất cữu lão gia nói: “Đây là con dâu con Hải Đường, cũng là lần đầu tiên đến gặp ngài, Thất cữu lão gia nhìn nàng như thế nào?”

Hải Đường đi đến trước gọi một tiếng “Thất cữu lão gia”, tai lão gia kia không tốt, ánh mắt lại không tệ lắm, nhìn Hải Đường tán dương: “Bộ dạng tốt, bộ dạng tốt... Người chỗ ấy, tên gì... A, Kim Sinh, rất may mắn!”

“Ai nha, đây còn không phải nhờ phúc Kim gia sao.” Nương Kim Sinh dừng một chút, lại ở bên tai Thất cữu lão gia tận lực hạ thấp giọng nói, “Đứa nhỏ này là người tốt, chẳng qua lúc đầu mang nó về nhà, cũng không biết thân phận ra sao, hôm nay sợ bị người tra hỏi. Thất cữu lão gia, nếu có người đến hỏi ngài, ngài nói nó là khuê nữ nhà Hồng Diệp cũng được.”

Thất cữu lão gia lớn tuổi, trí nhớ cũng không thể nào tốt, hắng cuống hống hỏi một câu: “Ai... Khuê nữ nhà ai?”

“Hồng Diệp a! Chính là cháu ngoại nữ của ngài, ngài không nhớ sao?”

Ông híp mắt suy nghĩ nửa ngày, đại khái nhớ ra một ít, mới nhẹ gật đầu: “A, Hồng Diệp, người nói là Hồng Diệp nha, nó có con gái sao?”

Nương Kim Sinh nhìn ông, chỉ sợ cũng rất khó giải thích thêm, liền lôi kéo Hải Đường nói: “Có a, đương nhiên là có, ngài nhìn bộ dạng Hải Đường, không phải rất giống Hồng Diệp sao! Nàng chính là khuê nữ nhà

Hồng Diệp, bất kể là ai tới hỏi, Thất cữu lão gia ngài nói như vậy là được!”

“À, nha...” Thất cữu lão gia bị nương Kim Sinh sắp choáng luôn, chỉ phải liên tục gật đầu, bên cạnh cũng không biết rõ ràng cho lắm.

Ở trong thôn Hồng Sơn dạo qua một vòng, nương Kim Sinh thấy sắc trời không còn sớm, mặt trời cũng bắt đầu ngã về tây, liền hướng Hải Đường nói: “Con à, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

“Dạ.”

Lúc trở về, nương Kim Sinh cũng không có mang Hải Đường đi con đường lúc đầu, trái lại thay đổi một con đường hẹp quanh co, lại vắng vẻ không có người qua lại.

Hai bên đường cỏ dại mọc lên cao, nương Kim Sinh ở phía trước dẫn theo đường, Hải Đường là phụ nữ có thai, theo ở phía sau không thể đi nhanh, nàng hướng nương Kim Sinh hỏi: “Nương, vì sao lúc trở về chúng ta phải đi đường này? Đường này cũng không dễ đi.”

“Đường khó đi một tí, nhưng lại gần nhà. Trời sắp tối, hai người chúng ta phải nhanh chóng trở về, miễn cho... Miễn cho trêu chọc phải phiền toái gì.” Nương Kim Sinh ở phía trước vừa đi, vừa nói như vậy, thế nhưng bước chân không có thả chậm, ngược lại càng lúc càng nhanh.

Nương Kim Sinh là người sinh trưởng ở nông thôn, mặc dù tuổi hơi lớn, nhưng bình thường luôn xuống ruộng làm việc, đi đứng vẫn rất nhanh nhẹn, bà phóng nhanh bước chân, Hải Đường sao có thể đuổi kịp bà?

“Nương, nương, nương đi chậm rãi một chút...” Hải Đường ở phía sau hô hào, nàng mang theo bụng lớn thở hồng hộc đuổi theo, nương Kim Sinh nghe thấy, trong lòng vẫn có chút không đành lòng, nhưng vừa nhắm mắt lại sẽ nghĩ tới cả nhà bọn họ bị trói lại giải ra chợ chém đầu, toàn thân không tự chủ được rùng mình, bà tuyệt đối không thể đem tánh mạng cả nhà ra đặt cược, thực xin lỗi bà cũng chỉ có thể nhẫn tâm một lần, giả vờ không nghe được tiếng la của Hải Đường ở sau lưng bà, bước chân càng lúc càng nhanh, phía trước có ngã ba, nương Kim Sinh rẽ vào một chỗ ngoặt, lập tức liền biến mất không còn thấy bóng dáng nữa.

Hải Đường theo ở phía sau nhìn phía trước, đó là một ngã ba, tuy hoàn toàn không biết vừa rồi nương đi ngã nào. Nàng đã không thấy bóng người, mặt trời cũng dần dần lặn, rất nhanh bóng đêm nồng đậm bao trùm lên khắp nơi. Đứng ở ngã ba đường, Hải Đường đã hiểu rõ, trong lòng lại có chút chua xót, bàn tay phủ lên bụng, thì thào lắm lắm: “Con ơi, hôm nay chúng ta không thể về nhà rồi.”

Nương Kim Sinh cơ hồ là nhất cổ tác khí (*) chạy về nhà, trên đường đi bà căn bản cả đầu cũng không dám quay lại, trong lòng bà biết rõ làm như vậy không tốt, bà vứt bỏ Hải Đường, vứt bỏ đứa cháu nhỏ chưa kịp sinh ra của bà, đó cũng là vì muốn bảo trụ tánh mạng cả nhà bọn họ!

(NHẤT CỔ TÁC KHÍ: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Đứng ở trước sân nhỏ nhà mình, nương Kim Sinh khó khăn lấy lại bình tĩnh, thở gấp thở ra một hơi nhìn lại phía sau, sau lưng chỉ có bóng tối dày đặc và tiếng gió rung động ào ào, Hải Đường, nàng thật sự không theo kịp.

Đây là chủ ý bà suy nghĩ cả đêm, thế nhưng đến tận sau lúc đó, bà đứng ở trước cửa nhà, thấy trước mặt trống rỗng, trong lòng giống bị người níu lấy, cảm thấy đau nhói! Cái mũi chua xót, hốc mắt đều hồng thêm vài phần, nương Kim Sinh đưa tay lau, xóa sạch vài giọt nước mắt rơi xuống.

“Nương, sao nương đứng ở đây mà không vào nhà?” Phúc Nhi đã nghe được động tĩnh bên ngoài từ bên trong chạy ra.

Hôm nay nương Kim Sinh và Hải Đường đi ra ngoài hơn nửa ngày, trong nhà cả bếp đều không có động qua, Tiểu Phúc Nhi chờ tới bây giờ, đã sớm đói bụng, trong bụng xì xào kêu lên!

“Đại ca con về chưa?” Nương Kim Sinh lúc này mới hoàn hồn, hạ quyết tâm không thèm nghĩ chuyện vừa rồi nữa, một bên lôi kéo tay Phúc Nhi, một bên đi vào trong.

“Trở về một hồi rồi, huynh ấy không thấy tẩu tử, cũng không thấy nương nên hỏi con hai người đi đâu, con nói nương dẫn tẩu tử đến nhà Thất cữu lão gia.” Tiểu Phúc Nhi hướng sau lưng mẫu thân quan sát, ngửa mặt hỏi, “Nương, tẩu tử đâu rồi, tẩu ấy như thế nào không về cùng nương?”

Nương Kim Sinh nghe nàng hỏi Hải Đường cũng không khỏi có chút chột dạ, dặt tay nàng đi thẳng vào trong nhà, trước mặt lại đụng phải Kim Sinh đang bưng nước đi ra ngoài, bà cúi đầu không nhìn thấy người, nước kia thiếu chút nữa đổ vào người bà.

“A, nương làm sao vậy? Có bị phỏng hay không?” Kim Sinh vội vàng đặt chậu nước ấm xuống đỡ mẫu thân hỏi.

Bà vội vàng khoát tay: “Không sao, không có gì đáng ngại.”

Kim Sinh không thấy Hải Đường, lôi kéo mẫu thân liền hỏi: “Đúng rồi nương, Phúc Nhi nói nương và Hải Đường cùng nhau đến nhà Thất cữu lão gia, sao chỉ có một mình nương trở về vậy, Hải Đường đâu?”

“A, nha... Hải Đường à, khực, hôm nay nương đến nhà Thất cữu lão gia, biểu cô cô của con cũng ở đó, nàng thấy Hải Đường là đứa lanh lợi hiểu chuyện, tướng mạo lại xinh đẹp, trong lòng rất thích, nên nói muốn giữ nó ở lại thôn Hồng Sơn mấy ngày, nên chỉ có một mình nương trở về...”

Thường ngày nương Kim Sinh nói dối tung tóe, con mắt đều không nháy một cái, nhưng hôm nay vẻ mặt lại lờ lờ nhấp nháy, thoạt nhìn rất kỳ lạ.

Kim Sinh nghi ngờ, đứng ở trước mặt mẫu thân nhìn thẳng vào mắt bà hỏi: “Nương nói là sự thật?”

“Con đứa nhỏ này, đương nhiên... Đương nhiên là sự thật!” Lúc này cũng chỉ có thể kiên trì thôi.

Kim Sinh cầm một cái áo khoác lên muốn đi ra ngoài, nương Kim Sinh túm lấy hần: “Con muốn đi đâu?”

“Con đi nhà biểu cô cô nhìn xem Hải Đường, bụng nàng lớn như vậy, để nàng một mình ở bên ngoài, con lo lắng.”

“Ai nha đứa nhỏ này!” Nương Kim Sinh hung hăng giẫm mạnh một cước tức giận, “Có cái gì lo lắng, con mau trở lại cho nương!”

Hai mắt Kim Sinh thẳng nhìn qua mẫu thân, hần có thể khẳng định, mẫu thân nhất định là có chuyện gạt hần.

“Nương, nương nói thật đi, Hải Đường rốt cuộc ở đâu? Nếu thật sự ở nhà biểu cô cô thì đừng ngăn cản con!”

Hần như trước muốn đi ra ngoài, nương Kim Sinh túm mạnh con mình la: “Tiểu tử gốc này, nương tử quan trọng hay tánh mạng một nhà bốn miệng ăn chúng ta quan trọng? Nó là gian tế đến từ Hoa Triều quốc, con đi tìm nó, cả nhà chúng ta đều phải mất mạng!”

Bà nóng nảy lỗ miệng nói ra lời này, Kim Sinh nghe được ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn xem mẫu thân, ngày đó lời bọn họ nói ở trong phòng, thì ra mẫu thân cũng nghe được.

“Nương... Rốt cuộc nương đem Hải Đường đi đâu?” Kim Sinh dù sao cũng là một hiếu tử, không dám ngỗ nghịch mẫu thân, thế nhưng bộ dạng vô cùng lo lắng khi đánh mất nương tử lại hoàn toàn đều ở trên mặt, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu, phảng phất như dã thú bị uy hiếp, mặc dù từ nhỏ bà là người nuôi hần lớn, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng này của con trai, trong lòng cũng run rẩy, có chút sợ hãi.

“Con a, lúc trước... Lúc trước là nương nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới đem nó dẫn về... Con nghe nương nói, nếu nó thật sự là người Hoa Triều quốc, sẽ mang tai họa đến cho nhà chúng ta, chỉ có để cho nó rời đi rất xa, đây mới là biện pháp tốt nhất...”

“Rời đi rất xa? Nương, Hải Đường là nương tử con cưới hồi đình hoàng, là con dâu Kim gia, hơn nữa trong bụng của nàng cũng đã có cốt nhục Kim gia chúng ta, sao nương có thể xem nàng như một đồ vật bình thường muốn ném thì ném đi?!”

Hần hung hăng tách tay mẫu thân ra, vội vàng chạy ra ngoài.

Nương Kim Sinh ở phía sau đuổi theo hô: “Con trở về, trở về cho ta!”

Hắn sẽ không nghe theo, từ khi hắn cưới Hải Đường vào nhà bắt đầu từ một khắc đó, tuy trong miệng không nói, nhưng trong lòng của hắn đã sớm quyết định, từ nay về sau họa phúc cùng hưởng, nòng một thân một mình, trời đất mệnh mông có thể đi chỗ nào?

Kim Sinh chạy về phía thôn Hồng Sơn, vừa đi vừa lớn tiếng gọi tên nương tử, hi vọng nàng bình an vô sự, hi vọng nàng ở một nơi nào đó không xa, nghe được tiếng gọi của hắn có thể đáp lại hắn một tiếng.

Chỉ là hắn đi một đường xa xa, gọi đến cổ họng đều khô khốc, cũng chỉ có tiếng gió nức nở nghẹn ngào trong không trung hướng hắn đáp lại, mà Hải Đường của hắn, không biết đã đi nơi nào...

36. Chương 36: Sinh Bánh Bao Nhỏ

Hai tháng trôi qua, Hải Đường vẫn không có một chút tin tức, Kim Sinh mỗi ngày đi ra ngoài tìm nàng, nghe ngóng tin tức của nàng, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Thời gian không có Hải Đường ở nhà, quanh què không ít, cả Tiểu Phúc Nhi cũng ít tươi cười đi rất nhiều, luôn lôi kéo Kim Sinh hỏi: “Đại ca, tẩu tử đi đâu vậy? Sao tẩu chưa về?”

Nương Kim Sinh biết rõ chuyện này toàn bộ do mình, thế nhưng mà hối hận cũng không thể được gì, Hải Đường không biết đi nơi nào, tuần này mấy người trong thôn đã đi tìm xung quanh trấn Khê Thủy vài lần, nhưng tìm không được người.

Vì chuyện này, hai tháng nay Kim Sinh đến cơ hồ không có nói chuyện, ban ngày hắn đi ra ngoài tìm Hải Đường, buổi tối trở về, trốn một mình trong phòng.

Nương Kim Sinh nhiều lần mượn cơ hội muốn cùng hắn nói vài lời, nhưng con trai lại như đầu gỗ, vô thanh vô tức, phảng phất không nghe thấy bà nói cái gì.

Một ngày này, nương Kim Sinh nhìn con trai gần đây tinh thần sa sút, đau lòng, liền đến chuồng gà bắt một con gà mái, làm sạch nấu một nồi canh lớn. Bà múc một chén, muốn đưa vào phòng cho con trai, lại không nghĩ tới nhìn thấy Kim Sinh đang xếp quần áo vào bao. Nương Kim Sinh giật mình đem canh gà đặt lên bàn, vội vàng đi qua la lên: “Con...con đây là muốn đi đâu? Ai nha, con a, nương biết rõ chuyện của Hải Đường làm trong lòng con oán giận nương, nhưng nương làm vậy còn không phải là vì nhà chúng ta sao, con sẽ không thật sự rời khỏi cái nhà này chứ, cứ như vậy đi à.”

“Con muốn đi tìm nàng.”

“Tìm... Tìm ai?” Nương Kim Sinh cuống cuống, nói chuyện đều có chút cà lăm.

“Con muốn đi tìm Hải Đường.” Kim Sinh cúi đầu trả lời.

“Ai nha, không phải con đã sớm tìm chung quanh nơi này rồi sao, đâu có thấy bóng dáng Hải Đường?”

“Ở đây không có, có lẽ nàng đi nơi khác, các người không phải đều nói nàng là người Hoa Triêu quốc sao, con sẽ đi Hoa Triêu quốc tìm nàng.” Tính tình Kim Sinh bướng bỉnh, ai cũng ngăn hắn không nổi, thoát nhìn hắn không tìm được Hải Đường sẽ không từ bỏ.

“Con...con muốn đi Hoa Triêu... con a, nhà chúng ta chỉ có một mình con là nam nhân, con đi chuyến này muốn nương và Phúc nhi phải làm sao?” Nương Kim Sinh dậm chân, sớm đã gấp đến độ một phen nước mũi một phen nước mắt.

Đông đông đông, bên ngoài có người gõ mạnh cửa, nương Kim Sinh lau nước mắt một cái, chạy ra đằng trước mở cửa. Người đến là Toàn Nhị ở bên cạnh, hắn chạy thở hổn hển, lôi kéo nương Kim Sinh liền hỏi: “Kim đại nương, Kim Sinh ... Kim Sinh có ở nhà không?”

Kim Sinh cũng từ bên trong đi ra, nhìn bộ dáng Toàn Nhị thở không ra hơi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Người quan phủ đến thôn bên cạnh rồi, nói là muốn trưng binh, lúc này thôn trưởng nói muốn toàn bộ nam nhân ở trong thôn từ bốn mươi tuổi trở xuống đều đến sân lớn trong thôn!”

“Trưng binh... Chẳng lẽ sắp chiến tranh rồi?” Tin tức này so với vừa rồi Kim Sinh nói muốn đi ra ngoài tìm Hải Đường càng làm cho nương Kim Sinh hoảng hốt.

“Nghe nói hình như là Hoa Triều quốc muốn khai chiến với Tây Uyển, lúc này mới vội vã trưng binh. Đừng nói nhiều nữa, người hãy mau theo ta cùng nhau đến sân lớn đi.”

Trong sân lớn của thôn Phúc Duyên, người phụ trách trưng binh đang đông dặc nói chuyện, Kim Sinh đi theo phía sau Toàn Nhị, thế nhưng trong đầu lại ông ông ông ông rung động, người nọ nói gì đó hẳn toàn bộ không có nghe, chỉ là nghĩ đến, lúc này hẳn sợ là phải ra chiến trường...

Nam đình ở thôn bên đều đứng một chỗ, tính ra từ bốn mươi tuổi trở xuống ước chừng có hơn ba mươi người, chồng Kim Ngọc là Chu Thắng cũng ở bên trong. Bọn hắn đã quen ở nông thôn nơi không tranh quyền thế yên bình rồi, đột nhiên nhận được tin tức phải đi đánh giặc, trong lúc nhất thời một bên là người trưng binh đang nói cái gì gia quốc đại nghĩa, một bên lại là vợ con mẹ già, cả đám đều ở bên kia cũng sờ xuất thần.

Các nữ nhân tụ ở một chỗ, không dám lớn tiếng thút thít nỉ non, chỉ là mấy người đứng chung một chỗ nghẹn ngào yết hầu, ánh mắt đều nhìn qua nam nhân nhà mình.

Nương Kim Sinh và Phúc nhi cũng chạy tới, trong đám người các nàng nhìn thấy Kim Ngọc, đứng ở một chỗ, ba người nhất thời nhịn không được, liền ôm đầu khóc lên.

Nam nhân đều phải ra chiến trường, trong thôn chỉ còn lại có người già phụ nữ và trẻ em, cả thôn trưởng cũng nhìn thấy trong lòng ẽ ẩm, nhịn không được nổi lên nước mắt.

Tiếng gió ào ào, sắp đến mùa thu hoạch, đúng là thời điểm cần nam nhân a, nhưng lại trùng hợp ngay lúc này, nổi lên chiến sự.

Mấy năm nay liên tục chinh chiến, rốt cuộc khi nào mới kết thúc a...

Trong một đại viện giàu có Hoa Triều quốc, một nữ nhân đang chịu thống khổ dày vò. Đứa nhỏ này đã sinh sắp hai canh giờ rồi, như thế nào vẫn không nghe lời như vậy, không chịu đi ra?

Quần áo trên người Hải Đường cũng đã bị mồ hôi ngấm ướt đầm, hai tay nàng nắm chặt tấm chăn dưới thân, cuống họng đã hô sắp khản giọng, trước người chính là bà đỡ cũng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đối với Hải Đường hô: “Tiểu thư, lại dùng thêm lực, đã có thể nhìn thấy đầu rồi...”

Đứa nhỏ này, lúc trước ở trong bụng vẫn còn rất nghe lời, nhưng lúc này lại cứ ậm ỉ.

Hải Đường cắn môi một cái, lại hung hăng dùng một phần lực!

Bên ngoài mấy người đang chờ cũng lo lắng đi tới đi lui, hai tay Lăng Sùng chấp ở sau lưng, mặt thâm trầm, nhìn không ra biểu cảm gì, chỉ có từ trong bước chân nóng của ông nhìn ra trong lòng lão tướng quân đang rất lo lắng. Dung Tú Thần cũng tới, đại quân sắp xuất phát tới Tây Uyển, trước khi hắn xuất chinh, nhận được tin tức nói A Mạn sắp sanh, liền để cho phó tướng mang quân xuất phát trước, mà chính mình tắc ăn mặc một thân quân trang đến phủ.

“Ông nội, A Mạn đã ở bên trong hơn hai canh giờ, con lo lắng nàng... Lo lắng nàng có việc...” Trong lòng Dung Tú Thần vẫn rất quan tâm nàng.

“Ai, đây đều là ý trời, hôm nay ta chỉ mong A Mạn có thể bình an vô sự, nếu không vì đứa nhỏ, Hoàng Thượng sao lại giận dữ như thế, muốn dẫn binh đánh Tây Uyển?”

Lại nói tiếp, trận chiến này nguyên là vì Hải Đường mà ra.

Ngày ấy nương Kim Sinh để nàng một mình ở lại ngã ba đường, sắc trời đã tối, Hải Đường không biết đường về nhà, lúc này chỉ có thể mù mờ mò mẫm đi, tùy tiện chọn đại một đường, dọc theo đường đi, Hải Đường mới phát hiện đang đi tới trấn Khê Thủy.

Nàng mang thai hơn bảy tháng, nâng cao cái bụng to đi lâu như vậy, vừa đến trấn trên đã chịu không nổi hôn mê bất tỉnh.

May mà hôm đó đúng lúc Liên Xa đang đi trên đường, nhìn thấy rất nhiều người làm vây thành một đoàn cũng đi qua nhìn một cái, nhìn liền thấy là Hải Đường nằm trên đường, lập tức lập bập kinh hãi, mang nàng trở về mời đại phu.

Sau khi Hải Đường tỉnh lại, cũng không nói muốn về thôn Phúc Duyên, mỗi ngày chỉ sững sờ xuất thần, Liên Xa nhìn thấy nàng như vậy tự chủ trương tìm chiếc xe định đưa nàng trở lại Hoa Triều quốc.

Hải Đường ngược lại cũng không có phản đối kháng cự, mặc hần quyết định, trên đường đi rất thuận lợi, đã qua hơn một tháng liền về tới Hoa Triều.

Lão tướng quân Lăng Sùng thấy cháu gái Hải Đường, nước mắt tuôn đầy mặt, một phen ôm nàng kêu “A Mạn, A Mạn...”

Dung Tú Thần nghe nói Hải Đường trở về, cũng vội vàng sang đây xem nàng, chỉ là cảm thấy nàng thoát nhìn không giống mấy tháng trước, mặc dù khẽ mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại che dấu cái gì đó.

Hải Đường vừa về tới Hoa Triều, trở lại phủ tướng quân, tự nhiên là đưa tới không ít lời ra tiếng vào, đứa nhỏ trong bụng của nàng là chủ đề đàm luận của những người dư hơi nhàm chán trong Hoa Triều quốc, mà không có bao lâu, Hoàng Thượng cũng biết chuyện này.

Lăng Mạn là thánh nữ Hoa Triều quốc, hôn nhân đại sự của nàng đương nhiên không thể tùy tiện làm chủ, Hoàng Thượng vốn coi trọng Dung Tú Thần, chẳng qua là khi hần ba phen mấy bận cầu thân đều bị đẩy ra khỏi cửa, nên mới không có nhắc lại. Hoàng Thượng định tìm chàng rể tốt khác cho Lăng Mạn, thế nhưng trận chiến ở Vọng Pha, làm nàng không biết tung tích.

Hôm nay người đã trở về, nhưng cái bụng lại lớn, cha đứa nhỏ này còn là một tên thợ rèn ở Tây Uyển quốc?
!

Hoàng Thượng giận không kềm chế được, cảm thấy mặt mũi Hoa Triều quốc đều mất hết, lập tức triệu tập chúng đại thần, đối với Tây Uyển khai chiến, mà Dung Tú Thần là chủ soái dẫn đầu đại quân!

Ở thôn Phúc Duyên xa xôi Kim Sinh bị chứng binh làm binh sĩ cho Tây Uyển, nhưng hần nghĩ đến chẳng lẽ trận chiến này vốn là hướng về phía hần sao?

“Oa oa...” Trong phòng bên cạnh rốt cục đã có động tĩnh, tiếng khóc nỉ non của đứa nhỏ phá tan bầu không khí trầm trọng rất lâu.

Bên trong bà đỡ lau mồ hôi đi ra: “Chúc mừng lão tướng quân, tiểu thư đã sinh xong, là một bé trai!”

“A Mạn...” Lăng Sùng vội vàng vào phòng, Hải Đường đã không còn một chút khí lực, chỉ là dùng một loại ánh mắt đặc biệt ôn nhu nhìn đứa bé bên cạnh vừa mới sinh ra.

Nó còn nhỏ như vậy, trên mặt nhiều nếp nhăn, một chút bộ dáng cũng nhìn không ra, nhưng khi nhìn nó, trong lòng Hải Đường đã cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Chỉ là, Kim Sinh không thể ở bên cạnh nàng nhìn đứa nhỏ này sinh ra, nghĩ tới Kim Sinh ở nơi xa ngàn dặm, trong lòng Hải Đường không khỏi chảy qua một tia buồn vô cớ.

Chuyện này, trong lòng nàng cũng không trách Kim Sinh, sợ dĩ nàng không trở lại thôn Phúc Duyên mà lựa chọn ly khai về Hoa Triều, cũng là vì Kim gia.

Lúc trước bọn họ thu lưu nàng, xem nàng là con dâu, cho tới nay đều đối với nàng vô cùng tốt.

Nàng biết rõ thân phận của mình sẽ mang đến cho bọn họ cái gì, rốt cục vẫn muốn lựa chọn rời đi. Có lẽ đợi đến lúc những chuyện này đều dẹp yên, nàng có thể về nhà.

Kim Sinh, Kim Sinh ... trong lòng nàng yên lặng nhớ kỹ tên nam nhân này, một ngày nào đó bọn họ nhất định sẽ đoàn tụ ...

Sinh đứa nhỏ về sau, tâm trạng Hải Đường phẳng phất sáng sủa rất nhiều, nghỉ ngơi vài ngày, lại cộng thêm trong phủ tướng quân có người chăm sóc đặc biệt, thân thể suy yếu của Hải Đường cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Lăng Sùng đến thăm nàng, ngồi ở trước giường Hải Đường, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lời kéo tay cháu gái, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, chỉ có ngàn vạn thốn thức.

“Ông nội...” Hải Đường ngồi ở trên giường nhỏ giọng gọi ông.

“Con...con gọi ông...ông nội ?” Lão tướng quân đã rất lâu không nghe được cháu gái bảo bối của mình gọi mình như vậy rồi, kích động nắm chặt tay Hải Đường, “A Mạn, A Mạn, rốt cục con đã nhớ ra rồi sao?”

Hải Đường nằm ở trên giường, khoe mắt cũng ướt át, nàng nhẹ gật đầu nói: “Vào ngày đó con sinh con, dường như đã trải qua một trận sinh tử. Lúc đó, trước mắt của con phẳng phất thấy được rất nhiều hình ảnh, những chuyện lúc trước không nhớ rõ cũng đều từ từ nhớ lại. Ông nội, A Mạn bất hiểu, làm ông lo lắng.”

Ngày đó, Hải Đường khó sinh, thời điểm sinh con, đau đớn một mực không ngừng kích thích nàng, ngay tại trong đau đớn tê tâm liệt phế. Nàng bắt đầu từng chút từng chút một nhớ về quá khứ.

Đó là nàng ngồi trên vai ông nội, đưa tay hái hoa lựu nổi tiếng xinh đẹp nhất; đó là nàng và Dung Tú Thần ngồi cùng một chỗ, bộ dáng cầm binh thư của ông nội, rung đùi đắc ý nhớ kỹ; đó là nàng kéo tay ông nội nói: “Tú Thần ca ca rất tốt, nhưng không phải người trong lòng A Mạn, từ nhỏ A Mạn chỉ xem hấn là ca ca.”

... ..

Tất cả những chuyện cũ phát sinh ở Hoa Triều quốc, đều từ trong đau đớn kia từng chút một ủa về trong óc của nàng.

Nàng còn nhớ rõ trận chiến ngày đó của Hoa Triều và Tây Uyển ở Vọng Pha, nàng ở trong quân Dung Tú Thần, vốn gặt ông nội không muốn đọc nhiều binh thư như vậy, cuộc chiến này đến tột cùng là đánh như thế nào. Nhưng lại không nghĩ rằng, khi ở trong cục diện chiến dịch thảm thiết, nàng bị đánh ngã xuống, té xỉu ở Vọng Pha, về sau... Về sau nàng quên chính mình là ai, đi theo nương Kim Sinh về nhà.

Những ngày này nàng một bên dần dần hồi tưởng đến thân thể của mình, một bên ôm con trong ngực, tiếng nó khóc rất lớn, phải dỗ một hồi lâu mới bằng lòng an giấc. Có đôi khi nàng không khỏi có chút hoảng thần, tự hỏi, nếu như lúc trước nàng ở Vọng Pha được nương Kim Sinh nhặt được, cũng không có mất đi trí nhớ, có thể gả cho Kim Sinh không?

Nàng ôm đứa nhỏ, yêu thương một hồi, nhìn tiểu tử này, liền cảm thấy giống Kim Sinh. Hôm nay nàng mặc dù nhớ lại chuyện cũ trước kia, thế nhưng tận đáy lòng tình cảm đối với Kim Sinh vẫn không giảm chút nào, không chỉ như thế càng bởi vì trận chia lìa này mà càng thêm tưởng niệm hấn.

Giờ phút này, hấn ở thôn Phúc Duyên không biết trôi qua thế nào?

Nàng nghĩ đến chỗ này không khỏi cười chua xót, hấn sao có thể tốt? Nàng không ở bên cạnh, tung tích không rõ, sống chết chưa biết, Kim Sinh nhất định là đã rất lo lắng, thế nhưng cũng chỉ có kế này mới có thể không làm cho Kim gia rước họa vào thân. Nàng hiện tại chỉ mong chiến sự hai nước có thể nhanh chóng chấm dứt, nàng và Kim Sinh có thể sớm ngày đoàn viên.

“A Mạn, bây giờ con đã nhớ lại chuyện trước kia, vậy sau này con có tính toán gì không?” Lăng Sùng nhìn thoáng qua đứa nhỏ trên giường, nó thoạt nhìn đã ngủ rồi, an tĩnh như vậy, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

“Ý của ông nội thế nào?”

Từ lúc Hải Đường trở lại trong phủ tướng quân, Lăng Sùng đã luôn nghĩ đến vấn đề này, Lăng Mạn vốn là thánh nữ Hoa Triều quốc, trời đưa đất đẩy làm sao mà ở Tây Uyển dạo qua một vòng, hôm nay đương nhiên trở lại nhà mình, nhưng phiền toái nhất chính là nàng ở bên kia đã lập gia đình, còn có con, cuộc sống về sau đích thật khó khăn.

“A Mạn, đứa nhỏ này là cốt nhục của con cũng là cháu cố của ông nội, cả nhà trên dưới của chúng ta tự nhiên đều thương yêu nó, cho dù là Hoàng Thượng bên kia, ông có liều cả mạng này cũng chắc chắn bảo vệ an toàn cho nó. Chỉ có điều con nghe ông khuyên một câu, từ nay về sau đừng trở lại Tây Uyển quốc, hiện tại con đã khôi phục trí nhớ thì nên biết, hai nước Tây Uyển, Hoa Triều bao nhiêu năm rồi vẫn luôn đối địch, con cũng quên tên nam nhân ở thôn Phúc Duyên kia đi, con là cháu gái Lăng Sùng ta, cho dù sinh đứa nhỏ, sau này cũng không lo không thể tái giá cho người khác, ngày ấy Tú Thần đã nói với ông, chỉ cần con gật đầu một cái, hấn nguyện ý lấy con...”

“Ông nội... ” Hải Đường nhẹ nhàng hô một tiếng, cắt ngang lời nói của Lăng Sùng, “Con biết ông vì nghĩ cho con, chỉ là... Chỉ là con hơi mệt muốn nghỉ một chút.”

Lăng Sùng biết rõ hiện tại kêu nàng làm ra quyết định như vậy đích thật quá khó, đã đến nước này, cũng chỉ để nàng trước tự suy nghĩ lại, mới quyết định.

Nàng chỉ cảm thấy rất mệt a, trong đầu loạn loạn. Chiến tranh, lại bắt đầu chiến tranh rồi...

Lúc nào nàng mới có thể trở về căn nhà bình thường kia, lúc nào bọn họ mới có thể an bình vui vẻ không còn phiền não sống với nhau đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe mắt một giọt nước mắt chảy xuống, ướt nhẹp bên gối...

37. Chương 37: Toàn Nhị Nhất Gan

Đại quân Hoa Triều quốc xuất phát tới Tây Uyển quốc đã tạm thời đóng quân ở phạm vi trong thành, hai nước giương cung bạt kiếm, sẵn sàng chiến đấu, trận chiến này một phát không thể hoãn. Hoa Triều muốn chiếm đoạt hai mươi tư thành Tây Uyển đã từ xưa đến nay, những năm nay tìm các loại lý do không ngừng xuất binh, nhưng hai nước thế lực ngang nhau, đánh hơn mười trận chiến, cũng không phân thắng bại.

Bọn họ phần lớn trong nhà đều có thể nhi già trẻ, rời xa quê hương đến nơi chiến trường hoang vu không có dấu người, cho dù bọn họ đã là người trưởng thành, trong lòng cũng không khỏi đau buồn, hưởng chi chiến tranh hết sức căng thẳng, tùy thời có thể mất đầu, ném đi tánh mạng, ngồi ở một chỗ mặc dù nói chuyện tào lao, cũng không có tâm trạng nhẹ nhõm sung sướng, chỗ nói chuyện lúc nào cũng dễ dàng có địch tiền đánh, mỗi người uống vào chút rượu còn sót lại, nghĩ không biết vận mệnh phía trước.

Mục đích của Nhâm Thu rất rõ ràng, lần này tập kích ban đêm là muốn đánh bất ngờ quân doanh Hoa Triều, mà mục tiêu cũng chỉ có một, đó là Dung Tú Thần!

Dung Tú Thần là chủ chốt của quân Hoa Triều, chỉ cần một khi hắn ngã xuống, trận chiến này sẽ không đánh mà thắng. Cho dù không thể chặt đầu của hắn, khiến quân doanh long trời lở đất, có thể làm cho hắn tổn thương chút nguyên khí cũng tốt. Hơn nữa theo thám tử hồi báo, lần trước Dung Tú Thần ở trong trận chiến Vọng Pha đã bị thương, đến nay còn chưa hoàn toàn khỏe hẳn.

Kim Sinh và Toàn Nhị chen chúc đứng trong đội ngũ đông nghịt, nghe Tây Hồ tướng quân Nhâm Thu ở phía trên đang cổ động, đồng đặc nói. Toàn Nhị vụng trộm hướng Kim Sinh bên này lôi kéo, thấp giọng hỏi: “Người có sợ không?”

Kim Sinh không có trả lời hắn, phía dưới buông thông tay vỗ vỗ mu bàn tay Toàn Nhị, nói: “Đừng sợ hãi, nên đến dù sao còn chưa đến. Người đi theo ta, hai ta cùng nhau hỗ trợ.”

“Kim Sinh, chúng ta sẽ chết sao? Tướng quân kia nói đi đánh lên, còn nói... Còn nói muốn cắt lấy cái gì mà đầu Dung Tú Thần, sao trong lòng của ta nghe chỉ cảm thấy rung mình?”

Kim Sinh trầm mặt không nói lời nào, hắn chỉ là một binh sĩ nhỏ, ở trong quân doanh cũng không có tư cách nói chuyện. Lúc trước hắn nghe không ít lão binh trong quân nói về Dung Tú Thần người này, trên chiến trường có thể dùng một từ “Giảo hoạt” để hình dung hắn, hắn tựa như một con hồ ly, không biểu hiện như lễ thường, thường xuyên sẽ ngoài dự đoán mọi người.

Nhâm Thu nhất định đã thua bởi trong lòng của hắn khó yên ổn, hơn nữa mấy ngày nay loại yên tĩnh khác thường này rất cực làm cho hắn bắt đầu không kiềm chế được, nhưng nếu như Dung Tú Thần, đã tính toán đến điểm này, hoặc hắn căn bản là có ý như thế, đã sớm bố trí tốt tất cả, chính là đợi đám binh sĩ đến Hoa Triều chui đầu vào lưới!

Nếu thật như thế, bọn họ lần này đi nhất định chịu chết. Hắn nhìn Toàn Nhị bên cạnh, vẻ mặt sợ hãi, liền duỗi tay nắm chặt bàn tay của hắn an ủi: “Chưa hẳn sẽ tệ như người nghĩ, nương người lúc trước không phải nói người có phúc tướng sao, sẽ sống đến 99 tuổi đấy, hôm nay người mới mười chín, sao có thể ngã xuống?”

Trong lòng Toàn Nhị đã sớm thùng thùng trực nhảy, tựa như bồn chồn, lúc này nghe Kim Sinh nói như vậy, mới thoáng thả tâm xuống, nhẹ gật đầu: “Kim Sinh, nếu ta chết, người nhất định phải nhắn lại với nhà ta, bất kể thế nào cũng phải cho bọn họ biết rõ.”

“Đừng nói mấy lời ử rữ này, đi nhanh thôi.” Đang nói chuyện, quân đội đã xuất phát, Toàn Nhị cần môi đi theo phía sau Kim Sinh, bắt đầu trận tập kích đêm nay.

Dung Tú Thần là người cực kỳ cảnh giác, nhưng đêm nay doanh trại Hoa Triều lại phẳng phất rất lạ. Cửa ra vào đại doanh chỉ thừa thớt bốn năm binh sĩ tuần tra ban đêm, hai tướng lãnh mang binh sĩ cảm thấy có chút không đúng, liền phái trước một đội nhân mã đi tìm hiểu, không ngờ trong đại doanh hoàn toàn không có người nào, chỉ thấy từng nhóm binh sĩ Hoa Triều đang ở trong doanh nghỉ ngơi.

Cát Lý và Từ Hồng suy nghĩ, vì phòng có mai phục, quyết định cho Cát Lý dẫn một đội đi dò xét trước, mà Từ Hồng cùng một đội khác ở phía sau hỗ trợ.

Kim Sinh và Toàn Nhị theo Từ Hồng ở trong quân, đợi ở phía sau.

Toàn Nhị thoáng nói lỏng một chút, hướng Kim Sinh nói: “Hi vọng Cát tướng quân có thể trực tiếp mang binh quét sạch bọn họ, như vậy chúng ta cũng không cần xông lên rồi.” Hắn tuy đã giảm thấp giọng nói xuống, nhưng ở trong quân doanh, sợ chết là điều tối kỵ. Kim Sinh vội vàng véo hắn một cái, giảm thấp âm thanh nói: “Chớ nói chuyện, chúng ta chờ tin tức phía trước là được, lát nữa người nhớ kỹ đi theo đằng sau ta.”

Toàn Nhị nghe Kim Sinh, quả nhiên không nói gì thêm.

Xa xa trong quân doanh phẳng phất truyền đến từng đợt tiếng đao thương va chạm, Từ Hồng ngậy người tại chỗ, không biết tình hình chiến đấu như thế nào, trong lòng cũng lo lắng. Không riêng hắn, sau lưng những binh lính kia cũng như thế, trong lòng đều ngóng trông tin hồi báo nói đánh thắng trận, có mấy tên nhất gan khấn trương, lần đầu tiên ra chiến trường, cả nước tiểu cũng lặn lẽ chảy xuống.

Chờ đợi, là một chuyện dày vò người ta nhất, đặc biệt là chờ đợi chuyện liên quan đến sống chết của chính mình, mỗi một khắc trôi qua đều dị thường chậm chạp, suy nghĩ trong đầu không biết vòng vo bao nhiêu lần, chính là đợi đến thời khắc cuối cùng.

Rốt cục, một lát sau, khói lửa tràn ngập toát ra từ chỗ bóng người phía trước, đó là binh lính Tây Uyển, trên mặt bọn họ thoát nhìn hiện đầy vết máu, trong tiếng nói đầy sợ hãi: “Từ... Từ tướng quân, mau mau hỗ trợ, đại quân Hoa Triều căn bản không có buông lỏng đề phòng, chúng ta trúng kế! Cát tướng quân ở phía trước sắp ngăn cản không nổi rồi!”

Lúc này tình thế khẩn cấp, Từ Hồng và Cát Lý cùng nhau mang mệnh đi ra, hắn tuyệt không thể cứ như vậy quay đầu bỏ đi, liền lập tức trở về vị trí hướng binh sĩ phía sau nói: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, tiến công!”

Toàn Nhị rùng mình một cái, vừa vặn ở trong quân, không có cách nào, đành phải kiên trì đi theo phía sau Kim Sinh đến nơi trú quân bên kia xuất phát.

Chỉ có thể cầu trời phù hộ, nhất định nhất định phải sống trở về!

38. Chương 38: Rầu Rĩ

Trận này đánh đặc biệt kịch liệt, cơ hồ có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Ở nơi cách doanh trại của quân đội Hoa Triều không xa, một ít binh sĩ Tây Uyển sống sót sau trận chiến sinh tử vừa rồi đang tẩy lễ, giờ phút này vừa thoát khỏi nơi nguy hiểm, trong lòng còn sợ hãi. Bên dưới phải phó tướng Từ Hồng trúng một mũi tên, nếu không nhờ Kim Sinh dũng cảm công hấn ra khỏi khói lửa trong chiến tranh, chỉ sợ hôm nay hắn sẽ bị chôn sống trong doanh trại Hoa Triều rồi.

Từ Hồng ngồi ở gò đất bên cạnh, nhìn Kim Sinh trên người bị thương nhiều ra vài cái lỗ, không khỏi khen ngợi: “Người tên là gì? Rất dũng mãnh.”

“Kim Sinh.” Toàn Nhị ngồi ở bên cạnh Kim Sinh, vừa rồi thật sự là bị dọa muốn chết rồi.

Dung Tú Thần hiển nhiên sớm có chuẩn bị, vài ngày nay hắn không có một chút động tĩnh chính là muốn làm cho đại quân Tây Uyển mất kiên nhẫn chui đầu vô lưới, chỉ có điều hắn vốn muốn bắt sống Cát Lý, Từ Hồng, lại không nghĩ tới Cát Lý dũng mãnh mang người công phá vòng vây, mà Từ Hồng tuy trên đời trúng một mũi tên, vốn cho là mạng sống khó giữ, lại không nghĩ tới trong đám binh sĩ đó có một người không sợ chết, công hắn một đường trốn ra khỏi quân doanh Hoa Triều.

Trên mặt Kim Sinh đều là bụi đất và máu đen, nhìn qua đã là mỗi một kiệt lực. Từ Hồng thường thức hắn can đảm, hỏi tên hắn, chờ khi trở lại doanh về sau, sẽ lập tức bẩm báo tướng quân, cho Kim Sinh một chức vị, từ nay về sau để cho hắn ở lại bên cạnh của mình.

Dung Tú Thần bố trí một cái bẫy như vậy, vốn tưởng rằng sẽ không có sơ hở nào, thật không nghĩ đến cuối cùng hai phó tướng Tây Uyển đều trốn thoát, trong lòng không khỏi vừa tức vừa hận. Nghĩ đến vừa rồi trong ánh lửa, dường như nhìn thấy có một binh sĩ công Từ Hồng đi ra ngoài, thân thủ ngược lại rất không tệ, làm hắn rung động nhất chính là, lúc ấy tình hình như vậy, Từ Hồng cơ hồ đã bị vây ở trong ánh lửa, hắn có thể can đảm tiến lên cứu được Từ Hồng. Trước kia lấy được tin tức, Dung Tú Thần biết rõ lần này trong đại quân Tây Uyển có không ít người đều là nam đinh tạm thời ra quân, bởi vậy hắn căn bản không có để bọn chúng ở trong lòng, đối với trận chiến này cũng ôm quyết tâm tất thắng, chỉ là hôm nay xem ra, một binh sĩ hạ đẳng như vậy đều có năng lực can đảm như thế, làm hắn không thể khinh thường.

Kim Sinh về tới quân doanh Tây Uyển, Từ Hồng đem chi tiết chuyện đêm đó bẩm báo tướng quân. Nhâm Thu tướng quân tuy tổn thất không nhỏ, bất quá nghe xong Từ Hồng kể lại, cũng đối với Kim Sinh có vài phần coi trọng. Nhìn thân thể Kim Sinh thoát nhìn khỏe mạnh, tính tình cũng không phải rất cao ngạo, có chút thưởng thức, liền theo yêu cầu của Từ Hồng, để cho hắn đi theo bên cạnh Từ Hồng, trước làm một Thiên tống.

Kim Sinh làm việc cũng không cần nhắc nhở nhiều như vậy, hắn cho là mình nên làm thì sẽ làm. Cũng như hôm nay, hắn nhìn thấy Từ Hồng bị thương ngã vào trong biển lửa, trong đầu chỉ có một ý niệm muốn đem hắn cứu ra, những chuyện khác không có nghĩ nhiều, nguyên nhân chính là như vậy hắn mới không sợ, không sợ vọt lên, cứu được Từ Hồng đưa ra ngoài. Hắn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ ở trong quân doanh thăng chức gì, suy nghĩ duy nhất chính là hi vọng sớm ngày chấm dứt chiến tranh, sớm tìm được Hải Đường một chút, thế nhưng đánh bậy đánh bạ, lại trở thành một Thiên tống, hắn lại có ân cứu mạng Từ Hồng, Từ Hồng tự nhiên đối đãi với hắn cùng người bên ngoài có chút ít bất đồng.

Lại nói bên kia Hải Đường đã ra cử, trong phủ mời một vú em chiếu cố đứa nhỏ. Đứa nhỏ đặt tên là Niệm Sinh, lớn lên hoạt bát đáng yêu, cả lão tướng quân Lăng Sùng thấy cũng rất thích, luôn muốn ôm trong tay không chịu buông ra.

Hải Đường tuy khôi phục lại trí nhớ, nhưng đối với Kim Sinh tưởng niệm ngày càng tăng thêm. Ngày đó Lăng Sùng ở bên giường nói với nàng, muốn nàng quên Kim Sinh, gả cho người khác, đừng nói hôm nay đã có Tiểu Niệm Sinh, cho dù không có, trong lòng nàng cũng đã sớm chỉ có một mình Kim Sinh. Hắn là vương hầu tướng tướng cũng tốt, là thợ rèn bình thường cũng được, cả đời này sẽ không có cách nào xóa bỏ khỏi tâm trí Hải Đường.

Chỉ là đối với Lăng Sùng, Hải Đường một chút cũng không có hiển lộ ra việc tưởng niệm Kim Sinh, ngoại trừ đối với Niệm Sinh đặc biệt yêu thương ra, không hề đề nhắc tới tên Kim Sinh. Lăng Sùng nhìn cháu gái như vậy, cho rằng nàng khôi phục trí nhớ đã đích thật hối hận đoạn nhân duyên lúc trước, đối với tên thợ rèn kia đã không còn tình cảm.

Vì vậy mấy ngày nay, trong phủ tướng quân khách tới chơi dần dần nhiều hơn. Một ít thế gia quyền quý Hoa Triều coi trọng thân phận Hải Đường, có không ít người nghĩ muốn lôi kéo Lăng gia, sắc mặt ân cần, cũng đối với chuyện Hải Đường gả cho người khác, còn hồ đồ sinh con không để ý.

Trong lòng Hải Đường thầm than một tiếng, những nam tử này và nàng căn bản vốn không có giao tình gì, thậm chí mới gặp mặt lần đầu thôi. Nếu không phải bọn hắn hết sức coi trọng địa vị Lăng gia, sao lại không chút nào để ý chuyện lúc trước của nàng, hôm nay một đám chạy đến phủ đối với nàng lấy lòng? Tình ý như vậy có vài phần là thực, vài phần là giả, trong lòng nàng rất rõ.

Không khỏi lại nghĩ tới trước đây Kim Sinh đối với nàng tốt bao nhiêu, vừa nghĩ tới, trong lòng đau xót, thiếu một chút đã rơi lệ.

Lăng Sùng thấy cháu gái sững sờ ngồi ở đằng kia, vẻ mặt có phần rầu rĩ, sau khi người rời đi, liền hỏi: “A Mạn, mấy công tử này con đều không nhìn trúng ai sao?”

Hải Đường lấy khăn thêu che miệng trầm thấp nói: “Ông nội, A Mạn vừa mới sinh Niệm Sinh, thân thể còn chưa hồi phục tốt, hôm nay không muốn nói những chuyện này, không bằng sau này hãy nói a.”

“Được được được, dù sao Tú Thần vẫn còn đang đánh trận. Ông cũng là người biết chuyện, theo ông thấy, trên đời này không có một người nam tử nào có tình cảm với con như Tú Thần. A Mạn, nó đợi con nhiều năm như vậy, ông khuyên con một câu, đừng suy nghĩ nữa, ít nhất nhân phẩm của nó ông và con đều tin được, Nếu Tú Thần cưới con, ông nội tin nó cũng nhất định sẽ đối với con thật tốt.”

Hải Đường cũng tin điều đó, chỉ là đáng tiếc, nàng đối với Dung Tú Thần không có tình ý như vậy, chỉ có thể cười cười cho qua, không nhắc tới chuyện này.

Lại nói ngày đó Dung Tú Thần thiết lập một cái bẫy như vậy muốn bắt sống Cát Lý và Từ Hồng, lại trở mắt nhìn một tên binh sĩ hạ đẳng cứu được Từ Hồng đưa ra ngoài, sau chuyện này, Dung Tú Thần cũng đã phái người đến quân doanh đối phương tìm hiểu rõ ràng, kết quả có được tin tức làm hấn kinh ngạc không thôi. Người công Từ Hồng chạy ra khỏi trùng trùng điệp điệp lớp người vây quanh, vậy mà tên là Kim Sinh !

Lý Uy thấy Dung Tú Thần một mình ngồi sững sờ xuất thần, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, thuận tiện nói: “Tướng quân, tên Kim Sinh ở thôn Phúc Duyên bất quá là một người thợ rèn bình thường, chưa hẳn chính là hấn.”

“Thám tử đã nói, người mới nhậm chức Thiên tổng là một tân binh được chiêu mộ ở trấn Khê Thủy, ngoại trừ tên Kim Sinh ở thôn Phúc Duyên ra , chỉ sợ không còn người nào khác, huống chi ngày đó tuy hỗn loạn, nhưng ta vẫn mơ hồ thấy được dáng dấp người nọ, xác thực cùng hấn rất giống...”

Lý Uy thấy Dung Tú Thần do dự, hai tay nắm lại đặt lên bàn, không biết trong lòng rốt cuộc nghĩ gì, vì vậy dò hỏi: “Tướng quân, nếu đó thật sự là Kim Sinh là A Mạn tiểu thư... Thật sự là người nọ... nếu không nghĩ biện pháp loại bỏ trước rồi nói sau?”

Dung Tú Thần lườm Lý Uy: “Đừng nóng vội, ” hấn dừng một chút, “Đợi ta viết một lá thư gửi tới phủ tướng quân, xem ý của ông nội thế nào rồi tính.”

39. Chương 39: Tìm Phu

Sau giờ Ngọ ngày hè, thời tiết có chút nóng bức khô hanh, Hải Đường ngăn người trong phòng hồi lâu, khó tránh khỏi có chút bức mình, vì vậy liền đứng dậy muốn đi ra ngoài một chút. Niệm Sinh được bà vú ôm đến chỗ lão tướng quân, Hải Đường cũng không thích hạ nhân đi theo, tự mình một người nói muốn đi tản bộ trong sân.

Đi tới đi tới, vượt qua hành lang, liền đến thư phòng Lăng Sùng, có lẽ do thời tiết quá nóng, cửa thư phòng hơi mở. Hải Đường định đi vào vấn an ông nội, nhưng ai ngờ đi tới cửa nhìn vào, bên trong không có một người, có thể ông nội có việc đứng lúc đi ra, hoặc không chừng là ôm Niệm Sinh đi ra ngoài chơi rồi.

Đây là lần đầu tiên Hải Đường tới thư phòng của ông nội, bên trong đơn giản mộc mạc, có một loại hương sắc cổ xưa, ngoại trừ trên kệ đặt một cây cung Hồ Văn được điêu khắc tinh xảo ra, tuyệt không giống một gian phòng của võ tướng. Hải Đường đi vào, cửa sổ phía tây đang mở, đột nhiên có một cơn gió thổi tới, gió mát quạt vào mặt, làm trên người mát mẻ rất nhiều. Gió không nhỏ, cũng thổi bay mấy tờ giấy trên bàn Lăng Sùng, có một ít rơi xuống đất.

Hải Đường vội vàng đi qua, giúp ông nội nhặt lên. Vốn cũng không chú ý, chỉ là bỗng nhiên ngay lúc đó ánh mắt thoáng nhìn phía dưới có một phong thư bên trên viết hai chữ “Kim Sinh”, trong lòng lộ bộ một tiếng, không khỏi ngây ngẩn cả người, vội vàng cầm thư lên, nhìn kỹ.

Đó là thư của Dung Tú Thần từ Hoài Thành gửi về cho Lăng Sùng, trong thư nói trong chiến trường nhìn thấy một địch quân là Thiên tổng, tên Kim Sinh, lòng nghi ngờ là trượng phu của Hải Đường lúc còn ở thôn

Phúc Duyên. Dung Tú Thần muốn hỏi Lăng Sùng việc Hoàng Thượng đối với Hải Đường sinh con có ý gì, mà tên Kim Sinh kia hẳn có cần ra tay diệt trừ hay không.

Hải Đường một bên cầm thư tron tay xem, một bên không khỏi rung động. Mùa hè nóng bức, trên người của nàng lại cảm nhận được từng đợt hàn ý ủa về.

Kim Sinh , Kim Sinh của nàng ở trên chiến trường? Hẳn làm một Thiên tống, mà bây giờ Dung Tú Thần lại muốn tánh mạng của hẳn? !

Hải Đường cả người ngơ ngác ngồi xổm trên mặt đất, trong đầu chỉ có một ý niệm, nàng muốn gặp hẳn, muốn gặp hẳn! Nàng muốn nói cho trượng phu của nàng, nàng tưởng niệm hẳn cỡ nào, nàng muốn nói cho hẳn, nàng là trải qua cực khổ như thế nào mới sinh ra Niệm Sinh, đó là con của bọn họ.

Hải Đường đem đồ đạc thu dọn xong, lúc này trong phủ yên tĩnh, đúng là lúc ngủ trưa, Hải Đường một mình đến hoa viên ngồi một hồi, suy nghĩ kỹ càng.

Tuy nói hôm nay nàng đã nhớ lại tất cả, nàng là thánh nữ Hoa Triều quốc, là viên minh châu được Biên lão tướng quân nâng trong tay ở Lăng phủ. Lúc trước tuy là nương Kim Sinh cố ý muốn vứt bỏ nàng, thế nhưng dù sao đó không phải ý của Kim Sinh, nếu hẳn biết rõ nhất định sẽ không đáp ứng.

Mà bây giờ mạng sống Kim Sinh như ngàn cân treo sợi tóc, bọn họ lại ở hai nơi, chân trời xa xăm tưởng niệm, Hải Đường làm sao không lo lắng ?

Nàng phải rời khỏi đây, đến Hoài Thành tìm Kim Sinh , Niệm Sinh ở chỗ này, có ông nội chiều cổ có lẽ không có việc gì, chỉ là núi cao đường xa, nàng là một nữ nhân nên như thế nào mới có thể đến nơi đó?

Ngày thứ hai Hải Đường phái người đi mời Lăng Sùng, nói Niệm Sinh sinh ra, nàng muốn đi đến miếu nữ thần cầu phúc cho đứa nhỏ, cầu nó cả đời bình an.

Lăng Sùng vốn nói mang theo hộ vệ cùng nhau đi, Hải Đường mỉm cười nói đã ở trong phạm vi Hoa Triều, không cần làm phiền mọi người, vì vậy chính mình mang theo mấy thiếp thân nha hoàn tự đi.

Thế nhưng Hải Đường vừa rời khỏi Lăng phủ, cũng không trở về, cầu phúc chỉ là ngụy trang mà thôi. Nàng đã lừa gạt mọi người, hướng Hoài Thành đi.

Hiện tại Kim Sinh đã là Thiên tống trong quân Tây Uyển, mặc dù không phải chức vị gì đặc biệt to lớn, nhưng đi theo phó tướng Từ Hồng vào sinh ra tử, trên chiến trường cũng lập được chút ít công lao hãn mã.

Hải Đường mất tích, Lăng Sùng lập tức gửi thư cho Dung Tú Thần ở nơi xa ngàn dặm, nói có lẽ Hải Đường là đến Hoài Thành tìm Kim Sinh, kêu Dung Tú Thần không nên vọng động, trước lưu lại tánh mạng tiểu tử kia nói sau.

Dung Tú Thần nhận được thư vừa tức vừa sốt ruột, mới biết được thì ra Hải Đường đã nhớ lại mọi chuyện trước kia, thế nhưng nàng tuy đã khôi phục trí nhớ, lại vẫn đi tìm Kim Sinh , thật sự làm cho Dung Tú Thần có một điểm không nghĩ được.

Kim Sinh xuất thân là một tên thợ rèn, nhưng ở trên chiến trường lại vô cùng dũng mãnh, mấy lần ra trận, đừng nói là Từ Hồng đối với hẳn vài phần kính trọng, cả Đại tướng quân Nhâm Thu cũng bắt đầu chú ý tới người trẻ tuổi này, muốn cho hẳn nhiều cơ hội một chút, để hẳn phát huy một phen.

Một ngày này, một hồi chiến sự vừa chấm dứt, Kim Sinh kéo lấy thân thể mệt mỏi từ chiến trường trở về.

Toàn Nhị đưa bầu rượu qua cho hẳn, Kim Sinh cực kỳ mệt mỏi, cũng không muốn nhiều lời, liền khoát khoát tay biểu thị muốn ở một mình. Toàn Nhị thấy hẳn như thế, không hề quấy nhiễu hẳn nữa, tự mình tìm huynh đệ khác uống rượu.

Hôm nay trên chiến trường chém giết, lại phẳng phất như dạo qua một vòng quỹ môn quan, những ngày này đã trải qua nhiều khói lửa pháo hỏa như vậy, quá khứ đủ loại sinh hoạt yên vui tựa như mộng đẹp, sỡ không tới tìm không được. Bên tai lúc nào cũng đều là tiếng trống trận, là tiếng chém giết, cuộc sống lúc trước hẳn hưởng tới bình thường tốt đẹp, thê tử hẳn yêu nhất, đã không biết ở nơi nào.

“Hải Đường...” Hẳn trầm thấp gọi tên ái thê, thở khê trong không khí, lượn lơ trong lòng. Thế nhưng tiếng gọi trầm thấp này, ngoại trừ trong lòng hẳn nghe được ra, còn có ai có thể trả lời hẳn đây?

“Kim Sinh , ta ở chỗ này.”

Hắn ngỡ chính mình tưởng niệm quá độ, nên thấy ảo giác, âm thanh kia quen thuộc như vậy, giống như lúc trước, mỗi ngày đều ở bên cạnh hắn gọi thân thiết như vậy.

“Nương tử, ta đã trở về!”

“Kim Sinh , ta ở chỗ này.”

Một nhà, một phòng, một núi, một nước, nhưng hôm nay ngàn trượng cách trở, hắn như thế nào còn có thể nghe được âm thanh quen thuộc như vậy? Suy nghĩ, chính mình liền không khỏi khẽ cười một tiếng, lắc đầu.

“Kim Sinh , ta ở chỗ này.” Một đôi tay phủ lên mặt của hắn, dưới ánh trăng mờ lung, bốn phía đều là một mảnh an bình, chỉ có nàng là tồn tại chân thật như vậy.

Hải Đường mặc quần áo binh sĩ Tây Uyển quốc, đứng ở bên cạnh hắn, tựa như rất nhiều ngày bình thường trước kia, khẽ vuốt mặt trượng phu, tình ý thân cận, nhưng trong hốc mắt lại nhìn không được mãnh liệt tuôn ra nước mắt!

“Hải Đường, thật sự là nàng sao? Ta không phải đang nằm mơ?” Kim Sinh hoảng hốt, hắn đứng dậy, bước chân có chút bất ổn, không biết là do uống rượu hay vì cái gì khác.

Trên mặt của nàng tràn đầy tro bụi, từ kinh đô Hoa Triều quốc đến Hoài Thành, nói xa thì không xa, nói gần cũng không gần, nàng ngày đêm đi gấp, xuyên qua sơn cùng thủy tận, cũng không biết đã ăn bao nhiêu đau khổ.

“Là ta.”

Cho dù là ảo giác sau say rượu, dù chỉ là một giấc mộng, giờ này khắc này, Kim Sinh cũng chỉ muốn chặt chẽ mà ôm nương tử nhà mình, tuyệt không muốn buông tay.

“Hải Đường, nàng đã rời khỏi ta chín mươi một ngày rồi.” Chín mươi một ngày, mỗi một ngày đều nhung nhớ khắc cốt铭心 tâm trôi qua, ba tháng nay, lúc ngọt ngào bất quá chỉ thoáng qua, ở hai nơi ngăn cách người trong lòng, mỗi ngày trôi qua thật gian nan.

“Ta đến rồi, trở về rồi.” Hải Đường ngưỡng mặt lên, đưa tay vuốt mặt trượng phu, hắn râm đen, trên người còn có rất nhiều vết thương, nàng thật không ngờ hắn cũng ra chiến trường, càng không nghĩ đến, từ biệt mấy tháng, lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Vô tận vui mừng sắp tràn đầy trong lòng Kim Sinh, hắn cực kỳ cao hứng, đem Hải Đường ôm lấy, xiết chặt trong lòng hận không thể quát lên: “Nương tử, ta rốt cuộc tìm được nàng rồi!”

Nhưng nói như vậy thôi, đương nhiên là không thể hô lên. Ai cũng biết Hải Đường là nữ tử, trong quân doanh có nhiều bất tiện, càng quan trọng hơn nàng là người địch quốc, nếu như bị người khác biết được, chỉ sợ tánh mạng cũng khó bảo toàn.

Kim Sinh dặn dò Hải Đường ở lại bên cạnh mình, tạm thời làm một binh sĩ thiếp thân, lại bàn bạc kỹ hơn.

Toàn Nhị có chút nghi hoặc, đêm nay một bầu rượu này thoát nhìn thật đúng là tác dụng không nhỏ, Kim Sinh mới uống một lát, vốn mặt ủ mày chau lại nở nụ cười.

Đêm đó, hắn kéo Hải Đường đến trong lều nghỉ ngơi, nghe nàng đem những chuyện trải qua từng chuyện một chậm rãi kể lại.

Hải Đường săn sóc Kim Sinh , nói: “Lúc trước nương bỏ ta cũng có nỗi khổ tâm riêng của bà, ta cũng không trách bà. Hôm nay sinh đứa nhỏ ra, đã là một chuyện vui, chỉ mong chiến sự mau chấm dứt, chúng ta cùng nhau trở về, tiếp tục cuộc sống yên vui.”

Kim Sinh nặng nề gật đầu, trận chiến này bởi vì Hải Đường mà bùng nổ, hôm nay hai quân vô cùng lo lắng, chẳng biết lúc nào mới có thể chấm dứt a!

40. Chương 40: Xuất Chinh

Trong doanh trường, Hải Đường tựa ở trong ngực Kim Sinh, trên người của hắn có hơi thở quen thuộc đã lâu, gần nhau như vậy, trên đường đi ngàn ngàn vạn trở, lúc trước chịu ủy khuất giờ khắc này phẳng phất đều không còn trọng yếu.

Ngón tay của nàng nhẹ nhàng chạm vào người Kim Sinh, ôn nhu nói ra: “Thật không nghĩ tới, hôm nay chàng đã là một Thiên tử rồi. Kim Sinh chàng biết không, Niệm Sinh rất khỏe, cũng rất ngoan, tuy bộ dạng hơi béo một chút, nhưng khỏe mắt đuôi lông mày vẫn rất giống chàng.”

Kim Sinh nắm tay Hải Đường thật chặt, có chút cảm khái mà than nhẹ một tiếng: “Chỉ tiếc khi Niệm Sinh chào đời, ta không thể ở bên cạnh nàng, sau khi nó sinh ra, vẫn chưa nhìn thấy nó. Hải Đường, chỉ mong trận chiến này có thể mau chóng chấm dứt, ta sẽ cùng nàng trở lại thôn Phúc Duyên, sống thật bình yên, được không?”

Hải Đường cười dịu dàng, về nhà, trải qua thời gian yên vui bình lặng là điều nàng mong muốn, thế nhưng trước mắt chiến sự càng lúc kịch liệt, nàng không dám nghĩ tới cuộc sống sau này, chỉ cần hiện tại, giờ khắc này có thể ở cùng Kim Sinh một chỗ, trong lòng đã vô hạn yên vui.

Đêm nay, lưu luyến triền miên tất nhiên là không cần nói, hai người đã lâu không cùng một chỗ, lại cộng thêm một trận ly biệt, tình cảm nhớ nhung càng lớn, màn ẩm, lật mưa đảo mây, khiến cho khi hai người kết hợp cùng một chỗ, Kim Sinh chẳng biết tại sao tận đáy lòng vừa mừng rỡ lại vừa chua xót. Hắn sợ đây chỉ là một giấc mộng, sau khi tỉnh lại tất cả sẽ biến mất.

“Hải Đường, Hải Đường...” Trong miệng hắn nỉ non gọi tên nương tử, hai người dính đầy mồ hôi đan vào cùng một chỗ, trong hoảng hốt mê mẩn thiếp đi.

Đêm nay trong doanh trường Kim Sinh truyền ra động tĩnh tự nhiên cũng kinh động đến một ít người ở ngoài lều, mấy binh sĩ lôi kéo Toàn Nhị hỏi: “Thiên tử đại nhân ở trong đó làm gì vậy? Vừa rồi, vừa rồi có nghe thấy bên trong truyền ra tiếng vang không?”

Toàn Nhị chỉ mơ hồ thấy Kim Sinh lôi kéo một người mặc quần áo binh sĩ tiến vào doanh trường, cũng không hiểu gì, hắn lại không tin Kim Sinh sẽ ở trong quân doanh làm ra chuyện như vậy, huống chi Kim Sinh là người đã có nương tử. Bất quá nói như thế nào cũng là đồng hương, Toàn Nhị nói quanh co vài câu, kêu những người khác rời đi, ngoài miệng nói: “Nào có tiếng vang gì, đích thị là các người nghe lầm. Mau chóng đi canh gác...”

Nghi hoặc ở bên trong, Toàn Nhị lắc đầu cũng rời đi, hôm nay địa vị của Kim Sinh ở trong quân đã khác biệt rất lớn, nếu lúc trước không phải biết tiểu tử này ngây thơ, mấy lần đánh trận, phó tướng Từ Hồng và tướng quân càng tin nhiệm khởi Kim Sinh. Lúc trước chỉ cảm thấy tiểu tử này là người có can đảm, không sợ chết, nhưng vài lần ra trận lại cảm thấy hắn không đơn giản chỉ có can đảm, cũng có chút mưu trí hành quân, liền đối với hắn càng thêm coi trọng.

Hải Đường gồi lên cánh tay Kim Sinh, một đầu tóc xanh tán loạn ở trước ngực hắn, tựa như thác nước màu đen, đã bao lâu, nàng không có an ổn mà nằm ở trong lòng Kim Sinh như vậy rồi, thoáng chốc lại sinh ra một phần cảm giác không chân thực.

“Kim Sinh, chàng nói trận chiến này còn phải đánh bao lâu?”

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng như giọt sương rơi xuống, tích tích đập vào trái tim Kim Sinh, trong nháy mắt, trong đầu sinh ra một ý niệm, thầm nghĩ mang theo thê tử cùng nhau rời đi, chân trời góc biển rời xa nơi chiến hỏa phân tranh này.

“Cũng không biết còn bao lâu, bất quá... Có lẽ sẽ không quá lâu, Hải Đường, ta thật muốn gặp con của chúng ta!”

Sau đêm đó, Hải Đường đã giả trang thành một binh sĩ nhỏ đi theo bên cạnh Kim Sinh. Bên cạnh Thiên tử nhiều hơn một tiểu binh sĩ vốn không phải chuyện gì kỳ lạ, chỉ có điều bộ dạng Hải Đường tuấn tú, mặc dù mặc trang phục binh sĩ, trên mặt cũng lau tầng tro, nhưng vẫn không thể che hết tư sắc, cuống

cùng vẫn không khỏi dẫn tới ánh mắt chú ý của người khác, mà một ít lời đồn đãi nhảm nhí đã ở trong quân doanh truyền ra.

Đại khái chính là nói Kim Thiên tổng không biết thế nào có thêm một binh sĩ bộ dáng tuần tú, hôm nay lại mang theo hấn đi khắp nơi, cả buổi tối cũng dẫn vào trong quân doanh cùng nhau ngủ, chỉ thiếu không có làm ra những hành động khiến người khác không thể nhìn. Kim Sinh ngược lại chẳng hề để ý, nghe được cũng cười trừ, Toàn Nhị cảm thấy tiểu binh sĩ này hơi quen, nhưng mỗi lần nhìn hấn hấn luôn cúi thấp đầu không thể nhìn rõ, trong lòng nghi hoặc, nhưng nghe người bên ngoài đồn nhảm, nghĩ phải nói với Kim Sinh.

Một ngày này, hấn đang định đi qua tìm Kim Sinh uống rượu, trong doanh trưởng cũng không có người, bên ngoài binh sĩ canh gác nói là phó tướng đại nhân gọi hấn qua đó.

Kim Sinh kêu Hải Đường ở bên ngoài lều, một mình đi gặp Từ Hồng. Hôm nay sắc mặt Từ Hồng thoát nhìn không tốt, lúc nhìn thấy Kim Sinh nhú hai hàng lông mày lại, trong mắt tỏ ra lo lắng: “Tướng quân có lệnh, phái chúng ta đánh đột kích một lần, áp chế nhuệ khí quân Hoa Triêu, nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy nữa, cũng không phải biện pháp. Kim Sinh, lần này tướng quân đem việc này giao cho chúng ta, ta muốn kêu người tới cùng nhau thương lượng, xem có biện pháp nào tốt không?”

Đánh đột kích?

Qua mấy lần giao chiến với Dung Tú Thần, Kim Sinh biết rõ hấn là người cẩn thận tâm tư lại sâu, nếu quả thật muốn đánh bọn họ trở tay không kịp cũng không phải là chuyện dễ, cần phải bố trí chặt chẽ chu đáo tất cả mới có cơ hội thành công.

Kim Sinh suy nghĩ một chút nói: “Phó tướng đại nhân, Âm Sơn ở Hoài Thành có một lối nhỏ, nghe nói nơi đó là con đường vận chuyển lương thảo của quân Hoa Triêu, nếu chúng ta phục kích bọn họ tại đó, nói không chừng có thể đánh thắng.”

Lối nhỏ kia Từ Hồng cũng biết, hấn suy tư một lát nói: “Đây là một chủ ý không tệ, chỉ có điều cần phải bố trí kỹ càng mới được, tối nay người đừng trở lại lều, ở lại chỗ này ta và người cùng nhau thương lượng.”

Mạng của Từ Hồng được Kim Sinh cứu, tuy nói là cấp dưới, thế nhưng hấn đối với Kim Sinh cực kỳ coi trọng, bên trong coi trọng có thêm ba phần tôn trọng.

Đêm, Kim Sinh ở lại trong lều Từ Hồng, đối nghiên cứu bản đồ tới khuya.

Lúc về lều, đã qua canh ba. Kim Sinh nhắc vải màn đi vào, chỉ thấy Hải Đường đang ghé vào bên cạnh bàn chờ hấn, dường như đang ngủ, cũng không có nghe được tiếng bước chân của hấn. Thời tiết lạnh dần, Kim Sinh thấy nàng nắm chặt hai nắm tay nhỏ mơn mơn màng màng ngủ, sợ đông lạnh nàng, liền từ một bên lấy ra một kiện áo bông muốn phủ thêm cho Hải Đường phủ.

Nhưng vừa khoác lên vai, ngược lại đã đánh thức Hải Đường. Nàng mở mắt nhìn thấy là Kim Sinh, khẽ cười nói: “Còn tưởng đêm nay chàng không về, có chuyện quan trọng sao?” Nàng đưa tay vuốt vuốt lông mày hơi nhú lại của Kim Sinh, “Nhìn chàng nhú mày đã biết rõ là đang có tâm sự.”

Trong quân doanh, sắc trời tối đen, chỉ có một ngọn nến lung lay, bên trong lúc sáng lúc tối, phảng phất về tới gian phòng ở thôn Phúc Duyên kia, nường tử của hấn lại ở trong phòng chờ hấn về nhà, sau đó giọng ngọt ngào nói một tiếng: “Chàng trở về rồi...”

“Hải Đường, chạng vạng tối ngày mai ta phải dẫn binh ra ngoài, nàng ở chỗ này chờ ta.” Kim Sinh cúi thấp đầu nói.

Hải Đường quỳnh lên, vội vàng đứng dậy: “Dẫn binh ra ngoài? Chàng là muốn... Muốn đi đánh giặc sao?”

Chuyện hành quân Kim Sinh cũng không muốn nói nhiều với nàng, chỉ nhẹ gạt đầu, an ủi nói: “Đừng hỏi nhiều như vậy nữa, nàng ở chỗ này đợi ta, cẩn thận đừng bại lộ thân phận của mình. Ta nhất định sẽ chiếu cố tốt ỉnh, bình an trở về.”

“Không được. Kim Sinh, ta muốn đi với chàng.”

Trên chiến trường khói lửa gươm giáo, Kim Sinh làm sao có thể chịu mang theo Hải Đường cùng nhau đi? Huống chi, nàng vốn là người Hoa Triêu quốc, hẳn dẫn binh xuất chinh, chính là cùng quốc gia của nàng giao chiến, sao có thể để nàng đi theo đối mặt với tất cả?

Hải Đường cũng nghĩ đến điểm này, nên không có kiên trì tiếp. Chỉ gật đầu, tựa vào ngực Kim Sinh hít một hơi nói: “Vậy chàng nhất định phải bình an trở về!”

Cách hừng đông không có bao lâu, Kim Sinh nằm ở trên giường giặt mình thức dậy, thừa dịp sắc trời mới sáng, liền lặng lẽ đứng dậy, mặc quần áo đi ra khỏi lều.

Nhìn thấy bóng lưng hắt rời đi, Hải Đường đột nhiên cảm thấy trong lòng trống vắng, thoáng chốc nhớ tới lúc trước ở thôn Phúc Duyên, nương Kim Sinh mang theo nàng đến chỗ bà mù sờ cốt. Bà ấy từng nói, Kim Sinh có Bằng cốt chi tướng, nếu như thế, hẳn nhất định sẽ có một phen thành tựu. Có lẽ tất cả đều là ý trời, nếu không có nàng, sẽ không có trận chiến này, mà đã không có trận chiến này, nói không chừng Kim Sinh vẫn là một người vô danh ở thôn Phúc Duyên, chỉ là thợ rèn bình thường mà thôi.

Nàng cũng không tham trường phu của mình thật sự có thể lấy được công danh lợi lộc gì, nàng cầu bất quá là sống bên cạnh người trong lòng cả đời, nàng mong muốn cũng không có gì, chỉ hi vọng không bao lâu nữa Kim Sinh có thể bình yên vô sự mà trở về.

41. Chương 41: Kim Sinh Bị Bắt

Từ chạng vạng tối Kim Sinh đã đi ra ngoài, Hải Đường ở lại trong quân doanh bên cạnh một mực chờ đợi hắt trở về. Thế nhưng chờ đến trời tối, chờ đến ánh trăng treo lên lại rơi xuống, vẫn chưa thấy bóng dáng Kim Sinh trở lại. Hải Đường có chút lo lắng, trong lòng nghĩ đến nan nguy của Kim Sinh càng lo sợ, nhưng thân phận nàng đặc biệt, chỉ có thể trốn trong lều, không thể đi hỏi người khác, trong lòng đã xoay chuyển trăm ngàn ý nghĩ, cầu cho Kim Sinh đừng gặp chuyện gì, bình yên vô sự.

Hải Đường một đêm không ngủ, suy nghĩ một hồi vẫn không yên lòng, liền muốn đến lều trại tướng quân phía trước thám thính chút tin tức, còn chưa đi đến bên kia, đã nhìn thấy Toàn Nhị bị thương đang được người đỡ trở về. Lúc trước ở thôn Phúc Duyên, Toàn Nhị là người nhiệt tình nhất, dễ đối phó nhất, thế nhưng hôm nay nổi lên chiến sự, dáng tươi cười cởi mở lúc trước phẳng phất biến mất không thấy, trên mặt tràn đầy bụi đất, đại khái bởi vì bị thương nặng đau đớn, trong miệng đang không ngừng rên rỉ.

Hải Đường thấy vậy vội vàng cúi đầu xuống đi qua hỗ trợ đỡ Toàn Nhị, thẳng đến đỡ hắt ngồi xuống.

“Toàn Nhị.”

Âm thanh này tinh tế ôn nhu, hoàn toàn không phải giọng một nam nhân, Toàn Nhị đau đớn kinh ngạc nhìn lại, cẩn thận phân biệt một phen, rốt cục nhận không được gọi ra: “Cô...cô là Kim gia...”

“Hừ, nhỏ giọng một chút.” Hải Đường đưa tay ra dấu, nhìn chung quanh, thấy không có người chú ý, mới thấp giọng tiếp tục nói: “Toàn Nhị, chuyện ta ở đây huynh ngàn vạn lần không thể tiết lộ cho người khác nửa câu. Ta chỉ muốn hỏi huynh, chạng vạng tối hôm qua, huynh đi theo Kim Sinh ra ngoài, nhưng vì sao đến bây giờ hắt vẫn chưa về? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Kim Sinh hắt...” Toàn Nhị áp ứng đối với vẻ mặt vô cùng lo lắng của Hải Đường không biết làm như thế nào mở miệng nói cho nàng biết.

“Huynh nói mau đi, áp a áp ứng làm cái gì?”

“Con dâu Kim gia, theo như cô nói, cô đừng nóng vội. Hôm qua Kim Sinh dẫn chúng ta đến Âm Sơn ở Hoài Thành phục kích quân địch, chúng ta vốn đã bố trí tốt rồi, quân địch cũng bị áp chế, chỉ là không biết như thế nào con ngựa Kim Sinh cưỡi đột nhiên nổi điên, hắt hắt ngã xuống, hắt... Hắt...”

“Hắt rốt cuộc làm sao?” Trong lòng bàn tay Hải Đường không ngừng thấm ra mồ hôi, càng phát ra lo lắng.

“Hắt bị quân Hoa Triêu bắt giữ rồi.”

Bắt giữ?

Từ tối hôm qua bắt đầu, trong lòng Hải Đường luôn bất an, thỉnh thoảng phát nhảy, cảm giác sắp có chuyện phát sinh, không nghĩ tới lo lắng của mình lại trở thành sự thật rồi.

Chủ soái quân Hoa Triều là Dung Tú Thần, tình ý của hắn đối với mình Hải Đường đương nhiên biết. Lúc trước hắn ngăn dậm xa xôi đi tới Tây Uyển tìm mình, khi đó trong lòng Hải Đường đã cảm thấy hắn đối với Kim Sinh có một loại xem thường và chán ghét phát ra từ nội tâm, hoặc là cho tới bây giờ hắn tự nhẽ rất cao, lại không nghĩ tới chính mình cuối cùng chọn gả cho Kim Sinh một nam nhân như vậy.

Bỏ qua lập trường bọn họ đối địch không nói, chỉ là theo Hải Đường đã nói, Dung Tú Thần đối với Kim Sinh nhất định sẽ không quá khách khí.

“VẬY... VẬY Từ phó tướng đâu? Kim Sinh bị bắt rồi, chẳng lẽ các huynh bỏ mặc huynh ấy sao?” Hải Đường quỳnh lên, đụng phải vết thương trên người Toàn Nhị, hắn đau đến “A” một tiếng.

“Con dâu Kim gia cô đừng gấp gáp như vậy, ta chỉ là một binh sĩ nhỏ nhoi, thật không biết nhiều như vậy. Bất quá Kim Sinh đối với Từ phó tướng có ân cứu mạng, hơn nữa phó tướng và tướng quân luôn rất coi trọng Kim Sinh, có lẽ sẽ không ngồi yên, nói không chừng hiện tại đang bàn bạc kế sách cứu người rồi.”

Hải Đường cắn môi dưới ngồi ở một bên cúi đầu suy tư, trên chiến trường vốn cũng không phải là nơi nói tình người. Kim Sinh bị bắt, hắn nói cho cùng cũng chỉ là một Thiên tống mà thôi, nếu để cho Nhâm Thu phái binh tiến đến cứu viện, đại giới chung quy quá lớn, cho dù Từ hồng nhớ ân cứu mạng lúc trước, thế nhưng bỏ nhỏ lấy lớn, bọn họ không nhất định sẽ phái binh đi cứu giúp.

Hải Đường nghĩ vậy, trong lòng thống khổ, nàng mới cùng Kim Sinh gặp nhau, chưa được mấy ngày, hắn lại xảy ra chuyện như vậy, nhất thời nhẹn không được, nước mắt trào ra.

“Con dâu Kim gia...” Toàn Nhị muốn an ủi, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải. Hắn biết rõ tình cảm đôi vợ chồng nhỏ này, lúc đầu ở thôn Phúc Duyên, mắt thấy bọn họ ân ái ái ái, trôi qua cuộc sống tốt đẹp, nào có từng nghĩ đến, thời thế thay đổi bất ngờ, đã bị đưa đến chiến trường này. Chiến hỏa tán loạn, cuối cùng gặp nạn gặp tai hoạ vẫn là đám dân chúng nhỏ bé bọn họ!

Nghĩ đến đây, cũng nhẹn không được thở dài một tiếng.

Lại nói bên kia quân Hoa Triều ở Âm Sơn bị quân Tây Uyển phục kích một trận, tổn thất cũng nghiêm trọng, binh sĩ thương vong hơn bảy trăm người, cộng thêm lương thảo và những thứ dùng hằng ngày cũng mất hơn phân nửa. Dung Tú Thần ở trong quân doanh giận dữ, đang muốn gọi người tới chất vấn, bên ngoài có người đến báo, nói là bắt giữ được một tướng lãnh quân Tây Uyển.

Dung Tú Thần cơn giận còn sót lại chưa tiêu, không kiên nhẫn hỏi: “Tướng lãnh, tướng lãnh nào? Là Nhâm Thu hay Từ Hồng?”

“Dạ... Bẩm tướng quân, hình như là một Thiên tống.”

“Chỉ là một Thiên tống, trước giam lại.” Dung Tú Thần phát phát tay, đột nhiên lại nhíu nhíu mày, dường như nhớ ra cái gì đó, lại gọi người nọ lại, “Đợi một chút, giải hắn lên đây.”

Kim Sinh mặc dù không có bị thương gì nặng, thế nhưng bị người trói gô thân thể nửa điểm không được tự do như vậy, tiến vào doanh trường, đã bị người dùng sức đẩy, té quỵ trên đất.

Trong mắt hắn mang theo quật cường, tuy đang quỳ, lại không có nửa điểm khuất phục.

“Là người? Quả nhiên là người...” Dung Tú Thần ra hiệu cho thủ hạ lui xuống, có chút hứng thú nhìn xem Kim Sinh, đột nhiên phá lên cười, “Ta còn tưởng là Thiên tống nào, hóa ra chỉ là một tên thợ rèn ở thôn Phúc Duyên mà thôi!”

Kim Sinh nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn: “Người biết ta?”

“Đâu chỉ biết, ta còn biết nương tử của người Hải Đường, không, là A Mạn, nàng và ta là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.”

“Người... Người nói cái gì?”

Dung Tú Thần một phen tóm cổ áo Kim Sinh, trong mắt như muốn toát ra lửa, là phần nộ, là ghen ghét, hắn nhìn gương mặt Kim Sinh đã bị khói lửa trên chiến trường làm cho vô cùng bẩn, trong lòng chán ghét, hắn chỉ là không hiểu, chính mình so với tên nam nhân thôn dã này mạnh hơn trăm ngàn lần, nhưng vì sao A Mạn lại hết lần này tới lần khác không nhìn trúng hắn?

“Người là thân phận gì, A Mạn là Thánh nữ Hoa Triều, là cháu gái được Lăng Sùng lão tướng quân thương yêu nhất, người bắt quả chỉ là một tên nhà quê thô lỗ có tư cách gì có được nàng?” Dung Tú Thần nắm chặt nắm đấm, từ lúc ở Tây Uyển nhìn thấy Kim Sinh, hắn đã ghen ghét Kim Sinh, hôm nay lại trùng hợp để cho hắn rơi vào tay mình. Trong lòng lập tức nổi lên một ý niệm, hắn muốn cắt đứt tương niệm của A Mạn, hắn muốn cho tên nam nhân này vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới!

Kim Sinh nở nụ cười, trong mắt vẫn không thay đổi vẻ quật cường.

“Người cười cái gì?”

“Ta cười người chỉ là một người đáng thương mà thôi.” Kim Sinh hướng trên mặt đất ói một búng máu, đối với lời nói của Dung Tú Thần tựa hồ nửa điểm cũng không để ở trong lòng.

“Ta đáng thương? Bây giờ là người trở thành tù binh, là người rơi vào trong tay của ta, còn dám nói khoác không biết ngượng ngùng ta đáng thương? Người tin hay không chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, đầu người lập tức sẽ rơi xuống đất!”

“Ta đương nhiên tin, người là Đại tướng quân, muốn giết một người chỉ cần mở miệng nói là được. Ta đường đường là đại nam nhân ở trên chiến trường không đấu lại người, bị người bắt không còn lời nào để nói, chỉ là nếu người cho rằng giết ta có thể khiến Hải Đường quên ta, vậy người bắt quả nằm mơ mà thôi. Phu thê chúng ta yêu nhau, tình cảm giữa chúng ta sao người có thể hiểu rõ, người cũng không hiểu, lại chỉ muốn chiếm hữu, sao có được tình cảm của nàng? Cho nên, ta nói người bắt quả là một người đáng thương mà thôi...”

Kim Sinh thở dài, lại nhớ tới Hải Đường đang ở trong quân doanh chờ hắn trở về, trong lòng quặn đau, hắn đã hứa nhất định sẽ trở về, hắn có rất nhiều lời muốn nói với nàng, hắn còn chưa gặp được con của bọn họ, hôm nay, thật sự phải chết ở đây, từ nay về sau sau Âm Dương xa cách, vĩnh viễn không hề gặp lại sao?

“Hừ, từ xưa đến nay hôn nhân đều coi trọng môn đăng hộ đối, lúc trước A Mạn bởi vì bị mất trí nhớ, mới có thể sai lầm giao chung thân cả đời cho người một tiểu tử rên rỉ, đợi đến lúc nàng khôi phục trí nhớ, tự nhiên sẽ không để ý tới người nữa, người si tâm vọng tưởng bắt quả là hoa trong gương, trăng trong nước một chút tác dụng cũng không có. Nếu người không tin, ta trước không giết người, đợi đến lúc cuộc chiến chấm dứt, ta sẽ mang người trở lại Hoa Triều, ta muốn người nhìn thấy A Mạn là dần dần quên đi người như thế nào, gả cho người khác! Người tới, đưa hắn xuống đi!”

Dung Tú Thần cho là mình nói như vậy có thể giải tỏa oán khí trong lòng, thế nhưng thẳng đến khi có người tới đem Kim Sinh dẫn xuống, hắn vẫn không có một chút tư vị khoái hoạt, ngược lại trong lòng càng thêm buồn bực, trong lòng vốn bình tĩnh đột nhiên trở nên xao động loạn lên.

Cả một buổi chiều, hắn một mình đứng ở trong doanh trường không có đi ra, phàm là có người tiến vào có việc muốn bẩm báo đều bị Dung Tú Thần một lời tức giận đuổi chạy ra ngoài, thẳng đến lúc chạng vạng tối, bên ngoài có người nơm nớp lo sợ đến bẩm báo.

“Tướng quân, Tây Uyển quốc có người đến đây cầu kiến.”

“Tây Uyển? Kẻ nào không sợ chết?” Dung Tú Thần đối với ngoài lều rồng lên một tiếng.

“Dạ... Là...”

“Áp a áp ứng làm cái gì?”

“Tú Thần ca ca, là muội.” Một giọng nói quen thuộc từ ngoài lều truyền vào, sắc mặt Dung Tú Thần đột nhiên biến đổi, đứng lên.

42. Chương 42: Nghị Hòa

Một tiếng “Tú Thần ca ca” kia làm cho Dung Tú Thần phảng phất trở về lúc ở phủ tướng quân trước kia. khi hai người còn nhỏ, đi theo lão tướng quân Lăng Sùng đọc sách, A Mạn chính là gọi hần như vậy.

Chỉ là nàng không phải đang ở Hoa Triều sao, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Trong lúc sững sờ, Hải Đường đã đi vào, nhìn thấy Dung Tú Thần ngồi ở trong doanh trướng, dịu dàng cúi đầu quỳ xuống: “Tú Thần ca ca, hôm nay muội đích thân đến cầu huynh cầu huynh thả trượng phu của muội.”

Dung Tú Thần nhíu mày, vừa rồi tức giận trì hoãn thoáng chốc khôi phục lại xông lên giữa lông mày: “Muội đã gọi ta Tú Thần ca ca, có lẽ đã nhớ lại chuyện cũ trước kia. Trượng phu của muội bất quá chỉ là do lúc đó muội mất trí nhớ mờ mịt gả đi, muội ngàn dặm xa xôi từ Hoa Triều chạy tới nơi này, còn ăn mặc thành như vậy, chính là vì hần sao?”

Hải Đường đứng thẳng người: “Tuy muội gả cho Kim Sinh khi bị mất trí nhớ, nhưng trong lòng chưa bao giờ hối hận, thành hôn hai năm qua, huynh ấy luôn đối với muội rất tốt, lại thật lòng thật ý mà bảo vệ muội. Tú Thần ca ca, nếu huynh nhớ tình cảm ngày xưa của chúng ta, xin hãy thả trượng phu của muội.”

“Ngày đó hần vứt bỏ muội ở nơi hoang dã, muội mang cái bụng lớn một đường gian khổ trở lại Hoa Triều, sau đó hần có từng đi tìm muội chưa? Là hần phụ muội trước, chẳng lẽ muội còn đối với hần tình thâm ý trọng như vậy?”

Dung Tú Thần từ nhỏ đã thích A Mạn, tự hỏi thâm tình đối với nàng không hề thua Kim Sinh nửa phần. Vốn tưởng rằng trải qua chuyện kia, nàng ở Hoa Triều sinh đứa nhỏ, khi gặp lại người đã từ vứt bỏ mình trước kia, sau này không hề tưởng niệm nữa. Thế nhưng không nghĩ tới, nàng đột nhiên xuất hiện trong Hoài Thành, lại vì chuyện Kim Sinh bị bắt mà đến đây.

Dung Tú Thần lông mày nhăn càng chặt hơn, nhìn Hải Đường, trong từng câu chữ vẫn không chỉ có tức giận mà còn có đau lòng.

“Chuyện ngày đó Kim gia có khó xử của Kim gia, huống chi muội cũng chưa từng trách huynh ấy. Tú Thần ca ca, muội đã gả cho người này, đời này đã là người của huynh ấy. Nếu huynh thật sự muốn giết huynh ấy, vậy muội cũng sẽ không sống một mình.” Hải Đường nói ra mỗi chữ mỗi câu. Nàng ngược lại thực sự không phải là muốn ép buộc Dung Tú Thần, chỉ nói ra suy nghĩ thật của mình, nhưng khi Dung Tú Thần nghe được lại cảm thấy Hải Đường đang lấy tánh mạng của mình ra uy hiếp, phần nộ càng tăng thêm một chút.

“A Mạn, muội đường đường là thánh nữ Hoa Triều. Hôm nay quân hai nước giao chiến đối chọi, muội có biết muội đang làm cái gì không? Tên Kim Sinh kia hần là thân phận gì? Mà khỏi cần phải nói, chỉ riêng hần là thiên tử quân Tây Uyển, giết mấy ngàn tướng sĩ của quân Hoa Triều ta, ta đã không thể dễ dàng tha hần!”

Hải Đường thấy hần không có ý tha người, trong lòng không khỏi buồn nản thêm vài phần. Nhớ tới vài ngày trước nàng đi vào quân doanh Tây Uyển và tình hình lúc gặp Kim Sinh, lúc đó trong lòng nàng đã thề, kiếp này sẽ không bao giờ rời khỏi hần nữa. Hần ở nơi nào nàng sẽ ở nơi đó, nếu hần thật sự chết đi, nàng cũng sẽ không sống một mình ở trên đời này, cũng sẽ theo hần cùng một chỗ.

Sau nửa ngày, trong doanh trướng hai người mặt đối mặt. Một người tức giận không yên ổn, trong lòng đau xót càng lớn, một người thì quật cường vẫn đang quỳ, kìm nén nước mắt.

Hơn nửa ngày, Hải Đường mới nói: “Tú Thần ca ca, nếu huynh không đồng ý, Hải Đường cũng không có biện pháp khác. Huynh muốn giết hần, thì hãy giam muội lại cùng chỗ với hần a.”

“Muội...” Dung Tú Thần chán nản, cầm lấy nghiến mực trên bàn hung hăng đập xuống, “Tốt, muội muốn cùng hần đồng sanh cộng tử, ta thành toàn uội! Người tới, đem nàng giam chung với tên Thiên tử Tây Uyển vừa bắt được!”

Giờ khắc này, Hải Đường rốt cục nhận không được chảy xuống hai hàng nước mắt, từ từ xẹt qua hai gò má: “Đa tạ... Tướng quân đại nhân...”

Tuy là đem Hải Đường giam lại, thế nhưng trong lòng Dung Tú Thần vẫn khó có thể bình tĩnh. Thủ hạ hần Lý Uy thấy tình hình như vậy, cũng không biết nên khuyên hay không khuyên, buổi tối lúc Dung Tú Thần gọi qua cùng nhau ăn cơm, bộ dạng một mực muốn nói lại thôi.

“Trong lòng người nghĩ gì thì nói ra, ấp a ấp úng như vậy, không giống quân sĩ Hoa Triêu.”

Lý Uy lúc này mới mở miệng khuyên nhủ: “Tướng quân, thuộc hạ biết rõ hôm nay ngài tức giận. Nhưng thân phận A Mạn tiểu thư đặc biệt, ngài... Ngài thật sự muốn đem nàng giam lại? Chỉ sợ là không ổn đâu.”

Dung Tú Thần đặt bát đĩa trên tay xuống, liếc Lý Uy: “Lời nói hôm nay của muội ấy thực sự làm tổn thương lòng ta, đến bây giờ ta mới biết được nàng đối với tên thợ rèn kia tình thâm ý trọng như vậy. Trước kia nàng mất trí nhớ, ta buông tay đó là bất đắc dĩ, nhưng hiện tại nàng rõ ràng đã khôi phục trí nhớ, Lý Uy người nói đi, ta có cái gì kém tên thợ rèn kia hay sao?”

“Tướng quân tư thế thiên nhân, đương nhiên là so với tên nhà quê thô lỗ kia mạnh hơn nhiều, chỉ là A Mạn tiểu thư đã chọn lựa như vậy, người bên ngoài cũng không có biện pháp. Tướng quân nếu thật lòng để ý A Mạn tiểu thư, hôm nay làm như vậy, sẽ làm cho trong lòng nàng càng thêm khó chịu, từ nay về sau chút tình cảm đối với tướng quân, chỉ sợ cũng khó bảo toàn.”

Lý Uy nói một câu phảng phất làm tỉnh người trong mộng, Dung Tú Thần “A...” Một tiếng, ngồi ở bên cạnh như có điều suy nghĩ. Hần là tức giận, là phẫn hận, thậm chí lúc ấy đã có xúc động muốn giết tên Kim Sinh kia, nếu như Lý Uy nói, từ nay về sau hần và Lăng Mạn không còn chút tình nào, nàng đối với mình chỉ có oán hận, vậy sau này hần có vui không?

“Ta đã hạ lệnh giam bọn họ cùng một chỗ, quân lệnh như núi há có thể thay đổi sao, người có ý kiến gì hay không?”

Lý Uy nghĩ ra một cách sớm đã muốn nói với Dung Tú Thần, nhưng vì Dung Tú Thần quá muốn đánh thắng trận này, tính kiêu chế trước kia tựa hồ thiếu rất nhiều, ngược lại cố chấp không nhìn rõ.

“Tướng quân, kỳ thật hai nước Tây Uyển và Hoa Triêu ở trong Hoài Thành giằng co đã lâu, thế nhưng đánh lâu như vậy, không thua không thắng, làm cho trong lòng các tướng sĩ sinh ra mệt mỏi. Dài như vậy, đối với quân tâm sĩ khí đều cực kỳ bất lợi.”

Hần đang nói những lời này, Dung Tú Thần tự nhiên cũng biết đến.

“Lý Uy, người nói đều có lý, chỉ là đám quân Tây Uyển kia bọn hần ỷ vào địa thế chống lại chúng ta, đích thật là khó đánh. Theo người nói, người có biện pháp nào tốt không?”

“Tướng quân, trận chiến như vậy nếu đánh tiếp, Tây Uyển đương nhiên chịu thiệt thòi, nhưng chúng ta cũng lấy không được lợi ích gì, chẳng bằng... nghị hòa a.”

“Nghị hòa?” Lòng mày Dung Tú Thần nhảy dựng, hơi có chút không cam lòng.

“Hôm nay chỉ có nghị hòa mới là phương pháp tốt nhất, đợi đến khi quân ta trở về Hoa Triêu nghỉ ngơi lấy lại sức, mới có thể tính toán sau này.”

Đúng vậy a, lại kéo dài như vậy, quân bị sĩ khí sớm muộn cũng hết sạch, đích thật không thể đánh nữa. Bọn họ như thế, Tây Uyển bên kia cũng sẽ như vậy.

Chỉ là, phái ai đi nghị hòa đây?

43. Chương 43: Điều Kiện

Hải Đường chỉ nhớ rõ chính mình mơ mơ màng màng hôn mê bất tỉnh, đợi đến khi tỉnh lại, nằm ở trên giường êm trong quân doanh, Dung Tú Thần đang ngồi ở trước mặt nàng.

“Tĩnh?”

“Sao muội ở chỗ này?” Hải Đường nhớ rõ Dung Tú Thần đã phái người giam nàng lại, như thế nào lại ở đây.

“Muội bị ngắt đi. Không ăn không uống, muội cho là mình có thể chống đỡ vài ngày?” về mặt Dung Tú Thần vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ, thật muốn bỏ não người con gái trước mắt này ra nhìn xem, rốt cuộc nàng suy nghĩ cái gì, Thánh nữ Hoa Triều tốt như vậy không muốn làm, lại chạy đến nên núi cùng nước ác chiến tranh liên miên như vậy, còn nói với hần chuyện quái quỷ gì mà muốn cùng tên thợ rèn đồng sanh cộng tử? !

“Kim Sinh đâu? Huynh đã làm gì huynh ấy?” Hải Đường vừa tỉnh lại đã hỏi tung tích trưởng phu mình, nàng hiểu Dung Tú Thần, mặc dù đối với nàng từ nhỏ đã che chở yêu thương, thế nhưng hần đối với người mình ghét chưa bao giờ lưu một tia tình cảm.

“Ta chưa giết hần, muội không cần phải lo lắng.” Dung Tú Thần nhìn Hải Đường, nói, “Ta có thể tha cho hần một mạng thả hần đi, bất quá hi vọng muội có thể đáp ứng ta hai điều kiện.”

Hải Đường nghe hần chịu thả Kim Sinh, trong lòng không khỏi thoáng qua một tia vui sướng, nhưng nghĩ lại, sao hần có thể dễ dàng bỏ qua ân oán với Kim Sinh như vậy? Dừng một chút, liền hỏi: “Đó là hai điều kiện gì?”

“Chuyện thứ nhất, chúng ta muốn cùng Tây Uyển nghị hòa, sau khi thả Kim Sinh về, hi vọng muội kêu hần khuyên chủ soái quân Tây Uyển, trận này tiếp tục đánh chỉ hao tài tốn của, song phương đều chiếm không được tiện nghi, chỉ tổn thất càng nhiều binh sĩ, hi vọng đối phương có thể đồng ý cùng chúng ta nghị hòa.”

Hải Đường gật đầu: “Chiến hỏa không ngừng, dân chúng lầm than. Nếu hai nước có thể nghị hòa, đó là phúc khí của dân chúng. Binh sĩ hai phe nghĩ đến cũng vui với kết quả như vậy, về nhà cày ruộng dệt trồng trọt, sống yên vui. Vậy chuyện thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai...” Dung Tú Thần ngừng lại một chút, “Muội là Thánh nữ Hoa Triều, không thể tiếp tục cùng tên thợ rèn dây dưa. Muội phải biết, trận chiến này là vì Hoàng Thượng mượn lý do này, mới phát binh Hoài Thành...”

Hải Đường kinh ngạc ngồi ở trên giường, hai tay nắm chặt lấy nhung thảm dưới thân, trong lòng giống như bị một đám bông lấp kín, rất buồn bực, cảm giác không thở nổi: “Cho nên... Huynh muốn ta làm gì?”

“Cùng cái tên thợ rèn kia... hòa ly.”

Khóe mắt trơn trượt rơi xuống một giọt nước mắt, nàng đoán được sẽ có kết quả như vậy, thế nhưng Dung Tú Thần nói có lý, vì tánh mạng Kim Sinh, vì dẹp loạn cơn giận của Hoàng đế Hoa Triều, nàng chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Rời khỏi Kim Sinh, mới có thể bảo trụ tánh mạng của hần, mới có thể đổi lấy thái bình cho hai nước Hoa Triều và Tây Uyển.

Cho dù trong lòng không muốn, lại đau nhức, nàng cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Huynh thật sự sẽ giữ lời hứa, không gạt ta? Nếu ta đáp ứng, huynh lập tức thả huynh ấy.” Hải Đường kìm nén nước mắt, cơ hồ là nhịn đau hỏi Dung Tú Thần.

“Ta và muội từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chẳng lẽ còn không tin ta?”

Kim Sinh không nghĩ tới chính mình còn có thể sống sót ra khỏi nhà tù không có ánh mặt trời này. Vừa ra bên ngoài, lập tức cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, vô ý thức mà vươn tay che.

“Hải Đường...” Đợi cho tới khi Kim Sinh hoàn toàn mở mắt, mới nhìn rõ Hải Đường mặc một thân quần áo binh sĩ Tây Uyển đang đứng trước mặt của hần, trong đôi mắt dịu dàng chứa đầy nước mắt.

Hần không nghĩ tới chính mình còn có thể gặp lại thê tử, nhất thời trong lòng kích động, không để ý binh lính đang đứng bên cạnh hần, xông lên phía trước, đem Hải Đường ôm chặt vào trong lòng.

“Sao nàng lại tới đây, một mình nàng đã chạy tới đây sao?” Kim Sinh kích động ở trên trán nàng hôn, ba ngày nay, không ăn không uống, hần cơ hồ sắp hư thoát, thế nhưng gặp được Hải Đường, thoáng cái lại giống như khôi phục sức lực, lúc này có thể ôm chặt lấy nàng, phẳng phất như đang mơ.

“Dung tướng quân nói hắn sẽ không giết chàng, thả chàng trở về.” Hải Đường tựa vào lồng ngực to lớn rắn chắc của Kim Sinh khẽ nói ra.

Kim Sinh cảm thấy giọng nói nường tử có chút không đúng, bừng mặt của nàng lên, nhìn chăm chăm vào mắt Hải Đường hỏi: “Hắn muốn thả ta? Tại sao hắn thả ta?”

Hải Đường cố nhịn xuống nước mắt sắp tràn mi, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Chàng chớ khẩn trương, hắn chỉ là nghĩ nếu trận đánh này tiếp tục song phương đều hao tổn tinh lực, không chiếm được chỗ tốt nào. Hắn thả chàng, là muốn chàng đưa thư nghị hòa cho Nhâm Tướng quân, thuyết phục hắn đáp ứng lui binh.”

Kim Sinh lướt qua Hải Đường, nhìn thấy Dung Tú Thần đứng cách đó không xa, hắt đón gió mà đứng, trên mặt mang theo một tia ẩn ẩn đắc ý.

“Chỉ có như vậy?”

“Ừm.” Hải Đường rũ mắt xuống nhẹ gật đầu, nàng không dám nhìn Kim Sinh nữa, chỉ sợ vừa nhìn thấy ánh mắt của hắn, sẽ không khống chế cảm xúc của mình được nữa.

“Vậy còn nàng, có phải cũng theo ta trở về?” Trong lòng Kim Sinh cảm thấy không quá tin đây là sự thật, ý cười như có như không trên mặt Dung Tú Thần làm hắn có chút lo sợ.

Hải Đường dừng một chút, thu lại cảm xúc, nhớ tới hai điều kiện đã đáp ứng Dung Tú Thần, thật giống như dao găm cắm vào trong lòng. Lúc này gặp nhau có lẽ chính là lần gặp mặt cuối cùng của hai phu thê bọn họ, từ nay về sau, nếu bọn họ không còn là phu thê, có lẽ nàng sẽ không gặp lại Kim Sinh được nữa.

“Chàng về trước đi, Dung tướng quân nói... Hắn nói đợi đến lúc Nhâm Tướng quân đồng ý nghị hòa, Tây Uyển chịu lui binh, hắn tự nhiên sẽ đưa ta trở về.”

Kim Sinh có chút không tin nhìn Hải Đường, hắn cảm giác hôm nay Hải Đường thoát nhìn có chút không tập trung, tựa hồ có việc đang gặm hắn.

“Hắn là muốn đem nàng giữ lại làm con tin? Nếu hắn không giữ lời hứa, không chịu thả nàng thì làm sao bây giờ?” Kim Sinh nắm cánh tay Hải Đường không chịu buông ra, chỉ sợ buông lỏng sẽ không còn được gặp lại nàng.

“Sẽ không đâu, Dung tướng quân là người có tín nghĩa, đương nhiên sẽ không lật lọng. Huống chi ta và chàng thành thân, cũng biết rõ tính tình của ta, nếu là chuyện ta không muốn, chỉ sợ cũng không có người có thể miễn cưỡng được.” Đối với Kim Sinh nói mỗi một chữ, Hải Đường đều cảm thấy như có một cây châm hung ác đâm vào lòng. Nhưng nàng chỉ có thể cố chịu đựng, cố miễn cưỡng cười vui, nàng muốn hắn còn sống, chỉ có hắn còn sống, mới có thể từ từ suy tính, chuyện sau này có ai có thể ngờ tới đâu?

Dung Tú Thần đứng ở một bên nhìn bọn họ lưu luyến nói lời tạm biệt, hai người đều không muốn rời đi, trong nội tâm lập tức nổi lên chua xót. Lúc nhỏ, hân và nàng cùng học bài, cùng nhau chơi đùa, gặp qua nụ cười ngọt ngào nhất của nàng, thế nhưng sao nàng chưa từng đối với chính mình tình cảm lưu luyến như vậy?

“Được rồi, ” Dung Tú Thần kéo Hải Đường qua một bên, “Kim thiên tống, chuyện nghị hòa ủy thác cho người, A Mạn ở lại chỗ này, ta sẽ không bạc đãi nàng.”

Trong tay Kim Sinh nắm chặt thư nghị hòa do Dung Tú Thần viết, hắn biết rõ đây là một trận giao dịch, tuy hân không muốn chiến tranh, cũng muốn trở về thôn Phúc Duyên sống yên vui. Thế nhưng mà, bị người dùng Hải Đường áp chế như vậy, trong lòng của hân ngũ vị tạp trần, chỉ có thể oán trách chính mình không có bảo vệ tốt Hải Đường.

Hi vọng, tên Dung Tú Thần này nói sẽ giữ lời.

Gió vi vu, bầu trời bắt đầu nổi lên mưa nhỏ. Ngựa đã chuẩn bị xong, Kim Sinh nắm thư nghị hòa trong tay, lại một lần nữa lưu luyến nhìn Hải Đường, rốt cục vượt qua lên lưng ngựa.

“Hải Đường, ta chờ nàng trở lại!” Kim Sinh cỡi ngựa đi một đoạn, đột nhiên kéo chặt dây cương dừng lại, hướng về phía Hải Đường đang đứng la lớn.

Mưa bụi mờ lung, hân thấy không rõ mặt Hải Đường, chẳng biết tại sao bắt đầu trở nên mơ hồ như vậy.

Hải Đường rút cuộc khổng chế không nổi nước mắt trào ra, đuổi theo vài bước, dùng sức vẫy tay hướng Kim Sinh hô: “Ta nhất định sẽ trở về!”

44. Chương 44: Hòa Ly

Phủ tướng quân vẫn như lúc nàng đi, Hải Đường ngồi ở dưới mái hiên, vươn tay chạm vào mưa bụi tinh tế dày đặc bên ngoài như bông châm, trong lòng có chút phiền muộn.

“A Mạn, sao lại một mình ngồi ở chỗ này, bên ngoài trời đang mưa, nhìn xem cả vai đều làm ướt.” Lãng Sùng đi tới, yêu thương cháu gái nhẹ nhàng cầm quần áo lau nước đọng bên trên, ôn nhu hỏi.

“Ông nội, trong lúc rảnh rỗi ở chỗ này ngồi một lát.” Hải Đường cúi đầu nhàn nhạt nói, bên kia Niệm Sinh được vú em ôm đi cho ăn.

Từ Hoài Thành trở lại Hoa Triều quốc, đã trải qua cùng Kim Sinh từ hợp đến ly, trong lòng của nàng phẳng phất như bị dao găm cắt ngàn vạn cái động, mà ngay cả đau đớn cũng đã chết lặng.

Nàng cuối cùng vẫn không có hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không có trở về.

Phong thư nghị hòa kia đã có tác dụng, Tây Uyển quốc từ lâu đã không chịu nổi gánh nặng chiến tranh, muốn nhanh chóng thoát thân. Hoa Triều đã đưa ra nghị hòa, bọn họ thở dài một hơi, không tới vài ngày đã đáp ứng.

Kim Sinh vốn tưởng rằng, hai bên ký hiệp định lui binh về sau, Hải Đường sẽ trở lại. Thế nhưng ngày đó, hắn ở trong quân doanh đợi thật lâu thật lâu, cũng không có thấy Hải Đường trở về, hắn cho rằng Dung Tú Thần không thủ lời hứa cố ý làm khó dễ, vì thế không để ý mọi người khuyên bảo, cỡi ngựa chạy vội tới quân doanh Hoa Triều muốn tìm Hải Đường.

Nhưng làm sao còn gặp được Hải Đường, chỉ có Dung Tú Thần đứng ở nơi đó chờ hắn, giao một phong thư cho Kim Sinh .

Đó là một phong hòa ly, trong thư nói:

Kim Sinh phu quân:

Lúc trước ta và chàng kết hôn, ta mất trí nhớ, quên mất chuyện cũ trước kia. Thành thân hai năm, chàng đối đãi ta rất tốt, chỉ là hôm nay, ta đã khôi phục trí nhớ, ta sinh ra đã là Thánh nữ Hoa Triều, trên người có sứ mạng và trách nhiệm không thể trốn tránh, hôn nhân của ta, thậm chí cuộc sống của ta, đều không phải do mình nắm giữ. Nếu ta theo chàng trở lại Tây Uyển, chỉ gây ra chiến tranh triền miên, sanh linh đồ thán, hôm nay ta rời đi, Kim Sinh phu quân phải bảo trọng chính mình, cưới thê tử khác.

Hải Đường tự tay viết

“Cưới thê tử khác, cưới thê tử khác...” Kim Sinh nắm lá thư trong tay run rẩy, hắn đường đường là một nam nhi bầy thuốc, lúc này cũng nhịn không được rơi nước mắt xuống.

Trên chiến trường, hắn chịu qua vô số vết thương, trên vai của hắn, trên ngực hắn, lưng hắn, đều từng bị lưỡi dao sắc bén đâm bị thương qua, thế nhưng mặc kệ thế nào, đều không có như lúc này Hải Đường quyết tuyệt làm hắn càng thương tâm. Hắn sớm nên nghĩ đến, Dung Tú Thần sao có thể dễ dàng thả hắn như vậy, hắn sớm nên phát hiện ngày đó Hải Đường có chỗ kỳ lạ.

Nhưng bây giờ, hắn tìm không thấy nữa. Chỉ còn lại trời đất bao la, cát vàng đầy trời, chỉ để lại bốn chữ thẳng tắp đâm vào lòng hắn, làm hắn thống khổ, nàng muốn hắn cưới thê tử khác?

Chẳng lẽ ý của nàng, chính là cả đời này, sẽ không gặp lại? Vĩnh viễn... Cũng không... ?

Vậy hôn nhân tình yêu của bọn họ được xem là cái gì? Khoảng thời gian vui vẻ bọn họ đã trải qua tính toán cái gì? ? Còn Niệm Sinh của bọn họ là cái gì? ? ? ! !

Kim Sinh một phen nắm chặt vạt áo Dung Tú thần, trong hai mắt phẳng phất có thể phun ra lửa: “Là người ép Hải Đường có phải không?”

Cổ Dung Tú Thần bị hấn nắm chặt, cơ hồ sắp không thể thở nữa, thế nhưng trong ánh mắt của hấn lại không có một tia sợ hãi, hấn bình tĩnh nói: “Nàng vốn không phải là Hải Đường, nàng là Lăng Mạn, là thánh nữ Hoa Triều quốc, là hòn ngọc quý trên tay Đại tướng quân Lăng Sùng. Lúc trước ta đã nói qua với ngươi, cuộc sống của ngươi và cuộc sống của nàng là hoàn toàn bất đồng, ngươi và nàng không thể cùng nằm trên một quỹ tích. Hôm nay nàng đã nhớ lại, một lần nữa trở về là Lăng Mạn, nàng quyết định như vậy không có bất kỳ người nào có thể ép buộc. Chỉ là chính ngươi không chịu nhìn rõ mà thôi!”

“Ngươi...” Kim Sinh vừa thương tâm lại chán nản, thế nhưng hấn thật sự không tìm được một câu để phản bác Cổ Dung Tú Thần. Đúng vậy a, hấn nói đều đúng, nàng là thánh nữ cao cao tại thượng, mà hấn là gì? Bất quá chỉ là một tiểu dân quê mùa mà thôi, hấn chỉ biết rèn sắt, trên chiến trường cơ duyên xảo hợp, làm một Thiên tử, so sánh với thánh nữ, bọn họ một người tựa như mây trắng trời trên trời, mà một người lại như bùn đất bị dẫm nát.

Duy nhất có thể xác định chân thật chính là bọn họ đã từng...thật sự yêu nhau... Thật sự yêu nhau...

Một trận chiến đánh vội vàng xong việc, cuối cùng ai cũng không thể chiếm được lợi ích gì từ đối phương. Kim Sinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn con đường trở lại Tây Uyển phía trước.

Hơn nửa năm thời gian, chỉ chớp mắt cứ như vậy đi qua. Không biết hiện tại mẫu thân thế nào rồi, bà nhất định đã rất lo lắng ình, chiến hỏa hỗn loạn, hấn tổng cộng chỉ có gửi qua một phong thư về nhà, chắc hẳn mẫu thân nhất định đã lo lắng gần chết. Còn có Kim Ngọc và Kim Phúc, hai đứa muội muội không biết thế nào, trong lòng của hấn nhớ tới người thân, thổn thức cảm khái một hồi, nhin không được quay đầu lại, hướng phía nam Hoa Triều quốc si ngốc nhìn qua.

Còn có, Hải Đường, cũng không biết... Hiện tại thế nào rồi...

Chiến sự Tây Uyển và Hoa Triều kết thúc, hôm nay Tây Uyển binh hùng tướng mạnh, Cổ Dung Tú Thần đã nói, trong vòng năm năm sẽ không tái chiến, nếu không Hoa Triều chưa hẳn có thể địch qua Tây Uyển. Hoàng Thượng nghe xong Cổ Dung Tú Thần nói, suy đi nghĩ lại, liền nghĩ binh sĩ Hoa Triều nhất định cần nghỉ ngơi lấy lại sức, tạm thời không cần nhắc chiến sự nữa.

Mà một nơi khác ở Hoa Triều quốc sắp có lễ tế Hoa thần vào tháng sau.

Ở phía nam Hoa Triều quốc, bởi vì khí hậu ôn hòa ướt át, nên bốn mùa đều như mùa xuân, trong nước, bốn mùa đều hoa tươi nở rộ, toàn bộ kinh đô chính là một mảnh biển hoa.

Hoa Triều coi trọng hoa, càng tôn kính Hoa thần, cứ sáu năm thánh nữ Hoa Triều quốc sẽ mặc trang phục long lấy đến trước miếu Hoa thần tế trời, cũng đem máu tươi của mình hiến cho Hoa thần chí cao vô thượng.

Ngày đó cũng chính là ngày trách nhiệm của thánh nữ chấm dứt, đồng thời sẽ chọn ra một thánh nữ kế tục tiếp theo.

Hải Đường đã nghe Lăng Sùng nói chuyện này, lúc đó nàng đang ôm Niệm Sinh chơi đùa, sau khi nghe chỉ cúi thấp đầu nói một tiếng: “Dạ.”

Lăng Sùng thấy nàng từ lúc trở về vẫn luôn như vậy, không khóc không náo, nếu không cùng chơi với Niệm Sinh, thì chính là một mình ngồi ngẩn người. Lăng Sùng vốn đã khẩn cầu Hoàng Thượng, lại vì Hải Đường chọn lựa một trượng phu tốt, chỉ là Hải Đường một người cũng xem không vừa mắt, tất cả thế gia công tử kia đều bị nàng đẩy ra khỏi cửa, mà ngay cả Cổ Dung Tú Thần nàng cũng giống như vậy.

Lăng Sùng không đành lòng nhìn cháu gái như vậy, mỗi ngày rầu rĩ không vui, thực sự sợ nàng sẽ ép mình đến sinh bệnh.

“Cháu ngoan, đợi đến lúc tế Hoa thần kết thúc, sứ mạng thánh nữ của con cũng hoàn thành. Hôm nay hai nước Hoa Triều và Tây Uyển đã xong chiến sự, cháu nói cho ông biết, tương lai cháu... Có tính toán gì không?”

Tính toán?

Hải Đường ngẩn người, nàng cũng không biết mình có tính toán gì? Nàng để lại phong thư hòa ly cho Kim Sinh, thật tình trong lòng mình cũng như bị vạn tiễn xuyên tim, cho dù về tới Hoa Triều, mỗi ngày nàng đều cảm thấy mọi thứ trên đời này đều không còn ý nghĩa, không còn nữa, người nàng tưởng niệm không thể gặp được, không chỉ có không gặp được, mà ngay cả tưởng niệm cũng thành thống khổ.

Nàng dùng tư cách gì nhớ hân, nàng đã không còn là thê tử của hân nữa rồi, không còn nữa rồi...

“Ông nội, đợi đến lúc lễ tế kết thúc, cháu muốn một mình mang theo Niệm Sinh hảo hảo sinh hoạt.”

“Một mình? A Mạn, ý cháu là không muốn ở phủ tướng quân nữa sao?”

“Ở chỗ này, những con người và đồ vật quen thuộc đều khiến cháu nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia. Nhớ tới trận chiến tranh kia, nhớ tới... Nhớ tới người mà cháu không thể không rời khỏi. Ông nội, cháu chỉ muốn bắt đầu lại, mang theo con của cháu, đến một nơi thanh tĩnh.”

Lăng Sùng nghe nàng nói vô cùng thành khẩn, trong lòng tuy không nỡ, nhưng vẫn hỏi một câu: “A Mạn, cháu định đi tìm tên thợ rèn kia sao?”

“Huynh ấy sao? ... Chắc có lẽ sẽ không, có lẽ, huynh ấy đã quên cháu, cháu là người không giữ lời hứa, có lẽ huynh ấy thật sự đã cưới thê tử khác rồi.” Bốn chữ kia là do chính nàng tự tay viết, nhưng khi chính nàng nói ra bốn chữ này, lại có một loại cảm giác tâm đau liệt phế!

Bọn họ từng nói qua sẽ ở bên nhau cả đời, bọn họ từng nói bất luận phát sinh chuyện gì cũng bất ly bất khí.

Thế nhưng hôm nay... Tại sao biến thành như vậy?

Nếu như, nàng vĩnh viễn không hồi phục trí nhớ, nếu như nàng vẫn luôn ở lại thôn Phúc Duyên ngây ngốc làm thê tử hân, thật tốt biết bao a!

Trời, lại chuyển mưa.

Trên mặt đất dâng lên một vòng nước, Niệm Sinh trong ngực chỉ vào những cái vòng tròn nhỏ kia cười ha ha không ngừng. Nó nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, không biết bi thương, thật tốt, thật tốt...

Không biết lúc nào, trong mắt Hải Đường lại nổi lên nước mắt ...

45. Chương 45: Lễ Tế Hoa Thần

Lễ tế Hoa thần vào mười lăm tháng hai, cái này đối với toàn bộ hoa hương quốc mà nói đều là một cái lễ lớn.

Ngày hôm nay còn chưa tới, trên khắp phố lớn ngõ nhỏ Hoa Triều quốc đã có không ít người bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị. Các nữ hài đã hái rất nhiều cánh hoa tươi, may thành túi thơm, tản mát mùi thơm nhàn nhạt, phong tục Hoa Triều, nữ hài tự mình may túi thơm và thêu tên mình lên, vào ngày tế lễ đến miếu Hoa thần cầu thần linh phù hộ, rồi đem túi thơm này đưa cho người trong lòng, sẽ có thể phù hộ tình duyên hai người cả đời, bách niên hảo hợp.

Hải Đường nhìn mấy nha hoàn trong phủ tướng quân hai ngày nay đều tụ tập cùng một chỗ, làm túi thơm, cắt song hoa, còn có ở trên gắn thêm đủ các dạng kiểu dáng, có đôi khi còn tụ cùng một chỗ hình như đang thấp giọng nói gì đó.

Niệm Sinh thích mùi hương của những túi thơm kia, một khi nó nắm được trong tay sẽ ngăn không được cười ha ha rộ lên, Hải Đường cũng nhàn rỗi nhàm chán, liền tự tay may một cái túi thơm có thêu hoa hải đường, cho Niệm Sinh đeo trên người.

Hiện tại tay nghề may vá của Hải Đường so với lúc mới đến thôn Phúc Duyên đã tiến triển không ít. Hoa hải đường thêu trên túi thơm với đường may rậm rạp, sắc thái diễm lệ, nhìn thoáng qua như một đóa hoa đang lay động. Nhớ lại lúc nàng lần đầu tiên vá áo cho Kim Sinh, giống như một giấc mơ, đi qua đủ loại, những mảnh ký ức ngọt ngào ấm áp, cho tới bây giờ nàng chưa từng quên, chỉ là tương lai, nhất định phải

đem chúng để sang một bên, thời gian dần trôi qua, không nhớ, không nghĩ nữa, có lẽ cuối cùng có một ngày, cũng sẽ quên lãng...

Hôm nay là lễ tế Hoa thần, trong hoàng cung đã sớm phái nữ hầu tới phủ tướng quân. Hôm nay, Hải Đường phải mặc triều phục của Thánh nữ, cầm trong tay ngọn đèn lưu ly nhỏ, từ cửa đông Hoa Triều quốc đi một vòng quanh thành, cuối cùng đến để miếu Hoa thần tế lễ.

Nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, tùy ý để mấy nữ hầu chải đầu búi tóc cho nàng, những thứ hoa văn rực rỡ muôn màu từng cái được cắm vào đầu, dưới lớp trang điểm dày đậm, Hải Đường thoát nhìn càng thêm xinh đẹp mê người. Chỉ là dưới lớp son phấn này, lại không ai có thể thấy biểu cảm chân thật của nàng.

Bên ngoài tiếng cổ nhạc, tiếng kèn nặng nề vang lên, thị nữ trái phải đỡ Hải Đường đứng lên, kéo bộ trang phục thật dài của nàng, một đường đi ra khỏi phủ tướng quân.

Rất nhiều con dân Hoa Triều đã tụ tập trên đường cái, trên người của bọn họ đều mang theo những món trang sức có hình những bông hoa, từng đợt hương khí hợp lòng người, tràn ngập cả đầu đường cái.

Hải Đường ngồi trong xe ngựa có che lụa mỏng, nhìn bên ngoài vô cùng náo nhiệt, thế nhưng không biết như thế nào, chính mình một chút cũng cười không nổi dậy. Y phục trên người một tầng lại một tầng bao trùm lấy nàng, làm cho nàng cơ hồ sắp thở không nổi, còn có những thứ trang sức nặng nề kia, ép tới cổ nàng đau buốt.

Thật vất vả đến miếu Hoa thần, rốt cục mới thanh yên tĩnh trở lại.

Miếu Hoa thần là thánh địa Hoa Triều quốc, dân chúng thấp cổ bé họng đừng nói tiến vào, cả đến gần đều không thể, chỉ có quý tộc Hoa Triều quốc và hậu phi triều thần mới có thể đến đây.

Hải Đường được dìu xuống xe, đi đến trước mặt hoàng đế Hoa Triều hành lễ, Dung Tú Thần đứng ở một bên, si ngốc nhìn xem nàng, nhưng ánh mắt Hải Đường lại không đặt vào hắn, hành xong lễ, liền ở trong tiếng nhạc tế tự từ từ hướng phía Thánh Điện đi đến.

Hoa thần có linh, xin hãy phù hộ Hoa Triều quốc mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an. Hôm nay ở trong xe chứng kiến bộ dạng dân chúng hân hoan tung nhảy nhót, Hải Đường chỉ cảm thấy cuộc sống an vui là một việc tốt cỡ nào. Không có chiến loạn, không có gút mắc, không có trôi giạt khắp nơi, không có kêu rên khắp nơi, dân chúng an cư lạc nghiệp, sống cuộc sống bình dị bên gia đình, nếu như sau này mỗi một năm mỗi một ngày bọn họ đều trôi qua như vậy, thật sự tốt a!

Nàng nghĩ như vậy, thành kính quỳ gối thần nữ Hoa triều. Sứ giả tế tự đứng một bên, đem thủy linh tinh khiết vẩy vào người Hải Đường, và sử dụng hoa hải đường tươi mới nở rộ nhất làm tế vật, đốt cánh hoa lên, hai tay dâng tặng đặt vào tế đàn.

Hải Đường vừa định lên trước, đem máu tươi của mình nhỏ vào trong chén tế bên cạnh, trong lúc đó, trên mái hiên “Xoẹt lạp” rung động một hồi, có một người trong tay cầm hàn kiếm từ trên trời giáng xuống, bình khí nhắm thẳng vào Hải Đường, nàng cả kinh, vội vàng lui về phía sau vài bước, thế nhưng người bịt mặt kia võ công cao cường, vài cái đã đem thị nữ trái phải đều đánh lui xuống, trong miệng reo lên: “Người không thuần khiết sao có thể làm Thánh nữ Hoa Triều? !”

Hải Đường chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, nàng sững sờ tại chỗ, trong thoáng chốc chỉ nhìn thấy lợi khí lạnh như băng kia, thấy được từ trên ngực mình chảy xuống máu tươi, còn có nam tử mặc áo trắng một tay ôm lấy nàng, gọi tên của nàng: “A Mạn, A Mạn, muội đừng sợ...”

Một mảnh u tối, nàng nằm trên một chiếc thuyền nhỏ lung lay, chung quanh đều là biển lớn mênh mông, sóng cả nhiều tiếng, đập vào thuyền chỉ phát ra âm thanh xuy xuy. Nàng cái gì cũng nhìn không được, muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng cốong hòng lại như bị bóng ngăn chặn, cái gì cũng không nói ra được.

Con thuyền kia càng trôi càng xa, mãi cho đến một vòng xoáy màu đen, như muốn điên cuồng cắn nuốt tất cả. Hải Đường không có đường lui, một con sóng hung mãnh đánh tới, nàng liền bị vòng xoáy cuốn đi, rơi vào vực sâu không đáy...

“Ah!” Nàng kinh hô một tiếng, rốt cục tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi lớn như hạt đậu nành, lúc này mới phát hiện thì ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng.

Nàng chỉ nhớ rõ vừa rồi chính mình đang ở miếu Hoa thần, sau đó, sau đó có người dùng kiếm đâm nàng, nhưng bây giờ, nơi này là phủ tướng quân, là phòng của nàng. Lão tướng quân Lăng Sùng đứng ở một bên, thấy nàng tỉnh vội vàng tới: “A Mạn, cháu tỉnh rồi à, cũng may vừa rồi tên thích khách đâm lệch một chút, mới bảo trụ tánh mạng của cháu, bằng không...” Vành mắt Lăng Sùng đỏ ao, nghĩ tới tình cảnh kia làm cho người ta sợ hãi, vẫn còn có chút không rét mà run. Khi đó, nếu không phải Dung Tú Thần ra tay cứu cháu gái, lúc này chỉ sợ nàng thật sự đã mất mạng rồi.

“Ông nội, ông nói là... Thích khách?” Hải Đường chống người lên, nàng mặc dù nằm ở trên giường, nhưng vết thương trên người vẫn ần ần đau, làm cho nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, “Là người nào có thâm cừu đại hận với cháu, muốn tánh mạng của cháu?”

“Là một tổ chức trong dân gian, bọn họ vô cùng thờ phụng Hoa thần, còn vùng trộm tự xưng là dòng dõi của Hoa thần. Cũng không biết đám người này từ đâu nghe được tin tức, biết cháu đã lập gia đình sinh con, bọn họ cảm thấy làm ô uế Hoa thần, nên muốn dùng máu tươi của cháu để tế điện Hoa thần.

Hải Đường nghe xong trong lòng phát lạnh, Thánh nữ tuy là thần thánh không thể xâm phạm, thế nhưng chưa bao giờ nghe nói thân sinh con sẽ không thể làm thánh nữ. Lúc trước nàng được chọn làm thánh nữ là từ trong mười mấy nữ hài thông minh lanh lợi nhất tuyển ra, điều quan trọng nhất là, thánh nữ phải sinh ở tháng hai, mà Lăng Mạn sinh ra ngày ấy, đúng là ngày Hoa Triều trăm hoa đua nở, lúc này mới được Hoàng Thượng chọn làm thánh nữ.

Nhưng những dân chúng kia lại tự mình đặt ra định nghĩa như vậy, hôm nay liền giận chó đánh mèo lên trên người Hải Đường.

Dung Tú Thần ở một bên nói ra: “A Mạn, muội yên tâm, người nọ đã bị bắt giữ, sẽ không tổn thương muội được nữa.”

“Tú Thần ca ca, đa tạ huynh.”

Dung Tú Thần cúi thấp đầu, hơi có chút tự giấu cười cười: “Từ nhỏ đến lớn, nghe muội nói nhiều nhất có lẽ cũng là câu này. Cám ơn, A Mạn, có lẽ muội biết, ta muốn cũng không chỉ là một câu cám ơn. Nếu ta hỏi muội lại một lần nữa, có nguyện ý cho ta, muội có thể đáp ứng không?”

Hải Đường sững sờ một chút, thật không ngờ đến hôm nay, Dung Tú Thần còn có thể cùng nàng nói ra chuyện này. Hắn và nàng, từ nhỏ cảm tình thân thiết, hắn đối với nàng càng có ân cứu mạng, nàng biết rõ tình ý của hắn, tuy không thể đáp ứng, cũng không dám đáp ứng, chỉ có chứa đựng nước mắt trầm thấp nói: “Tú Thần ca ca, tội gì phải như vậy?”

Hắn than nhẹ một tiếng, lần này hắn mới xem như thật sự hết hy vọng. Nguyên lai mặc kệ hắn làm tiếp bao nhiêu chuyện, người trong lòng Hải Đường cũng sẽ không là hắn, nàng càng sẽ không miễn cưỡng chính mình đi gả cho người không yêu.

Mà thôi, mà thôi, chỉ là một mối tình si không được đáp lại. Hắn không tiếp tục sở cầu, không tiếp tục chấp niệm nữa.

Một tháng sau, Hoa Triều quốc chọn ra thánh nữ mới tiếp nhận phúc của Hoa thần che chở, được vạn dân ném hoa chi lễ.

Cùng lúc đó, lại có một tin tức truyền ra, thánh nữ tiền nhiệm của Hoa Triều, Lăng Mạn phủ tướng quân bởi vì bị bệnh không trị, hồn quy ly hận. Đã có thánh nữ mới, mọi người cũng không lại đi để ý chuyện lúc trước nữa, trong nghi thức nhận thánh nữ mới, mọi người dần dần quên lãng còn có một người là Lăng Mạn tồn tại.

Thời điểm rời khỏi Hoa Triều quốc, Hải Đường ngồi trong một cỗ xe ngựa, nhìn vạn dân quỳ bái thánh nữ mới, Niệm Sinh ở trong lòng đã không còn khóc, đang đưa bàn tay nhỏ bé sờ lên mặt mẫu thân, nàng ôm ôm tiểu Niệm Sinh.

Đúng vậy a, kỳ thật từ lúc nàng mất trí nhớ, trên đời này đã không còn Lăng Mạn nữa, chỉ có Hải Đường.

Nàng phải đi, rời khỏi Hoa Triều, rời khỏi nơi huyền ảo âm ỉ này, nàng muốn tìm một nơi thanh tĩnh, hảo hảo mà cùng tiểu Niệm Sinh của nàng sinh sống.

Về phần những người khác, chuyện khác, nàng thật sự muốn từ từ quên lãng...

46. Chương 46: Cổ Thủ

Tây Uyển và Hoa Triều từ khi đánh xong trận Hoài Thành, ba năm qua, đều rất yên ổn, cũng không tiếp tục tái khởi. Ngược lại là Tây Uyển quốc, xảy ra mấy lần nội loạn, bất quá cũng rất nhanh liền bị trấn áp.

Kim Sinh sau khi từ chiến trường Hoài Thành trở về, rất được Đại tướng quân Nhậm Thu tín nhiệm, đem hân tiến cử cho hoàng đế Tây Uyển, ở trong mấy lần dẹp loạn Kim Sinh biểu hiện vô cùng anh dũng, nhiều lần lập chiến công, tuy hân là một thợ rèn, nhưng hoàng đế Tây Uyển lại đối với hân có chút thưởng thức, phong hân làm “Nhất đẳng kỵ binh dũng mãnh vệ”, tương đương với một phó tướng.

Kim Sinh được thăng quan, nghĩ đến đầu tiên chính là mẫu thân và muội tử trong nhà, hân rời nhà lâu như vậy, nương Kim Sinh trông mong hân trở về đến cổ cũng sắp dài ra. người trong thôn Phúc Duyên, nghe nói Kim Sinh được phong làm quan, cũng nịnh nọt nương Kim Sinh tốt số, có một nhi tử có tiền đồ nư vậy.

Nương Kim Sinh nhớ tới năm đó mang theo Hải Đường đi tới chỗ bà mù sờ cốt, bà mù kia không phải đã từng nói qua, Kim Sinh nhà bọn họ là người có cốt làm quan, mà Hải Đường thì có vận vượng phu. Nghĩ tới Hải Đường, nương Kim Sinh vừa mới nhếch miệng cười không khỏi thu liễm vài phần, trong lòng có chút không biết tư vị.

Lúc trước, bà và Kim Sinh tình cảm mẫu tử thật thân thiết, đứa con trai này đối với bà vừa cung kính lại hiếu thuận, thế nhưng từ khi bà vứt bỏ Hải Đường, Hải Đường mất tích về sau, Kim Sinh tuy vẫn tôn kính bà, nhưng tình cảm mẫu tử không thể so với trước kia.

Chiến sự chấm dứt, Kim Sinh không cần đi về quân doanh, liền trở về nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Hân vẫn như lúc trước, thời điểm rảnh rỗi sẽ giúp trong nhà đem một vài cái nồi ,cái cây tu sửa một phen, Tiểu Phúc Nhi đã lâu không gặp Kim Sinh , liền luôn quấn quýt lấy hân, có đôi khi Tiểu Phúc Nhi không hiểu chuyện, sẽ mở miệng nhắc tới Hải Đường, hướng Kim Sinh hỏi: “Tẩu tử vì sao không về với đại ca? Tẩu tử đi đâu vậy?”

Nương Kim Sinh đã dặn đi dặn lại không thể ở trước mặt Kim Sinh nhắc tới Hải Đường , vội vàng đi qua giả vờ ở trên mông Kim Phúc đánh hai cái, đem nàng đuổi qua một bên.

“Kim Sinh , con cũng về mấy ngày rồi. Đúng rồi, nghe nói Hoàng Thượng... Hân phong con làm quan rồi hả?”

“Dạ.”

“Là... Là quan gì?” Nương Kim Sinh kỳ thật đã sớm nghe Toàn Nhị nói qua, lúc này thật sự không có gì để nói, muốn nói thêm với con trai vài lời.

“Chỉ là một nhất đẳng kỵ binh dũng mãnh vệ, Hoàng Thượng ban thưởng một căn nhà, con định ngày mai sẽ đưa nương và Phúc nhi qua đó ở.” Kim Sinh cúi đầu một bên rèn sắt, một bên cùng mẫu thân nói chuyện.

Nương Kim Sinh cười nói: “Hoàng Thượng lại còn ban thưởng nhà, vậy nhất định phải mở mang tầm mắt a.”

Căn nhà này ở trên trấn Khê Thủy, Kim Sinh nghĩ mẫu thân vất vả cả đời, đem huynh muội bọn họ một tay nuôi lớn, rất không dễ dàng, hôm nay hân đã có tiền đồ, đương nhiên phải để ấu thân hưởng phúc

Trong nhà còn có vài nha hoàn, mấy đầy tớ, còn có một quần sự, đều đứng ở cửa ra vào cung kính mà chờ bọn họ.

Thấy Kim Sinh mang theo mẫu thân và tiểu muội đến, đều xếp thành một hàng đứng ở trước cửa, cúi đầu hô: “Lão phu nhân khỏe, Đô Thống Đại Nhân khỏe, tiểu thư khỏe.”

Nương Kim Sinh bị bọn họ gọi, lập tức sờ một chút, chợt cười rộ lên nói: “Bọn họ... Bọn họ vừa gọi ta cái gì... ?”

“Là Lão phu nhân.” Kim Phúc lúi cúi kéo ống tay áo mẫu thân, “Bọn họ còn gọi con là tiểu thư đấy!”

Kim Sinh dẫn mẫu thân và Phúc nhi đi dạo quanh nhà một vòng, cái nhà này lớn gấp mấy lần căn nhà trước kia của bọn họ, không chỉ như thế, còn có mấy cái sân nhỏ, thư phòng, phòng ngủ, đầy đủ mọi thứ, nương Kim Sinh đi tới chỗ nào sau lưng đều có phục thị nha hoàn đi theo.

“Ồ đây thật tốt!” nương Kim Sinh khen.

“Nương cảm thấy tốt thì dời qua đây đi, về sau có người hầu hạ, cũng thoải mái hơn. Dù sao thôn Phúc Duyên đến trấn Khê Thủy cũng gần, con sẽ thường xuyên tới thăm hai người.”

“Cái gì?” Nương Kim Sinh lập tức đứng lên hỏi, “Vậy con không cùng chúng ta ở đây sao?”

Kim Sinh nhìn xung quan căn phòng: “Con vẫn thích ở trong thôn phúc Duyên, sống ở chỗ này cảm thấy toàn thân có chút không được tự nhiên.”

Mặt nương Kim Sinh nặng nề, có chút áy náy mà hỏi thăm: “Con à, có phải con vẫn trách mẫu thân không? Thật ra...thật ra lúc trước chuyện của Hải Đường, cũng là mẫu thân nhất thời bị quỷ ám nên mới làm như vậy, nếu có thể quay ngược thời gian, ta định sẽ không bỏ rơi nó.”

Nhắc tới Hải Đường, Kim Sinh liền nhớ tới phong thư hòa ly, trong lòng như ngàn vạn cây kim đâm. Ba năm nay, hắn mang binh đi dẹp loạn, một mực ở bên ngoài chém giết, chính hắn cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, hay là vì trên chiến trường, cái gì cũng không cần suy nghĩ, chỉ cần liều chết hắn mới có thể ức chế cái loại đau đớn mất đi thê tử này.

Nàng rốt cuộc là quyết tâm thế nào, mới có thể viết xuống bốn chữ cưới thê tử khác?

“Nương, chuyện Hải Đường đã qua, ngài là mẫu thân của con, sao con có thể trách nương đây.”

“Vậy... đã nhiều năm như vậy rồi, con có muốn cưới một người khác làm thê tử không? Kim gia chúng ta phải có người nối dõi tông đường.” Nương Kim Sinh thấy sắc mặt nhi tử càng ngày càng khó coi, tiếng nói cũng không khỏi dần dần nhỏ hơn.

“Nương, con đã từng nói qua, con sẽ không lấy người khác, nương cứ việc yên tâm, Kim gia sẽ không tuyệt hậu đâu!”

Hai năm trước, hắn từng vụng trộm đi Hoa Triều, thế nhưng thăm dò được tin Lăng Mạn đã chết, về phần chết như thế nào, không có ai biết.

Lúc ấy Kim Sinh chợt nghe tin ái thê chết, trong lòng như muốn nổ tung ra, hắn không tin, hắn không tin Hải Đường đã chết, màn đêm buông xuống hắn liền lên vào phủ Lăng Sùng.

Trong phủ có linh vị, phía trên có khắc tên Lăng Mạn. Nhưng Niệm Sinh đâu? Cho dù Hải Đường mất, Niệm Sinh cũng phải ở trong phủ tướng quân chứ.

Ba đêm liên tiếp hắn đều đi phủ tướng quân, thẳng đến một buổi tối nghe trộm được Lăng Sùng và Dung Tú Thần nói chuyện mới biết được, hóa ra Hải Đường chưa chết, mà là mang theo Tiểu Niệm Sinh rời khỏi Hoa Triều.

Nàng đã không còn là thánh nữ nữa, nàng đã cùng Hoa Triều quốc không có bất cứ quan hệ nào. Phong thư hòa ly trước kia có lẽ cũng không còn tác dụng, nhưng vì sao nàng không trở về? Nàng nên biết, ở trong thôn Phúc Duyên, còn có một người luôn chờ đợi nàng!

Còn có Niệm Sinh, con của hắn, chẳng lẽ nàng thật sự nhẫn tâm như vậy, cũng không chịu để cho hắn gặp mặt một lần sao?

Hải Đường, rốt cuộc nàng đang ở đâu?

Nương Kim Sinh và Phúc nhi sau khi đến trấn Khê Thủy sống, căn nhà ở trong thôn Phúc Duyên thoáng cái trở nên vắng vẻ. Một mình Kim Sinh ở, rất yên tĩnh, thế nhưng cũng rất cô tịch, đây là điều hắn chưa bao giờ cảm nhận qua. Hắn chấp nhất ở lại chỗ này, ở lại nơi bọn họ đã từng sống những ngày hạnh phúc, dường như là vì bảo vệ thứ gì đó, lại phẳng phất nhưng đang đợi cái gì.

“Kim Sinh đại ca.” Ngoài cửa một âm thanh nũng nịu truyền đến.

Kim Sinh đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, thấy nàng tiến vào cũng không khỏi sửng sờ một chút: “Hương Mai, sao cô lại tới đây?”

Hương Mai mặc một thân quần áo trắng thuần khiết, từ lúc nàng bị Đồng lão gia vứt bỏ, liền một mực ở lại trong nhà. Lúc trước trong thôn bên cạnh truyền tin đồn nàng và Kim Sinh, mặc dù không phải là thật sự, nhưng nàng rốt cuộc là một thiếp thất nhà người ta, cũng không có người đến đề cập chuyện cưới sinh. Nương Hương Mai nghĩ tới chuyện này, tránh không được đắm ngực dậm chân một trận.

Hôm nay Kim Sinh trở về rồi, lại nghe nói nương tử Hải Đường nhà hắn đã sớm thất lạc vài năm, sống chết chưa biết, Hương Mai biết rõ lúc trước trong lòng Kim Sinh thích mình, hôm nay nàng lại thấy Kim Sinh đã làm quan, nhìn như thế nào đều nếu so với lúc trước thuận mắt hơn, mà ngay cả tướng mạo cũng anh tuấn thêm vài phần.

Hôm nay nàng nghe nói nương Kim Sinh và Kim Phúc đã chuyển đến trấn Khê Thủy, nên cố ý sang đây xem Kim Sinh. Hương Mai đi vào phòng, bên trong đồ đạc lộn xộn một đồng, có thứ phải vứt bỏ, có thứ phải thu dọn lại, Kim Sinh dù sao cũng là một nam nhân, thu dọn phòng một việc tinh tế, Hương Mai liền vén tay áo lên đi qua muốn giúp một tay.

Kim Sinh ngăn nàng lại: “Những chuyện này tự ta làm là được, Hương Mai, cô nên về đi.”

“Kim Sinh ca, ta chỉ muốn giúp huynh, vậy huynh ở đây thu dọn, ta... Ta đi ra ngoài giúp huynh cho ăn...” Hương Mai không khỏi giải thích, đi ra sân bên cạnh, mở cửa chuồng gà đổ chút ít lúa cho gà ăn.

Kim Sinh thấy nàng không nổi, cũng đành phải cho phép nàng đi.

Thời điểm Hương Mai cho gà ăn, cảm giác có chút không đúng, hình như có một đôi mắt đang nhìn nàng. Thế nhưng nàng ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, vẫn không thấy ai.

Những đàn gà này đã sớm thay đổi một bầy, không có nghịch ngợm gây sự như lúc trước, Hương Mai cho ăn chỉ chốc lát chúng đã ăn no, đều trở lại chuồng gà ở đi ngủ.

“Đa tạ cô Hương Mai.” Kim Sinh ở bên trong cũng thu dọn không sai biệt lắm, đi ra rửa tay.

“Kim Sinh ca...” Hương Mai đi đến bên cạnh hắn nhỏ giọng nói, “Ta cảm giác bên cạnh... Có người...” Nàng là nữ tử, có chút nhát gan, sợ có kẻ không có ý tốt.

“Có người?” Kim Sinh đi ra sân nhỏ dạo một vòng, đâu có người, chỉ có Đại Hoàng ở nhà bên cạnh đang dựa vào hàng rào một chỗ ngủ!

Xác định không có người, Hương Mai lúc này mới bình tĩnh lại, trời sắp chạng vạng tối, Hương Mai xách một chậu nước muốn đi vào phòng bếp nấu cơm: “Kim Sinh ca, buổi tối huynh muốn ăn gì?”

Kim Sinh cảm thấy khó xử, nhưng người ta có hảo ý, hắn cũng không thể quá không nể tình. Trong nhà còn có chút rau củ, Hương Mai nhanh chóng nấu xong một bữa cơm cho hai người.

“Kim Sinh ca, huynh không thể luôn ăn những thứ này, để mai ta đi mua chút ít thịt, làm món thịt lẫn bột cho huynh ăn được không?” Hương Mai vừa ăn, vừa kẹp một đĩa rau vào chén cho Kim Sinh.

“Hương Mai, hôm nay cô tới giúp ta, ta thật sự rất cảm tạ. Thế nhưng, về sau cô đừng nên tới đây nữa. Nương ta và muội tử đều ở trấn trên, ở đây chỉ có ta một đại nam nhân, nếu cô tới thường xuyên, chỉ sợ trong thôn sẽ có nhiều người rảnh rỗi đồn bậy đồn bạ, như vậy đối với cô sẽ không tốt.”

Kim Sinh nói vô cùng trực tiếp, Hương Mai sửng sờ một chút, buông chén đĩa xuống, cúi đầu nói: “Ta không sợ người khác nói này nọ. Kim Sinh ca, kỳ thật... Kỳ thật ta thật sự rất muốn ở bên cạnh huynh chiếu cố huynh.”

Kim Sinh lắc đầu: “Hương Mai, ta đã có nương tử, cô là nữ tử độc thân, cho dù cô thật sự không quan tâm lời nói người khác, nhưng ta cũng tuyệt đối không thể làm việc có lỗi với nương tử ta.”

“Thực xin lỗi... Nương tử huynh?” Hương Mai dừng một chút, nói, “Nương tử huynh không phải đã sớm bỏ đi rồi, nàng còn có thể trở về sao?”

“Sẽ, nàng sẽ.” Ngữ khí của Kim Sinh bỗng nhiên trở nên vô cùng kiên định, “Chỉ cần ta luôn chờ ở chỗ này, sẽ có một ngày nào đó nàng sẽ trở lại.”

Tuy hi vọng xa vời, nhưng trong lòng của hắn vẫn tin tưởng, nàng sẽ trở về, sẽ không cứ như vậy từ nay về sau chân trời tương quên!

47. Chương 47: Sầu Triền Miên

Kim Sinh rốt cuộc vẫn cự tuyệt Hương Mai, tuy lúc trước Hải Đường lưu lại cho hắn phong thư hòa ly có viết bốn chữ như khoét vào tim hắn “Cưới thê tử khác”, nhưng trong lòng của hắn sớm đã có nàng, thế nào có thể cưới thê tử khác được? Chẳng lẽ bọn họ thành thân lâu như vậy, nàng lại không hiểu hắn sao?

Đêm dài đằng đẵng, Kim Sinh nằm ở trên giường, ngoài phòng ánh trăng màu ngà sữa từ cửa sổ chiếu vào bên trong, yên tĩnh trong im lặng, hắn không biết có phải ảo giác hay không, dường như đã nghe được ngoài cửa sổ có người khẽ thở dài một tiếng.

Một tiếng “Ai” kia, có vài phần chua xót, vài phần bất đắc dĩ, âm thanh đó...

Kim Sinh thoáng cái từ trên giường ngồi dậy, phủ thêm một kiện áo ngoài, cả giày cũng không kịp mang, liền vọt ra ngoài cửa.

Dưới ánh trăng, bóng dáng kia ẩn ẩn có thể thấy được, nhưng vừa thấy Kim Sinh đi ra, cuống quýt muốn đi, Kim Sinh lúc này mới tin vừa rồi không phải ảo giác, cũng không phải nằm mơ. Trong lòng giống như sôi trào lên, hắn vội vàng đuổi theo vài bước, kéo lại người mặc một thân xanh nhạt, đem nàng túm đến bên cạnh mình.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt kia thoát nhìn tiêu tụy không ít, chỉ là trong ánh mắt yêu thương vẫn còn. Nàng hơi ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Kim Sinh vì kinh hãi mà sưng sốt, hơn nửa ngày, mới nghẹn ra một câu: “Năm đó không phải đã nói với chàng rồi sao, kêu chàng lấy người khác, sao chàng phải ủy khuất chính mình như vậy?”

Nàng nói chưa dứt lời, vừa nhắc tới chuyện đó, trong mắt Kim Sinh đều hận không thể muốn toát ra lửa, hắn cúi mặt hôn lên môi mềm mại của Hải Đường, cái này phóng đảng nhiệt liệt hôn, cái này tàn sát bừa bãi mang tất cả nàng gắn bó ở giữa hôn, như vậy kịch liệt, phẳng phất muốn đem nàng cả người đều nuốt hết.

Môi lưỡi của hắn cùng nàng dây dưa một chỗ, mấy năm qua, ngày qua ngày tưởng niệm, hàng đêm chờ đợi, hôm nay rốt cục gặp lại nàng, hắn phải bắt được nàng, nắm chặt nàng, không cho nàng thoát khỏi mình nữa.

“Kim Sinh, Kim Sinh ...” Hải Đường thở phì phò từ trong lòng ngực của hắn giãy giụa, trong hai mắt sớm đã hiện đầy nước mắt.

“Nàng muốn ta cưới thê tử khác? Hải Đường, lúc trước mẫu thân của ta mang nàng từ Vọng Pha trở về, lúc đó nàng gật đầu đáp ứng gả cho ta, trong lòng của ta liền chỉ có một mình nàng không thể chứa thêm được ai.” Hắn cầm lấy hai tay Hải Đường đốt ngón tay ẩn ẩn trở nên trắng, hắn có rất nhiều lời muốn nói với nàng, cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng. Thế nhưng khi nàng thật sự xuất hiện trước mặt hắn, hắn chỉ muốn ôm nàng, cả đời cũng không buông tay.

Kim Sinh ôm ngang Hải Đường lên, đi vào trong nhà. Trên cái giường kia là nơi bọn họ đã từng sầu triền miên, ngoại trừ Hải Đường, ai hăncũng không muốn!

Tóc đen tán loạn ở trên giường, dài đằng đẵng như thác nước chảy xuống, nàng không hề cự tuyệt, không hề xoắn xuýt chính mình, gơ tay ôm cổ Kim Sinh.

Hắn hôn lông mày, mắt của nàng, hôn vành tai bạch ngọc, hôn đôi môi anh đào của nàng, mỗi một điểm hôn đều mang theo ôn nhu dày đặc, tựa như lúc bọn họ vừa mới thành thân, săn sóc và dịu dàng như vậy.

“Nàng luôn ở trong thôn Phúc Duyên phải không?” Kim Sinh một bên hôn, một bên ở bên tai nàng thấp giọng hỏi, “Xế chiều hôm nay lànàng ở bên ngoài, gặp được Hương Mai thì núp vào, phải hay không?”

Hải Đường nhớ tới một màn buổi chiều nhìn thấy, nàng kỳ thật đến thôn Phúc Duyên cũng không có bao lâu. Lúc trước nàng mang theo Niệm Sinh rời khỏi Hoa Triêu, vốn định tìm nơi thanh tĩnh từ nay về sau sống cuộc đời bình yên. Mới đầu bọn họ đến thôn Cẩm Tây, nhưng không bao lâu Tây Uyển quốc phát sinh phản loạn, đánh một trận chiến, bọn họ chỉ có thể dời đi, cũng là lúc đó, Hải Đường đã biết Kim Sinh đã trở thành phụ tá đặc lực cho hoàng đế Tây Uyển, còn được phong làm ” nhất đẳng kỵ binh dũng mãnh úy”

Nàng không biết nên đi nơi nào, cuối cùng về thôn Phúc Duyên. Mỗi lần nhớ tới phong thư hòa ly kia, đều nghĩ, không biết Kim Sinh có phải thật sự sẽ “Cưới thê tử khác” hay không ? Nàng rất muốn trở lại xem thế nào, cả Tiểu Niệm Sinh có đôi khi cũng sẽ ôm cánh tay của nàng nhủu mảy hỏi: “Mẫu thân, vì sao người khác đều có phụ thân, con lại không có? Cha con ở đâu?”

Hôm nay nàng nghe được lời Kim Sinh nói với Hương Mai, trong lòng nói không rõ là cảm động hay cảm khái, càng muốn gặp lại, nhưng trong lòng lại càng khiếp đảm, vừa rồi ở bên ngoài nhẹ giọng thở dài một hơi, vốn muốn rời đi, lại không ngờ bị hắn nghe thấy được.

“Kim Sinh , tâm ý của chàng đối với ta, cả đời này ta đều sẽ không quên. Chẳng qua là lúc trước...”

Hắn tự tay che môi của nàng không cho nàng tiếp tục nói nữa : “Chuyện lúc trước là có nỗi khổ, ta biết nàng vì cứu ta, mới có thể nhẫn tâm viết phong thư hòa ly kia cho ta, ta một mực chờ ở chỗ này, Hải Đường, ta là đang đợi nàng về nhà ...”

Đúng vậy, nàng không còn là Lăng Mạn nữa. Nàng là Hải Đường, là người được Kim Sinh công từ Vọng Pha trở về, đã bái thiên địa trở thành nương tử của hắn.

Trong mắt của nàng lóe vui sướng, kích động ngừng đầu lên hôn cái cằm râu ria của Kim Sinh.

“Hải Đường...” Hắn đã bao lâu không thể ôm nàng, lâu đến nỗi chỉ có thể ôn lại cảm giác này trong mộng. Thân thể của nàng vẫn hoàn mỹ như trước, thân thể ngọc phấn dưới ánh trăng làm say mê lòng người, nụ hôn của hắn tinh tế dày đặc, từng chút một rơi xuống da thịt nàng.

“Hải Đường, nàng nhẫn tâm như vậy, hôm nay ta muốn nàng phải đền bù tổn thất cho ta.”

Thân thể của nàng sớm đã nóng lên, Kim Sinh ngồi ở trên người nàng, bỏ áo ngoài ra, mượn ánh trăng nhìn thân thể Hải Đường run run một trận.

“Chàng muốn ta... đền bù như thế nào?” Hải Đường nghiêng đầu, vừa rồi ở bên ngoài không dám gặp mặt, hôm nay đã gặp, nàng liền không lo lắng nữa. Vận vẹo uốn éo thân thể, hơi có chút ngượng ngập nói: “Chàng ngược lại thật tốt a, ban ngày mới cùng người ta liếc mắt đưa tình, đến buổi tối, lại muốn bắt nạt ta!”

“Nào có liếc mắt đưa tình?” Kim Sinh đỡ mặt Hải Đường qua, ở trên trán nàng hôn thật sâu, “Hải Đường, ta thích bắt nạt nàng như vậy, sau này nàng còn muốn ở cùng ta hay không?”

“Không muốn.” Hải Đường cố ý quay mặt đi nói.

“Thật sự không muốn?” Kim Sinh liếm mặt Hải Đường, làm nàng ngứa ngáy một trận.

“Chàng bắt nạt ta như vậy, ta không muốn...” Lời còn chưa dứt, đã bị Kim Sinh dùng môi ngăn lại.

“Nàng thật sự không muốn?” Kim Sinh ra vẻ nghiêm túc nhìn xem nàng, lại đã sớm thò tay xuống phía dưới khiến cho Hải Đường một mảnh ẩm ướt, cũng may sắc trời lơ mờ, hắn cũng nhìn không rõ lúc này trên mặt Hải Đường hiện lên đỏ ửng.

Ba năm nay, bọn họ đã chờ đợi lẫn nhau quá lâu, muốn, đương nhiên muốn! Như thế nào không muốn đâu?

Trong mắt Hải Đường mờ mịt, thấp giọng nói: “Ta chỉ mong từ nay về sau không còn phân tranh phiền muộn nữa, chỉ có hai người chúng ta, còn có Niệm Sinh, cùng nhau sống thật tốt.”

“Nàng phải nhớ đó, nếu như còn nhắc tới thư hòa ly, sau này cho dù là chân trời góc biển, ta cũng sẽ bắt nàng trở về!” Kim Sinh vừa nói, vừa dùng tay vịn lấy, dùng sức mà tiến nhập vào người Hải Đường.

Một trận đau đớn mãnh liệt lập tức xâm nhập vào người Hải Đường, nàng cắn môi dưới lại không thể nhin được, “Ừm” một tiếng hô lên.

Một đêm này diên loan đảo phượng, trong phòng chiến sự kịch liệt. Phảng phất trong mỗi lần hung hăng va chạm, Kim Sinh mới có thể thật sự cảm nhận được, Hải Đường trở về rồi, nàng rốt cục trở về rồi!

Mãi cho đến Đông Phương trở nên mờ trắng, sắc trời hơi sáng, hai người mới ôm nhau ngủ một lát.

Nàng an tĩnh nằm lên cánh tay nam nhân của mình ngủ, an ổn như vậy là điều nàng luôn chờ đợi trong suốt ba năm qua. Lúc trước nàng quả nhiên không có nhìn lầm người, nam nhân này đáng giá cho nàng chờ đợi ba năm, cũng đáng giá cho nàng yêu cả đời.

Kim Sinh đã tỉnh, giúp nàng lau mồ hôi trên người, ôn nhu hỏi: “Ngủ ngon giấc không?”

“Chàng hành hạ cả đêm như thế, sao có thể ngủ ngon?”

“Vậy tối nay đổi cho nàng giày vò ta, được không?” Kim Sinh cười hì hì hỏi.

Hải Đường bủ môi sảng giọng: “Quả nhiên là làm quan không giống với lúc trước, lúc trước nhìn chàng...”

Hải Đường bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng ngồi dậy, kéo y phục mặc vào muốn đi.

“Nàng muốn đi đâu?” Kim Sinh kéo nàng lại, hẳn sẽ không bao giờ cứ để cho nàng rời khỏi mình như vậy nữa.

Hải Đường dậm chân nói: “Trời sắp sáng, lát nữa nếu Niệm Sinh thức dậy không thấy ta, có thể sẽ khóc rống lên, ta phải nhanh chóng trở về.”

“Ta cùng đi với nàng.” Kim Sinh cũng đứng dậy mặc quần áo, lôi kéo Hải Đường, “Nàng thật là một nương tử độc ác, hiện tại Niệm Sinh cũng đã hơn ba tuổi, nhưng cả phụ thân bộ dạng gì cũng chưa từng gặp qua, chẳng lẽ nàng muốn cả đời không cho nó biết phụ thân nó là ai sao?”

48. Chương 48: Chương Cuối

“Mẫu thân, thúc ấy là ai vậy?” Tiểu Niệm Sinh mới vừa thức dậy, đã thấy mẫu thân mình dẫn một người nam nhân đồng thời trở về, dụi dụi mắt, có chút giật mình hỏi.

Kim Sinh một tay bế Tiểu Niệm Sinh lên, nhìn kỹ, đứa nhỏ này mặt mày đúng là rất giống hẳn. Niệm Sinh, Niệm Sinh, những ngày ở Hoa Triều quốc, có lẽ nàng đã vì ngày ngày tưởng niệm mình mới đặt tên cho tiểu tử này như vậy đi?

Hắn hướng trên mặt Tiểu Niệm Sinh đụng đụng, muốn hôn nó. Niệm sinh nghiêng đầu tránh khỏi, chỉ vào Kim Sinh hướng Hải Đường hỏi: “Mẫu thân, thúc này là ai?”

Hải Đường ôm lấy Niệm Sinh, cười nói: “Không phải con luôn quán quít lấy mẫu thân hỏi, phụ thân ở nơi nào, hẳn là phụ thân của con a!”

“Thúc này là phụ thân?” Niệm Sinh gãi gãi đầu có chút không tin, “Thế nhưng phụ thân nhà người ta không giống như vậy?”

“Ha ha, vậy phụ thân nhà người ta là dạng gì?” Kim Sinh nở nụ cười.

Kỳ thật Niệm Sinh cũng chỉ từng nhìn thấy phụ thân của Tiểu Hắc ở thôn Cẩm Tây mà thôi, nên cho rằng phụ thân mọi người đều cùng bộ dáng. Nó chưa từng gặp Kim Sinh, nên bởi vì lạ lẫm cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng bây giờ thấy hắn cười rõ lên, ngược lại lập tức thêm vài phần cảm giác thân thiết, cũng không hề chán ghét bị hắn ôm.

Kim Sinh đem Tiểu Niệm Sinh cười ở trên cổ, chạy vòng quanh trong phòng, chọc cho nó cười ha ha. Đứa nhỏ này cũng thật sự là số khổ, từ khi sinh ra luôn đi theo mẫu thân, hôm nay mới chính thức nhận biết phụ thân, xem như con cháu Kim gia rồi.

Căn nhà này là Hải Đường thuê, thật ra ở đây đã thuộc địa phận thôn Phúc Duyên, cách nhà Kim Sinh một khoảng cách rất xa. Tuy lúc trước Hải Đường rời khỏi Hoa Triều, Lăng Sùng cho nàng không ít bạc, nhưng

mấy năm nay, cũng đã sớm dùng không còn bao nhiêu. Hải Đường đã rời khỏi Hoa Triều, sẽ không bao giờ trở về xin giúp đỡ nữa, hiện tại ở căn phòng đơn sơ này, phía sau chính là khe nước hôi thối, mùi không thể nào dễ ngửi.

Kim Sinh nói: “Nương tử, hôm nay một nhà chúng ta đã đoàn tụ, vậy đừng sống ở đây nữa, nàng theo ta cùng nhau về nhà đi, còn có Niệm Sinh, sau này ba người chúng ta ở cùng một chỗ, được không?”

Hải Đường còn chưa trả lời, Tiểu Niệm Sinh đã ở một bên hoa chân múa tay vui sướng mà vỗ tay: “Được được, ở cùng phụ thân một chỗ!”

Nương Kim Sinh và Tiểu Phúc Nhi sau khi tới trấn Khê Thủy ở, mỗi ngày đều có mấy nha hoàn đi theo phía sau, muốn ăn cơm uống nước, các nàng đều phục thị, ngược lại làm hai người đều không được tự nhiên.

Ngày hôm nay, nương Kim Sinh và Tiểu Phúc Nhi thương lượng trở lại thôn Phúc Duyên chơi, thuận tiện cũng làm cho Kim Sinh một ít thức ăn. Còn chưa đi ra ngoài, quản gia đã tới nói: “Phu nhân, Đô Thống Đại Nhân... trở lại rồi!”

“Ồ, đã trở về à?” Nương Kim Sinh và Tiểu Phúc Nhi nhìn nhau cười cười, liền ngồi ở đại sảnh chờ hân.

Trở về cũng không chỉ một mình Kim Sinh, nữ tử đi theo phía sau hân, không phải là Hải Đường sao? !

Nương Kim Sinh dụi dụi mắt, cho là mình nhìn lầm rồi, vẫn là tiểu Phúc nhi vọt tới, một phen ôm Hải Đường nói: “Tẩu tử, tẩu tử, tẩu đã trở về rồi, tiểu Phúc Nhi nhớ tẩu muốn chết!”

Vài năm không thấy, tiểu Phúc nhi sớm đã lớn lên, vóc dáng cũng cao không ít, chỉ là thích dính lấy Hải Đường vẫn giống như trước, một chút đều không thay đổi.

Niệm Sinh ở một bên nhìn Phúc nhi quần lầy mẩu thân, liền lôi kéo tay áo Hải Đường, âm thanh hơi thở như trẻ đang bú hỏi: “Mẫu thân, họ là ai?”

Hải Đường chỉ vào Phúc nhi nói: “Đây là tiểu a di của con, đó... Là bà nội của con, mau gọi bà nội đi...”

Nương Kim Sinh nhìn Hải Đường đi vào, trong lòng thật sự là ngũ vị tạp trần, lúc trước mẹ con bọn họ cũng bởi vì chuyện Hải Đường mới nổi lên ngăn cách, hiện tại con của mình đã thành quan, Hải Đường cũng đã trở về, nương Kim Sinh vừa mừng vừa sợ, đi qua, lôi kéo tay Hải Đường khóc nói: “Con ngoan, thật đúng là con trở về rồi sao?”

“Nương, con đã trở về.” Hải Đường kêu Niệm Sinh đến bên cạnh, “Đây là Niệm Sinh.”

“Tốt tốt tốt, thật tốt...” Nương Kim Sinh đã sớm hai mắt đầm lệ, run rẩy mà dùng mu bàn tay lau nước mắt một cái nói, “Con ngoan, lúc trước là nương hồ đồ, mới làm chuyện sai lầm, vứt con ở...”

“Nương, chuyện năm đó đừng nhắc nữa, con biết rõ nương cũng là vì nghĩ cho người trong nhà. Con không trách nương.”

Nếu lúc trước không có nương Kim Sinh cứu nàng về nhà, làm sao lại có đoạn nhân duyên này? Bà mù sờ cốt kia đã nói rất đúng, hai người bọn họ là ngàn dặm nhân duyên đường quanh co, quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn không thể chia rẽ bọn họ, rốt cuộc vẫn ở cùng một chỗ.

Nương Kim Sinh vui đến phát khóc, nhìn tiểu tử Niệm Sinh mập mập càng vui mừng, ôm trong ngực không nỡ buông tay. Lúc trước muốn ôm cháu trai, mới làm cho Kim Sinh cưới Hải Đường, hôm nay con dâu trở về rồi, cháu trai cũng đã hơn ba tuổi, bộ dạng chính tề, trên đời này thật sự không có chuyện gì so với một nhà đoàn tụ tốt hơn.

Mà Kim Sinh, cũng đã lâu chưa cười vui sướng tự tại như vậy, còn cầu gì nữa?

“Đúng rồi nương, vừa rồi lúc con tiến vào nghe quản gia nói, nương và Phúc nhi muốn đi ra ngoài?” Kim Sinh hỏi.

“Ai, đừng nói nữa.” Nương Kim Sinh lôi kéo nhi tử nói, “Con a, nương biết rõ con là hiếu thuận mới đem ta và tiểu Phúc nhi tới chỗ này, bất quá ta ở trong thôn Phúc Duyên đã quen, lúc đầu cảm thấy có người phục thị hầu hạ rất tốt, nhưng sau một thời gian cảm thấy toàn thân đều không được thoải mái nữa. Thường ngày, mỗi ngày ta phải giặt quần áo, nấu cơm, cho gà ăn, nhặt củi, hiện tại ngược lại tốt, cái gì cũng không

cần làm, đến giờ đã có người đem thức ăn lên, y phục của mình giặt sẵn, ta muốn làm một chút chuyện nhỏ, lại bị nha hoàn cướp lấy. Con nhìn ta vài ngày không làm việc, gần cốt đều sắp rụng rồi.”

Phúc nhi cũng nói: “Đúng vậy a đại ca, Phúc nhi thích ở thôn Phúc Duyên hơn, ở đây buồn bức muốn chết, mỗi ngày chỉ có thể trong sân đi dạo, còn luôn luôn có một đồng người đi theo, Phúc nhi muốn cùng đại ca và tẩu tử về nhà được không?”

“Đúng vậy a,” Nương Kim Sinh tiếp lời, “Chúng ta cũng không phải là người có mệnh hưởng phúc, trước kia ta sợ trong lòng con không vui mới chưa nói, hôm nay thấy Hải Đường cũng trở về rồi, chúng ta một nhà đoàn tụ, còn ở nhà lớn làm cái gì a, cùng nhau đi về nhà, các con nói được không?”

Hải Đường: “Nương đã nói, chính là tốt.”

Một năm sau, trong thôn Phúc Duyên.

Mặt trời ngã về tây, Kim Phúc đang cùng Niệm Sinh ở bờ sông chơi, Toàn Nhị vội vã chạy tới nói: “Kim Phúc, mau dẫn Niệm Sinh nhà người về nhà, tẩu tử sắp sinh á!”

“A? Tẩu tử sắp sinh à? !” Kim Phúc kích động nhảy dựng lên, kéo Niệm Sinh hướng trong nhà chạy vội trở về.

Bên ngoài, nương Kim Sinh và Kim Sinh cũng chờ ở đằng kia, Kim Ngọc và Chu Thắng cũng mang theo tiểu tử nhà mình tới. Chỉ nghe lấy Hải Đường ở bên trong đau đến thẳng hô, bà mẹ cũng lớn tiếng la hét: “Dùng sức, dùng sức!”

Kim Sinh gấp đến độ như kiến bò trên lò lửa, hận không thể đẩy cửa xông vào, nương Kim Sinh ngăn cản hẳn: “Con là một đại nam nhân, đi vào sẽ có điềm xấu, Hải Đường đã sanh một đứa, không có việc gì đâu.”

Niệm Sinh không hiểu nhiều lắm, lôi kéo Kim Sinh hỏi: “Phụ thân, mẫu thân làm sao vậy? Vì sao hô lớn tiếng như vậy?”

“Nương con sắp sinh em bé!”

“Sinh em bé?” Niệm Sinh chỉ biết là bụng nương càng lúc càng lớn, phụ thân đã từng nói qua chỗ đó chứa một tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội của nó, vậy bây giờ nó rất nhanh có thể gặp được sao?

Cả nhà mọi người lo lắng đợi ở ngoài cửa, tới khi mặt trời lặn xuống, ánh trăng sắp bò lên, đã nghe được bên trong truyền ra tiếng khóc “Oa oa”, nha, rốt cục sinh ra!

Bà mẹ vui vẻ ra mở cửa báo tin vui nói: “Chúc mừng Kim gia tẩu tử, con dâu của bà đúng là giỏi, lần này sinh ra một đôi long phượng thai a!”

“Long phượng thai!” Cả nhà đều mừng rỡ không thôi, Kim Sinh lập tức đẩy cửa vào trong phòng. Hải Đường sinh ra hai đứa nhỏ, thật sự đã kiệt sức, nằm ở trên giường, khẽ cười nói, “Một tiểu tử, một khuê nữ, sau này chúng ta sẽ rất mệt đấy.”

Kim Sinh vui vẻ ở trên trán nương tử mảnh liệt hôn một cái: “Sau này nhà chúng ta lại có thêm người, nương tử tốt, ta không ngại nhiều người, sau này nàng không ngừng cố gắng, lại vì ta sinh mười con trai, mười đứa con gái.”

Hải Đường sáng giọng: “Chàng xem ta là heo mẹ sao?”

“Không dám không dám, tham ăn là phúc, có thể sinh cũng là phúc, hiện tại ta cũng từ quan rồi, sau này nàng sẽ dạy bọn nhỏ học bài biết chữ, ta thì dạy bọn họ võ nghệ phòng thân.”

Hai người nói xong, lúc này mới phát hiện một đám người ở ngoài cửa đều nhìn bọn họ cười, Niệm Sinh cười vui vẻ nhất, chạy đến bên giường Hải Đường, nhìn hai đứa bé vừa sinh, cúi người xuống hôn hôn.

Đêm dần khuya, cả nhà cùng mở tiệc ăn mừng.

Chuyện nhân duyên do trời định, có thành hay không, không thể cưỡng cầu. Hiện tại xem ra, chọn đúng người để gả, cho dù chỉ là áo vải thô thực, cũng có thể trôi qua hoà thuận vui vẻ hạnh phúc.

Bọn họ là hạnh phúc, cũng nhất định sẽ mãi hạnh phúc như vậy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-duong-nuong-tu>